

Martin Rheinheimer

Fuglene på Skallingen

Odense 2022

Forside: Havørn over Skallingen, 19.12.2020.

Indledning

For mere end tyve år siden, i år 2000, kom jeg første gang til Skallingen, og jeg har elsket stedet lige siden. Jeg har været der mange gange og i de seneste år nok to gange om måneden. I starten var det naturen og naturfotografiet, der begejstrede mig. Med årene begyndte jeg mere og mere at interessere mig for fuglene, som jeg har noteret ved hvert besøg de seneste fem år. Gennem notaterne blev nogle regelmæssigheder åbenlyse, og der dukkede spørgsmål op, som jeg gerne ville finde svar på. Det krævede en nærmere analyse af både mit eget materiale og det store materiale, der foreligger i dofbasen. Derfor trak jeg de relevante data fra dofbasen og gennemgik materialet nøjagtigt. Resultatet er denne rapport, som fortæller hvilke fugle der forekommer på Skallingen, hvor udbredte de er, i hvilke måneder de forekommer, og hvilke forandringer der har været. Dette fremstiller jeg i kontekst af arternes generelle forekomst og biotopens særlige karakter.

Skallingen

Skallingen er en halvø i det danske Vadehav mellem Blåvand og Fanø. Skallingen begynder ved Ho Plantage og udstrækker sig cirka 10 kilometer mod sydøst. Halvøen, som er cirka 2 kilometer bred, har en bred forstrand mod Vesterhavet. Derefter følger en klitrække og strandenge, som grænser til Vadehavet ved Ho Bugt. Mod syd grænser halvøen mod Grådyb, som adskiller den fra Fanø. På den østlige side løber en anden tidevandsstrøm, Hobo Dyb, mellem Skallingen og Langli. Fra Skallingen Ende ser man Esbjerg havn.

Skallingen er et ungt landskab, som fortæller noget om naturens permanente forandring. Halvøen opstod først efter stormfloden i 1634. Inden da lå kystlinjen ved Havnegrøften, der i dag skiller Ho Plantage fra Skallingen. Langli var landfast med Ho. Ved kysten var en slags naturhavn, hvor der lå et fiskerleje med navn Sønderside. Under stormfloden i oktober 1634 blev Sønderside ødelagt og Langli blev til en ø. I de følgende århundreder opstod syd for Blåvand et højsand, som er beskrevet i Thomas Langes roman "Eventyrets land" fra 1865. Romanen foregår i Ho, hvor Lange var præst, og på Skallingen. Omkring år 1800 dannedes klitter på højsandet (Benknolde, Høje Knolde, Svenske Knolde). Her opstod det klassiske forløb fra hvide til grønne og grå klitter. I dag ses grønne klitter med marehalm, grå skråninger med lyng, revling og gråpil samt enkelte krat med havtorn. I lavninger findes næsten ferske områder med tagrør (Jepsen 2013, Trap Danmark 2020).

Fra 1870 blev klitterne kunstigt forbundet med sanddiger, som i dag udgør kystlinjen ved Skallingen Vesterstrand. På den indre side af sandet voksede marsk til i de sydlige områder efter cirka 1900 gennem aflejring af sedimenter og de første planter. Marskdannelsen er siden 1930 fulgt af Københavns Universitet, som byggede Skallingelaboratoriet ved kanten af Ho Plantage. På dette tidspunkt var Skomagersletten på det nordvestlige Skallingen stadig en vegetationsløs sandørken. Efterhånden begyndte vegetationen også at vokse her. Marsken er gennemskåret af små tidevandsløb, såkaldte loer, som afvander området og danner systemer af mindre og større mæandrede render. Efter pionerplanterne kveller og vadegræs fulgte med aflejringen af sediment og forhøjelsen senere hindebæger, strandasters og strand-malurt. Rød svingel afløste annelgræsset. Således opstod der strandenge (Meesenburg 1993, Jepsen 2013).

Fra 1903 stod der et fyr ved Skalling Ende. Det murede fyr blev dog ødelagt under stormfloden i 1909. Derefter stod der til 1962 et jernstativ med lampe. Siden 1900 taber Skallingen land ved Skalling Ende, og kystlinjen har trukket sig cirka 1.400 meter tilbage. Det hænger sammen med, at Grådyb bliver kunstigt uddybet for at holde indsejlingen til Esbjerg åben. Sandet bliver dumpet ved Fanø. Derfor er Søren Jessen Sand i vækst, mens Skallingen skrumper. På den østlige side gnaver Hobo Dyb af klitterne (Jepsen 2013). For at stoppe erosionen blev der anlagt to høfder ved Skalling Ende, og herudover elleve høfder mellem Hvidbjerg og Grønningen (Trap Danmark 2020).

Efter tilvæksten af marsken blev engene brugt af Hobønderne til høslæt og græsning af får. I 1896 blev det første vogterhus bygget til hyrden. Dette blev erstattet af det nuværende hus ved redningsstationen i 1911. Senere blev flere vogterhuse bygget på andre steder. Desuden kom kreaturer til, og i 1970erne græssede der ca. 500 kreaturer og ca. lige så mange får. Græsningen foregik på ca. 1.100 hektar, mens ca. 300 hektar i ydermarsken forblev uden græsning (de sidste ca. 400 meter langs Ho Bugt). Først siden starten af 1990erne blev fårene fuldstændig erstattet af kreaturer. Oprindeligt blev engene brugt i fællesskabet af interessenterne. I 1932 blev Skallingen udskiftet og matrikuleret. I 1938 organiserede lodsejerne sig som andelsselskab. Siden slutningen af 1800-tallet bliver der også drevet jagt på Skallingen. Jagten er organiseret af andelsselskabet. I 1977 købte staten de fleste private arealer (Meesenburg 1993, Jepsen 2013).

I 1938 blev 1.155 hektar af Skallingen fredet. Høslættet stoppede nu. Under fredningsforhandlingerne var der blevet udstykket cirka 6 hektar til sommerhuse ved Svenske Knolde. I 1979 blev fredningen udvidet, og staten overtog de sidste resterende private arealer. Græsningen med kreaturer i sommermånederne fortsætter i dag og bliver nu drevet af Naturstyrelsen med det formål at fastholde den lave vegetation (Jepsen 2013). Skallingen er siden 2009 del af Nationalpark Vadehavet.

Under besættelsen lagde tyskerne efter 1944 i rammen af Atlantvolden at 72.000 miner ud på Skallingen. Efter krigen og indtil 1947 blev 61.000 miner fjernet. Herefter var der en lang pause i minerydningen, og de sidste miner blev først ryddet mellem 2005 og 2008. I denne periode blev halvøen spærret for besøgende og klitterne blev gennempløjet, selvom Skallingen var et fredet område (Borberg & Lauritzen 2012).

Der findes kun få fyr- og grantræer på Skallingen, mest ved sommerhusene. Til gengæld findes der havtorn- og fyrkrat i klitterne samt pilekrat ved Grønningen.

Ud over fuglene lever mange andre dyr på Skallingen: insekter, padder, krybdyr, pattedyr mm. Mange dyr tjener fuglene som føde såsom insekter, orme, frøer, firben, mus mm. Andre er prædatorer og til fare for fuglene eller deres æg. Af større pattedyr ses regelmæssigt hare, vildkanin, rådyr og ræv, og sjældent odder. Senest er der også set en ulv. På strandene ses både spættet sæl og gråsæl.

De følgende billeder skal give et indtryk af Skallingens natur.

Skalling Ende med den yderste hofde. Fra luften ser man godt, at klitrækkerne mod Skallingen Vesterhavsstrand er kunstigt skabt. I baggrunden ser man Hobo Dyb og øen Langli i Ho Bugt, 30.1.2005.

Pilekrat på Grønningen, 28.4.2021.

Fra Ho Plantage fører vejen ned over Havnegrøften til Skomagersletten. Til højre ligger Grønningen, til venstre og ligeud det egentlige Skallingen, 6.2.2021.

Ved vestenstorme og særlige højvande bliver Skomagersletten samt vejen oversvømmet, 11.12.2017.

Vejen fører til den gamle redningsstation og vogterhuset, 6.2.2021.

I slutningen af april kommer kreaturerne ud på græsset. De samles i folden ved vogterhuset, 30.4.2021.

Sommeren over færdes kreaturerne frit på Skallingens enge mod Ho Bugt, 4.9.2021.

Klitter med lyng, ikke langt fra vogterhuset, 24.8.2019.

Vandhullerne langs stien mod Skalling Ende bliver ofte betegnet som "klæggrave". Der blev dog aldrig gravet klæg på Skallingen. Måske blev der gravet sand for at skabe klitrækkerne langs Vesterhavsstranden. I baggrunden ses Hjerting på den anden side af Ho Bugt, 27.10.2018.

Sandflugt på Skallingen Vesterhavsstrand. I det fjerne anes Blåvand Fyr, 31.12.2019.

Vesterhavet spiser under hver storm af klitterne ved Vesterhavsstranden, 11.3.2017.

Ved Skalling Ende gnaver Hobo Dyb på klitterne ved den indre side, 30.1.2021.

Oversvømmede strandenge og klitter ved Skalling Ende, 16.2.2019.

Strandenge mod Ho Bugt, 27.7.2012.

Materiale og metode

Der findes en enkelt sammenstilling af de trækkende og rastende fugle ved Blåvandshuk 1963-1992 (Jakobsen 2008). I 1980'erne og starten af 1990'erne blev der gennemført systematiske optællinger af fuglene på Langli og Skallingen (bl.a. Jakobsen & Hansen 1987, Jakobsen & Rasmussen 1989, Christensen & Jakobsen 1991). Ellers har fokus ofte især ligget på sjældne fugle (fx Jakobsen 2021, Böhmer & Manstrup 2021). Denne undersøgelse adskiller sig ved at fokusere på alle fugle og deres forekomst, og tyngden af materialet ligger de seneste 30 år.

Materialet for undersøgelsen er observationer indtastet i dofbasen. Dataene blev downloaded den 8. januar 2021 og omfatter de indtastede observationer fra starten i 1917 til 31. december 2020. Undersøgelsen dækker i alt otte lokationer i dofbasen, som samlet danner halvøen Skallingen:

- 555141 Skallingen
- 555147 Skallingen, kontrolområde
- 555442 Spunsen
- 555443 Skallingen Olieknolde
- 555444 Skallingen, nord
- 555445 Grønningen
- 555446 Skallingen Vesterhavsstrand N
- 555447 Skallingen Vesterhavsstrand S

Lokationerne dækker hele halvøen Skallingen, som begynder syd for Ho Plantage. Halvøen består af strand, klitter og strandeng med loer og vandhuller. Lokalitet 55150 Skallingen/Langli er ikke medtaget, fordi den også dækker øen Langli, som ikke undersøges her.

I alt drejer det sig om 56.423 observationer fra 1917 til 2020. 64 observationer indeholder antallet 0 og blev derfor udelukket. Antallet observationer bliver dermed 56.359. Disse observationer blev lavet på 7.446 ture, som er defineret som en unik angivelse af dato, lokalitet, observatør og evt. klokkeslæt i dofbasen.

I årene op til 1980 er der kun få observationer indtastet i dofbasen, Disse kan derfor ikke bruges til analyser per årti. Siden 1980'erne vokser observationstallene tydeligt, og observationerne kan derfor bruges månedsvis, hvis man aggregerer hele årtier. For hele perioden kan uden problemer aggregeres månedsvis, dog ikke ugevis.

Et grundproblem med indtastningerne i dofbasen er, at almindelige ("kedelige") arter ofte ikke bliver indtastet i basen, mens andre sjældne og populære arter bliver indtastet hver gang, de bliver set. Fx er havørne eller sølvhejre særligt populære, mens sølvmåger eller gråkrager ofte bliver udeladt. Sjældne arter tiltrækker ovenikøbet mange ornitologer, og den samme fugl kan blive indtastet mange gange, mens de samtidigt observerede almindelige arter ofte ikke bliver indtastet eller i hvert fald af færre personer. Heldigvis har der i årenes løb været nogle meget aktive ornitologer, som har indtastet alle deres observationer på Skallingen. Desuden har Langli feltstation i en periode gjort en stor indsats for at notere alle fugle på Skallingen. Der foreligger derfor et ret godt materiale.

Et generelt grundproblem er dobbelt- og flergangsindberetninger af samme fugl. Dette kan ske, hvis to eller flere ornitologer er sammen på observation, eller når mange ornitologer kommer til Skallingen for at se en sjældenhed. Desuden arrangerer DOF i efterårsferierne et feltræf i Blåvand, som

tiltrækker mange ornitologer, der ved samme lejlighed også besøger Skallingen. Dermed bliver hele oktober markant overrepræsenteret i forhold til alle andre måneder.

Antal ture/rapporteringer fra Skallingen i dofbasen pr. måned og årti.

Måned	jan	feb	mar	apr	maj	jun	jul	aug	sep	okt	nov	dec	Hovedtotal
1917-1950	1	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	2
1951-1960	0	0	1	0	0	1	0	0	3	0	0	0	5
1961-1970	1	4	7	4	0	4	11	28	6	35	1	0	101
1971-1980	3	1	3	4	5	6	16	28	35	25	4	1	131
1981-1990	32	37	54	65	55	63	59	67	67	86	64	32	681
1991-2000	70	76	77	78	78	67	68	83	124	182	62	57	1022
2001-2010	121	80	108	126	185	84	44	101	125	534	92	50	1650
2011-2020	193	142	184	182	181	63	72	123	469	1935	210	100	3854
Hovedtotal	421	340	434	459	504	288	270	430	830	2797	433	240	7446

Generelt er der følgende problemer i materialet: 1) underrepræsentation af almindelige arter, 2) overrepræsentation af sjældne og populære arter, 3) dobbelt- og flergangsobservationer af de samme fugle på samme dag.

En del af skævheden kan udlignes matematisk og en del med sund fornuft. DOF bruger i publikationer og på sin hjemmeside en beregning af forekomsten som gennemsnitligt antal individer pr. tur, dvs. at summen af antal individer i en bestemt periode bliver divideret med det totale antal ture i perioden (inklusive dem, hvor arten ikke er indtastet). Hvis der er indtastet 1 rødben på hver af 10 ture, men der har været 50 ture i alt i perioden, vil værdien være 0,2. Denne værdi kan til en vis grad udligne dobbeltindberetninger. Det viser sig, at de mange indberetninger under DOFs feltræf normalt ikke forskyder billedet. En sjældenhed, der bliver indberettet 50 gange på samme dag, kan komme til at ligge højere end en sjældenhed, der kun bliver indberettet én gang – men den forbliver en sjældenhed, når man ser på hele billedet. Således blev den langhalede tornskade, som gæstede Skallingen den 15., 16. og 17. oktober 2007 midt under DOFs feltræf, indberettet i alt 81 gange og ville med denne beregning komme i kategorien ”fåtallig”. For at undgå en sådan overrepræsentation af arten, bliver også antallet dage med observationer inddraget i undersøgelsen. Her vil man opdage, at den langhalede tornskade kun var der 3 dage. Dette tal fortæller noget om, hvor ofte fugle optræder uafhængigt af antallet, og hvor mange observatører der var til stede. Tallet har dog den begrænsning, at almindelige arter ofte ikke bliver indberettet og derfor er underrepræsenteret. Bruger man begge tal, får man en ret alsidig forståelse. Fugle, der kun er blevet set en eller to gange på Skallingen, men som pga. mange observatører kommer i en højere kategori, bliver i artsgennemgangen flyttet til kategorien ”meget sjælden”, og det gjaldt også den langhalede tornskade. Værdien for almindelige arter er måske for lavt, men det bliver i det samlede tal alligevel tydeligt, at de er almindelige.

Fra de otte lokationer på Skallingen er der i alt observationer fra 3.646 dage i dofbasen. En fugl, som blev indberettet på 100 dage, er altså observeret på ca. 2,7 % af dagene, og dette tal vil også blive angivet i artsgennemgangen, fordi det giver et bedre indtryk af artens udbredelse end tallet af dage.

I undersøgelsen bliver der ikke taget højde for subspecies. Observationer af subspecies i dofbasen har jeg regnet sammen med tallene af den tilsvarende species. Ubestemte arter og hybrider har jeg udeladt. Undtagelser er: fjord/havterne, nordlig/lille gråsisken, tajga/tundrasædgås, stor flamingo/cariberflamingo, rødstrubet/iberisk/makisanger, sneppeklire sp., stormsvale sp. Fjord- og havterne er svære at skelne på afstand og bliver derfor mest indtastet som fjord/havterne. Gråsisken, sædgæs og sangeren er først i de seneste år blevet adskilt i flere species, og derfor vil de ældre observationer være udelukket, hvis dobbeltspeciesen ikke var med. Snejpeklirer, stormsvale og flamingoer er yderst sjældne og ville ikke være med uden hele genus/familie.

I alt er der indtil 2020 observeret 307/305 arter på Skallingen, nogle kun én gang, andre mere end 1.000 gange. I arternes forekomst spiller flere faktorer en rolle. Nogle arter ses hver dag, dog kun en enkelt eller to fugle, mens andre arter kun ses sjældent, og så i tusindtal. En undersøgelse af forekomsten må derfor inddrage begge dele: antal observationsdage og antal fugle. Hvis man beregner arternes forekomst over hele perioden (gennemsnitlig antal individer pr. tur), får man et billede af, hvor almindelig eller sjælden en fugl har været. Jeg bruger ligesom DOF følgende inddeling:

Meget almindelig	>10 individer pr. tur
Almindelig	1-10 individer pr. tur
Ret almindelig	0,1-1 individer pr. tur
Fåtallig	0,01-0,1 individer pr. tur
Sjælden	0,001-0,01 individer pr. tur
Meget sjælden	0,0001-0,001 individer pr. tur

Artsgennemgangen beskriver forekomsten på Skallingen ifølge dofbasen og sætter dette i en sammenhæng af artens generelle distribution og migration. Der er opført, om arten yngler på Skallingen eller i nærheden, hvis det fremgår af ynglefugleatlaserne: dataene i Atlas 1 blev indsamlet i årene 1971-74 (Dybbro 1976), Atlas 2 i 1993-96 (Grell 1998) og Atlas 3 i 2014-17 (Vikstrøm & Moshøj 2020). Afgrænsningen af kvadraterne i ynglefugleatlaserne kan skabe lidt forvirring. Således ligger Skalling Ende i samme kvadrat som det nordlige Fanø, og afgrænsningen mod Ho Plantage virker heller ikke konsistent. Alligevel er der nogle kvadrater, der rammer mest eller helt Skallingen. Under ”årsmaksimum” forstår jeg det højeste antal, der blev observeret i et år. ”I fremgang” betyder, at en art bliver set mere end før. Ved meget sjældne fugle er der angivet, om de er godkendt af SU (SU).

For hver art medfølger en graf om den månedlige forekomst på Skallingen, og hvis relevant en graf om tidsmæssige forandringer ifølge dofbasen. Graferne om den månedlige forekomst viser det gennemsnitlige antal per rapportering (alle år). De er med få undtagelser kun lavet, hvis arten er set på mindst 10 dage for at undgå, at tilfældigheder bliver generaliseret.

Desuden fremgår altid antal per rapportering, antal dage, arten blev set på Skallingen, procent af dage (n = 3.646) og typen af forekomst på Skallingen: H = hele året, F = forårstræk, Y = ynglefugl, E = efterårstræk, V = overvintring, T = tilfældelig. Bogstav i parentes betyder, at antallet er meget ringe. Under F, E og V samles også strejffugle fra nabolokaliteter. Med H menes standfugle, som opholder sig på Skallingen hele året. Der kan desuden være gæster af de andre kategorier, som også bliver opført. Arten kan være præsent på halvøen hele året markeret som FYEV uden at være helårsfugl, hvis der sker en udskiftning, når ynglefuglene trækker væk.

Alle fotos er taget på Skallingen af forfatteren, dvs. der bliver ikke gengivet fuglebilleder, der ikke er taget på Skallingen.

Sølvmåger (og en kaspisk måge) på en af høfderne ved Skalling Ende, 11.2.2022.

Artsgennemgang

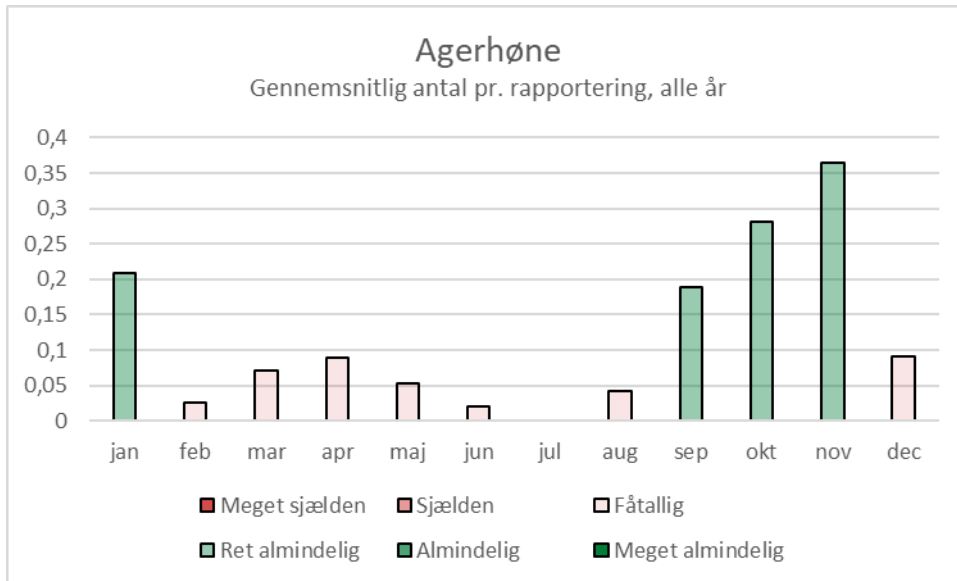
Agerhøne *Perdix perdix*

Agerhøns i regnvejrs på Skallingen, 5.5.2022.

Agerhøne yngler fra Nordspanien og de Britiske Øer i vest til Kasakhstan i øst. Arten findes i hele Danmark (Keller et al. 2020). Agerhøns er sikkert ynglende på Skallingen under Atlas 3 og har været muligt hhv. sandsynligt ynglende i Atlas 1 og 2 (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Agerhøns er standfugle (Bønløkke et al. 2006). Arten er ret almindelig på Skallingen og blev set 146 af 3.646 dage (= 4,0 %). Agerhøns er helårsfugle på Skallingen, men bliver set mest om efteråret og vinteren. Arten optræder normalt i små flokke. Flere flokke med i alt 41 fugle blev set den 18. oktober 2012. Agerhøns ses mellem august og juni og topper i november. Fra februar til august er de kun fåtallige, og de er fraværende i juli. Der findes i øvrigt ingen observationer af agerhøns på Skallingen i 1980'erne.

Antal pr. rapportering	0,18023
Set på dage (n=3.646)	146
Procent af dage	4,0
Forekomst som	H

Vagtel *Coturnix coturnix*

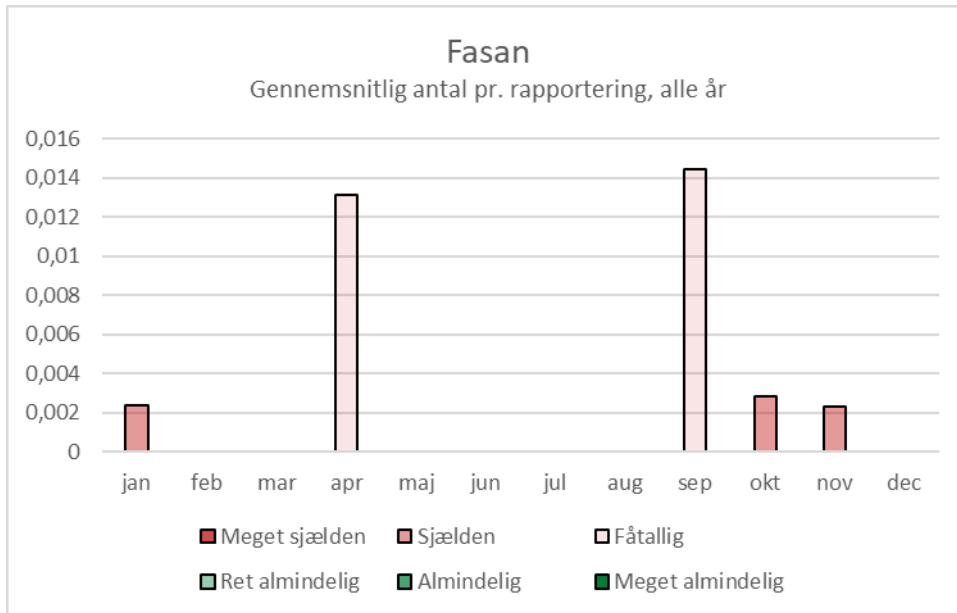
Vagtel forekommer i det meste af Europa, Vest- og Centralasien, Indien, samt Nord-, Øst- og Sydafrika (Keller et al. 2020, BW). Arten overvintrer syd for Sahara samt i Middelhavsområdet (Bønløkke et al. 2006). Vagtel har aldrig ynglet på Skallingen. De nærmeste ynglesteder er ved Blåvandshuk og på Fanø (Vikstrøm & Moshøj 2020). Vagtel er meget sjælden på Skallingen og blev set tre dage, nemlig den 27. maj 2005, 1. oktober 2017 og 15. oktober 2020. Arten blev kun set i maj og oktober og kun enkelte fugle blev set.

Antal pr. rapportering	0,00067
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	FE

Fasan *Phasianus colchicus*

Fasan yngler oprindeligt mellem Kaukasus og Korea, men blev indført i det meste af Europa samt Nordamerika, Australien og New Zealand (Keller et al. 2020). Fasaner yngler i næsten hele Danmark, men ikke længere på Skallingen. Under Atlas 1 var arten muligt ynglende på Skallingen og sandsynligt på Langli, hvor den stadig fandtes under Atlas 2 (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Angivelsen som ”mulig ynglende” står i tydelig kontrast til de manglende observationer i dofbasen fra denne periode. Fasaner er standfugle (Bønløkke et al. 2006). Fasan er sjælden på Skallingen og er blevet set 16 dage (= 0,4 %). Arten blev første gang set i 1996 og siden i ti forskellige år. Normalt drejer det sig om enkelte fugle. Den 6. september 2013 var der dog seks fugle. Fasaner blev set fra september til november samt i januar og april. Arten topper i september og april og forekommer altså mest om efteråret og om foråret.

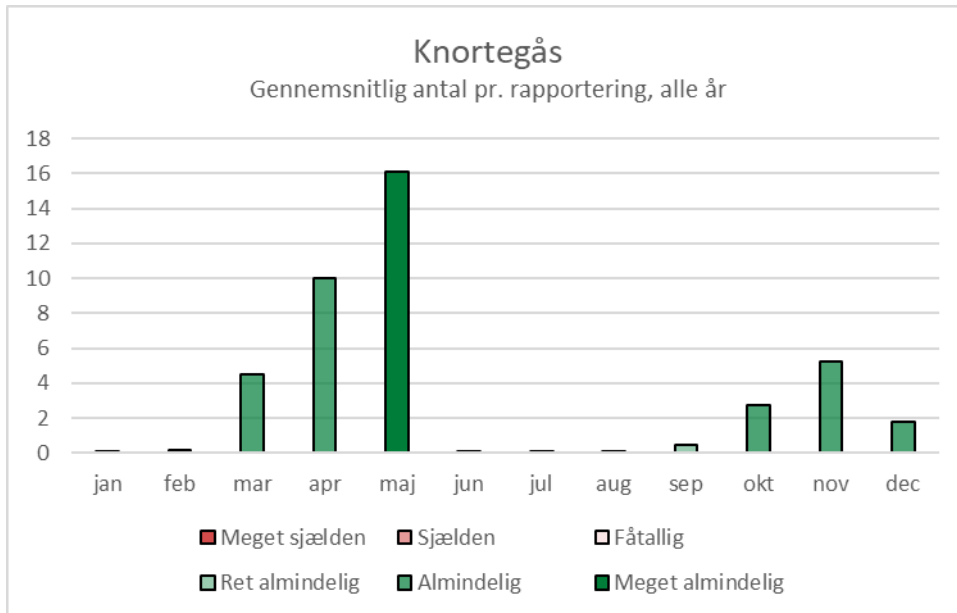
Antal pr. rapportering	0,00376
Set på dage (n=3.646)	16
Procent af dage	0,4
Forekomst som	FEV

Knortegås *Branta bernicla*

Knortegås yngler cirkumpolart i arktisk ørken og tundra, i Europa på Svalbard og Franz Josefs Land (Keller et al. 2020). Arten yngler ikke i Danmark. Der findes den mørkbugede race *Branta bernicla bernicla*, som yngler i Nordsibirien, og den lysbyggede race *Branta bernicla hrota*, som yngler i Nordøstgrønland, på Svalbard og i Nordrusland (Grell 1998). Den mørkbugede knortegås overvintrer mellem det danske Vadehav og det franske Atlanterhav. De fleste bliver i Danmark set i oktober. Lysbyggede knortegæs fra Nordøstgrønland og Svalbard overvintrer bl.a. i Danmark, hvor de ses mellem september og februar (Bønløkke et al. 2006). Knortegås er almindelig på Skallingen og blev set 217 af 3.646 dage (= 6,0 %). Knortegås ses hele året, men mest mellem marts og maj samt mellem oktober og december, dvs. under forårs- og efterårstrækket. Knortegæssene topper i maj med et maksimum på 1.587 fugle (22. maj 2010). Siden 2015 har flokkene dog været betydelig mindre.

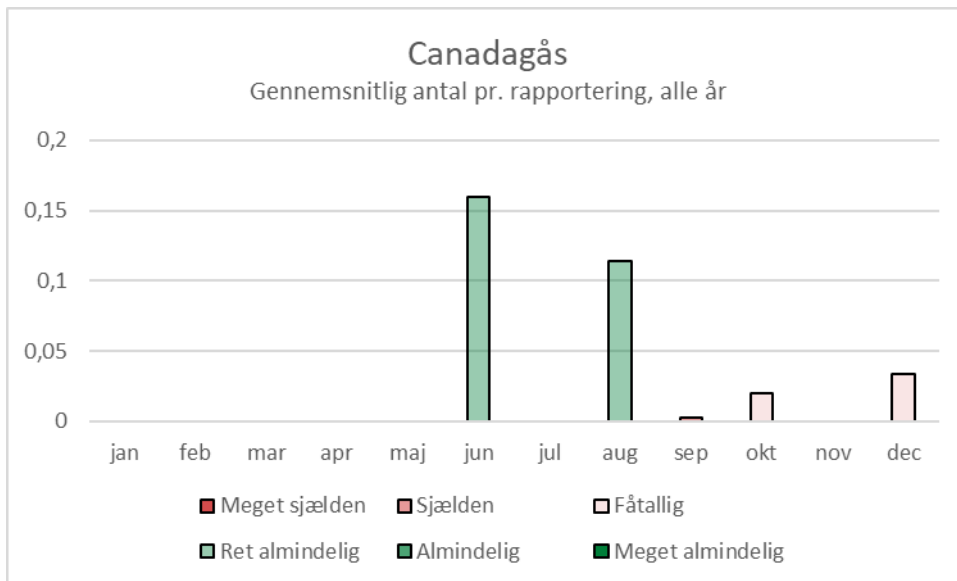
Antal pr. rapportering	3,41190
Set på dage (n=3.646)	217
Procent af dage	6,0
Forekomst som	FE

Canadagås *Branta canadensis*

Canadagås kommer oprindeligt fra Nordamerika og Grønland. Den har etableret sig i Europa i et område mellem Frankrig og England i vest til Finland i øst. Skandinaviske fugle overvintrer ved Nord- og Østersøkysterne (Keller et al. 2020). Canadagås yngler i dag i Østjylland, på Fyn, Ærø, Sjælland og Bornholm. Under Atlas 2 har arten også ynglet på Fanø, men aldrig på Skallingen (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske Canadagæs er standfugle, som holder sig inden for en radius af 20 km. Desuden overvintrer i Danmark norske, svenske og finske fugle, som er fundet mellem november og april. I Jylland ses især norske fugle (Bønløkke et al. 2006). Canadagås er fåtalige på Skallingen og blev set 15 dage (= 0,4 %). Arten blev set i juni, august til oktober og i december, med toppen i juni og august. Den største flok med 46 canadagæs blev set trækkende i juni (12. juni 2012). Canadagæs er blevet set første gang i 1996. Siden 2012 optræder arten cirka hvert andet år.

Antal pr. rapportering	0,02149
Set på dage (n=3.646)	15
Procent af dage	0,4
Forekomst som	E

Bramgås *Branta leucopsis*

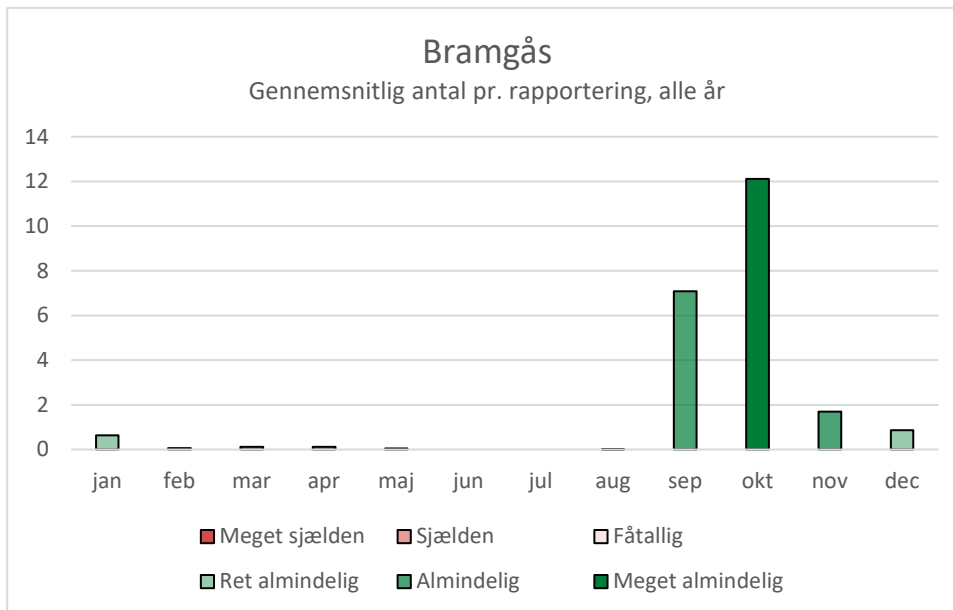
Trækkende bramgæs ved Skallingen Vesterhavsstrand, 12.3.2022.

Bramgås om vinteren på Skallingen Vesterhavsstrand, 20.2.2021.

Bramgås yngler i Østgrønland, Svalbard og det arktiske Rusland. Desuden har arten etableret sig som ynglefugl i Nordsø- og Østersøområdet (Keller et al. 2020). Bramgås er indvandret som fast ynglefugl i Danmark i 1992. Arten har endnu ikke ynglet på Skallingen, men er begyndt at yngle regelmæssigt på Langli (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). I foråret og efteråret raster mange russiske bramgæs i Vadehavsområdet. Fuglene overvintrer i Holland, men også fugle fra Svalbard, som overvintrer i Nordvestengland, er blevet fundet i Danmark (Bønløkke et al. 2006). Bramgås er almindelig på Skallingen og blev set 143 af 3.646 dage (= 3,9 %). Arten forekommer mellem august og maj og ses mest under efterårstrækket. Virkelig store flokke bramgæs ses kun om efteråret, nemlig i september og oktober med et maksimum på 3.409 fugle den 12. oktober 2013. Store flokke bliver ikke set hvert år.

Antal pr. rapportering	5,52256
Set på dage (n=3.646)	143
Procent af dage	3,9
Forekomst som	E

Snegås *Anser caerulescens*

Snegås er en nordamerikansk art, som yngler i det arktiske Canada og Nordvestgrønland samt Nordalaska og på Wrangeløen i Nordøstsibirien (Keller et al. 2020, BW). Arten yngler normalt ikke i Europa. Der findes dog spredte tilfælde. Således ynglede i 2016 et par ved Ringkøbing Fjord (Vikstrøm & Moshøj 2020). Snegås er meget sjælden på Skallingen og blev set kun en gang. En enkelt snegås rastede den 1. april 2003 alene på Grønningen.

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Indisk gås *Anser indicus*

Indisk Gås yngler i højt liggende områder i Centralasien og Mongoliet og overvintrer i Pakistan, Indien, Bangladesh og Myanmar. Arten er indført i Europa og har siden 1950erne ynglet i flere lande, især i Holland og Belgien (Keller et al. 2020, BW). Indisk gås er sjælden på Skallingen og blev set kun en gang. Den 27. juni 2003 blev der set en flok indiske gæs på 21 fugle, som trak lavt over engen mod Skalling Ende.

Antal pr. rapportering	0,00282
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Grågås *Anser anser*

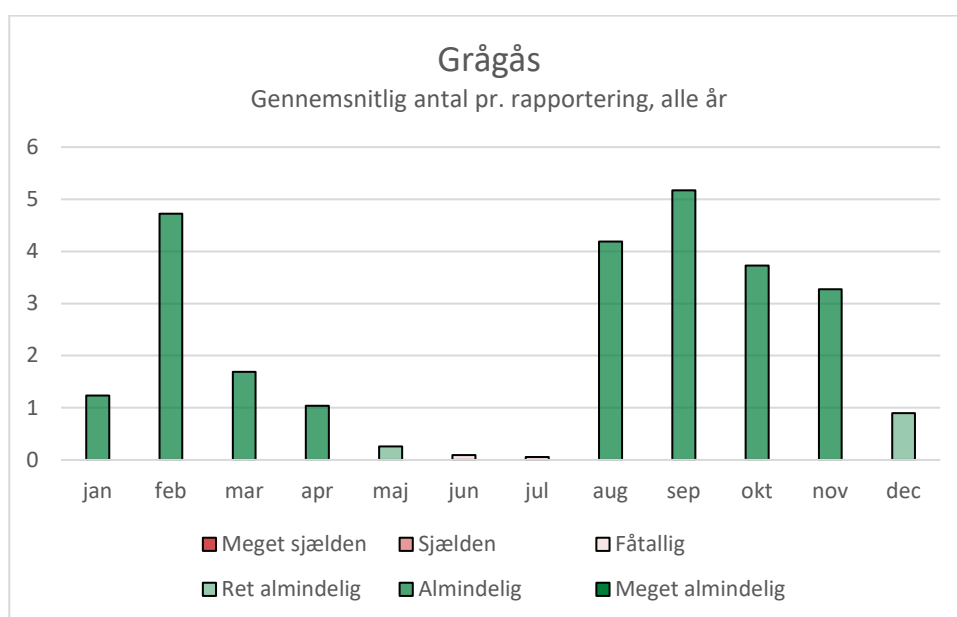

Grågæs, Skallingen, 9.10.2021.

Grågås yngler mellem Island og Østrusland. I Europa mangler arten i det meste af Sydeuropa og det nordlige Rusland (Keller et al. 2020). Ved siden af de ynglende fugle ses i Danmark mellem slutningen af juli og oktober mange rastende fugle (bl.a.

Antal pr. rapportering	2,91015
Set på dage (n=3.646)	450
Procent af dage	12,3
Forekomst som	FYEV

fra Centraleuropa). I Vestjylland ses især også norske fugle. I september og oktober trækker også de danske fugle til Holland og Spanien. I april er de danske fugle tilbage (Bønløkke et al. 2006). Grågæs er muligvis begyndt at yngle på Skallingen ("muligt ynglende" i Atlas 3; Vikstrøm & Moshøj 2020). Grågås yngler ifølge Atlas 3 som eneste gås på Skallingen. Under Atlas 1 fandtes arten endnu ikke i det vestjyske, under Atlas 2 ynglede den allerede ved Blåvand og på Fanø (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Grågås er almindelig på Skallingen og blev set 450 af 3.646 dage (= 12,3 %). Dog forekommer grågås i mindre flokke end kortnæbbet gås, bramgås og knortegås. Den største flok grågæs var på 853 individer (12. oktober 2013). Grågås ses på Skallingen både under forårs- og efterårstræk, som vintergæst og ynglefugl. Arten ses hele året på Skallingen, i juni og juli dog kun ganske få. De største flokke observeres fra august til november. Arten toppe i september og februar.

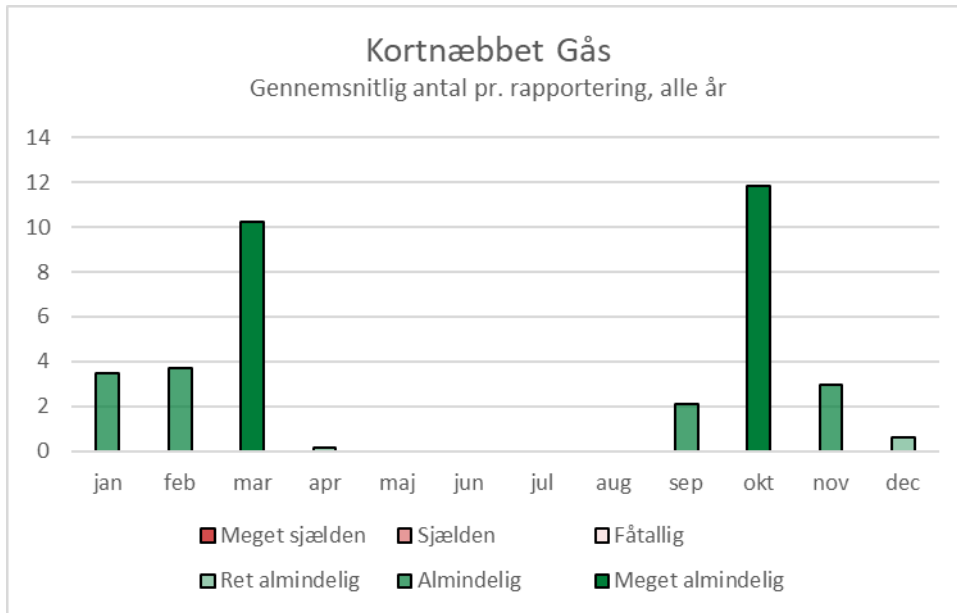
Kortnæbbet gås *Anser brachyrhynchus*

Kortnæbbet gås ved Vesterhavsstrand, Skallingen, 7.11.2020.

Kortnæbbet gås yngler i Nordøstgrønland, på Island og på Svalbard. Siden 2003 har arten også ynglet i det nordlige Norge. Fuglene fra Svalbard overvintrer mellem Danmark og Belgien (Keller et al. 2020). Fra slutningen af september indtræffer fuglene fra Svalbard via Norge i Vestjylland (især ved Vest Stadil Fjord). I november-december opholder de fleste fugle sig i Holland. Derefter vender nogle tilbage. Fra midt i april trækker de igen via Norge til Svalbard (Bønløkke et al. 2006). Kortnæbbet gås er almindelig på Skallingen og blev set der 133 af 3.646 dage (= 3,6 %). Arten forekommer mellem september og april og ses på Skallingen både under forårs- og efterårstrækket. De største flokke kortnæbbede gæs blev set i marts (4.250 den 9. marts 2005) og oktober (3.380 den 12. oktober 1997). Efter 2009 har der dog ikke mere været flokke over 1.000 fugle.

Antal pr. rapportering	5,83683
Set på dage (n=3.646)	133
Procent af dage	3,6
Forekomst som	FE

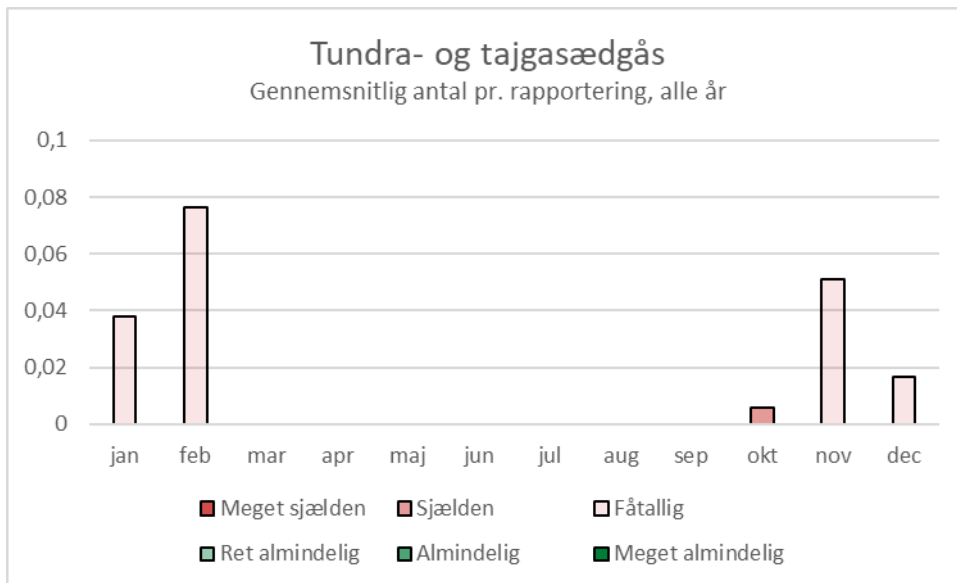

Tundrasædgås *Anser serrirostris* Tajgasædgås *Anser fabalis*

Tundra- og tajgasædgås yngler i det nordlige Skandinavien og Rusland, tajgasædgåsen i den boreale tajga zone, tundrasædgåsen i den åbne tundra. Enkelte par yngler også i Holland (Keller et al. 2020). Tajgasædgås fra Norge, Sverige og Finland overvintrer i Sydsverige, Danmark og Holland. En del sædgæs trækker videre til Holland. Tundrasædgås overvintrer i Centraleuropa og Holland og ses i Danmark kun som sjælden træk- og vintergæst (Bønløkke et al. 2006). Tundra- og tajgasædgås er sjælden hhv. meget sjælden på Skallingen. Tundrasædgæs blev set 12 dage (= 0,3 %), tajgasædgæs kun en gang (= 0,03 %). Tundra- og tajgasædgæs er dog først i begyndelsen af 2000-tallet blevet anerkendt som to separate arter, og derfor findes der desuden otte indberetninger af sædgæs, hvor der ikke er skilt mellem tundra- og tajgasædgæs (= 0,2 %). Samlet forekommer arterne således fåtallig på Skallingen. Det må dog antages, at det stort set drejer sig om tundrasædgæs. Begge arter blev kun set i små flokke mellem oktober og februar, aldrig flere end 11 fugle sammen. Toppen ligger i februar.

Tundra- og tajgasædgås samlet

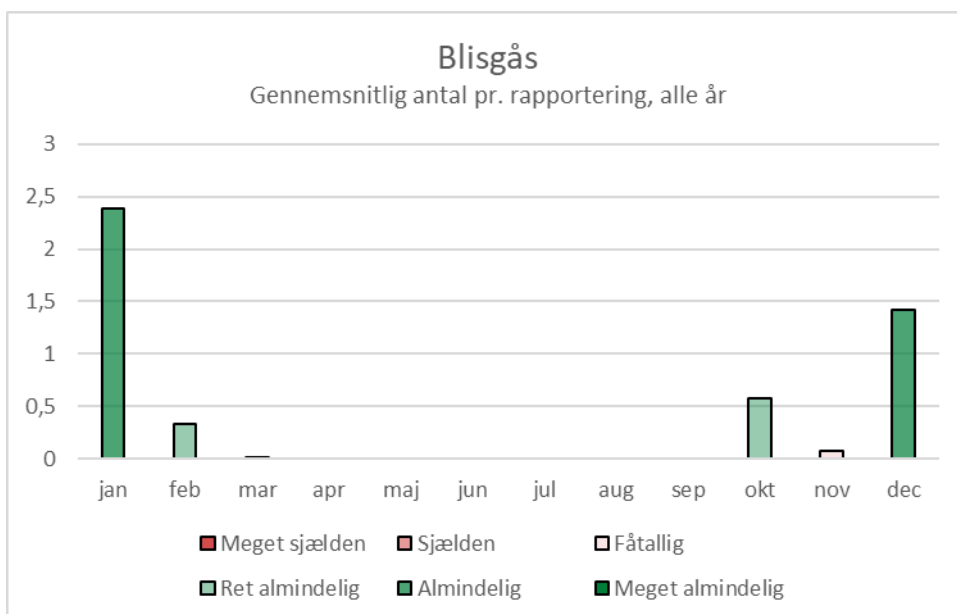
Antal pr. rapportering	0,01128
Set på dage (n=3.646)	21
Procent af dage	0,6
Forekomst som	EV

Blisgås *Anser albifrons*

Blisgås yngler i tundraen fra det nordlige Rusland over Alaska til Hudson Bay i Canada samt i Vestgrønland. Desuden findes en lille bestand i Holland (Keller et al. 2020). De russiske fugle overvintrer i Holland, Belgien og Nordtyskland og ses i Danmark om efteråret på træk (især på Bornholm). Et mindre antal overvintrer på øerne i det sydlige Danmark. I februar-marts trækker fuglene igen nordpå (Bønløkke et al. 2006). Blisgås er ret almindelig på Skallingen og blev set 55 af 3.646 dage (= 1,5 %). Arten forekommer mellem oktober og marts. Blisgæs blev aldrig set i store flokke som kortnæbbet gås, bramgås, knortegås og grågås. Der bliver set flest i december og januar. De største flokke var på hhv. 340 og 320 fugle (9. december 1986 hhv. 19. oktober 2016). Fuglene på Skallingen i december og januar må være en del af de overvintrende.

Antal pr. rapportering	0,41593
Set på dage (n=3.646)	55
Procent af dage	1,5
Forekomst som	FEV

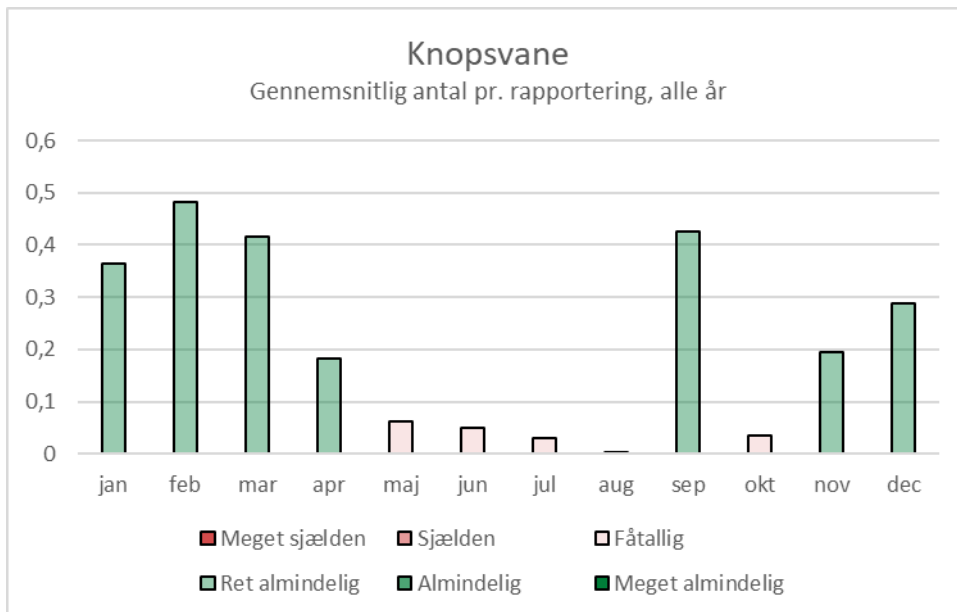
Knopsvane *Cygnus olor*

Knopsvaner på Skallingen, 21.3.2010.

Knopsvane yngler i Europa fra Irland til det Kaspiske Hav. Arten mangler dog i Sydeuropa, i Nordskandinavien og det nordlige Rusland. Desuden forekommer den i nogle områder i Centralasien. Arten er indført i Nordamerika (Keller et al. 2020, BW). Knopsvane har under Atlas 2 ynglet på Skallingen, og siden ikke mere. Arten findes fortsat i regionen: nord for Ho Bugt, ved Filsø, Marbæk og Esbjerg (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste danske ynglefugle opholder sig hele året i de danske farvande. Der kommer dog også fugle til Danmark fra landene omkring Nord- og Østersø både til fældning og til overvintring (Bønløkke et al. 2006). Knopsvane er ret almindelig på Skallingen og blev set 256 af 3.646 dage (= 7,0 %). Arten forekommer hele året, men er sjælden om sommeren. Den topper i februar. Normalt er det kun få fugle, der bliver set. Den 7. september 2002 blev der dog en enkelt gang set et enestående maksimum af 324 fugle. Dette tal er for regionen ekstremt usædvanligt. Desværre findes der ikke flere oplysninger om observationen (som tydeligt påvirker grafen).

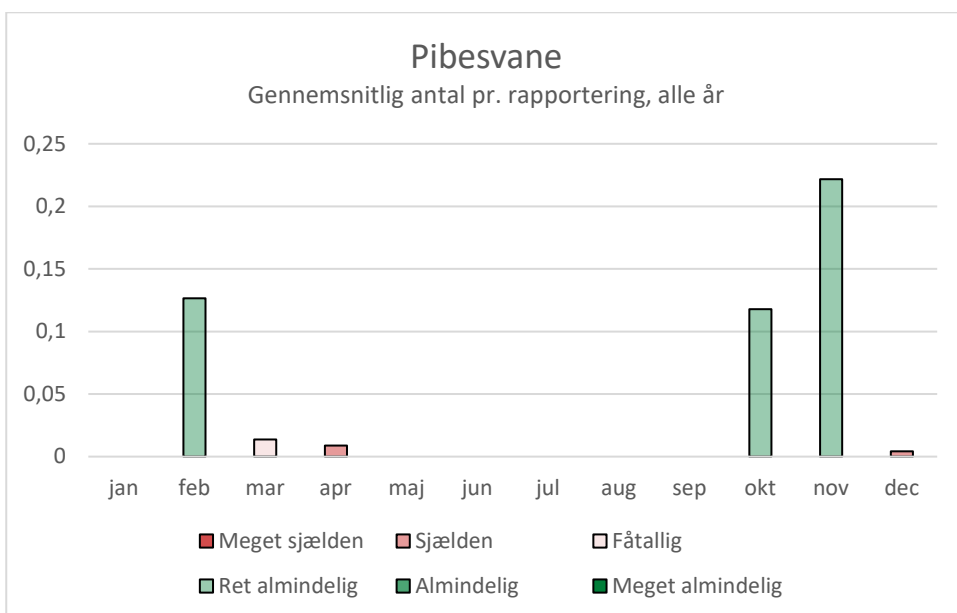
Antal pr. rapportering	0,16600
Set på dage (n=3.646)	256
Procent af dage	7,0
Forekomst som	FEV

Pibesvane *Cygnus columbianus*

Pibesvane yngler i det arktiske Rusland, Alaska og Canada. Arten yngler ikke Danmark, og de overvintrende fugle tilhører den vestsibiriske bestand (Grell 1998, Keller et al. 2020, BW). Fuglene kommer på trækket mellem slutningen af september og november til Danmark og igen mellem februar og april. De fleste fugle trækker fra Danmark videre til Holland og de Britiske Øer, og kun få overvintre i landet (Bønløkke et al. 2006). Pibesvane er fåtallig på Skallingen og blev observeret 37 af 3.646 dage (= 1,0 %). Pibesvaner forekommer fra oktober til december og fra februar til april, dvs. under efterårs- og forårstræk. Arten er ikke blevet set hvert år. De største flokke pibesvaner blev noteret i februar og oktober-november. Toppen ligger i november. Det største antal var 43 fugle den 13. februar 1992. Forårsflokkene er hos både sang- og pibesvaner lidt større end efterårsflokkene. De fleste flokke er blevet set trækkende.

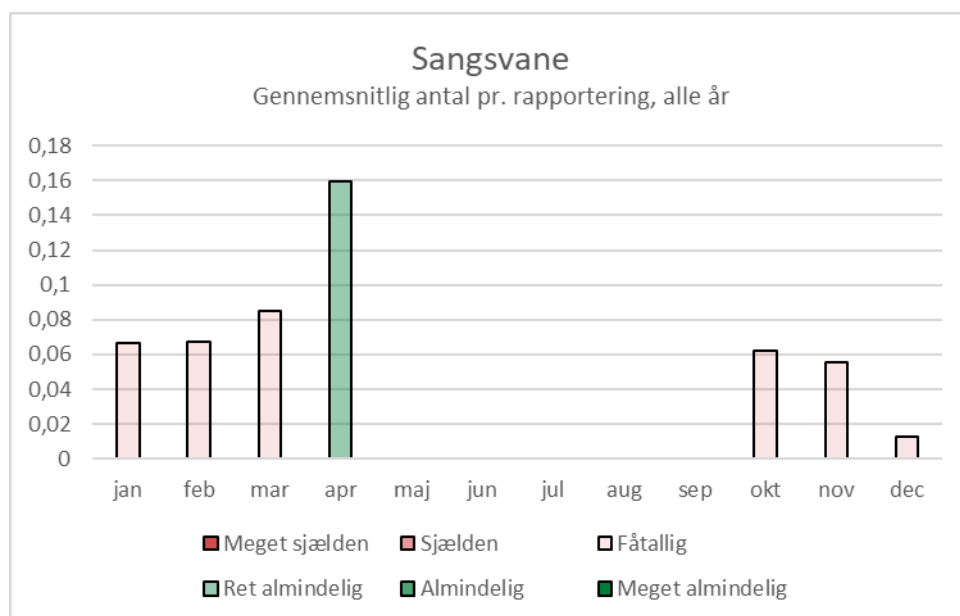
Antal pr. rapportering	0,06446
Set på dage (n=3.646)	37
Procent af dage	1,0
Forekomst som	FE

Sangsvane *Cygnus cygnus*

Sangsvane yngler i de boreale og subarktiske områder fra Island til Østasien, bl.a. i Nordeuropa og Baltikum (Keller et al. 2020). Sangsvane er først indvandret som ynglefugl i Danmark i 2002. Arten yngler i dag mest i Nordjylland, og ikke i Sydvestjylland (Vikstrøm & Moshøj 2020). Sangsvaner overvintrer i Sydsverige, Danmark, Nordtyskland og Holland. Fugle især fra Finland og Nordrusland ankommer i Danmark fra oktober og forlader landet igen i marts-april. De russiske fugle forbliver mest i det østlige Danmark (Bønløkke et al. 2006). Sangsvane er fåtallig på Skallingen og blev set 40 af 3.646 dage (= 1,1 %). Arten ses fra oktober til april. Den blev ikke observeret hvert år. Sangsvaner har deres maksimum i april, hvor de er ret almindelige. Det største antal var 35 fugle den 4. april 1964. Forårsflokkene er hos både sang- og pibesvaner lidt større end efterårsflokkene. De fleste flokke er blevet set trækkende.

Antal pr. rapportering	0,04848
Set på dage (n=3.646)	40
Procent af dage	1,1
Forekomst som	FEV

Nilgås *Alopochen aegyptiaca*

Nilgås kommer oprindelig fra det tropiske og sydlige Afrika. Arten blev indført i Europa, Nordamerika og i Golfregionen. I dag yngler den i et område mellem Portugal, England, Danmark og Tjekkiet, mest dog i England, Holland, Belgien og Tyskland (Keller et al. 2020). Nilgås er indvandret i Danmark som ynglefugl siden Atlas 2. Arten yngler ikke på Skallingen, men i nærheden: på Langli (muligt), ved den nordlige Ho Bugt, ved Filsø, Sneum og på Mandø (sikkert) (Vikstrøm & Moshøj 2020). Nilgås er sjælden på Skallingen og blev set tre dage (= 0,08%). Den 22. august 2015 trak syv nilgæs mod SØ, den 7. oktober 2015 og den 18. august 2007 blev der observeret tre hhv. to fugle.

Antal pr. rapportering	0,00161
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	T (E)

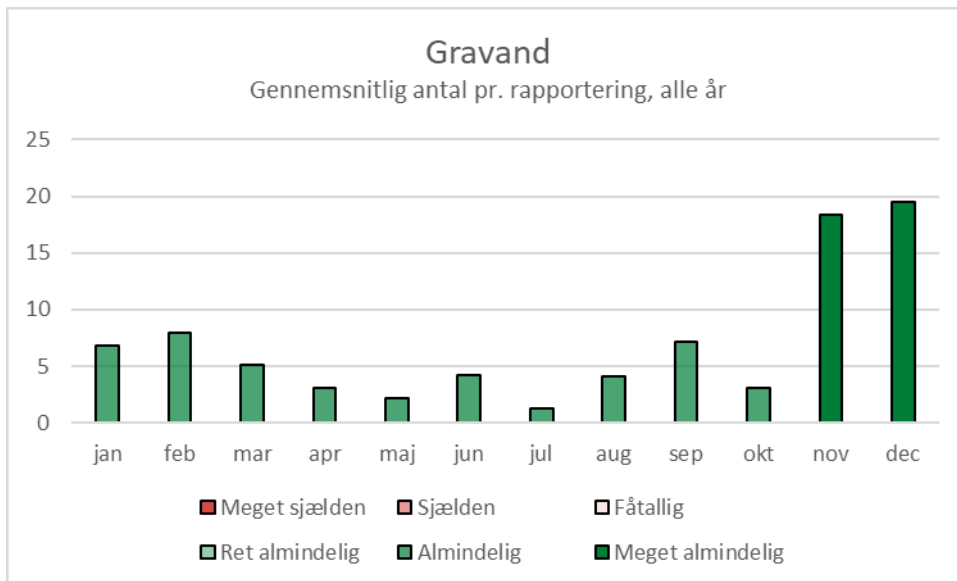
Gravand *Tadorna tadorna*

Indflyvende gravænder, Skallingen, 17.4.2021.

Gravand yngler i et fragmenteret område mellem Island og Kina. I Europa findes de største antal ved Nord- og Østersø. Arten har behov for maritime eller vådområder for fouragering samt huller, den kan yngle i (Keller et al. 2020). Mange nordvesteuropæiske gravænder fælder om efteråret i Vadehavet og overvintrer mellem det danske Vadehav og Frankrig. Også de fleste danske ynglefugle overvintrer mellem det tyske Vadehav og Frankrig (Bønløkke et al. 2006). Gravanden er ifølge alle tre danske ynglefugle-atlaser sandsynligt eller muligt ynglende på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). I 1992, 1994, 1995 og 1997 blev der indberettet dununger i dofbasen. Gravand er almindelig på Skallingen og blev set 683 af 3.646 dage (= 18,7 %). Det højeste antal var 2.365 fugle den 15. november 1982. Der blev dog udelukkende set over 1.000 fugle i tre år (1968, 1982 og 1987). Mere normalt er på Skallingen et- eller tocifrede antal. Gravænder er hele året almindelige. De største antal ses i november og december, hvor arten er meget almindelig. Gravænder ses på Skallingen fouragerende i loerne og i oversvømmede områder. Ofte raster de på de indre klitter mod strandengene. Her ruger de i kaninhuller og gamle rævegrave. I Ho Bugt overvintrer mange gravænder, og der opholder sig særligt mange i september og oktober omkring Langli (Laursen & Frikke 2013).

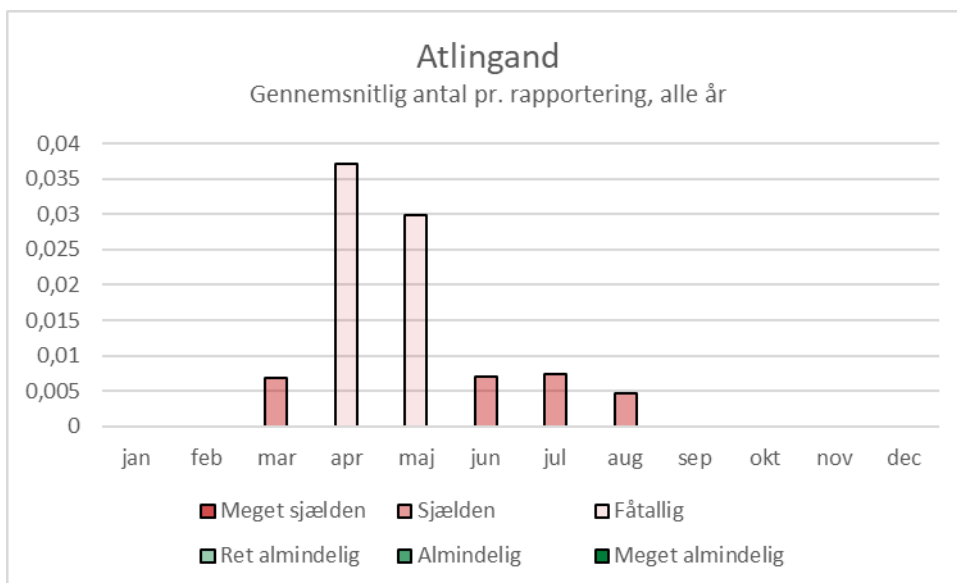
Antal pr. rapportering	5,46280
Set på dage (n=3.646)	683
Procent af dage	18,7
Forekomst som	FYEV

Atlingand *Spatula querquedula*

Atlingand yngler i et bælte fra Vesteuropa til Østasien. Arten forekommer mest mellem 42° N og 65° N (Keller et al. 2020). Arten har aldrig ynglet på Skallingen. De nærmeste ynglesteder er ved Filsø og på Mandø. Under Atlas 2 ynglede arten også ved Blåvand og under Atlas 1 ved Esbjerg (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De europæiske fugle overvintrer i Sahelzonen i tropisk Afrika (Bønløkke et al. 2006). Atlingand er sjælden på Skallingen og blev set 22 af 3.646 dage (= 0,6 %). Arten blev set fra marts til august med top i april-maj, men altid kun enkelte eller ganske få fugle.

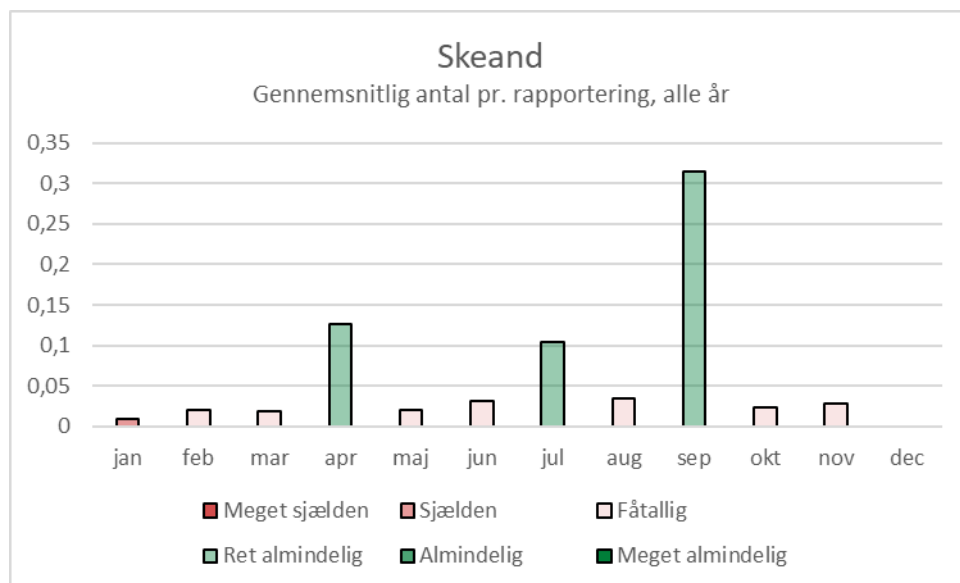
Antal pr. rapportering	0,00551
Set på dage (n=3.646)	22
Procent af dage	0,6
Forekomst som	F

Skeand *Spatula clypeata*

Skeand er holarktisk og yngler bl.a. i det meste af Europa (Keller et al. 2020). De fleste europæiske skeænder er trækfugle. Især i august-september og i april passerer mange nordeuropæiske og russiske fugle Danmark. Fuglene overvintrer mellem Sydengland og Senegal (Bønløkke et al. 2006). Ifølge Atlas 3 er skeanden muligt ynglende på Skallingen. Desuden yngler arten på Langli (Vikstrøm & Moshøj 2020). I 1997 er et par ynglefugle indberettet i dofbasen og i 1985 en voksen med fem juvenile. Skeand er fåtallig på Skallingen og blev set 91 af 3.646 dage (= 2,5 %). Arten ses på Skallingen både under forårs- og efterårstræk samt som ynglefugl. Skeænder blev set fra januar til november, men ikke hvert år og altid kun få fugle, med maksimum i september. Det højeste antal var 94 fugle den 1. september 2004.

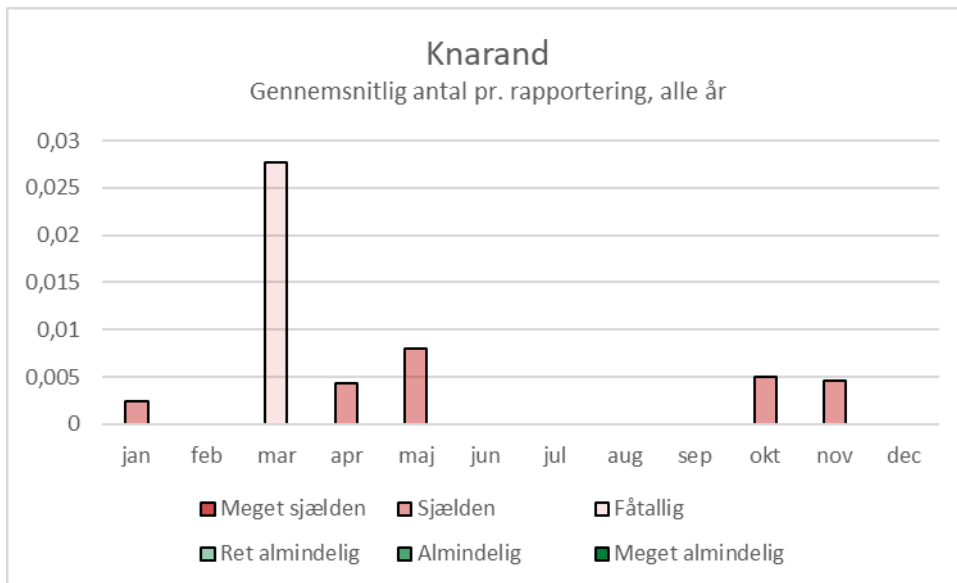
Antal pr. rapportering	0,06379
Set på dage (n=3.646)	91
Procent af dage	2,5
Forekomst som	FYE

Knarand *Mareca strepera*

Knarand yngler i de tempererede og mediterrane zoner i Eurasien og Nordamerika (Keller et al. 2020). Arten yngler ikke på Skallingen. Nærmeste ynglesteder er Filsø, Esbjerg og Sneum (Vikstrøm & Moshøj 2020). Nordeuropæiske knarænder overvintrer i Vesteuropa. Nogle fugle, bl.a. fra Finland og Letland, trækker gennem Danmark eller overvintrer her (Bønløkke et al. 2006). Knarand er sjælden på Skallingen og blev set 12 af 3.646 dage (= 0,3 %). Arten ses på Skallingen mest under forårstrækket. Arten blev set i januar, marts til april samt oktober-november, men altid kun ganske få eksemplarer. Knarænder bliver kun observeret med års mellemrum. Toppen ligger i marts, hvor arten forekommer fåtallig.

Antal pr. rapportering	0,00470
Set på dage (n=3.646)	12
Procent af dage	0,3
Forekomst som	EF

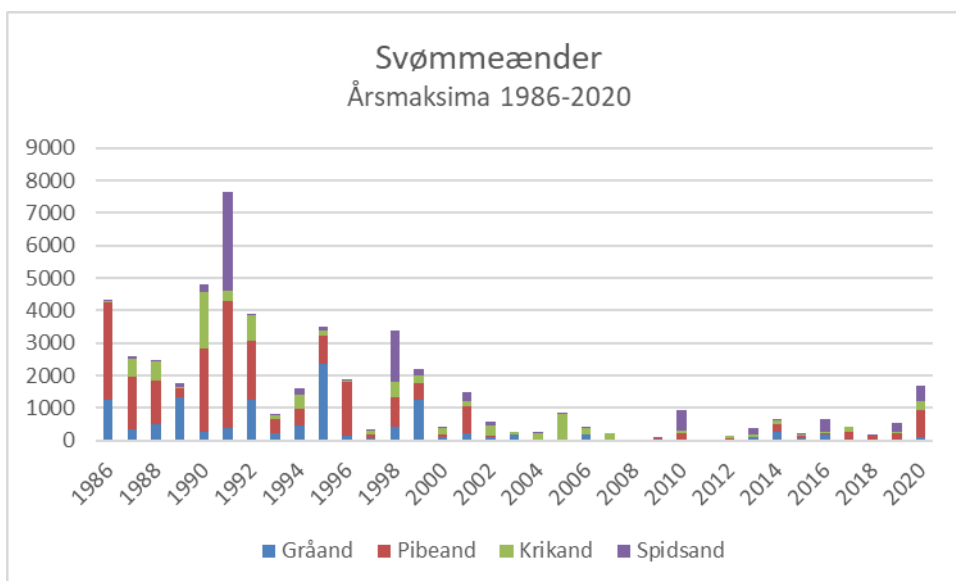
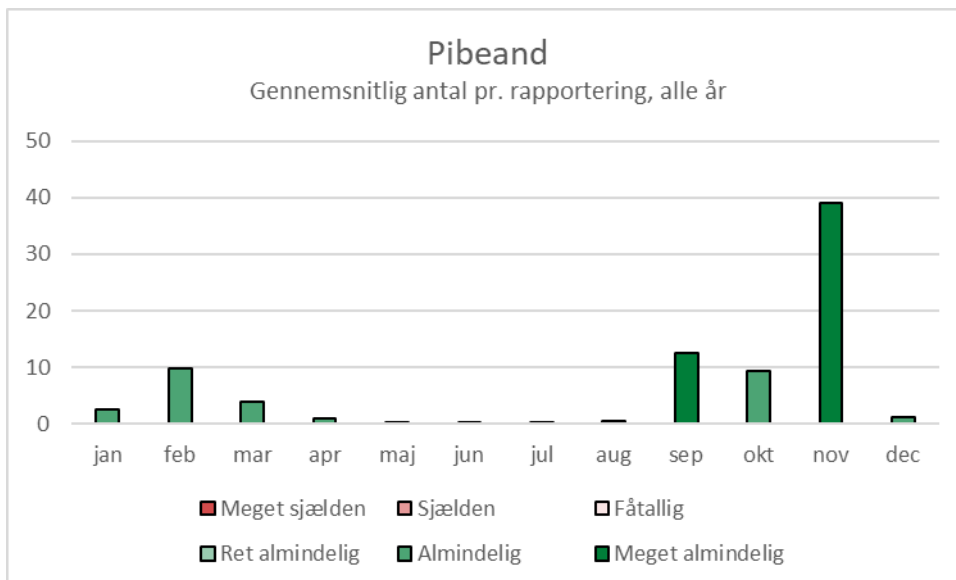
Pibeand *Mareca penelope*

Pibeænder ved Skalling Ende, 6.2.2021.

Pibeand yngler i Nordeurasien fra Island til Stillehavet i ferskvandshabitater (Keller et al. 2020). I Danmark yngler arten kun i Tøndermarsken med et enkelt par (Vikstrøm & Moshøj 2020). Pibeand passerer Danmark i stort antal om efteråret og ses mellem august og november især i Vadehavet og ved Limfjorden. Fuglene kommer især fra Nordrusland, men også fra Sverige, Finland og Island og trækker videre til Holland, de Britiske Øer og Frankrig. Om foråret trækker fuglene hurtigt gennem Danmark i marts og april. Mange fugle trækker dog syd om Danmark (Bønløkke et al. 2006). Pibeand er almindelig på Skallingen og blev set 382 af 3.646 dage (= 10,5 %). Arten ses mest under efterårstrækket, men også under forårstrækket og som vintergæst. Pibeænder optræder på Skallingen hele året, men kun sjældent fra maj til august. Flest fugle optræder i efteråret. Maksimum ligger i november (3.939 fugle den 7. november 1991). Så høje antal blev især set i 1980'erne og starten og midten af 1990'erne. Nedgangen efter 2000 svarer ikke til den generelle trend i det danske Vadehav (Laursen & Frikke 2013). Pibeand og krikand forekommer i større antal end gråand, som dog bliver set tiere.

Antal pr. rapportering	8,10247
Set på dage (n=3.646)	382
Procent af dage	10,5
Forekomst som	EVF

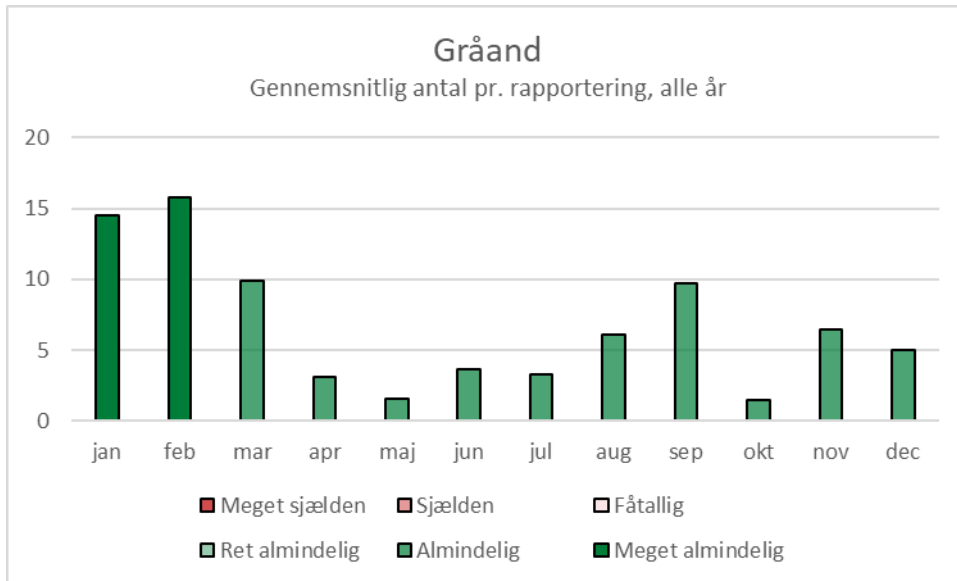
Gråand *Anas platyrhynchos*

Gråand med et kuld unger og en skestork, Skallingen, 26.5.2018.

Gråand forekommer i det meste af den nordlige hemisfære (Keller et al. 2020, BW). De fleste danske gråænder er standfugle, nogle trækker dog mod sydvest. Fra august til april ses i Danmark trækgæster fra Sverige, Finland, Baltikum og Nordvestrusland. Nogle trækker videre mod sydvest og overvintrer i Tyskland, Frankrig eller Sydengland (Bønløkke et al. 2006). I modsætning til de fleste andre svømmeænder yngler gråænder på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Dununger blev senest indberettet i dofbasen i 2020. Gråand er almindelig på Skallingen og blev set på 879 af 3.646 dage (= 24,1 %). Arten ses både som helårsfugl, på forårs- og efterårstræk samt som ynglefugl og vintergæst. Pibeand og krikand forekommer i større antal end gråand, som bliver set tiere. Gråænder ses hele året på Skallingen. De kan optræde om efteråret og vinteren i stort antal. I denne periode findes der generelt mange gråænder i Vadehavet (Laursen & Frikke 2013). Maksimum ligger på Skallingen i februar med 2.355 fugle (9. februar 1995). De højeste antal blev set mellem 1986 og 1999. Nedgangen efter 2000 svarer hos gråand til den generelle trend i det danske Vadehav (Laursen & Frikke 2013).

Antal pr. rapportering	5,18708
Set på dage (n=3.646)	879
Procent af dage	24,1
Forekomst som	HFYEV

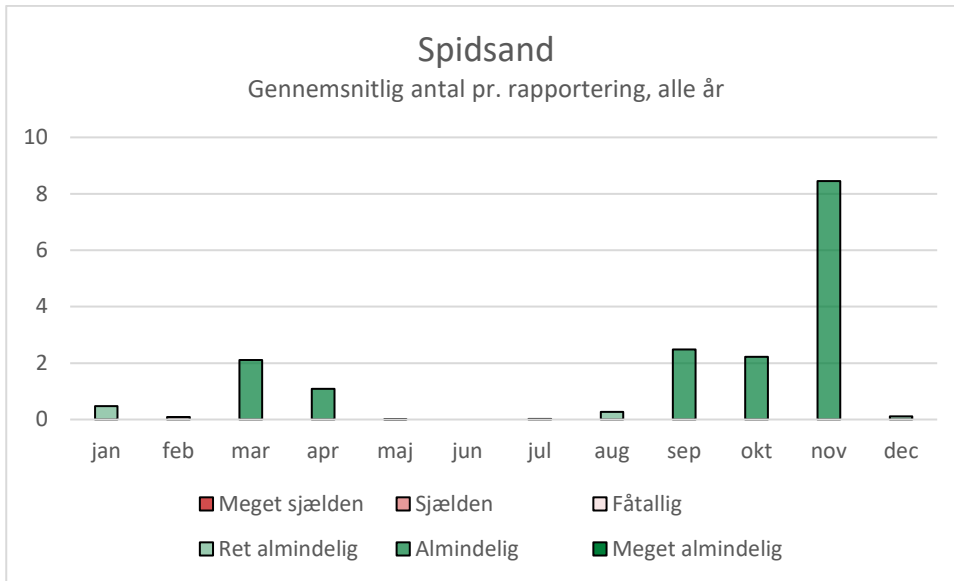

Spidsand *Anas acuta*

Spidsand er cirkumpolar og yngler mest i boreale og tundra regioner, i Europa mest i Finland og Rusland (Keller et al. 2020). De fleste danske træk- og vintergæster kommer fra Finland og Rusland. De fleste spidsænder trækker sammen med

Antal pr. rapportering	1,84381
Set på dage (n=3.646)	209
Procent af dage	5,7
Forekomst som	FE

de danske ynglefugle videre mod sydvest (Holland, Belgien, Frankrig, Spanien og Marokko). Nogle spidsænder overvintrer også i Sahelzonen. En del af forårstrækket går syd om Danmark (Bønløkke et al. 2006). Spidsand har aldrig ynglet på Skallingen. De nærmeste ynglesteder er ved Filsø og ved Sneum. Under Atlas 2 ynglede arten også på Langli (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Spidsand er almindelig på Skallingen og blev set 209 af 3.646 dage (= 5,7 %). Arten ses fra juli til maj. Den optræder mest i træktiderne om efteråret og foråret med maksimum i november (3.017 fugle den 7. november 1991). Antal over 1.000 er dog usædvanligt, og forekom kun i 1991 og 1998. Generelt opholder mange spidsænder sig i Ho Bugt om efteråret (Laursen & Frikke 2013). Fra maj til juli forekommer spidsænder stort set ikke på Skallingen. Spidsænder forekom i større antal i 1980erne og 1990erne end derefter. Årsmaksimaene viser en stærk nedgang efter 2000. Dette svarer dog ikke til den generelle trend i det danske Vadehav (Laursen & Frikke 2013).

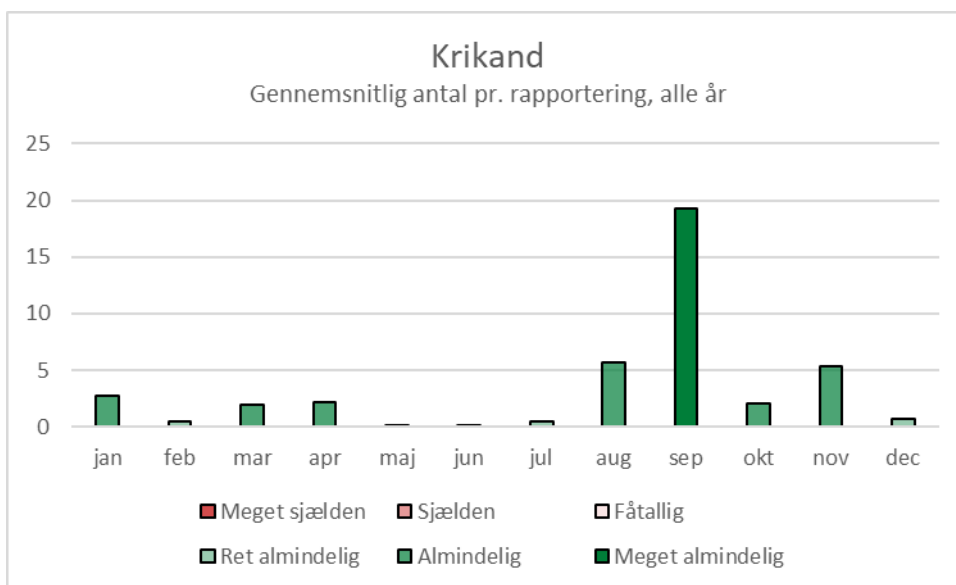
Krikand *Anas crecca*

Trækkende krikænder ved Skallingen Vesterhavsstrand, 12.3.2022.

Krikand, som nu er adskilt fra den amerikanske krikand *Anas carolinensis*, yngler i store dele af Eurasien, men ikke i de sydlige områder (Keller et al. 2020, BW). Krikænder fra Nordeuropa og Vestrusland passerer Danmark mellem juli og november og igen mellem februar og maj. De overvintrer i Vest- og Sydeuropa (Bønløkke et al. 2006). Der findes 125 ynglepar i Danmark. Arten yngler ikke på Skallingen. De nærmeste ynglesteder ligger ved Blåvand og Oksbøl, på Fanø og på Mandø (Vikstrøm & Moshøj 2020). Krikand er almindelig på Skallingen og blev set 497 af 3.646 dage (= 13,6 %). Arten ses især under efterårstrækket, men også som vintergæst og under forårstrækket. Krikand forekommer hele året, flest i september og oktober og færrest fra maj til juli. Maksimum ligger ved 1.731 fugle den 6. september 1990, men så højt et antal er usædvanligt. Krikænder forekom i større antal i 1980erne og 1990erne end derefter. Årsmaksimaene viser en stærk nedgang siden 2000. Dette svarer dog ikke til den generelle trend i det danske Vadehav (Laursen & Frikke 2013).

Antal pr. rapportering	4,05950
Set på dage (n=3.646)	497
Procent af dage	13,6
Forekomst som	FEV

Rødhovedet and *Netta rufina*

Rødhovedet and yngler fra Centralasien til Vesteuropa (Keller et al. 2020). Denne art er ligesom hvidøjret and en sydlig art og i Danmark uden for dens normale forekomst. Rødhovedet and yngler dog i et mindre antal på Lolland (Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske fugle overvintrer især i Camargue i Sydfrankrig (Bønløkke et al. 2006). Rødhovedet and er meget sjælden på Skallingen og blev kun set 1 dag. En rødhovedet and (hun) blev set på Skallingen den 21. marts 1986.

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Taffeland *Aythya ferina*

Taffeland yngler i Eurasien fra Spanien og Irland til Mongoliet (Keller et al. 2020). Arten yngler ikke på Skallingen. Nærmeste ynglested er ved Filsø og på Mandø (Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste danske fugle overvintrer i Storbritannien og

Antal pr. rapportering	0,00134
Set på dage (n=3.646)	4
Procent af dage	0,11
Forekomst som	T

Nordfrankrig, hvor de ankommer mellem september og november. Især taffelænder fra Baltikum og Rusland, men også Finland og Sverige, passerer Danmark fra september til november og i april. Nogle overvintrer her (Bønløkke et al. 2006). Taffeland er sjældent på Skallingen og blev set her kun 4 dage (= 0,11 %) i 1970, 1972, 2004 og 2016, mellem en og tre fugle per gang. Arten blev set i januar, april, juli og oktober.

Hvidøjet and *Aythya nyroca*

Hvidøjet and yngler i Østeuropa og ved Middelhavet samt i Centralasien (Keller et al. 2020, BW). Denne art er en sydlig art og i Danmark uden for dens normale forekomst. Den ses dog indimellem i Danmark (Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Hvidøjet and er meget sjældent på Skallingen og blev set 2 dage. En hvidøjet and blev set på Skallingen den 23. og 24. oktober 1969 (= 0,05 %).

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T

Troldand *Aythya fuligula*

Troldand yngler fra Island til Kamtjatka mellem 45° N og 80° N (Keller et al. 2020, BW). Nogle danske ynglefugle trækker til de Britiske Øer eller Sydvesteuropa. De øvrige overvintrer her. Mellem november og marts overvintrer mange troldænder fra nordlige egne i Danmark. De kommer fra områder fra Island til Sibirien, de fleste fra Finland og Rusland. Nogle trækker videre mod sydvest (Bønløkke et al. 2006). Troldand er som ynglefugl mest udbredt i det østlige Danmark, hvor den gerne yngler i lavvandede søer. De nærmeste ynglesteder fra Skallingen ligger ved Filsø og ved Sneum. Under Atlas 2 ynglede arten også på Langli (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Troldand er meget sjældent på Skallingen og blev set kun 6 dage (= 0,16 %) i 1986, 1989, 1995, 2016 og 2019, altid enkelte fugle. Arten blev set mellem december og februar samt i maj, dvs. som tilfældelig vintergæst eller på forårstræk.

Antal pr. rapportering	0,00081
Set på dage (n=3.646)	6
Procent af dage	0,16
Forekomst som	VF

Bjergand *Aythya marila*

Bjergand er cirkumpolar og yngler især i de nordlige boreale og arktiske områder, men ikke i Danmark (Keller et al. 2020). Der overvintrer mange bjergænder fra Sverige, Finland og Nordrusland i de indre danske farvande. Fuglene ses fra oktober til maj (Bønløkke et al. 2006). Bjergand er sjældent på Skallingen og blev set 4 af 3.646 dage (= 0,11 %). Bjergand blev set i oktober eller november (1982, 2009 og 2011), den 21. oktober 1982 en flok på 15.

Antal pr. rapportering	0,00376
Set på dage (n=3.646)	4
Procent af dage	0,11
Forekomst som	E

Stellersand *Polysticta stelleri*

Stellersand er en arktisk art. Den yngler i Nordsibirien og Nordalaska. Den vestlige bestand overvintrer i Nordeuropa især ved Finnmarken og på Kola-halvøen (BW). Stellersand er

Antal pr. rapportering	0,00040
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	T (FE)

meget sjælden på Skallingen og blev set 3 dage i 1995 og 1996. Det drejede sig om en hun den 15. august 1995 og en han den 20. april og 8. maj 1996.

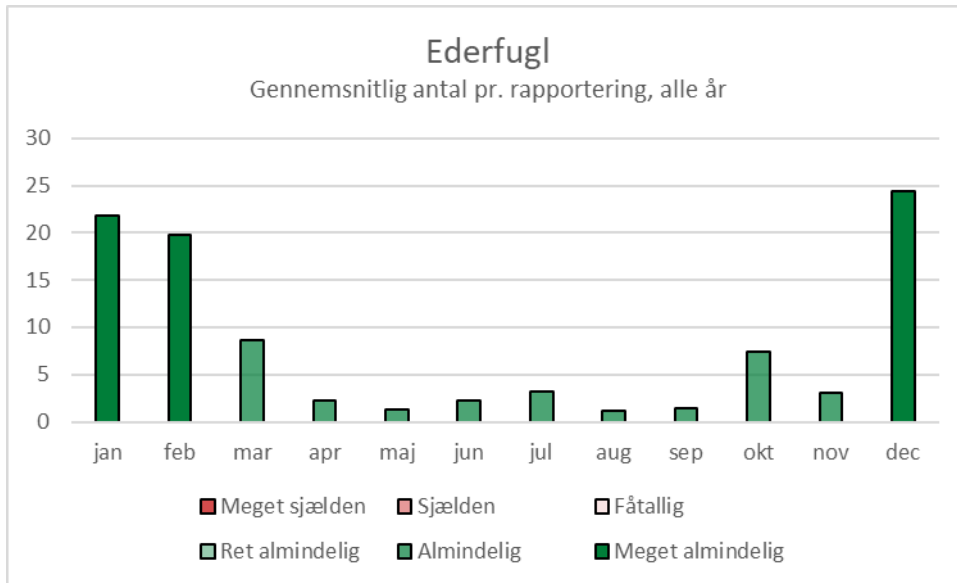
Ederfugl *Somateria mollissima*

Ederfugle ved Skalling Ende, 12.3.2022.

Ederfugl er cirkumpolar og yngler op til 80° N (Keller et al. 2020). De fleste danske ederfugle forbliver hele året i Danmark. Især fuglene i Vadehavet er standfugle og holder sig i gennemsnit inden for 5 km. Fra slutningen af juni kommer ederfugle til Danmark fra nabolandene for at fælde. Fra oktober til februar overvintrer store antal ederfugle især fra Finland, Sverige, Norge, Estland og Holland i de danske farvande (Bønløkke et al. 2006). Ederfugle har under alle tre atlas-undersøgelser ynglet på Langli, tæt ved Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Ederfugl er almindelig på Skallingen og blev set 309 af 3.646 dage (= 8,5 %). Arten ses tiere end sortand, som til gengæld optræder i større antal. Den 25. oktober 1992 blev der set 12.000 ederfugle, og også i 1991, 1995, 2000 og 2002 var der dage med flere end 1.000 fugle. Arten ses hele året på Skallingen. Der overvintrer mange ederfugle i Vadehavet, bl.a. i Ho Bugt (Laursen & Frikke 2013), og tilsvarende optræder de største flokke ved Skallingen mellem december og februar. Man kan ofte se trækkende ederfugle langs Skallingens kyst. Tit ligger ederfugle tæt ved høfderne ved Skalling Ende. Store flokke kan ses i Grådyb og Hobo Dyb.

Antal pr. rapportering	7,04633
Set på dage (n=3.646)	309
Procent af dage	8,5
Forekomst som	FEV

Brilleand *Melanitta perspicillata*

Brilleand er en amerikansk art, som yngler i det nordlige Nordamerika mellem Alaska og Labrador (BW). Arten dukker indimellem op ved de danske kyster, især den jyske vestkyst (Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Brilleand er meget sjælden på Skallingen og blev set 5 dage (= 0,14 %). I 2001, 2005 og 2015 blev der set på fem dage brilleand, altid en enkelt fugl. Denne amerikanske art optræder som regel som enkeltfugle i store flokke sorttænder og blev set i oktober, december og februar. Ofte blev de samme fugle på andre dage set ved Hvidbjerg eller Blåvand.

Antal pr. rapportering	0,00067
Set på dage (n=3.646)	5
Procent af dage	0,14
Forekomst som	T

Fløjsand *Melanitta fusca*

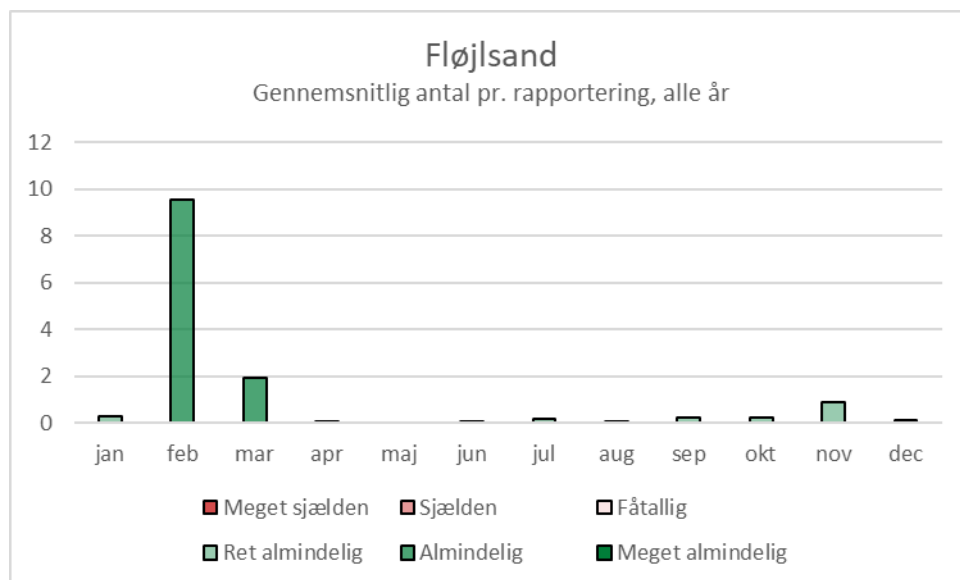

Indflyvende fløjsænder, Hobo Dyb ved Skalling Ende, 7.11.2020.

Fløjsand yngler mellem Norge og Vestsibirien (Keller et al. 2020, BW). Fuglene overvintrer i Østersøen og ved de europæiske kyster, bl.a. i de danske farvande, især ved den jyske østkyst. Fuglene ses fra september til april og kommer fra Finland, Estland, Sverige og Rusland (Bønløkke et al. 2006). Fløjsand er ret almindelig på Skallingen

Antal pr. rapportering	0,74698
Set på dage (n=3.646)	55
Procent af dage	1,5
Forekomst som	FEV

og blev set 55 af 3.646 dage (= 1,5 %). Arten ses mest under forårstræk, og mindre under efterårstræk og som vintergæst. Siden årtusindskiftet blev arten set næsten hvert år med et maksimum den 21. februar 2015 på 3.000 fugle langs Grønningen. Fløjsænder kan ses fra juni til april, dog kun ganske få om sommeren. De største flokke blev set i februar og marts, men der er også store flokke med op til 200 fugle om efteråret.

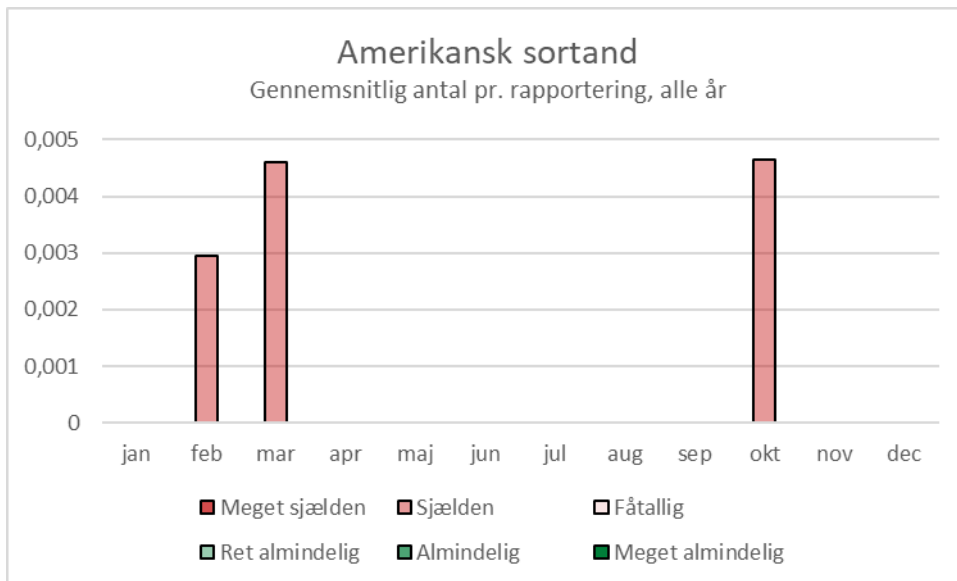
Amerikansk sortand *Melanitta americana*

Amerikansk sortand mellem almindelige sortænder ved Skallingen Vesterhavsstrand, 7.3.2020.

Amerikansk sortand er, som navnet siger, en amerikansk art, som yngler i to populationer i henholdsvis Alaska og Quebec (BW). Arten dukker indimellem op ved de danske kyster, bl.a. omkring Blåvand (Christensen et al. 2022). Amerikansk sortand er sjælden på Skallingen og blev set 7 dage i 2005, 2019 og 2020 (= 0,2 %). Amerikansk sortand optræder som regel som enkeltfugle i store flokke sortænder og blev set i oktober og februar-marts. Ofte blev de samme fugle på andre dage set ved Hvidbjerg eller Blåvand.

Antal pr. rapportering	0,00215
Set på dage (n=3.646)	7
Procent af dage	0,2
Forekomst som	T (FE)

Sortand *Melanitta nigra*

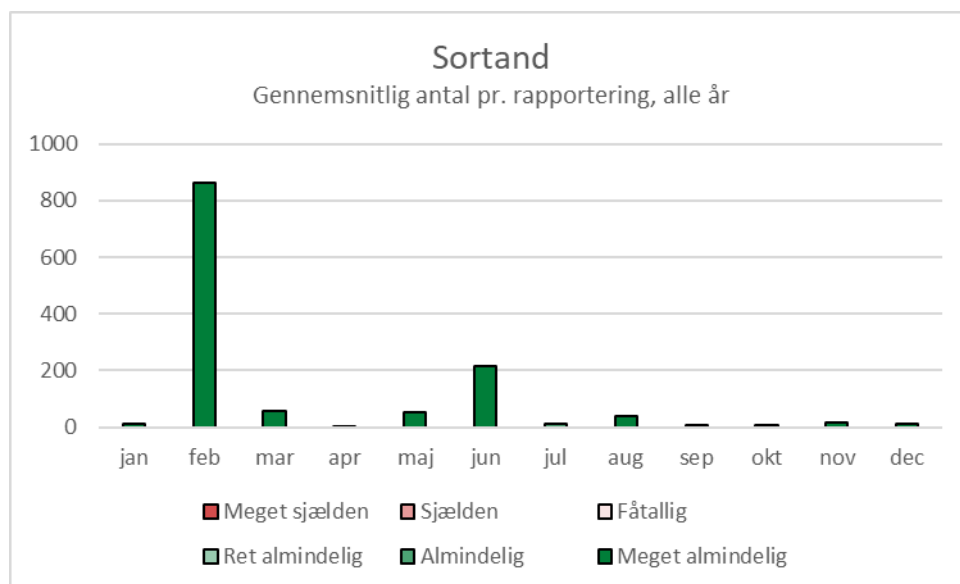

Sortænder ved Hobo Dyb ved Skalling Ende, 7.3.2020.

Sortand yngler fra Østgrønland og Island over Nordeuropa til Centralsibirien. Alle fugle overvintrer i Østersøen, Nordsøen og ved de europæiske og nordafrikanske Atlanterhavskyster (Keller et al. 2020). Sortænder kommer til de danske farvande

Antal pr. rapportering	63,34461
Set på dage (n=3.646)	276
Procent af dage	7,6
Forekomst som	FEV

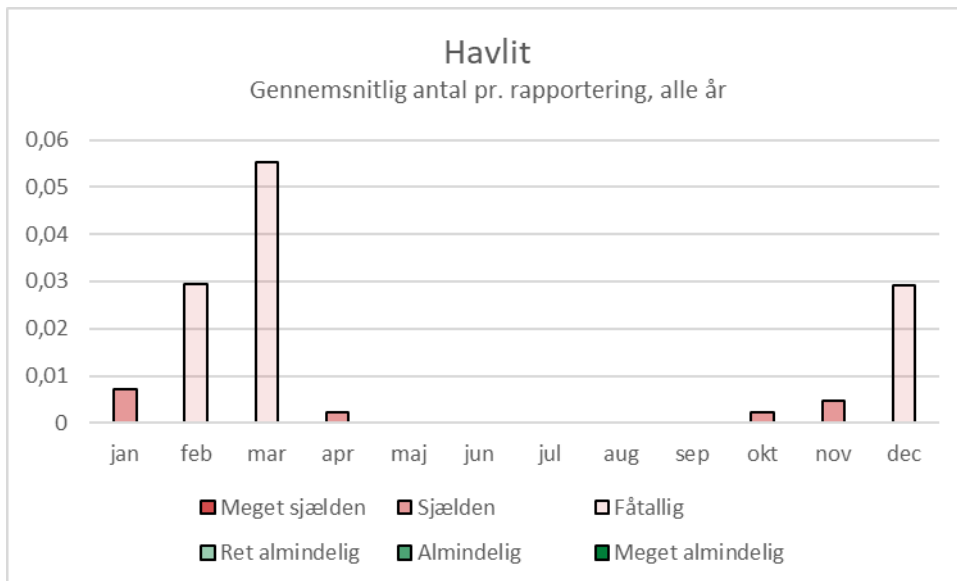
fra juni til oktober for at fælde. Derefter overvintrer fuglene i de danske farvande og forlader dem igen i marts-april (Bønløkke et al. 2006). Sortand er meget almindelig på Skallingen, arten er efter stær den mest almindelige fugl på halvøen. Sortænder blev set 276 af 3.646 dage (= 7,6 %). Arten ses hele året, med top i februar. Sortand er den fugl, der optræder i de største antal. Den 25. februar 2003 blev der indberettet 125.000 sortænder, den 16. februar 2004 100.000. I 17 forskellige år er der indberettet observationer med 1.000 og flere fugle, i syv år med 10.000 og flere. Alle år med 10.000 og flere fugle ligger siden 2003. Der er dog også år med kun få fugle, senest 2017 med et maksimum på kun 12. Sortænder optræder hele året i store flokke, de største over 100.000 dog i februar. De store tal er forbundet med en vis usikkerhed. Nogle dage ligger sortænderne i et tæt bånd fra Hvidbjerg til Skalling Ende. Man kan også se mindre flokke i Hobo Dyb, og indimellem raster nogle fugle på Skallingens strand ved Hobo Dyb. Sortænderne ved Skallingen var nogle gange ramt af olieforurening, bl.a. i 1984, 1996, 1998, 2004, 2008 og 2014.

Havlit *Clangula hyemalis*

Havlit er cirkumpolar og yngler i Europa på Island, i Nordskandinavien og det arktiske Rusland (Keller et al. 2020). Mange fugle overvintrer i de danske farvande (Bønløkke et al. 2006). Havlit er sjælden på Skallingen og blev set 21 af 3.646 dage (= 0,6 %). Normalt optræder der kun få fugle og kun mellem oktober og april. Toppen ligger i marts. Den 2. marts 1989 var der et maksimum med 11 fouragerende fugle.

Antal pr. rapportering	0,00712
Set på dage (n=3.646)	21
Procent af dage	0,6
Forekomst som	VF

Hvinand *Bucephala clangula*

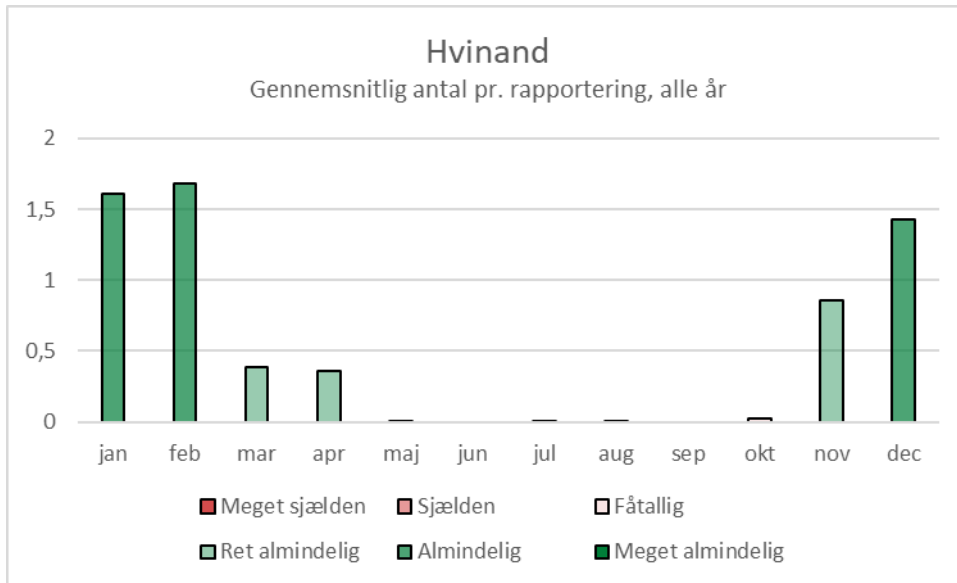

Hvinand ved Skallingen Vesterhavsstrand, 4.1.2021.

Hvinand er cirkumpolar og yngler især i den boreale zone mellem 55° N og 70° N i hule træer og opsatte kasser nær floder og søer. De nordeuropæiske ynglefugle overvintrer mellem Østersøen og Irland (Keller et al. 2020). I Danmark overvintrer

Antal pr. rapportering	0,31681
Set på dage (n=3.646)	197
Procent af dage	5,4
Forekomst som	V

hvinænder fra Nordeuropa og Nordvestrusland. De første ankommer i juli og de fleste forlader landet igen i marts-april (Bønløkke et al. 2006). Hvinand yngler i Danmark næsten udelukkende på øerne og har aldrig ynglet i det vestlige Jylland (Vikstrøm & Moshøj 2020). Hvinand er ret almindelig på Skallingen og blev set 197 af 3.646 dage (= 5,4 %). Den er dog ikke så talrig som sortand eller ederfugl. Maksimum ligger på 200 hvinænder den 12. februar 2010, men ofte ses der kun få fugle. Hvinand ses på Skallingen fra oktober til maj samt i juli-august. Hvinænder ses dog kun undtagelsesvis om sommeren. Normalt optræder de som vintergæster fra november til april, med de største flokke fra december til februar.

Lille skallesluger *Mergellus albellus*

Lille skallesluger yngler i den boreale zone mellem Nordskandinavien og Østasien ved søer i træhuller (Keller et al. 2020). Fuglene overvintrer bl.a. ved Østersøen. Mellem 200 og 600 fugle overvintrer i Danmark (Bønløkke et al. 2006). Lille skallesluger er sjælden på Skallingen og blev kun set 7 dage (= 0,2 %), altid kun mellem en og tre fugle og kun om vinteren fra november til februar.

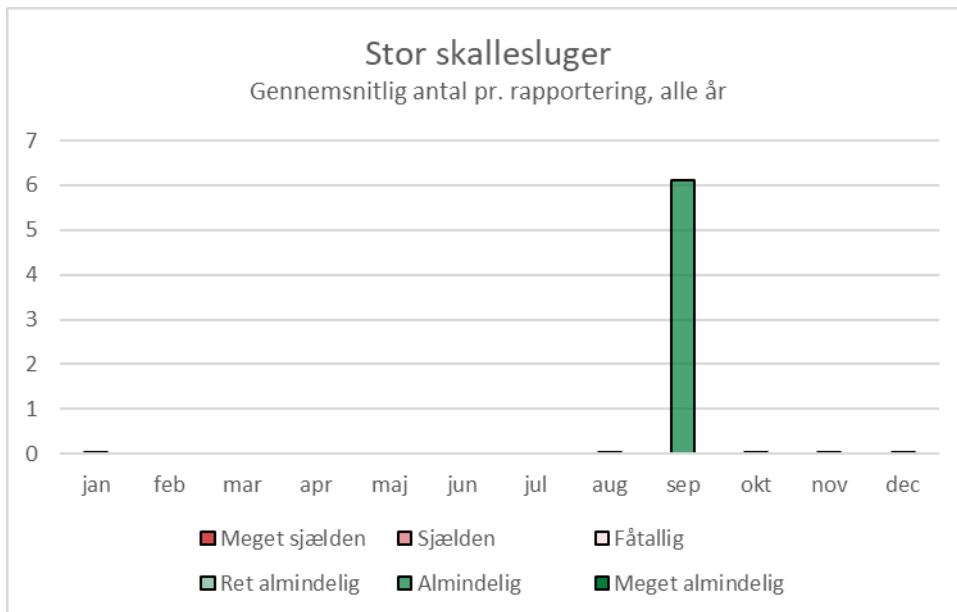
Antal pr. rapportering	0,00134
Set på dage (n=3.646)	7
Procent af dage	0,2
Forekomst som	V

Stor skallesluger *Mergus merganser*

Stor skallesluger er holarktisk, og arten yngler i Europa ikke i Middelhavsområdet (Keller et al. 2020). Arten yngler i Danmark i det østlige Sønderjylland, i Storstrømsområdet og på Bornholm, men ikke i Vestjylland (Vikstrøm & Moshøj 2020).

Antal pr. rapportering	0,68614
Set på dage (n=3.646)	10
Procent af dage	0,3
Forekomst som	EV

De danske fugle er standfugle. Desuden overvintrer fugle fra Nordeuropa og Rusland i Danmark. Norske fugle ses mest i Jylland (Bønløkke et al. 2006). Stor skallesluger er ret almindelig på Skallingen. Der er dog fælder i statistikken. Stor skallesluger er kun blevet set 10 dage (= 0,3 %), men den 20. september 1993 var der 5.000 fugle. På grund af det høje antal i denne observation kommer arten højre op i statistikken end toppet skallesluger, som blev set meget oftere. Stor skallesluger er kun set mellem august og januar på Skallingen, dvs. under efterårstræk og som vintergæst.

Toppet skallesluger *Mergus serrator*

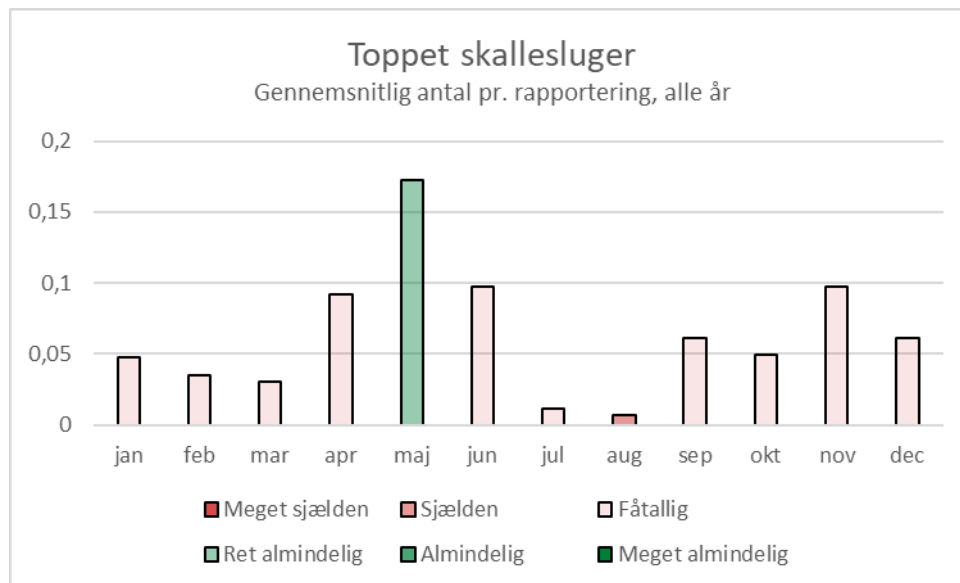

Toppede skalleslugere og sølvmåger på Skallingen Vesterhavsstrand, 13.6.2020.

Toppet skallesluger er cirkumpolar og forekommer mest i den boreale zone (Keller et al. 2020). Arten yngler ikke på Skallingen. De nærmeste ynglesteder er ifølge Atlas 3 Mandø (sikkert), Filsø og Rømø (muligt). Under Atlas 1 ynglede arten endda på Langli, men er siden forsvundet (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste fugle i Danmark er standfugle. Fra oktober til februar overvintrer desuden fugle fra Nordeuropa og Rusland i Danmark (Bønløkke et al. 2006). Toppet skallesluger er fåtalig på Skallingen. Den blev set 82 af 3.646 dage (= 2,2 %) – hvilket dog er meget tiere end stor skallesluger. Arten forekommer på Skallingen under forårs- og efterårstræk samt som vintergæst. Normalt er det mindre flokke, den største var på 45 fugle den 12. oktober 2013. Toppet skallesluger ses hele året, mindst i juli og august,

Antal pr. rapportering	0,06084
Set på dage (n=3.646)	82
Procent af dage	2,2
Forekomst som	FEV

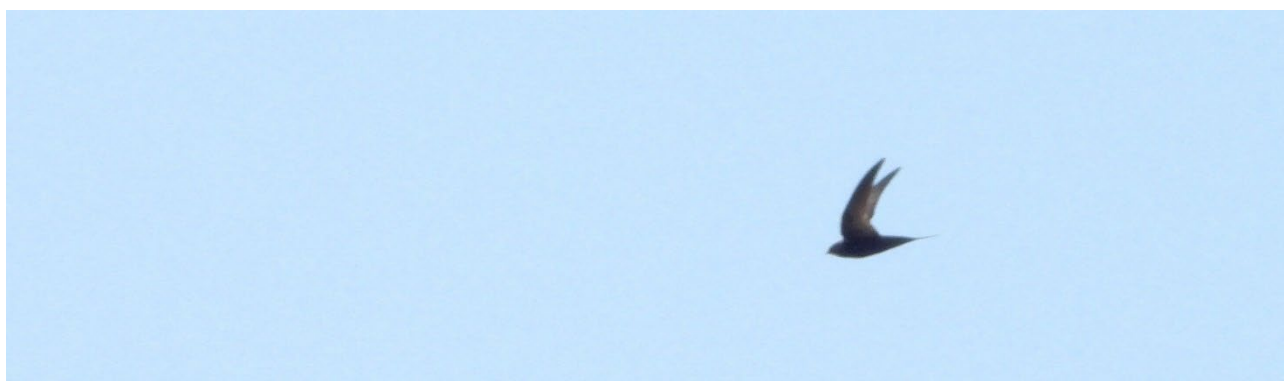
og toppen ligger i maj. Generelt ses arten mest mellem april og juni samt i november. Der har dog også været enkelte store flokke i september og oktober.

Natravn *Caprimulgus europæus*

Natravn, som er udbredt fra Vesteuropa til Mongoliet (Keller et al. 2020), er aldrig blevet observeret på Skallingen. I atlas 3 er natravn indtegnet som ynglefugl på Skallingen (Vikstrøm & Moshøj 2020). Det kan dog næppe passe, indtegningen må være for den tilgrænsende Ho Plantage, hvorfra arten er blevet indberettet 20 dage mellem 1992 og 2018. Arten findes i nåleskov og jagter insekter om natten ved lysninger og hedeområder. Arten overvintrer syd for Sahara (Bønløkke et al. 2006).

Mursejler *Apus apus*

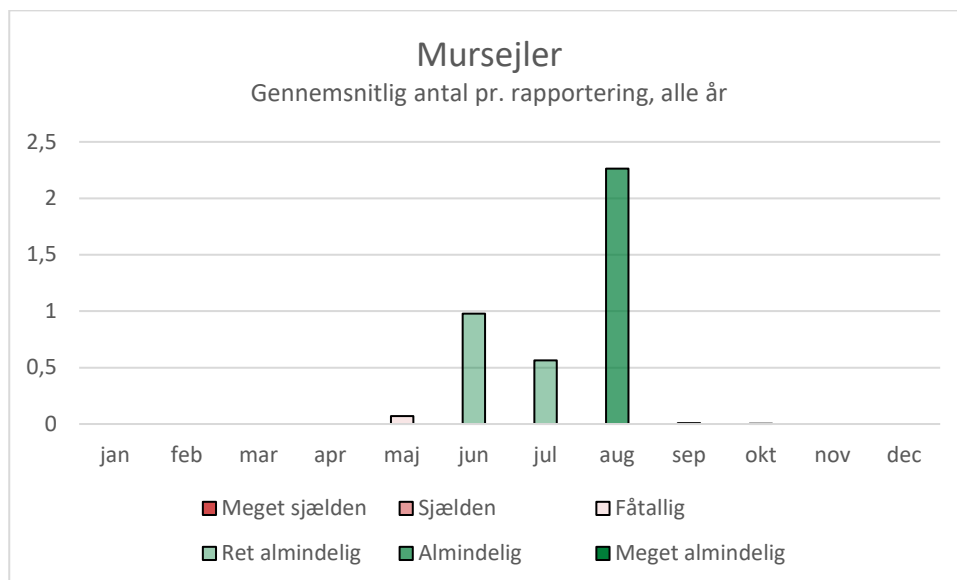

Mursejler over Skallingen, 25.6.2022.

Mursejler er udbredt fra Europa til Kina og overvintrer syd for Sahara, desuden i Arabien og Nordindien. De danske ynglefugle dukker op i maj og forlader landet i august. Der ses også gennemtrækkende fugle fra Nordeuropa (Bønløkke et al. 2006,

Antal pr. rapportering	0,19474
Set på dage (n=3.646)	60
Procent af dage	1,6
Forekomst som	FE

Keller et al. 2020). Man skal til Esbjerg for at finde ynglende mursejlere (Vikstrøm & Moshøj 2020). Mursejler er ret almindelig på Skallingen og set 60 dage (= 1,6 %). Andre sejlerarter er der ikke blevet observeret. Arten opdukker fåtalligt i maj og forsvinder i september og oktober. Mursejler toppe under efterårstrækket i august, hvor den er almindelig på Skallingen. Siden 2015 er arten blevet observeret hvert år, før dette år dog meget uregelmæssigt. Den 13. august 1996 blev der set 364 fugle, i mange andre år ingen. Arten blev kun set i 15 forskellige år før 2015. Antallet svinger mellem ingen og trecifrede flokke.

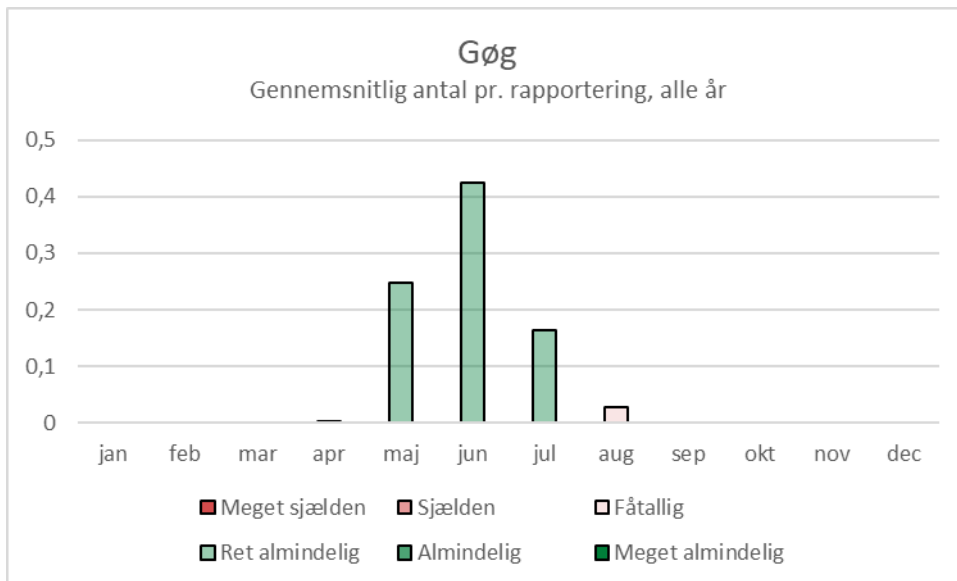

Gøg *Cuculus canorus*

Gøg yngler i hele Eurasien. Den lægger sine æg i andre fugles reder, især engpiber, rørsanger og jernspurv. Arten trives i biotoper, hvor værtsfuglene er talrige. De europæiske fugle overvintrer syd for Ækvator i Afrika. Gøg forlader Danmark

Antal pr. rapportering	0,04083
Set på dage (n=3.646)	135
Procent af dage	3,7
Forekomst som	Y

mellem juli (de voksne fugle) og september (ungfuglene) og vender tilbage i starten af maj (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020). Gøg yngler på Skallingen. Alle tre ynglefugleatlaser opfører arten som sandsynligt ynglende på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Den 20. maj 2019 og den 3. juni 2014 blev der indberettet to syngende ynglefugle på Skallingen i dofbasen. Den 3. august 1974 blev der indberettet en ungfugl, som blev fodret af engpibere. Gøg er fåtallig på Skallingen og blev set (eller hørt) 135 dage (= 3,7 %). Arten ses fra april til august og toppe i juni, dvs. i yngleperioden. Normalt bliver der hørt en eller få gøge, flest den 20. maj 1992 med ti fugle.

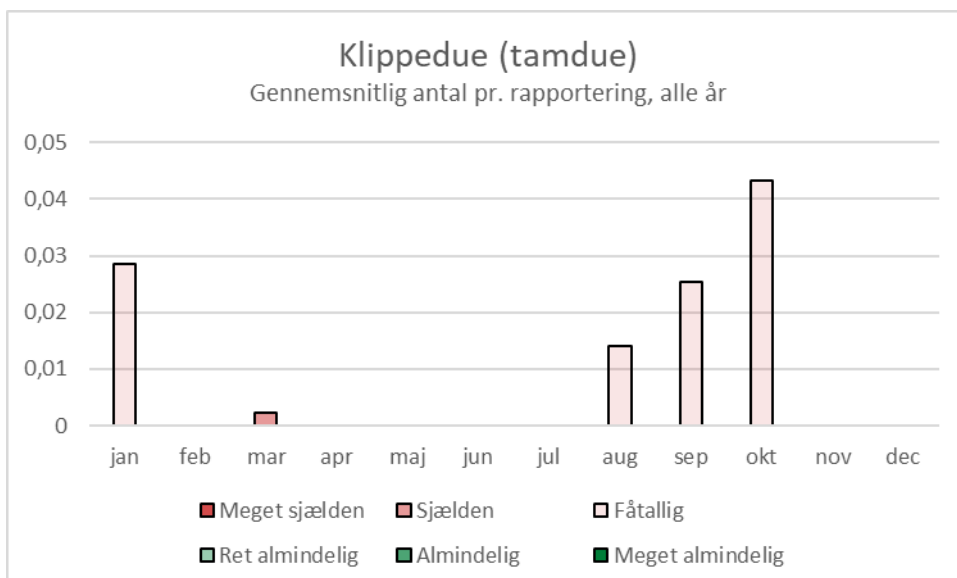

Tamdue *Columba livia*

Tamduer er udbredt i byerne over hele verden (Keller et al. 2020). Der findes populationer af tamduer ved Esbjerg havn og ved Tarpbagebroen over Varde Å (Vikstrøm & Moshøj 2020). Tamdue er fåtalig på Skallingen og blev set 18 dage (= 0,5 %).

Antal pr. rapportering	0,02162
Set på dage (n=3.646)	18
Procent af dage	0,5
Forekomst som	EVF

Arten ses i efteråret fra august til oktober samt i januar og i marts. Toppen ligger igen i oktober (men også januar er en anden top). Tamduer er kun blevet indberettet i syv år, deraf seks siden 2009. Den højeste antal har været 35 den 9. oktober 2020.

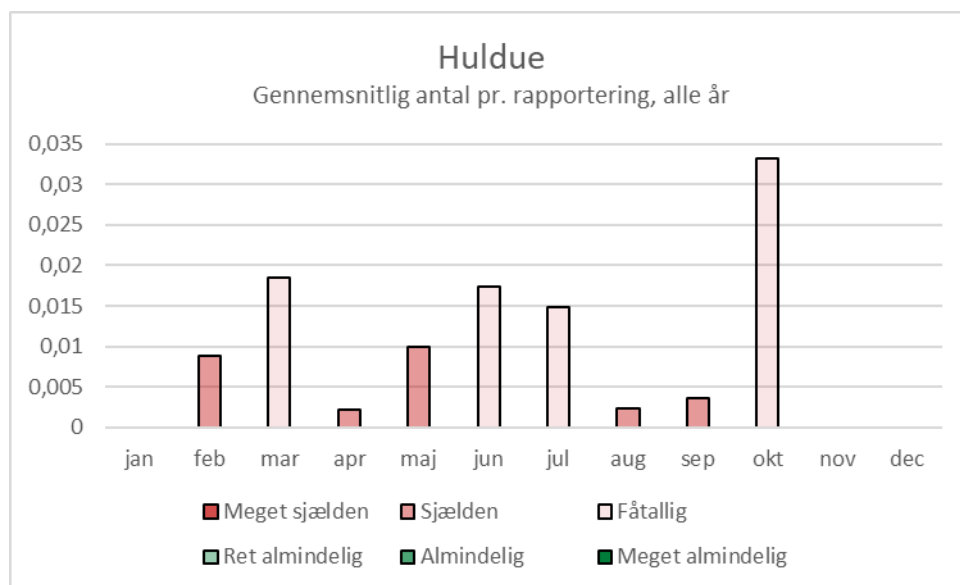
Huldue *Columba oenas*

Huldue, Skallingen, 25.3.2022.

Huldue, som er udbredt over store dele af Europa og Centralasien, yngler mest i løvskov og derfor ikke på Skallingen. De nærmeste ynglesteder ligger ved Blåvand, Oksbøl, Esbjerg og på Fanø (Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske ynglefugle trækker mod sydvest i starten af oktober og vender tilbage mellem januar og marts. Skandinaviske fugle trækker mest gennem det østlige Danmark (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020). Huldue er fåtallig på Skallingen og blev set 37 dage (= 1,0 %). Arten ses fra februar til oktober, med top ligeledes i oktober, dvs. under efterårstræk. Desuden er der mindre toppe i marts (forårstræk) og juni-juli. Arten er i fremgang. Alle observationer ligger siden 1988. Siden er der indberettet hulduer for 20 år. Det højeste antal var 10 fugle den 11. oktober 2015.

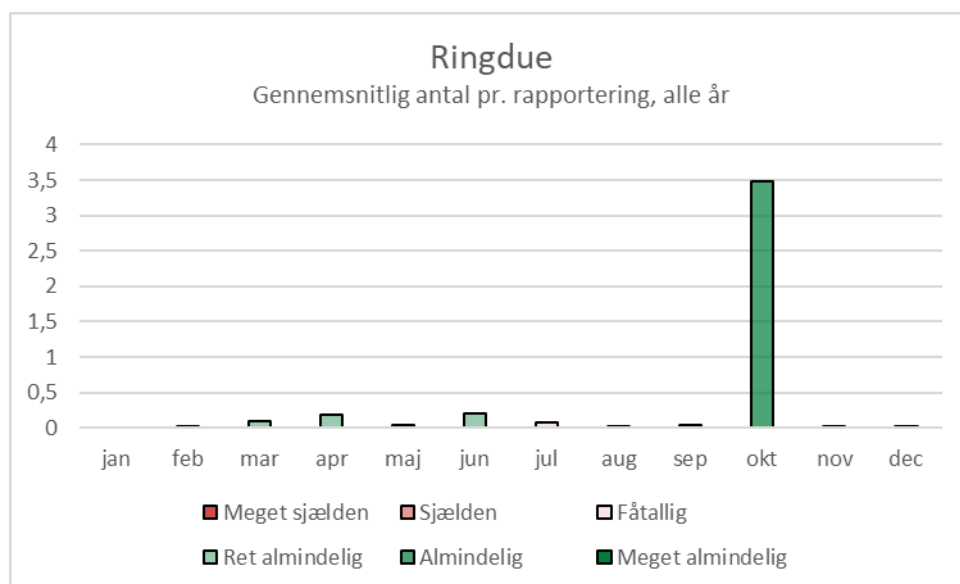
Antal pr. rapportering	0,01652
Set på dage (n=3.646)	37
Procent af dage	1,0
Forekomst som	FE

Ringdue *Columba palumbus*

Ringdue er udbredt over hele Europa, desuden i Vestasien og Nordafrika (Keller et al. 2020, BW). Nogle af de danske ynglefugle trækker mod sydvest til Sydfrankrig, andre bliver i landet. Trækfuglene forlader Danmark midt i oktober og er tilbage i april. Norske, svenske og finske fugle passerer Danmark under trækket. Nogle overvintrer her (Bønløkke et al. 2006). Ringduer har under alle ynglefugleatlaser ynglet på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Ringdue er almindelig på Skallingen og blev set 115 dage (= 3,2 %). Arten ses fra februar til december. I november og december er den sjælden. Den forekommer fåtallig i februar, maj og fra juli til september og er ret almindelig i marts, april og juni. Ringdue toppe tydeligt under efterårstrækket i oktober, hvor den er almindelig. Den forekommer mest under efterårstrækket og mindre under forårstrækket. Antallet af ringduer svinger meget. I nogle år blev der observeret kæmpe flokke eller flere flokke kort efter hinanden, i andre år blev der set ingen eller kun enkelte fugle. Det højeste antal var 1.992 fugle den 11. oktober 1988, fulgt af 1.180 fugle den 15. oktober 2002 og 1.000 fugle den 11. oktober 2015.

Antal pr. rapportering	1,34864
Set på dage (n=3.646)	115
Procent af dage	3,2
Forekomst som	FYE

Turteldue *Streptopelia turtur*

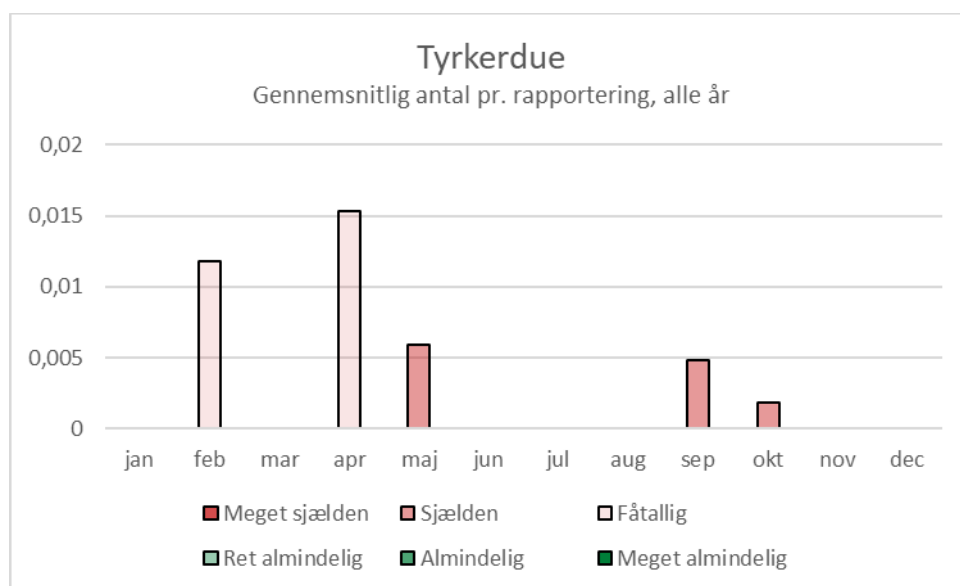
Turteldue er udbredt fra Portugal til Kina. Den har sin nordgrænse i Danmark, hvor den yngler mest i Sønderjylland og Sydvestjylland. De europæiske fugle overvintrer i Sahelzonen (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020, Vikstrøm & Moshøj 2020). Turteldue er sjælden på Skallingen og blev set 7 dage (= 0,19 %). Der blev set turtelduer på Skallingen i fem år, normalt en fugl (1982, 1998, 2003, 2004), den 30. maj 2005 dog to. Arten blev set i maj-juni og september, dvs. under forårs- og efterårstrækket.

Antal pr. rapportering	0,00161
Set på dage (n=3.646)	7
Procent af dage	0,19
Forekomst som	FE

Tyrkerdue *Streptopelia decaocto*

Tyrkerdue har udbredt sig fra Asien over det meste af Europa og Nordafrika. Arten holder mest til i byer og landsbyer. De fleste fugle forbliver i Danmark hele året, men de strejfer rundt (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020). Tyrkerduen yngler først i Danmark siden omkring 1950 (Løppenthin 1967). Under atlas 1 har den muligvis ynglet på Skallingen (Dybbro 1976). Tyrkerdue er sjælden på Skallingen og blev set 14 dage (= 0,4 %). Arten ses i februar, april-maj og september-oktober, dvs. om foråret og efteråret. Toppen ligger i april. Arten blev set i alt i 11 år, enkelte fugle oghøjst fire den 11. oktober 1988.

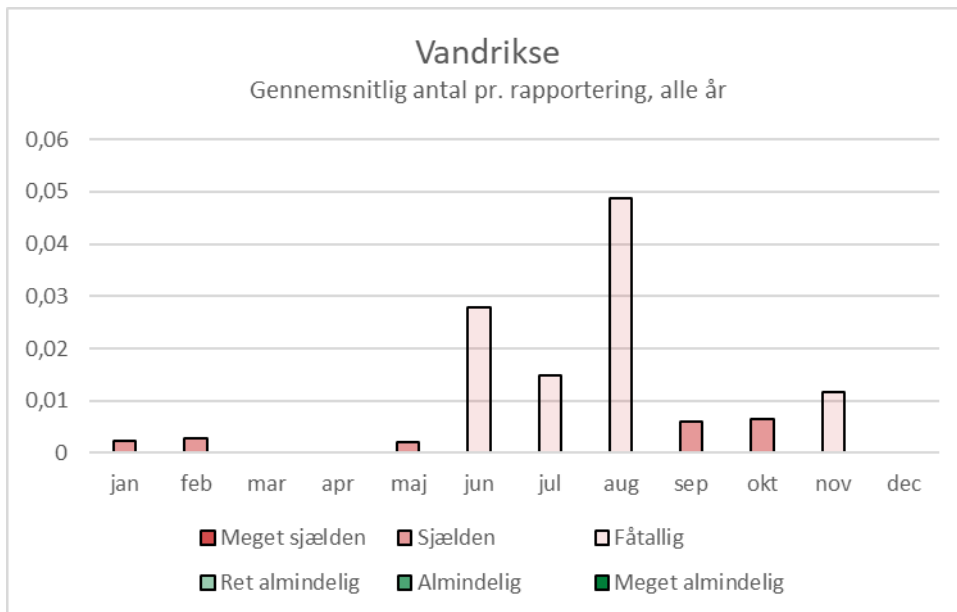
Antal pr. rapportering	0,00309
Set på dage (n=3.646)	14
Procent af dage	0,4
Forekomst som	FE

Vandrikse *Rallus aquaticus*

Vandrikse yngler i Nordafrika, Europa, Vest- og Centralasien. Arten mangler i det nordlige Skandinavien og Rusland (Keller et al. 2020, BW). Vandrikse findes ved tilvoksede søer og moser, hvor den lever i vegetationen. Under Atlas 1 var arten mulig ynglende på Skallingen, under Atlas 2 dog ikke længere. Under Atlas 3 var den muligt ynglende i et kvadrat der omfatter Skalling Ende og nordspidsen af Fanø, og det fremgår ikke, om arten blev fundet på Skallingen eller på Fanø. Ellers ligger de nærmeste ynglesteder ved Blåvandshuk og Ho (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De nord- og østeuropæiske fugle trækker til Syd- og Vesteuropa. Et mindre antal overvintrer i Danmark. Efterårstrækket passerer Danmark fra september til december, forårstrækket fra februar til april (Bønløkke et al. 2006). Vandrikse er sjælden på Skallingen og blev set 41 dage (= 1,1 %). Arten er en mulig ynglefugl og ses desuden under efterårstrækket og sjældent som vintergæst. Den observeredes i januar og februar samt fra maj til november. Mest optræder vandriksen om sommeren med top i august. Normalt drejer det sig om enkelte fugle, den 17. august 2002 var der dog seks fugle i den sydlige sø. Da vandriksere lever meget skjult i røret, bliver de sjældent set – oftest i august, når vandstanden er lavest og tvinger dem at forlade røret.

Antal pr. rapportering	0,00860
Set på dage (n=3.646)	41
Procent af dage	1,1
Forekomst som	Y?E(V)

Engsnarre *Crex crex*

Engsnarre yngler fra de Britiske Øer og Frankrig i vest til Østsibirien. Arten mangler i det nordlige Skandinavien og Rusland samt Sydeuropa (Keller et al. 2020). Arten, som lever i fugtige enge, yngler mest i det sydøstlige og nordlige Jylland samt Fyn, Sjælland og Bornholm. I Sydvestjylland blev arten siden Atlas 2 ikke mere fundet (Vikstrøm & Moshøj 2020). Engsnarre er meget sjælden på Skallingen og blev kun set (eller hørt) 3 dage, nemlig den 1. maj 1995 på Skallingen samt den 14./15. oktober 2000 på Grønningen. Arten blev kun observeret i maj og oktober og kun enkelte fugle.

Antal pr. rapportering	0,00040
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	T (FE)

Plettet rørvagtel *Porzana porzana*

Plettet rørvagtel yngler i den tempererede zone mellem Nordspanien og Mongoliet. I Europa mangler arten i det nordlige Skandinavien og Rusland samt Middelhavsområdet (Keller et al. 2020). Arten, som forekommer ved tilgroede søer og moser, har under Atlas 1 sandsynligt ynglet på Skallingen, siden dog ikke mere. Under Atlas 3 ligger de nærmeste ynglesteder nordøst for Esbjerg og på Værnengene (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). Plettet rørvagtel er trækfugl, der overvintrer i Afrika, nogle fugle også i Sydvesteuropa (Bønløkke et al. 2006). Plettet rørvagtel er meget sjælden på Skallingen. Den blev observeret 2 dage på Skallingen hhv. Grønningen (6. oktober 1992 og 1. juli 1999).

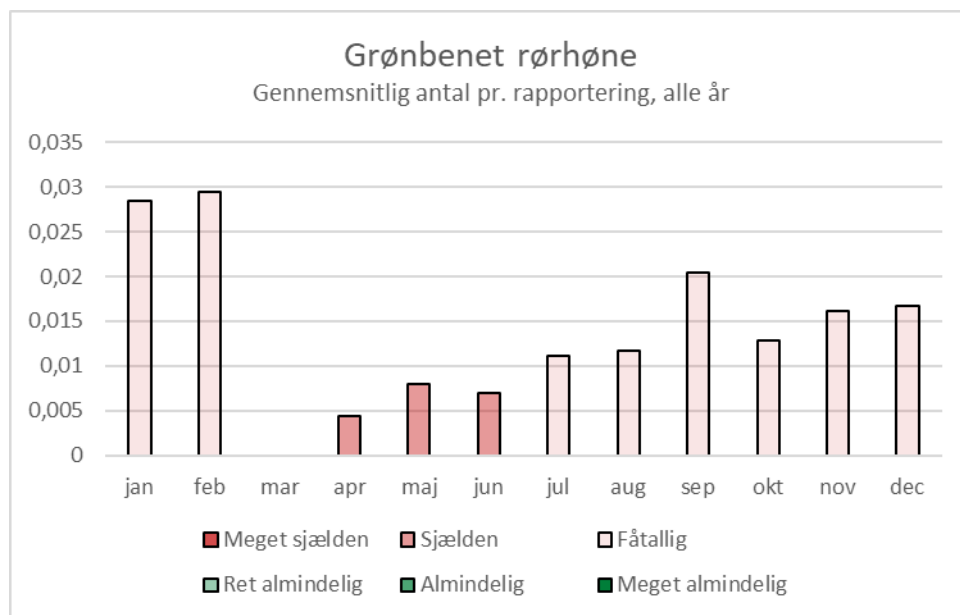
Antal pr. rapportering	0,00040
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T

Grønbenet rørhøne *Gallinula chloropus*

Grønbenet rørhøne yngler i det meste af Europa, Central- og Sydasiens samt Afrika. Arten mangler i det nordlige Skandinavien og Rusland (Keller et al. 2020, BW). Grønbenet

Antal pr. rapportering	0,01370
Set på dage (n=3.646)	60
Procent af dage	1,6
Forekomst som	FEV

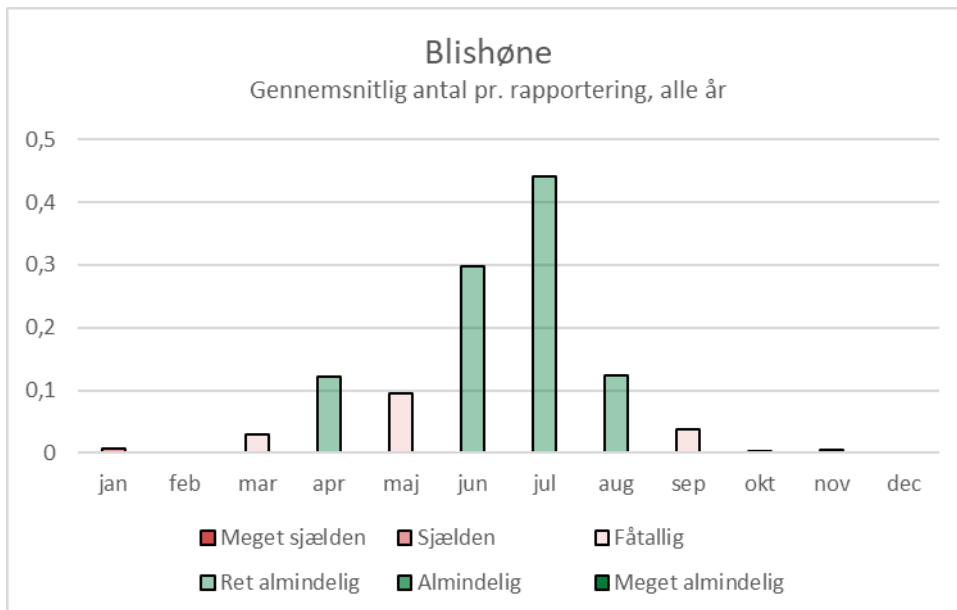
rørhøne findes i det meste af Danmark i damme og moser. Under Atlas 1 har arten sandsynligt ynglet på Skallingen, siden dog ikke mere. Under Atlas 3 ligger de nærmeste ynglesteder ved Blåvandshuk, Ho, Marbæk og Esbjerg (hvor arten bl.a. findes i Vognsbølparken i stort tal) (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste danske rørhøns trækker i september mod sydvest til Tyskland, Holland, Belgien, Nordvestfrankrig og Sydengland, enkelte helt til Nordafrika. Fuglene vender tilbage i marts-april. Kun få fugle fra Sverige og Finland ses i Danmark (Bønløkke et al. 2006). Grønbenet rørhøne er fåtallig på Skallingen og blev set 60 dage (= 1,6 %), normalt en eller to fugle, i 2000, 2007 og 2018 dog tre. Arten ses fra april til februar, med toppen i januar-februar. Arten forekommer mest på Grønningen og må anses som træk- og vintergæst.

Blishøne *Fulica atra*

Blishøne yngler fra Nordafrika og Sydsandinavien til Østsibirien, Kina og Australien (Keller et al. 2020, BW). Arten yngler især i det østlige Danmark i søer og større moser. Under Atlas 1 har arten sandsynligt også ynglet på Skallingen, siden dog ikke mere. Under Atlas 3 ligger de nærmeste ynglesteder ved Blåvand, nord for Ho Bugt, i Esbjerg og på Fanø (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste danske ynglefugl overvintrer i Danmark, kun få tager til Holland, Belgien og Nordvestfrankrig, fra Jylland også til de Britiske Øer. Især ældre fugle er i Danmark ofte standfugle. Fra september til marts opholder mange fugle fra Finland, Sverige, Baltikum og Vestrusland sig i Danmark (Bønløkke et al. 2006). Blishøne er fåtallig på Skallingen. Den blev indberettet 98 dage (= 2,7 %). Arten ses fra marts til november samt i januar. Blishøns optræder især mellem marts og september, med top i juli. Arten er ret almindelig fra juni til august samt i april. Om vinteren er den sjælden eller mangler helt i december og februar. Normalt bliver kun set en eller to fugle. I 1980'erne observeredes dog også større antal, flest med 34 den 28. juni 1983.

Antal pr. rapportering	0,05627
Set på dage (n=3.646)	98
Procent af dage	2,7
Forekomst som	FE

Trane *Grus grus*

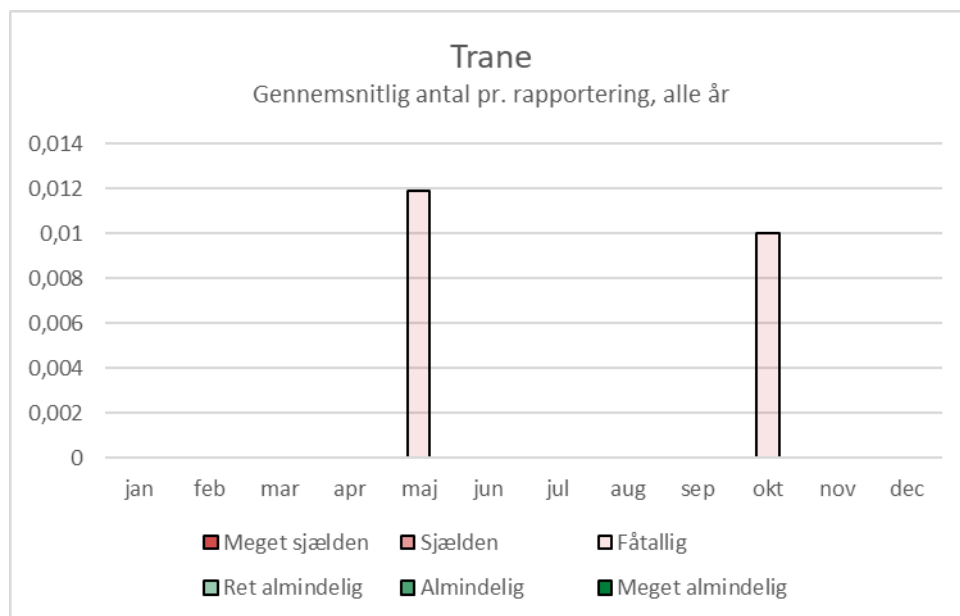
Tre traner flyver i varmeflimmer over Skallingen, 21.5.2021.

Trane yngler fra Nord- og Vesteuropa til det russiske fjerne øst. Især i Østersø-området er arten meget udbredt (Keller et al. 2020, BW). Tranen, som yngler i moser, har siden Atlas 2 udbredt sig som ynglefugl over store dele af især det vestlige

Jylland. De nærmeste ynglesteder ligger nord for Oksbøl omkring Grærup, Børsmose og Kærgård og ved Marbæk (Vikstrøm & Moshøj 2020). De jyske fugle overvintrer formentlig i Spanien. Finske og baltiske fugle tager til Tunesien. Især det østlige Danmark passeres af skandinaviske fugle i

Antal pr. rapportering	0,00457
Set på dage (n=3.646)	8
Procent af dage	0,2
Forekomst som	FE

september-oktober og marts-april (Bønløkke et al. 2006). Tranen er sjælden på Skallingen og blev kun set 8 dage i 1988, 2004, 2013, 2015, 2017 og 2020. De fleste gange drejede det sig om en eller to fugle. Den 10. oktober 2013 sås en flok på 18 fugle trækkende mod nordøst. Alle observationer stammer fra maj og oktober, dvs. fra forårs- eller efterårstræk. Den 21. maj 2020 så jeg en gruppe på tre traner fouragerende i vaderne sydøst for Langli. Derefter fløj de over Skallingen.

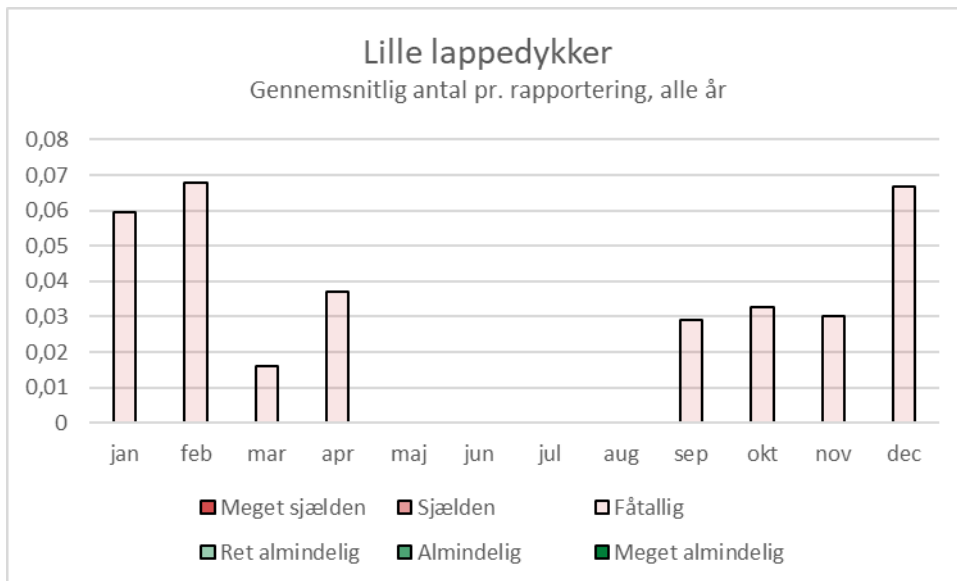
Lille lappedykker *Tachybaptus ruficollis*

Lille lappedykker i et vandhul på Skallingen, 23.10.2021.

Lille lappedykker yngler i Europa, Afrika, Indien og Sydøstasien, i Europa, men ikke i det nordlige Skandinavien og det meste af Rusland (Keller et al. 2020, BW). Arten yngler ikke på Skallingen. De nærmeste ynglesteder er Filsø, Esbjerg, Sneum og Fanø. Under Atlas 2 blev arten også fundet ved Blåvand og i Marbæk (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Nogle fugle overvintrer i Danmark, andre tager til Nordtyskland, Holland, Belgien eller Sydengland (Bønløkke et al. 2006). Lille lappedykker er fåtalig på Skallingen og blev set 109 af 3.646 dage (= 3,0 %). Arten ses fra september til april og mest fra december til februar, dvs. som vintergæst samt under efterårs- og forårstrækket. Det højeste antal lille lappedykker var 13 fugle den 12. april 1985, men ofte blev der kun set en eller to.

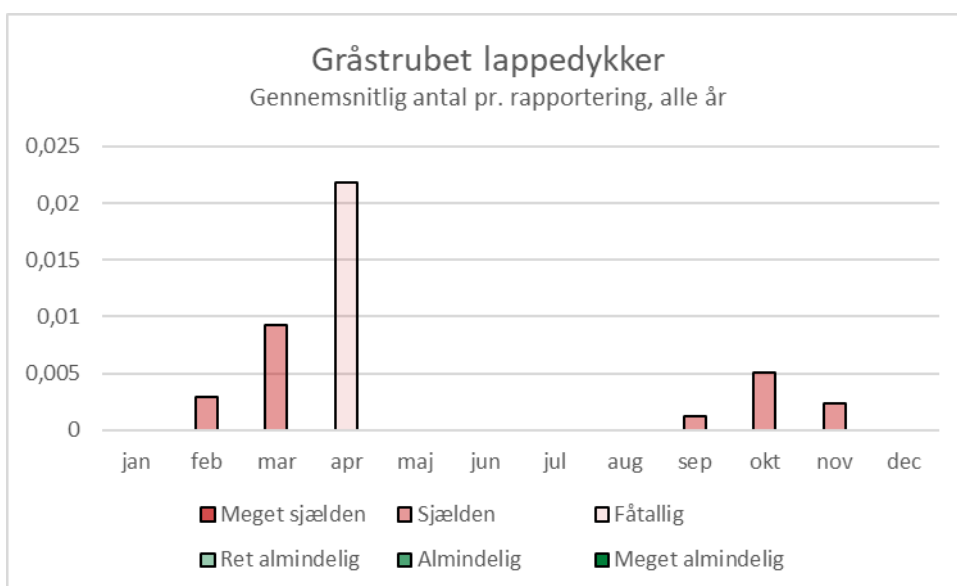
Antal pr. rapportering	0,02901
Set på dage (n=3.646)	109
Procent af dage	3,0
Forekomst som	EVF

Gråstrubet lappedykker *Podiceps grisegena*

Gråstrubet lappedykker yngler næsten cirkumpolar, i Europa fra Holland, Danmark og Sverige mod øst til Kasakhstan. Arten findes desuden i det russiske fjerne øst, i Alaska og det vestlige Canada (Keller et al. 2020). Gråstrubet lappedykker yngler mest i det østlige Danmark. Arten er aldrig fundet ynglende på Skallingen. Nærmeste ynglested er ved Oksbøl og på Fanø (Vikstrøm & Moshøj 2020). Der vides ikke meget om de danske fugle. Nogle finske fugle kommer om vinteren til Danmark, mens de nordskandinaviske og nordrussiske fugle fælder og overvintrer ved den norske vestkyst (Bønløkke et al. 2006). Gråstrubet lappedykker er sjælden på Skallingen og blev observeret 16 dage (= 0,4 %). Arten ses fra februar til april og fra september til november (dvs. i træktiden), med top i april, hvor den forekommer fåtallig. Det højeste antal var 6 fugle den 4. april 2010.

Antal pr. rapportering	0,00416
Set på dage (n=3.646)	16
Procent af dage	0,4
Forekomst som	FE

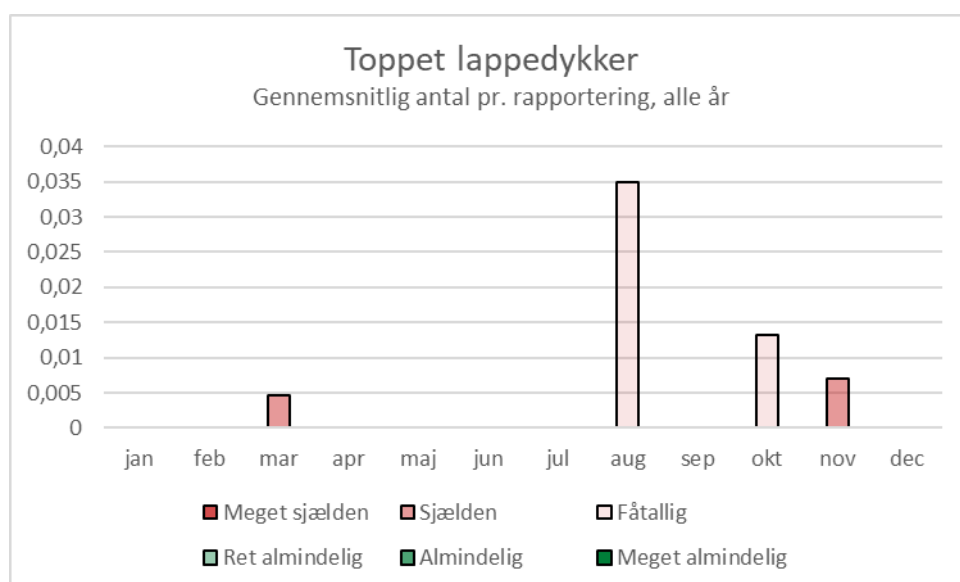

Toppet lappedykker *Podiceps cristatus*

Toppet lappedykker yngler fra Spanien til Kina, endda i nogle områder i Øst- og Sydafrika, i Australien og New Zealand. Arten forekommer i det meste af Europa, men ikke i Nordskandinavien og nogle bjergområder (Keller et al. 2020,

Antal pr. rapportering	0,00766
Set på dage (n=3.646)	13
Procent af dage	0,4
Forekomst som	FE

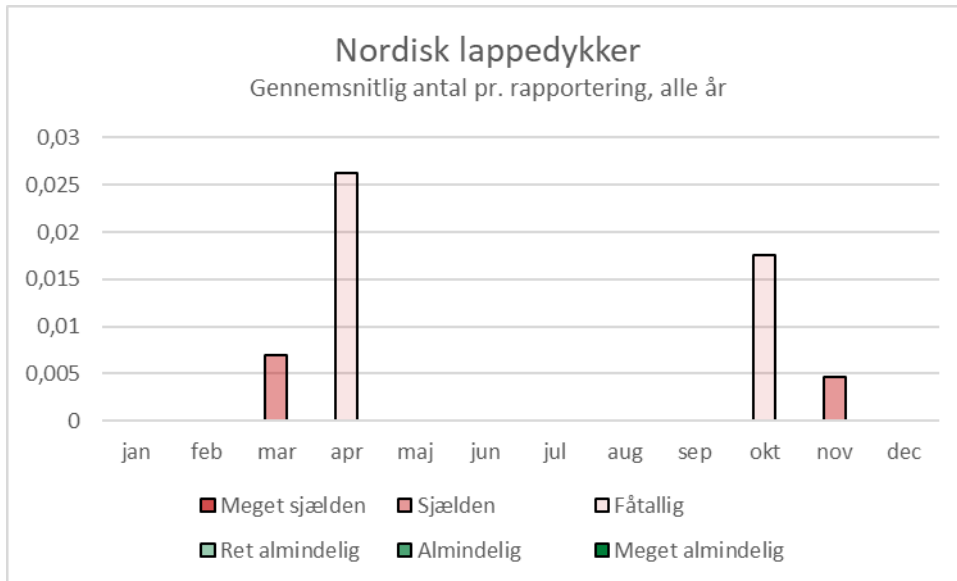
BW). Arten yngler i Danmark i fiskerige søer og ved lavvandede kyster. Toppet lappedykker har aldrig ynglet på Skallingen. De nærmeste ynglesteder ligger i Esbjerg og ved Filsø, under Atlas 2 også i Marbæk (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste toppede lappedykkere forlader Danmark om vinteren og tager til den Engelske Kanal eller IJselmeer i Holland, nogle også til Sortehavet (Bønløkke et al. 2006). Toppet lappedykker er sjælden på Skallingen og blev set 13 dage (= 0,4 %). Arten ses under efterårs- og forårstrækket, nemlig i marts, august og oktober-november. De fleste observationer er fra oktober. At august topper i grafen, hænger sammen med de generelt få observationer i august, hvor observationer af toppet lappedykker vejer tungere. Den 21. oktober 1982 blev der observeret 24 toppede lappedykkere, og den 20. august 1991 15.

Nordisk lappedykker *Podiceps auritus*

Nordisk lappedykker yngler cirkumpolar, i Europa især på Island, i Skotland, store dele af Skandinavien og spredt i Rusland (Keller et al. 2020). Arten er en sjælden ynglefugl i Danmark, som ikke har ynglet på Skallingen. Nærmeste ynglested var under Atlas 3 ved Filsø (Vikstrøm & Moshøj 2020). Nordisk lappedykker er sjælden på Skallingen og blev observeret 19 dage (= 0,5 %). Arten ses i marts-april og i oktober-november, dvs. i træktiden, med maksimum i april. Det højeste antal var 8 fugle den 11. april 2002.

Antal pr. rapportering	0,00886
Set på dage (n=3.646)	19
Procent af dage	0,5
Forekomst som	FE

Sorthalset lappedykker *Podiceps nigricollis*

Sorthalset lappedykker yngler i Nord- og Mellemamerika, i Eurasien fra Spanien til Kasakhstan og Nordkina samt i det sydlige Afrika. Arten mangler stort set i Skandinavien og det nordlige Rusland (Keller et al. 2020, BW). Sorthalset lappedykker yngler spredt over Danmark. De nærmeste ynglesteder er Filsø og Sneum (Vikstrøm & Moshøj 2020). Sorthalset lappedykker trækker efter yngletiden hurtigt væk for at fælde. Danske fugle er blevet genfundet i Bretagne, i Holland og ved Middelhavet (Bønløkke et al. 2006). Sorthalset lappedykker er meget sjælden på Skallingen og blev kun set en enkelt dag, nemlig to fugle den 11. april 2002 ved Vesterhavsstrand syd.

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T (F)

Stor eller Cariberflamingo *Phoenicopterus roseus/P. ruber*

Stor flamingo yngler i Sydeuropa, Afrika og Vestasien ved laguner og søer. I Tyskland har indførte store flamingoer siden 1995 ynglet sammen med cariberflamingo (Keller et al. 2020). Flamingoer er meget sjældne på Skallingen. To gange besøgte en Stor eller cariberflamingo Skallingen (9. juni 1989 og 17. september 1994).

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T

Strandskade Haematopus ostralegus

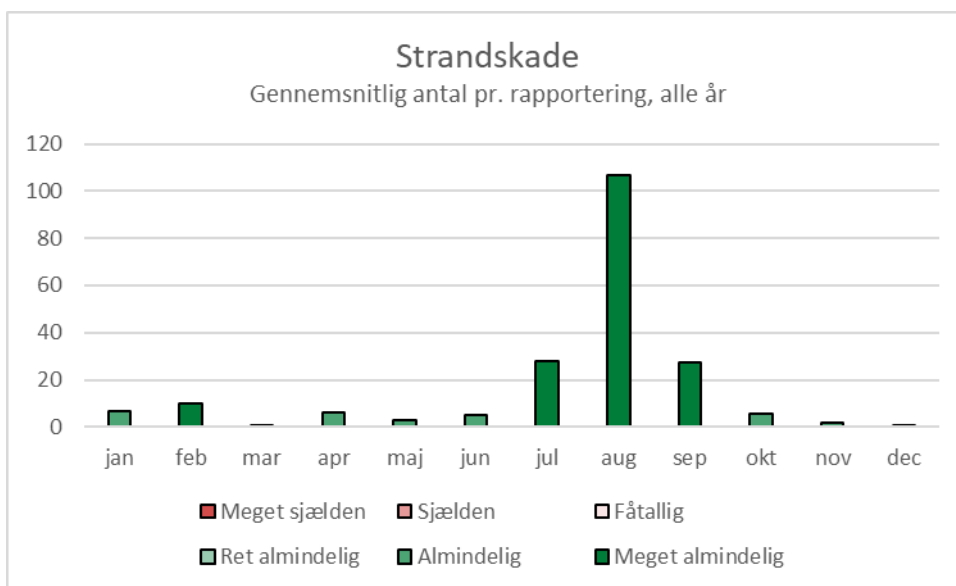
Strandskader på en af høfderne ved Skalling Ende, 21.3.2021.

Strandskader lægger deres æg på stranden, her ved Skalling Ende, 16.5.2020.

Strandskade yngler spredt i Europa, desuden i Centralsibirien, på Kamtjatka, i Østkina og New Zealand. Især i det nordvestlige Europa er arten meget udbredt (Keller et al. 2020). Strandskaden yngler på Skallingen, og endnu i 2020 er der blevet indberettet ynglefugle i dofbasen. Der plejer at være ynglende par på stranden ved Skalling Ende. I alle tre ynglefugleatlaser er strandskaden angivet som ynglefugl på Skallingen, altid som sikkert ynglende (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste danske strandskader er trækfugle. De forlader Danmark i juli-august og overvintrer langs de vesteuropæiske kyster, bl. a. i Vadehavet og vender tilbage i april. Fra slutningen af juli til april ses norske strandskade i Vestjylland og ved Vadehavet. Om efteråret og om foråret ses desuden nordvestrussiske fugle ved Vadehavet, mens svenske og finske fugle ses i hele landet (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Strandskade er meget almindelig på Skallingen og blev set 784 dage (= 21,5 %). Strandskaden forekommer hele året, og selv i december, hvor den forekommer mindst, er den stadigvæk ret almindelig. Arten har flest forekomster fra juli til september, med en klar top i august. I tyve forskellige år er der indberettet flokke over 1.000 fugle, 14. august 1965 og 12. september 1989 endda 10.000 fugle. I efteråret raster store antal omkring Hobo Dyb og Langli (Laursen & Frikke 2013). Større flokke kan indimellem også forekomme i januar og februar. De mange strandskader på Skallingen fra juli til september er dog trækfugle.

Antal pr. rapportering	14,10462
Set på dage (n=3.646)	784
Procent af dage	21,5
Forekomst som	FYEV

Klyde *Recurvirostra avosetta*

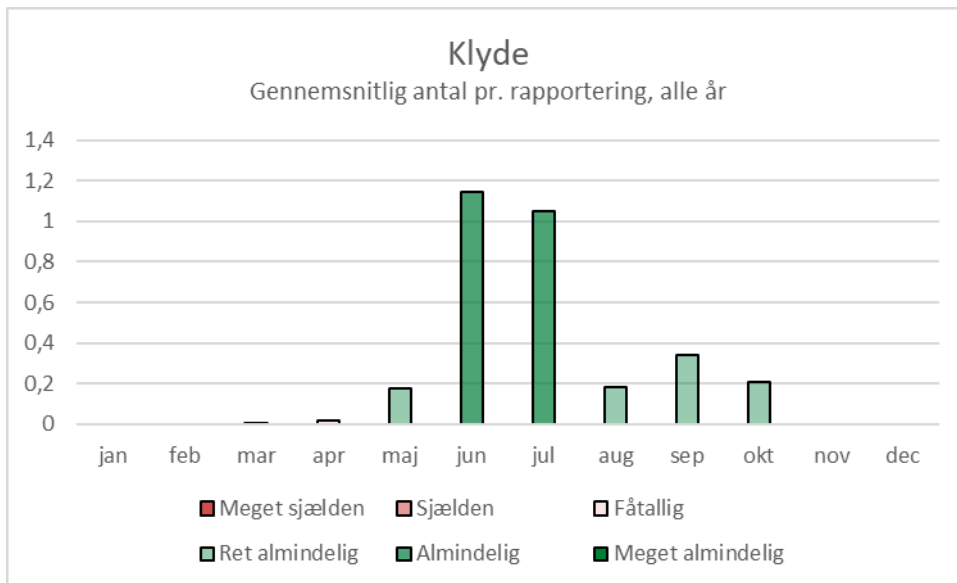

Klyde, Skallingen, 8.5.2022.

Klyde yngler fra Europa til Sydøstsibirien og Nordøstkina, desuden nogle steder i Afrika, Arabien og Nordvestindien. Arten mangler dog i det meste af Nordeuropa og Nordvestrusland (Keller et al. 2020). I alle tre ynglefugleatlaser

Antal pr. rapportering	0,22119
Set på dage (n=3.646)	107
Procent af dage	2,9
Forekomst som	FYE

er klyden angivet som ynglefugl på Skallingen, i atlas 3 endda som sikkert ynglende (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Senest i 2016 er der indberettet dununger på Skallingen, men også i 1990erne har klyden ynglet på halvøen. De europæiske klyder overvintrer langs de vesteuropæiske kyster, i Middelhavsområdet og langs den vestafrikanske kyst. De danske fugle fælder i juni-juli bl.a. i Vadehavet og på Tipperne. Derefter forlader de landet i september og vender tilbage i marts-april (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Især i den indre del af Ho Bugt raster klyder om efteråret, dog færre end ved Rømhøddammen (Laursen & Frikke 2013). Klyde er ret almindelig på Skallingen og blev indberettet 107 dage (= 2,9 %). Arten forekommer på Skallingen fra marts til oktober og er fraværende om vinteren. I marts og april blev der kun set en eller to fugle. I juni og juli topper klyden. Det største indberettede antal var 179 fugle den 31. juli 1995. I oktober blev der i samme år set 130 klyder. Så store antal er dog undtagelser. Mere normalt er enkelte eller få fugle. Efter høje observationstal i 1990erne er arten gået tilbage, og klyder er kun blevet set på Skallingen i tre år i 2010erne (2010, 2016 og 2018). Det svarer til en faldende bestand i Vadehavet.

Vibe *Vanellus vanellus*

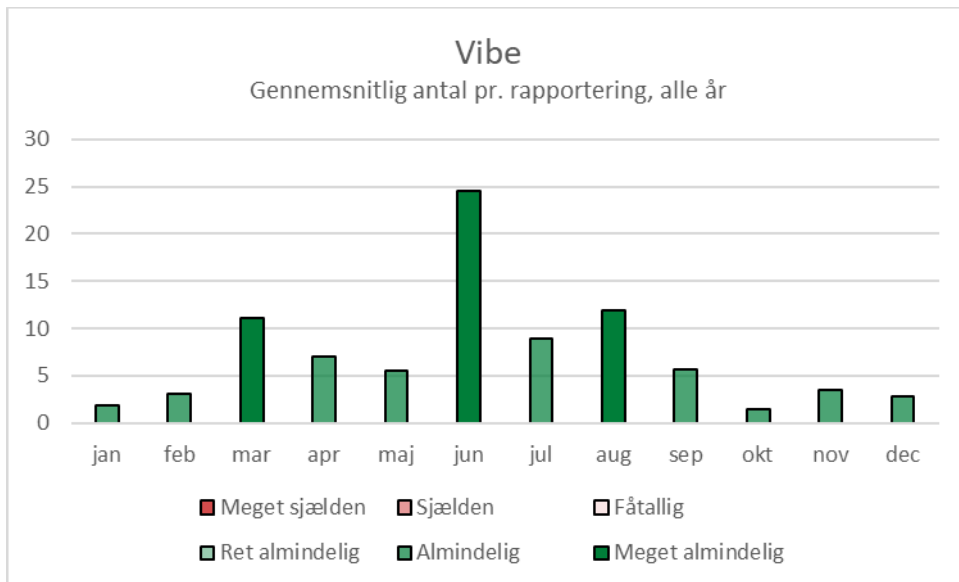

Vibeflok på Skallingen (i baggrunden ses huset på Langli), 6.6.2018.

Vibe yngler fra Europa til Kina (Keller et al. 2020). Arten yngler på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Der er flere gange indberettet ynglefugle på Skallingen i dofbasen, senest i 2020 mindst fire ynglepar fra forskellige steder på halvøen (Skomagersletten, hyrdehuset, sydlige søer), i 2018 også dununger på Grønningen. I 2006 blev det vurderet, at der var 28 ynglende par. I flere år blev der set dununger. Danske fugle overvintrer i Danmark eller trækker i september mod Sydvesteuropa og vender tilbage i marts-april. Der ses også gennemtrækkende fugle fra Skandinavien og Vestrusland (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Vibe er almindelig på Skallingen og blev set 1.275 dage (= 35,0 %) og er dermed den næst oftest sete fugl på halvøen. Arten optræder dog ikke i helt så store flokke som hjejle og strandhjejle. Det største indberettede antal er 1.000 fugle (21. marts 1964, 29. august 1971, 2.

Antal pr. rapportering	5,14692
Set på dage (n=3.646)	1275
Procent af dage	35,0
Forekomst som	FYEH

september 2009). Så store flokke er set i marts, august og september. Viber ses hele året på Skallingen, flest mellem marts og september og færre mellem oktober og februar. Arten topper i juni. Dette skyldes lokale og oversomrende fugle, da de trækkende fugle fra Nordeuropa først ankommer i august (Laursen & Frikke 2013).

Hjejle *Pluvialis apricaria*

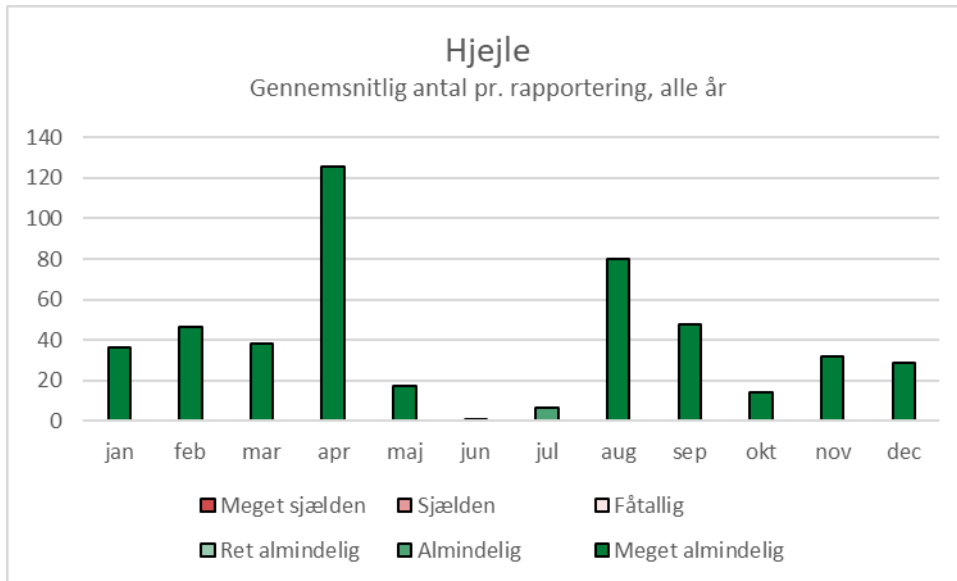
Hjejler, Skallingen, 18.12.2021.

Sulten ræv prøver at fange en hjejle – det lykkedes dog ikke. Skallingen, 4.4.2020.

Hjejle yngler mellem Østgrønland og Vestsibirien nord for 50° Nord, men ikke længere i Danmark (Keller et al. 2020). Især fugle fra Norge og Sverige raster i april-maj og fra august til november i Danmark og trækker videre til Sydvesteuropa og Nordafrika. Mange hjejler raster i Vadehavsområdet, og nogle overvintrer også i Danmark og – som observationerne viser – på Skallingen, hvor de kan ses hele vinteren (Bønløkke et al. 2006, Laursen & Frikke 2013). Hjejle er meget almindelig på Skallingen. Den er den tredje oftest sete fugleart på halvøen og blev set 1.152 dage (= 31,6 %). Arten forekommer hele året, mindst dog i juni og juli (men selv i juni, hvor der ikke ses større flokke, er arten endnu ret almindelig). Under forårstrækket er der et maksimum i april, og der er også mange fugle under efterårstrækket i august og september. Hjejlen ses hvert år på Skallingen. I 21 år blev der observeret flokke af 1.000 og flere fugle, den 23. og 24 april 2006 samt den 30. april 2009 endda 2.500 fugle. Flokke over 1.000 fugle er blevet set fra januar til maj og fra august til november.

Antal pr. rapportering	33,66009
Set på dage (n=3.646)	1152
Procent af dage	31,6
Forekomst som	FEV

Amerikansk hjejle *Pluvialis dominica*

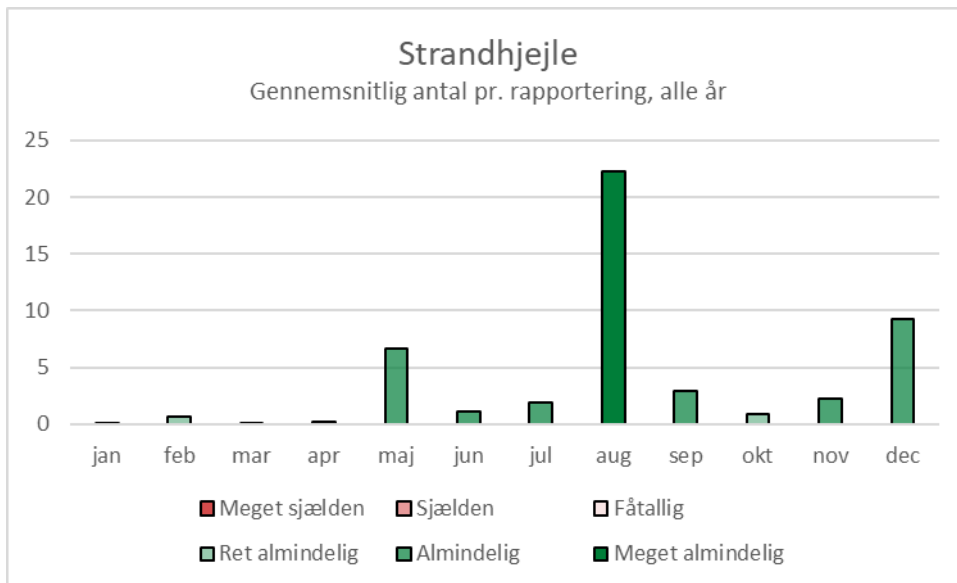
Amerikansk hjejle yngler i Nordcanada og Alaska og overvintrer i Sydamerika (BW). Den 27. oktober 2020 blev der observeret en amerikansk hjejle på Grønningen, som opholdt sig i udkanten af en hjejleflok. Dette fund er dog ikke godkendt af SU.

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Strandhjejle *Pluvialis squatarola*

Strandhjejle yngler i det arktiske Rusland og Sibirien samt i Alaska og Nordcanada (Keller et al. 2020, BW). Mange fugle fra Nordrusland og Nordsibirien raster mellem juli og november i Vadehavet. De fleste trækker videre til de vestafrikanske kyster. Kun få overvintrer i Danmark. Mellem marts og maj vender de tilbage på vej mod nord (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009, Laursen & Frikke 2013). Strandhjejle er almindelig på Skallingen og blev set 556 dage (= 15,2 %). Arten ses hvert år. Den forekommer lige som hjejle hele året, dog mindst fra januar til april, hvor der er kun få overvintrende fugle. Strandhjejlen topper i august, men der ses også mange fugle i december og maj. Det største indberettede antal var 2.170 fugle den 5. december 1996. Flokke over 1.000 fugle er dog usædvanlige, og er kun observeret denne ene gang. Den næststørste flok var på 915 (17. august 1989). Normalt er årsmaksima under 100. Kun i 1980'erne og 1990'erne blev der næsten hvert år set flere hundrede fugle. Siden 2000 er der kun to gange blevet observeret 100 eller flere fugle på Skallingen (29. maj 2005: 256 og 17. maj 2015: 100 fugle).

Antal pr. rapportering	2,96844
Set på dage (n=3.646)	556
Procent af dage	15,2
Forekomst som	FEV

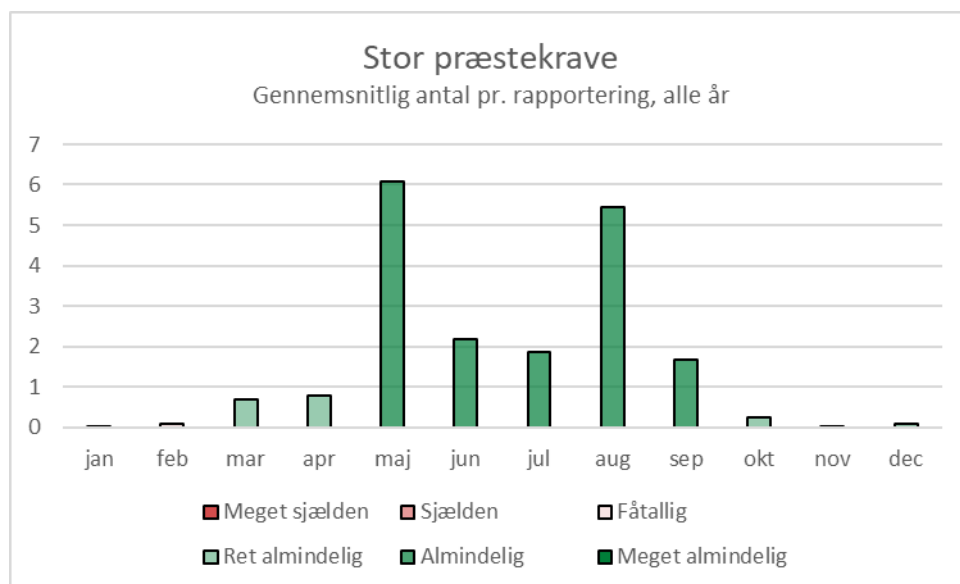
Stor præstekrave *Charadrius hiaticula*

Store præstekraver ved Skalling Ende, 12.5.2018.

Stor præstekrave yngler i det nordlige Palæarktisk samt Grønland og Nordøstcanada. I Europa yngler arten fra Nordfrankrig til det arktiske Rusland. Arten yngler endda på Svalbard (Keller et al. 2020). Stor præstekrave har altid ynglet på Skallingen, og der ses ofte om sommeren par med yngleadfærd eller med unger på stranden (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske ynglefugle forlader landet i juli-august og overvintrer i Vest- og Sydeuropa. De gennemtrækkende fugle, som ses fra juli til december og i april, kommer fra Skandinavien eller Nordrusland og overvintrer i Afrika syd for Sahara (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Stor præstekrave er almindelig på Skallingen og blev set 769 dage (= 21,1 %). Den ses hele året, mest dog fra maj til september. Den topper under trækket i maj og august, men også i september og oktober kan der ses større flokke. Det største observerede antal med 380 fugle sås den 29. maj 2006. Flokke med over 100 fugle er dokumenteret i ni år. Mellem den 25. og 31. maj 2006 er der på flere dage dokumenteret store flokke. Det drejede sig tydeligvis om gennemtrækkende fugle, der rastede nogle dage på Skallingen.

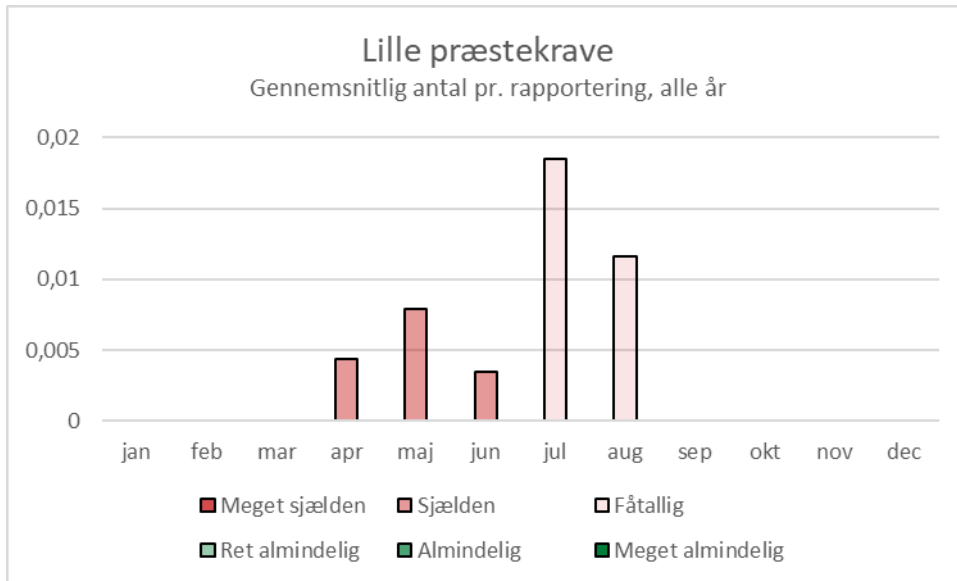
Antal pr. rapportering	1,25060
Set på dage (n=3.646)	769
Procent af dage	21,1
Forekomst som	FYE(V)

Lille præstekrave *Charadrius dubius*

Lille præstekrave yngler i det meste af Europa og i øst til Japan og Indien. Arten overvintrer i Afrika nord og syd for Sahara (Keller et al. 2020, Delany et al. 2009). Arten findes generelt kun sjældent ved den jyske vestkyst, men er dog i fremgang i Jylland. Normalt yngler den i grusgrave eller ved vejvandsbassiner (Vikstrøm & Moshøj 2020). Lille præstekrave er sjælden på Skallingen og forekommer uregelmæssigt. Den blev kun set i alt 14 dage i 12 forskellige år (= 0,4 %). Den forekommer (hvis den dukker op) fra april til august, normalt kun enkelte fugle, den 8. august 2003 dog 2 fugle.

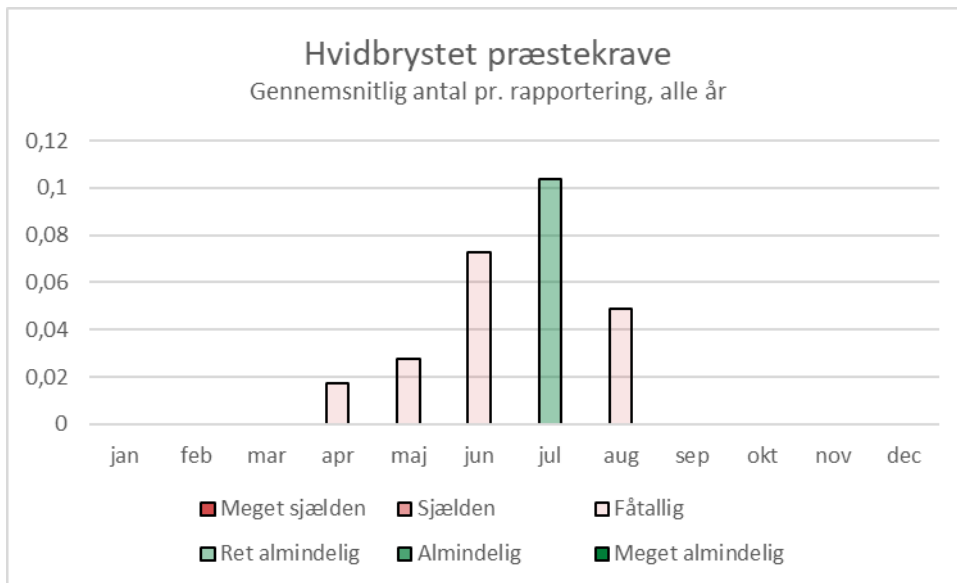
Antal pr. rapportering	0,00228
Set på dage (n=3.646)	14
Procent af dage	0,4
Forekomst som	T (FE)

Hvidbrystet præstekrave *Charadrius alexandrinus*

Hvidbrystet præstekrave yngler i Eurasien fra Azorerne til Japan samt Nordafrika. Arten er i tilbagegang både i Danmark, Tyskland og Holland, mens den tager til i Sydeuropa (Keller et al. 2020, Thorup & Bregnballe 2021). Arten yngler i dag i Danmark kun på Vadehavsøerne. Under Atlas 1 og 2 ynglede hvidbrystet præstekrave endnu på Skallingen (mulig hhv. sikker). I dag skal man dog til Fanø eller Rømø for at finde arten ynglende (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Hvidbrystet præstekrave yngler på brede sandstrande. Danmark ligger på nordgrænsen af artens udbredelse, og arten er i de seneste årtier forsvundet fra de fleste nordligere ynglesteder. Måske er artens forsvinden derfor knyttet til denne generelle tendens. Hvidbrystet præstekrave overvintrer i Afrika nord og syd for Sahara (Delany et al. 2009). Hvidbrystet præstekrave forekommer fåtalig på Skallingen. I alt blev arten set 40 dage (= 1,1 %). Det er mere korrekt at sige, at den forekom på Skallingen, fordi den stort set er forsvundet siden slutningen af 1990'erne. Kun den 24. maj 2018 blev der endnu engang set tre fugle, deriblandt en farvemærket. Indtil slutningen af 1990'erne forekom arten på Skallingen, og der blev set mellem en og fire fugle, den 3. august 1974 endda otte. Hvidbrystet præstekrave blev set fra april til august og toppede i juli, hvor den kom op i kategorien "ret almindelig" – det er som sagt en saga blot.

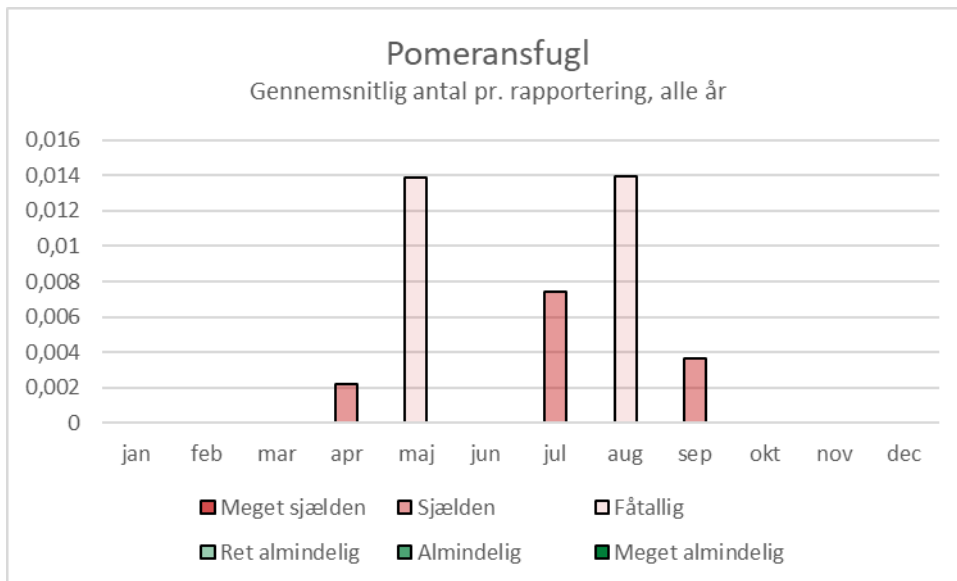
Antal pr. rapportering	0,01236
Set på dage (n=3.646)	40
Procent af dage	1,1
Forekomst som	(Y)

Pomeransfugl *Charadrius morinellus*

Pomeransfugl yngler i tundra og fjeldtundra, især i Norge, Vestsverige, Rusland og Skotland. Den overvintrer i Nordafrika og Mellemosten (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009, Keller et al. 2020). Pomeransfugl er sjælden på Skallingen og blev set 11 dage (= 0,3 %), mellem en og tre fugle samtidigt. Den forekommer kun på trækk i april-maj samt mellem juli og september. Arten har nogle relativt faste rasteplasser i Vestjylland, hvor den kan ses stort set hvert forår i større flokke (Christensen et al. 2022). På Skallingen er forekomsten derimod mere tilfældig.

Antal pr. rapportering	0,00255
Set på dage (n=3.646)	11
Procent af dage	0,3
Forekomst som	T (FE)

Småspove *Numenius phaeopus*

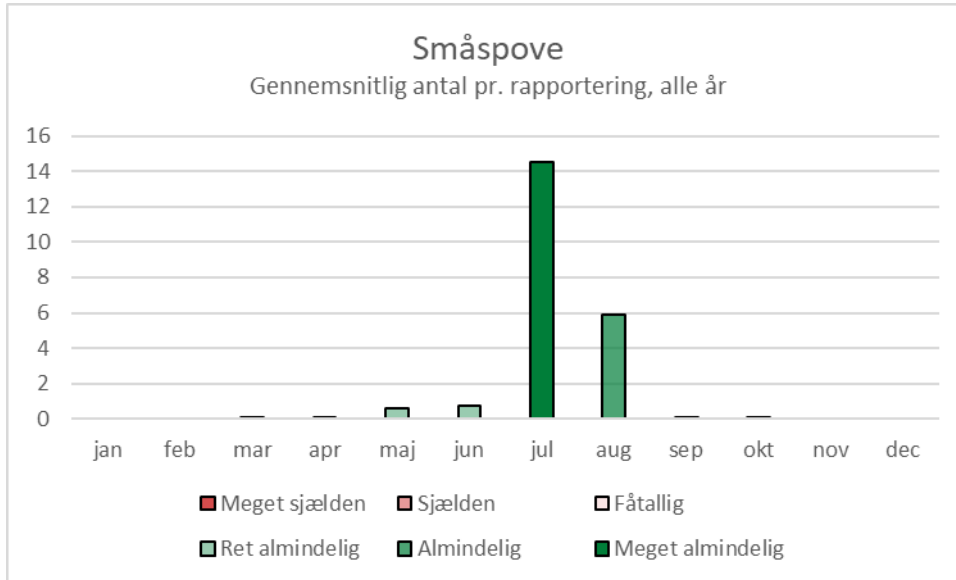

Småspover på en af høfderne ved Skalling Ende, 8.5.2022.

Småspove yngler cirkumpolart i tundra og på heder, og de europæiske fugle overvintrer i Vestafrika. I Europa yngler arten på Island, i Norge, Sverige, Finland, Baltikum og Nordrusland, men ikke i Danmark (Keller et al. 2020). Småspove ses som trækgæst i april-maj og juli-august (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Småspove er ret almindelig på Skallingen og blev set 296 dage (= 8,1 %). Arten ses mellem marts og oktober og topper

Antal pr. rapportering	0,94655
Set på dage (n=3.646)	296
Procent af dage	8,1
Forekomst som	E

tydeligt i juli-august, dvs. under efterårstrækket. Den 28. juli 1973 blev der talt 320 småspover. Generelt blev der til 1996 næsten hvert år set trecifrede flokke. Siden gik det nedad. Denne tendens gælder hele det danske vadehav (Laursen & Frikke 2013). Efter 2005 blev der kun set enkelte eller ganske få fugle på Skallingen. Det højeste var 11 den 24. juli 2014. Småspover findes kun på træk, og de raster i Vadehavsområdet, bl.a. på Skallingen (Laursen & Frikke 2013).

Storspove *Numenius arquata*

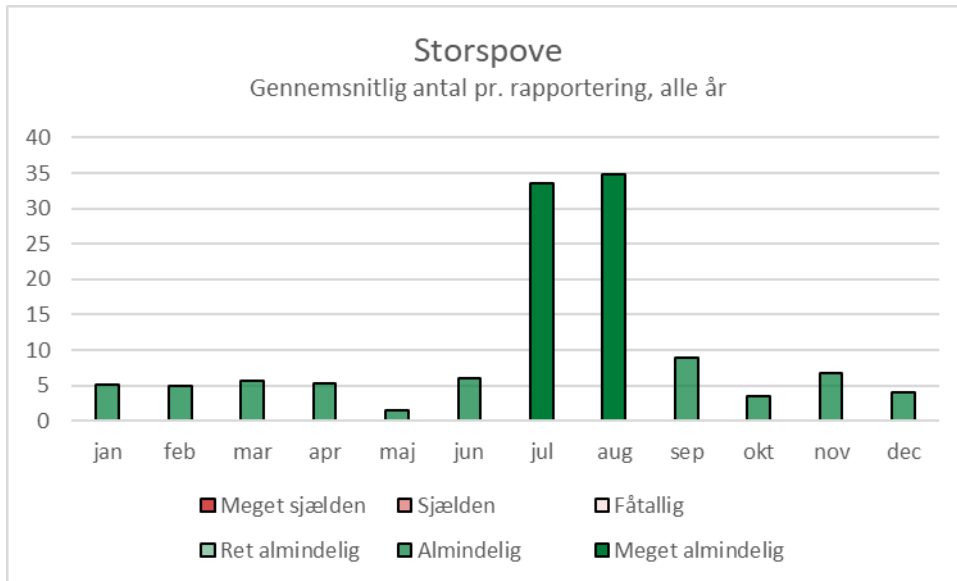

Storspove, Skallingen, 27.10.2018.

Storspove yngler fra Irland og Frankrig gennem Tyskland og Skandinavien til Rusland og Nordøstkina (Keller et al. 2020, BW). Ifølge Atlas 3 er storspove sandsynligt ynglende på Skallingen. Det var den også i Atlas 1. I Atlas 2 ynglede arten

kun på Grønningen (Dybbro 1976, Grell 1999, Vikstrøm & Moshøj 2020). Der findes en indberetning af ynglefugle i dofbasen fra den 17. maj 1999. De fleste fugle i Danmark er på træk mod overvintringsområderne i Vesteuropa, ved Middelhavet og de vestafrikanske kyster. Trækgæster fra Finland, Sverige, Estland og Norge ses fra marts til maj og fra juni til november (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Storspove er almindelig på Skallingen og blev set 693 dage (= 19,0 %). Arten ses hele året, men topper tydeligt under efterårstrækket i juli-august. Storspove optræder næsten hvert år i store trecifrede flokke. Det største antal var 1.301 fugle den 22. august 2005. I Vadehavet opholder de sig hele året, dog mindst i maj-juni. Den vigtigste rasteplads ligger ved Sønderho. På Skallingen er toppen i juli-august mere udpræget end ellers (Laursen & Frikke 2013).

Antal pr. rapportering	7,53398
Set på dage (n=3.646)	693
Procent af dage	19,0
Forekomst som	FYEV

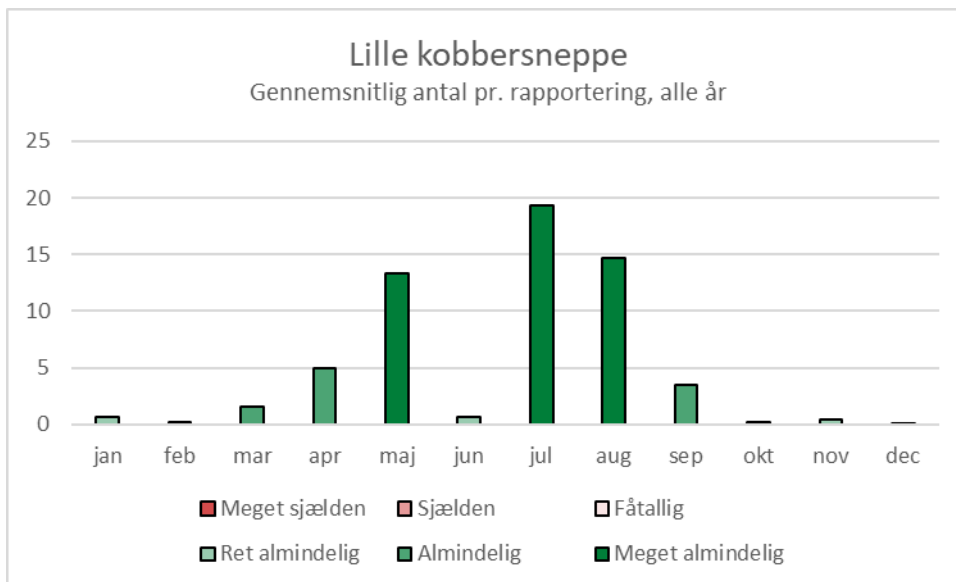
Lille kobbersneppe *Limosa lapponica*

Lille kobbersnepper og stenvendere ved Skalling Ende, 1.8.2020.

Lille kobbersneppe yngler ikke i Danmark, men i Nordskandinavien, Nordrusland og Alaska (Keller et al. 2020). De europæiske og russiske fugle overvintrer mest ved de vesteuropæiske kyster. De vestsibiriske overvintrer langs de vest- og sydafrikanske kyster, og nogle også ved Middelhavet. Arten ses i Danmark fra marts til maj og fra juli til september (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Lille kobbersneppe er almindelig på Skallingen og blev set 301 dage (= 8,3 %). Den forekommer hele året. Almindelig er den dog kun i maj og juli-august, dvs. under forårs- og efterårstrækket. Indimellem optræder der store flokke. Således blev der talt 1.350 fugle den 26. maj 2010. Efter 2011 blev der dog kun observeret en- eller tocifrede flokke. I 1980'erne og 1990'erne blev der hvert år set trecifrede flokke. De vigtigste rasteplasser i det danske Vadehav ligger lidt mere sydpå mellem Fanø og Rømø, men især om foråret raster også mange fugle i Ho Bugt mellem Skallingen og Langli (Laursen & Frikke 2013). Tællingerne i Vadehavet viser derfor den omvendte tendens i forhold til indberetningerne fra Skallingen, hvor der er flere fugle i juli-august.

Antal pr. rapportering	3,38423
Set på dage (n=3.646)	301
Procent af dage	8,3
Forekomst som	FE

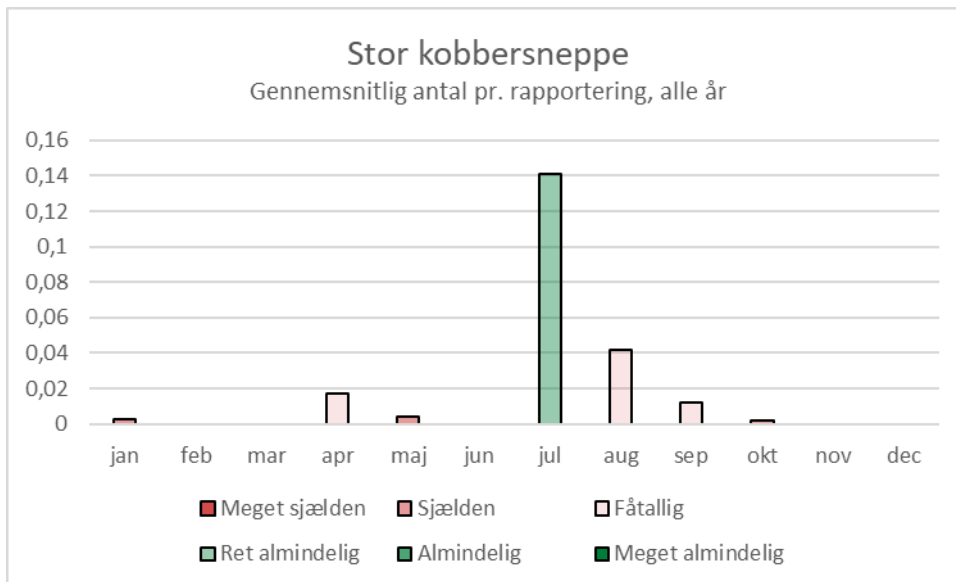
Stor kobbersneppe *Limosa limosa*

Stor kobbersnepper ved Skallingen Vesterstrand, 5.8.2004.

Stor kobbersneppe yngler i Europa fra Vesteuropa og Island til Vestsibirien. Desuden er der forekomster i det russiske fjerne øst og Nordøstkina. Arten mangler i Sydeuropa (Keller et al. 2020, BW). Stor kobbersneppe yngler flere steder langs den jyske vestkyst (fx Rømø, Mandø, Værnengene, Tipperne), men ikke på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1999, Vikstrøm & Moshøj 2020). De europæiske store kobbersnepper overvintrer syd for Sahara i Sahelzonen, mens de islandske fugle overvintrer i Vest- og Sydeuropa. De danske fugle forlader landet i juli-august og vender tilbage i marts-april (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Stor kobbersneppe er fåtallig på Skallingen og blev set 33 dage (= 0,9 %). Ret almindelig er den kun i juli, den er fåtallig i august og september samt i april, dvs. at den ses mest under efterårstrækket og kun lidt under forårstrækket. Arten forekommer kun med års mellemrum (kun i seks år siden 2000). Der bliver set enkelte eller ganske få fugle, den 28. juli 1973 blev der dog set 12 fugle.

Antal pr. rapportering	0,01115
Set på dage (n=3.646)	33
Procent af dage	0,9
Forekomst som	(F)E

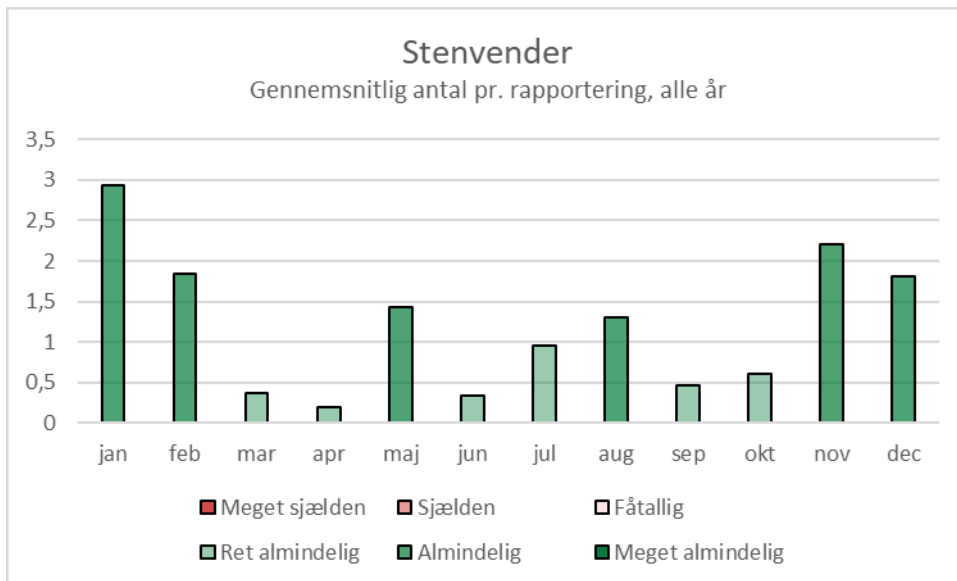
Stenvender *Arenaria interpres*

Stenvender på en af høfderne ved Skalling Ende, 16.6.2019.

Stenvender yngler cirkumpolart mest i det arktiske og overvintrer langs kysterne i Vesteuropa og Afrika. I Europa yngler arten i Norge samt på Svalbard, i Sverige, Finland, Baltikum og Nordrusland (Keller et al. 2020). I Danmark yngler arten kun på Mandø, Læsø og i det sydlige Kattegat (Vikstrøm & Moshøj 2020). Det er nordeuropæiske og canadisk-grønlandske fugle, der passerer Danmark. Trækfugle ses mest i maj og fra juli til november (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Stenvender er ret almindelig på Skallingen og blev set 467 dage (= 12,8 %). Stenvender ses hele året, mest dog fra november til februar, hvor arten overvintrer på Skallingen. Den er dog også almindelig i maj og august, hvor den ses under forårs- og efterårstrækket. Antallet svinger mellem ganske få fugle og mindre trecifrede flokke. Maksimum var 269 fugle ved Grønningen den 9. januar 2007. Stenvenderne fouragerer gerne på høfderne både ved Grønningen og ved Skalling Ende. Selvom stenvendere findes hele året på Skallingen, yngler de ikke her. De overvintrende fugle på Skallingen kommer fra den canadisk-grønlandske bestand. Det høje antal på Skallingen om vinteren er noget specielt. Generelt opholder flest stenvendere sig nemlig i Vadehavet i maj, og her er området omkring Grådybet (Skallingen, Langli og Grønningen på Fanø) den vigtigste rasteplads i det danske Vadehav (Laursen & Frikke 2013).

Antal pr. rapportering	0,96669
Set på dage (n=3.646)	467
Procent af dage	12,8
Forekomst som	FEV

Islandsk ryle *Calidris canutus*

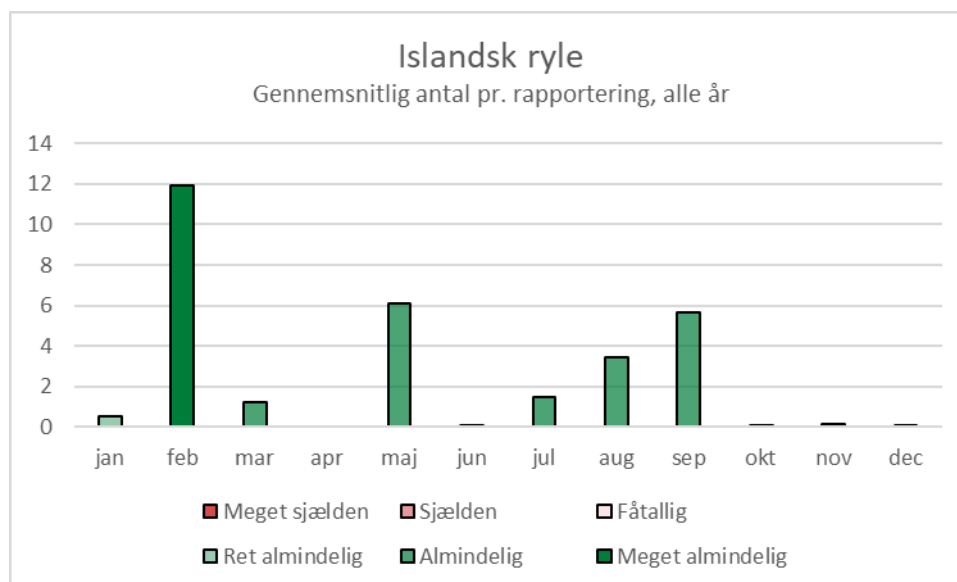

Islandske rylere på en af høfderne ved Skalling Ende, 4.9.2021.

Islandsk ryle yngler i Canada, Grønland og Sibirien og overvintrer i Vesteuropa eller Vestafrika. I Europa yngler kun få fugle på Svalbard. Mange fugle raster i Vadehavet på deres træk (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009, Keller et al.

Antal pr. rapportering	1,99584
Set på dage (n=3.646)	185
Procent af dage	5,1
Forekomst som	FE

2020). Islandsk ryle er almindelig på Skallingen og blev set 185 dage (= 5,1 %). Arten ses ikke i april og er forholdsvis fåtallig i juni og fra oktober til december. Toppen ligger i februar, hvor islandsk ryle er meget almindelig. Desuden er der mange fugle i maj og september, dvs. under forårs- og efterårstræk. Her blev også set de største flokke, nemlig 3.000 den 27. maj 2005 og 1.966 den 3. september 1982. Der blev dog kun i tre år set flokke over 1.000 fugle (1981, 1982 og 2005). Mellem 2006 og 2019 er der kun blevet set få fugle og ganske små flokke. I slutningen af februar og starten af marts 2020 blev der dog igen observeret flokke med flere hundrede islandske ryler, som toppede den 28. februar 2020 med 910 fugle. Islandsk ryle raster mest i Vadehavet mellem Fanø og Mandø og syd for Rømø. Skallingen er ikke vigtig for dem. Generelt toppe arten i maj, men også i august-september raster mange fugle i Vadehavet (Laursen & Frikke 2013). Det høje antal i februar på Skallingen er utypisk og måske tilfældeligt.

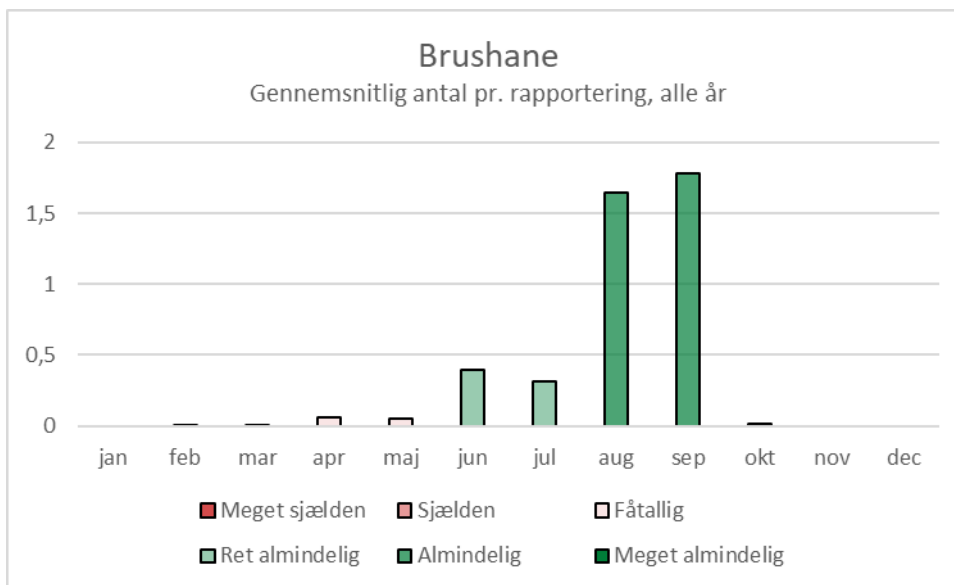
Brushane *Calidris pugnax*

Brushane yngler fra de Britiske Øer til Østasien (Keller et al. 2020). I 1970'erne under Atlas 1 har arten ynglet på Skallingen, senere dog ikke mere. I dag er brushanen en sjælden ynglefugl i Danmark og de nærmeste ynglepladser ligger på Værnengene,

Antal pr. rapportering	0,33508
Set på dage (n=3.646)	226
Procent af dage	6,2
Forekomst som	(F)E

Tipperne og på Mandø (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). Fuglene på Skallingen er på træk til og fra deres ynglepladser i Nordeuropa, Rusland og Sibirien. De overvintrer i Afrika syd for Sahara, nogle også ved Middelhavet (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Brushane er ret almindelig på Skallingen og blev set 226 dage (= 6,2 %). Arten ses fra februar til oktober og toppe under efterårstrækket i august og september, mens den mangler fuldstændigt fra november til januar. Desuden er den fra februar til maj samt i oktober fåtallig eller sjælden. I juni-juli er brushøns ret almindelige (der er altså nogle oversomrende fugle), men hovedperioden er efterårstrækket. Brushane ses næsten hvert år. Den største flok blev set den 13. august 1982 med 172 fugle. Normalt ses dog

kun enkelte fugle eller flokke i et- eller tocifret antal. Generelt raster der kun få brushøns i Vadehavsområdet i efteråret og flest i maj (Laursen & Frikke 2013), dvs. omvendt end på Skallingen.

Kærløber *Calidris falcinellus*

Kærløber yngler i fjeldmoser i Norge, Sverige, Finland og Rusland og trækker mod Østafrika, Mellemøsten og Indien (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009, Keller et al. 2020). Derfor ligger Skallingen ikke på dens normale rute. Kærløber er sjælden på Skallingen og blev set 6 dage (= 0,16 %), den 29. juli 1987, 12. oktober 1994, 3.-5. juni 2004 og 29. maj 2006). Fuglene optrådte mellem maj og juli eller i oktober. I 2004 var der endda to fugle.

Antal pr. rapportering	0,00107
Set på dage (n=3.646)	6
Procent af dage	0,16
Forekomst som	T (FE)

Spidshalet ryle *Calidris acuminata*

Spidshalet ryle er en tilfældelig strejfgæst fra Sibirien og overvintrer i Sydasiens og Australien (Gejl 2015, Christensen et al. 2022). Arten er meget sjælden på Skallingen og blev kun observeret én gang. Fuglen forblev to dage på halvøen. Den blev set den 8. og 9. september 2011 på en våd eng på Grønningen.

Antal pr. rapportering	0,00524
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T

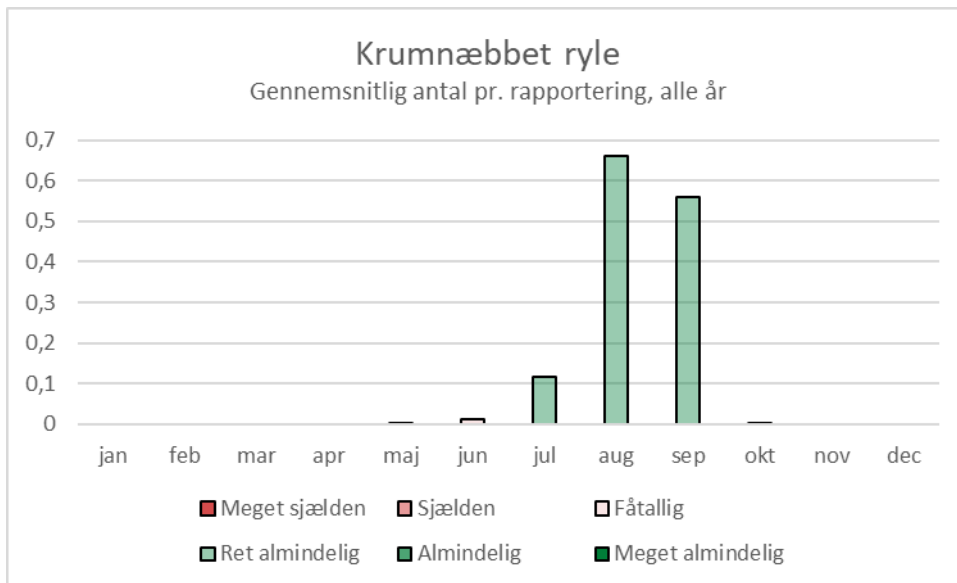
Krumnæbbet ryle *Calidris ferruginea*

Juvenil krumnæbbet ryle sammen med juvenil sandløber og to islandske ryler ved Skalling Ende, 4.9.2020.

Krumnæbbet ryle yngler omkring Tajmyrhalvøen i Nordsibirien og overvintrer syd for Sahara, både ved kysten og i indlandet samt i Australien (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Krumnæbbet ryle er ret almindelig på Skallingen og blev set 98 dage (= 2,7 %). Arten ses fra maj til oktober, men er kun fra juli til september ret almindelig. Den topper under efterårstrækket i august og september, mens den fuldstændigt mangler fra november til april, dvs. hele vinteren. Krumnæbbet ryle ses ikke hvert år på Skallingen, de seneste år også kun enkelte eller ganske få fugle. Op til 2005 forekom tocifrede flokke, den største den 30. august 1988 med 95 fugle, den næststørste den 9. september 1998 med 84 fugle. I Vadehavet raster de fleste krumnæbbede ryler ved det nordlige Fanø, i vaderne mellem Fanø og Rømø samt ved Margarethekog, flest mellem juli og september. Skallingen spiller kun en mindre rolle for dem (Laursen & Frikke 2013).

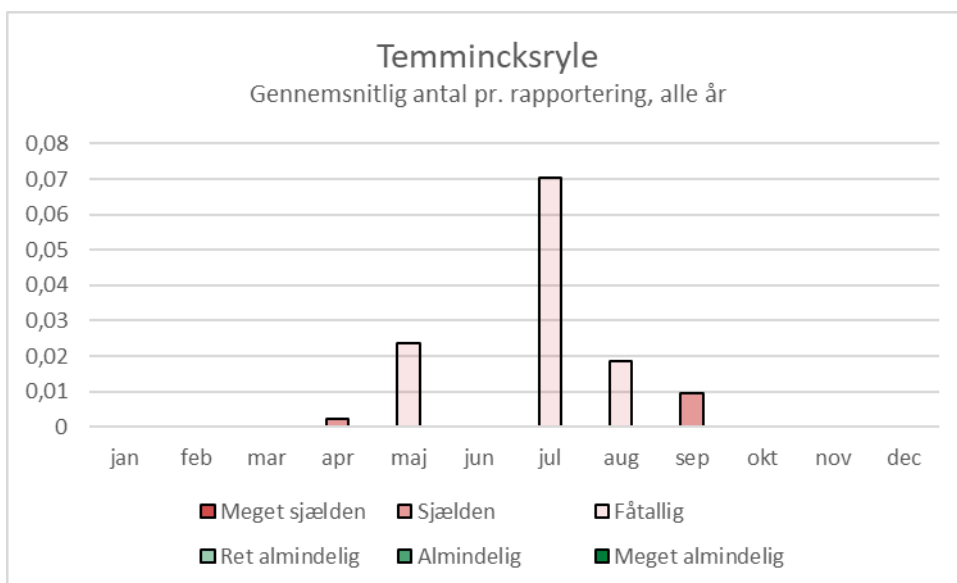
Antal pr. rapportering	0,10596
Set på dage (n=3.646)	98
Procent af dage	2,7
Forekomst som	E

Temmincksryle *Calidris temminckii*

Temmincksryle yngler fra Norge over Nordrusland til Sibirien og overvintrer i Middelhavsområdet og syd for Sahara. Det er de skandinaviske fugle, der ses i Danmark på træk (Delany et al. 2009, Keller et al. 2020). Temmincksryle er sjælden på Skallingen og blev set 26 dage (= 0,7 %). Normalt blev der kun observeret en eller to fugle, den 25. juli 1976 dog otte. Arten blev set i april-maj og fra juli til september, med flest fugle i juli. Den ses både under forårs- og efterårstræk, men mere under efterårstrækket.

Antal pr. rapportering	0,00645
Set på dage (n=3.646)	26
Procent af dage	0,7
Forekomst som	FE

Sandløber *Calidris alba*

Trækkende sandløbere ved Skallingen Vesterhavsstrand, 8.5.2022.

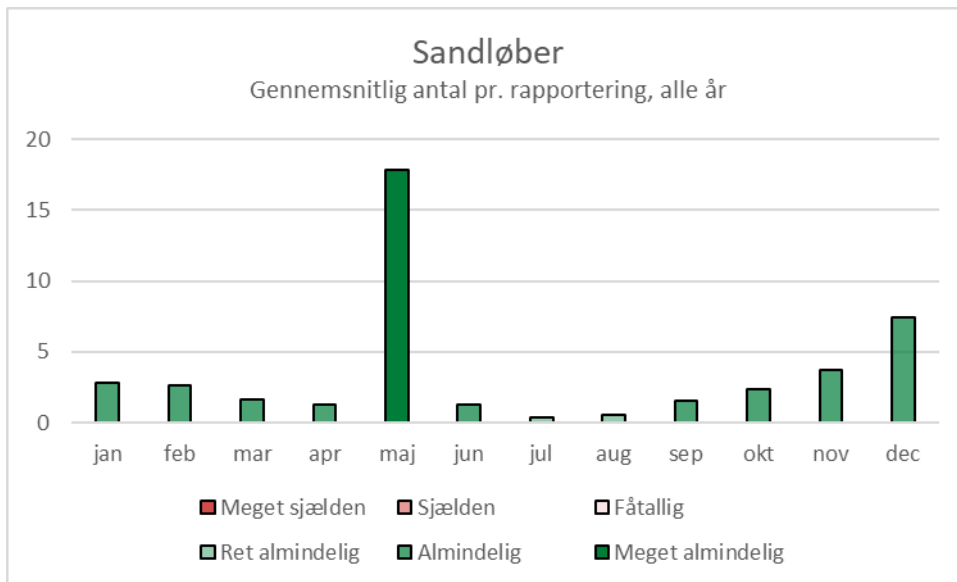
Sandløber er højarktisk og yngler cirkumpolart i det arktiske Canada, Nordgrønland, Svalbard og Nordsibirien (Keller et al. 2020). De europæiske fugle overvintrer langs de vesteuropæiske, vest- og sydafrikanske kyster (Bønløkke et al.

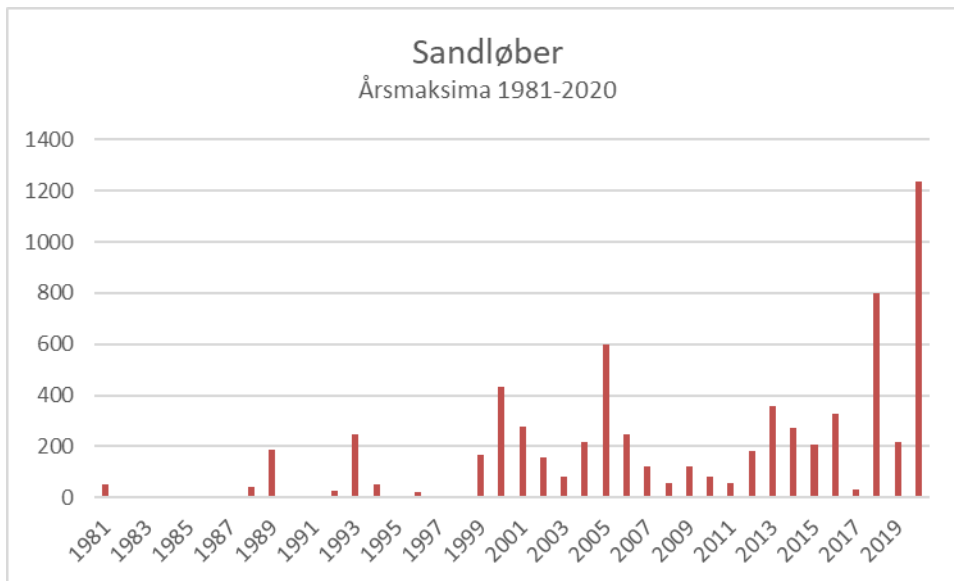
Antal pr. rapportering	3,27115
Set på dage (n=3.646)	397
Procent af dage	10,9
Forekomst som	FEV

2006, Delany et al. 2009). Sandløber er almindelig på Skallingen og blev set 397 dage (= 10,9 %). Arten ses hele året og toppe under forårstrækket i maj. Den største flok med 1.235 fugle blev set den 21. maj 2020. I juli og august er der kun ganske få eksemplarer på Skallingen, mens der er flere fugle om vinteren, især i december. Dette billede afspejler sandløberens træk. Fuglene kommer i maj på vejen til deres højarktiske ynglesteder især i Nordgrønland (eventuel også Sibirien) og raster på Skallingen. Derefter er de om sommeren på deres ynglesteder. De passerer Skallingen igen fra september på trækket mod syd. Nogle fugle forbliver dog i området hele vinteren over. Sandløberen er i modsætning til almindelig ryle i fremgang på Skallingen. Siden årtusindskiftet blev der set større flokke end før. Med undtagelse af juli-august, når sandløberne yngler i det højarktiske, kan der i alle måneder ses flokke med op til et par hundrede fugle på Skallingen. Årsrytmen på Skallingen svarer til hele det danske og hollandske Vadehav (Laursen & Frikke 2013).

Fouragerende sandløbere ved Skallingen Vesterhavsstrand, 8.5.2022.

Almindelig ryle *Calidris alpina*

Almindelig ryle i vinterdragt ved Skalling Ende, 4.12.2021.

Almindelig ryle og islandsk ryle ved Skallingen Vesterhavsstrand, begge i sommerdragt, 26.7.2021.

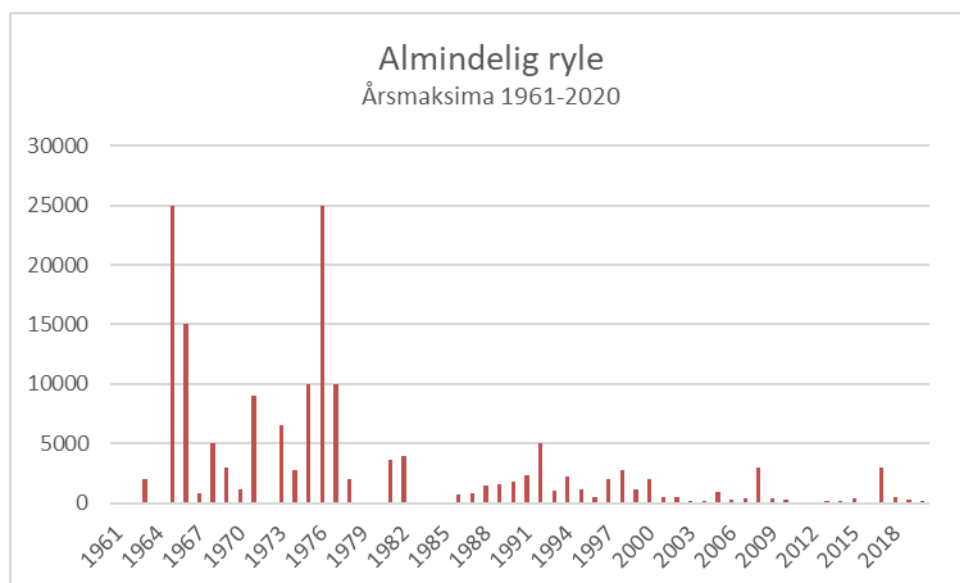
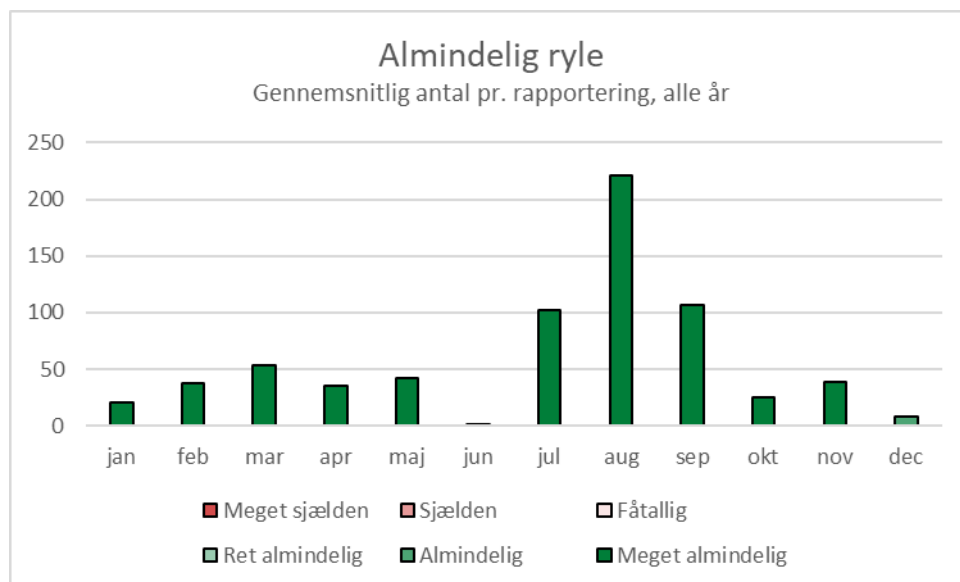
Almindelige ryler, sandløbere og store præstekraver på træk ved Skalling Ende, 4.9.2020.

Almindelig ryle er holarktisk og yngler i Europa på Island, de Britiske Øer, i Norge, Sverige, Finland, Baltikum og Nordrusland (Keller et al. 2020). Under Atlas 1 og 2, dvs. endnu i 1990'erne, har engrylen *Calidris alpina schinzii*, en subspecies

Antal pr. rapportering	51,58152
Set på dage (n=3.646)	1027
Procent af dage	28,2
Forekomst som	FEV

af almindelig ryle, ynglet på Skallingen, men ikke længere under Atlas 3. Der har aldrig været tale om mere end enkelte par på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De mange almindelige ryler, som ses på Skallingen, yngler i Nordvestrusland, Nordsibirien, Nordskandinavien og Østersøområdet. Trækket toppe i august-september og marts. Fuglene overvintrer i Vesteuropa, Vestafrika og ved Middelhavet (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Almindelig ryle er meget almindelig på Skallingen, faktisk den tredje mest almindelige fugl på halvøen. Den blev observeret 1.027 dage (= 28,2 %). Arten ses hele året, dog mindst i juni og med en absolut top i august, dvs. under efterårstrækket. Nogle fugle overvintrer i området, antallet er dog ikke særlig stort. Almindelig ryle kan optræde i kæmpe flokke. Over 10.000 fugle er dog senest set i

1960erne og 1970erne. Det højeste antal var endda 25.000 fugle (14. august 1965 og 25. september 1976). Dengang forekom flokke med flere tusind almindelige rylere i alle måneder med undtagelsen af juni og december. Siden 2000 er der kun i tre år blevet set flokke på 1.000 og flere fugle og aldrig flere end 3.000. De største flokke er nu typisk på få hundrede. Man kan altså se en betydelig nedgang. Det gælder for hele Vadehavet (Laursen & Frikke 2013).

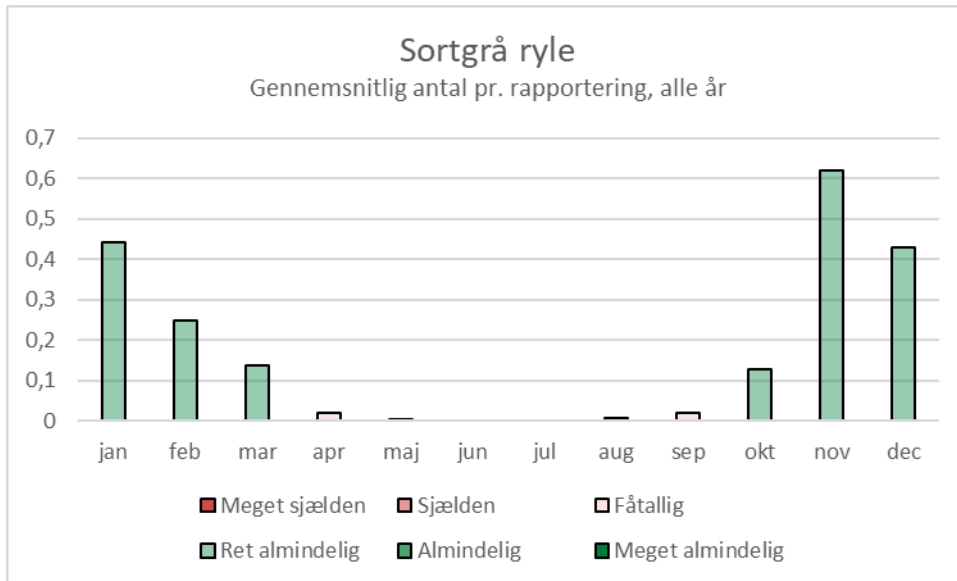
Sortgrå ryle *Calidris maritima*

Sortgrå ryle på en af høfderne ved Skalling Ende, 4.12.2021.

Sortgrå ryle yngler i de arktiske områder fra Nordøstcanada til Tajmyrhalvøen, i Europa på Island, i Norge, Vestsverige, Svalbard, Frans-Josef-Land og (sjældent) i Skotland. Arten overvintrer ved isfri kyster bl.a. på Grønland, Island og i det nordlige Europa (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020). Det er fuglene fra Norge, men måske også Svalbard, Nordrusland og Tajmyr, der overvintrer i Danmark (Delany et al. 2009). Sortgrå ryle er ret almindelig på Skallingen og blev set 176 dage (= 4,8 %). Arten har en anden cyklus end brushane, dværgryle og krumnæbbet ryle, som stort set kun forekommer under efterårstrækket. Sortgrå ryle ses således på Skallingen fra august til maj, med størst antal fra oktober til marts og toppen i november, dvs. en del fugle overvintrer på Skallingen. Siden 1997 blev sortgrå ryle set hvert år på Skallingen i mindre flokke. Før var den mere uregelmæssig. De største flokke forekommer mellem december og januar. Det største antal blev med 54 fugle indberettet den 7. december 2006 på Grønningen. Fuglene fouragerer normalt på høfderne, både ved Grønningen og Skalling Ende, nogle gange også på stranden i nærheden.

Antal pr. rapportering	0,14612
Set på dage (n=3.646)	176
Procent af dage	4,8
Forekomst som	EVF

Bairdsryle *Calidris bairdii*

Bairdsryle på Grønningen, 22.10.2021.

Bairdsryle er meget sjælden på Skallingen og blev kun set én gang efter undersøgelsens ende. Arten er strejfgæst fra Amerika. Den yngler i det arktiske Alaska og Nordcanada og overvintrer i det vestlige og sydlige Sydamerika (Gejl 2015, Christensen et al. 2022, BW). Den 21. oktober 2021 blev en bairdsryle observeret ved Hvidbjerg Strand. Fra den 22. til den 24. oktober 2021 opholdt fuglen sig på Grønningen.

Dværgryle *Calidris minuta*

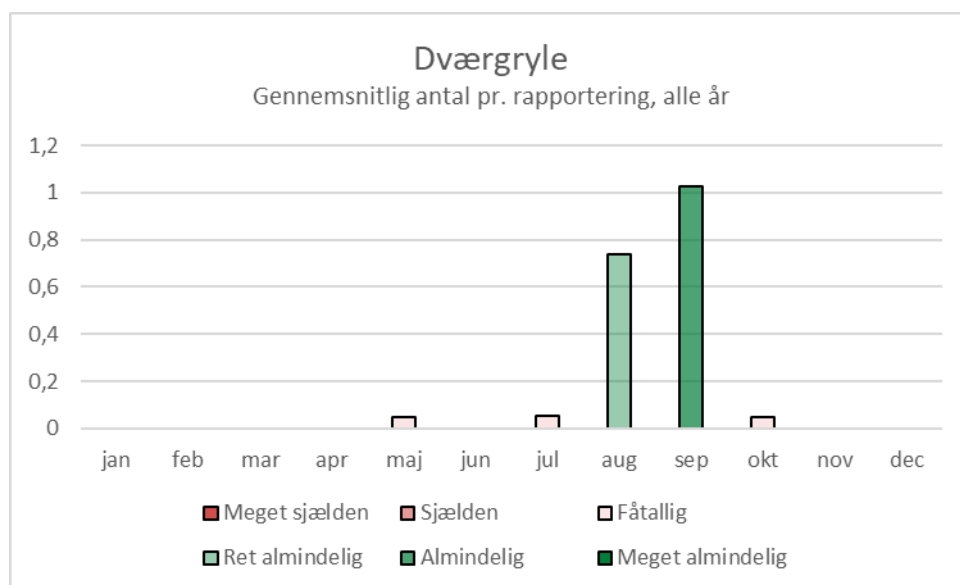

Dværgryler, Skallingen, 22.8.2021.

Dværgryle yngler fra Nordnorge til Tjukotka i Nordsibirien og overvintrer i tropisk Afrika og i Middelhavsområdet (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009, Keller et al. 2020). Dværgryle er ret almindelig på Skallingen og blev set 154 dage (= 4,2 %).

Antal pr. rapportering	0,18090
Set på dage (n=3.646)	154
Procent af dage	4,2
Forekomst som	(F)E

Arten toppe under efterårstrækket i august og september og ses fåtallig i maj, juli og oktober. Hovedperioden er efterårstrækket. Arten mangler helt om vinteren og optræder kun forholdsvis sjældent om foråret. Dværgryle ses stort set hvert år på Skallingen, normalt dog kun enkelte fugle eller små flokke. Den med afstand største flok med 190 dværgryler blev set den 1. september 1998. Det var den eneste flok nogensinde med over 50 fugle.

Hvidrygget ryle *Calidris fuscicollis*

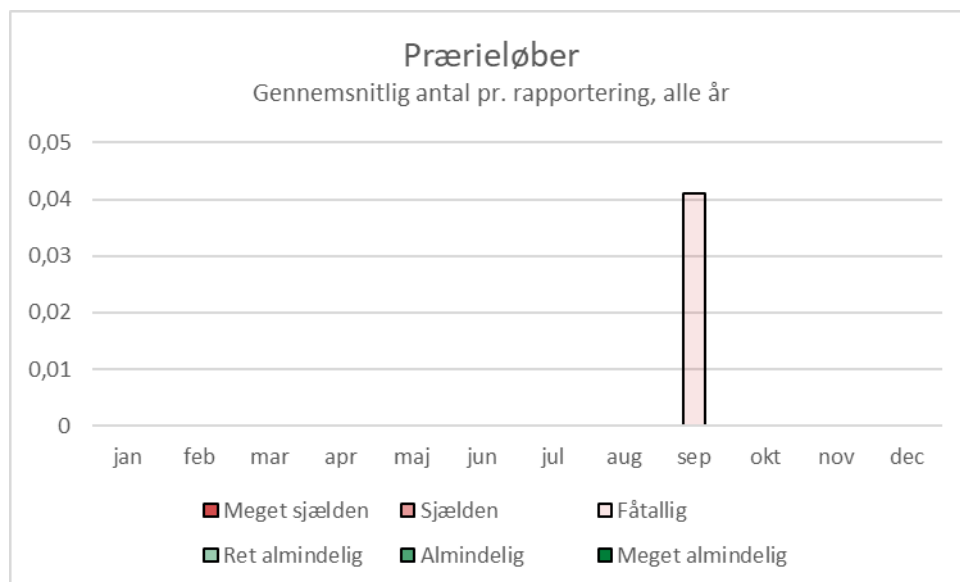
Hvidrygget ryle er meget sjælden på Skallingen og blev set kun én gang. Fuglen forblev to dage på halvøen. Den blev set den 28. og 29. maj 2005 på Skallingen. Arten er strejfgæst fra Nordamerika og overvintrer i Sydamerika (Gejl 2015, Christensen et al. 2022).

Antal pr. rapportering	0,00215
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T

Prærieløber *Calidris subruficollis*

Prærieløber blev kun observeret én gang på Skallingen og tilhører dermed kategorien meget sjælden, om end den er observeret i flere dage. Det skyldes, at det er den samme fugl, der opholdt sig længere på halvøen. En prærieløber opholdt sig fra den 14. til den 26. september 2011 i alt 13 dage på Grønningen (= 0,4 %). Arten er strejfgæst fra Nordamerika og overvintrer i Sydamerika (Gejl 2015, Christensen et al. 2022).

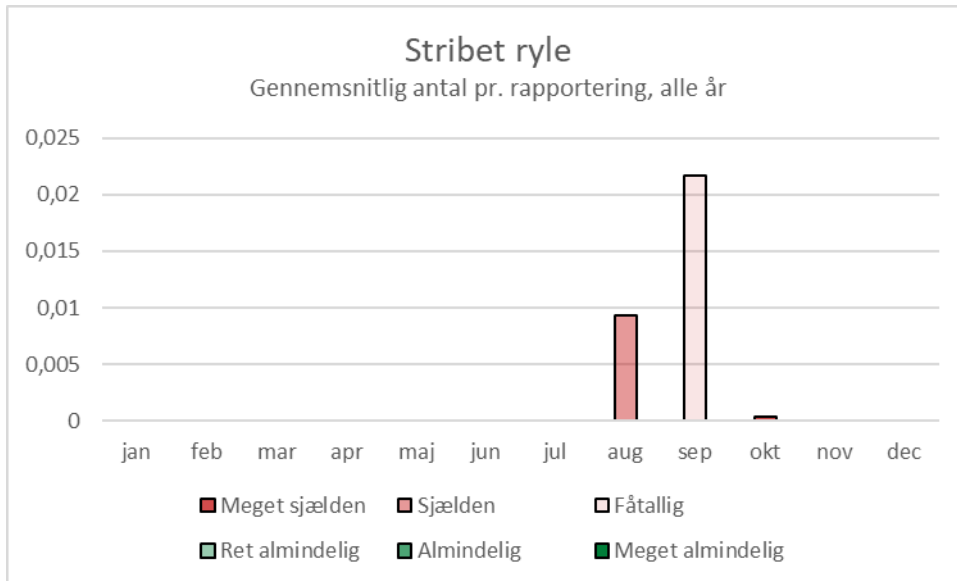
Antal pr. rapportering	0,00457
Set på dage (n=3.646)	13
Procent af dage	0,4
Forekomst som	T

Stribet ryle *Calidris melanotos*

Stribet ryle er en sjælden strejfgæst fra Amerika og Sibirien. Arten yngler i Canada, Alaska og Sibirien og overvintrer i Sydamerika, men også Australien og New Zealand (Gejl 2015, Christensen et al. 2022). Stribet ryle er sjælden på Skallingen og blev set 11 dage (= 0,3 %), hvilket var fordelt på tre gange: den 25. september til 1. oktober 1999, den 3./4. august 2000 og den 11./12. september 2015. Den første var seks dage stationær på Grønningen, og også fuglen fra 2015 blev set på Grønningen.

Antal pr. rapportering	0,00309
Set på dage (n=3.646)	11
Procent af dage	0,3
Forekomst som	T (E)

Snepeklire *Limnodromus sp.*

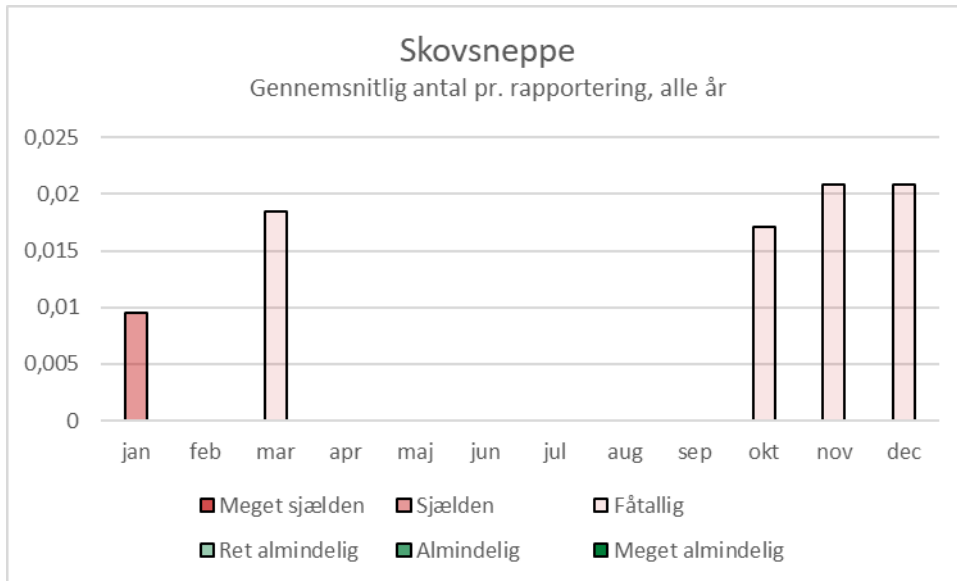
En ikke artsspecificeret snepeklire blev observeret på Skallingen en enkelt dag (15. september 1982). Fuglen findes i dofbasen, men er åbenbart ikke behandlet af SU. Både langnæbbet snepeklire *Limnodromus scolopaceus* og kortnæbbet snepeklire *Limnodromus griseus* er strejfgæster fra Nordamerika. Langnæbbet snepeklire forekommer fra Nordøstsibirien til Nordvestcanada, mens kortnæbbet snepeklire forekommer lidt mere sydligt fra Sydøstalaska til Østcanada. Langnæbbet snepeklire overvintrer i det sydlige Nordamerika og Mellemamerika, kortnæbbet lidt sydligere i det sydlige Nordamerika og det nordlige Sydamerika (Gejl 2015). De optræder meget sjældent i Danmark (Olsen 1992, Christensen et al. 2022).

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Skovsnepe *Scolopax rusticola*

Skovsnepe yngler fra Vesteuropa til Østasien. Arten foretrækker fugtige skove og mangler derfor i Sydeuropa (Keller et al. 2020). Arten yngler mest i det østlige Danmark. Ifølge Atlas 3 er de nærmeste ynglesteder ved Filsø. Under Atlas 1 er arten dog indtegnet på Skallingen (eller Ho Plantage?) som mulig ynglende (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). Nogle skovsnepper fra Danmark, Norge og Sverige overvintrer i Skotland og Nordengland, andre forbliver i Danmark. Der træffes også trækkende fugle fra Skandinavien og Rusland på deres vej til Vest- og Sydeuropa (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Skovsnepe er en skovfugl og derfor sjælden på Skallingen. Den blev set 46 dage (= 1,3 %). Arten bliver set fåtalig om efteråret fra oktober til januar samt om foråret i marts. Arten forekommer ikke om sommeren. Der blev kun set enkelte fugle, sjældent to. Den højeste antal var tre den 27. december 2005. Der kan dog tilføjes, at under sne- og frostperioden i februar 2021, som førte til et uset ”snepefald” i Blåvandområdet, blev der talt ikke mindre end 30 skovsnepper på Grønningen den 13. februar 2021 (ikke med på grafen, som kun indeholder data til og med den 31. december 2020).

Antal pr. rapportering	0,00994
Set på dage (n=3.646)	46
Procent af dage	1,3
Forekomst som	EVF

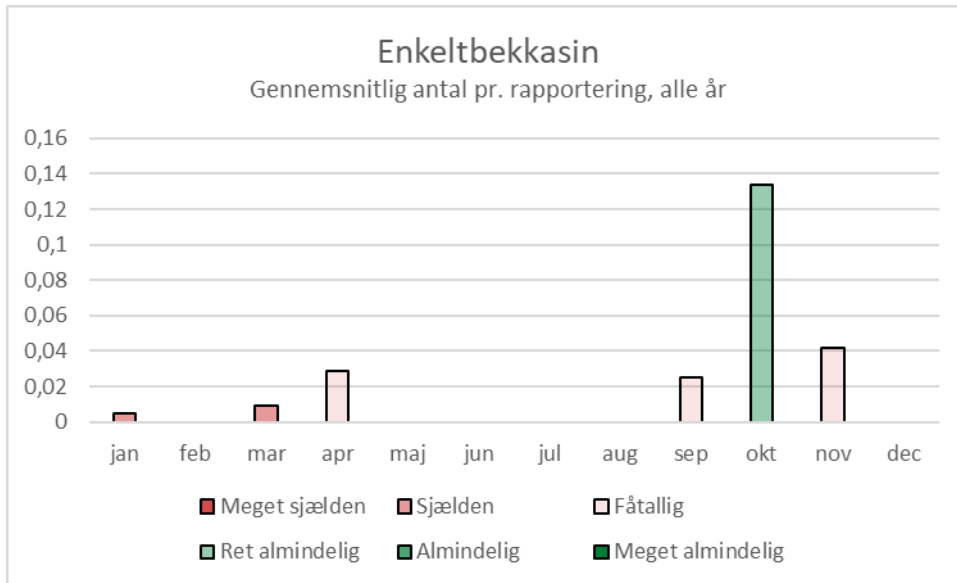

Enkeltbekkasin *Lymnocyptes minimus*

Enkeltbekkasin yngler mellem Nordøstskandinavien og Østsibirien. Deres overvintringsområder ligger i Vesteuropa, Middelhavsområdet og i Sahelzonen syd for Sahara. Kun i milde vintre overvintrer enkelte fugle i Danmark (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009, Keller et al. 2020). Enkeltbekkasin er fåtallig på Skallingen og blev set 129 dage (= 3,5 %). Arten bliver set hvert år, mest om efteråret fra september til november (med top i oktober, hvor den er ret almindelig). Den forekommer dog også om foråret (fåtallig i april) og sjældent i januar og marts. Om sommeren mangler den. Enkeltbekkasin optræder enkeltvis eller med ganske få fugle. Maksimum var den 20. oktober 1999 med 14 fugle på Grønningen. Artens ses mest under efterårstrækket og mindre under forårstrækket.

Antal pr. rapportering	0,05802
Set på dage (n=3.646)	129
Procent af dage	3,5
Forekomst som	FE

Tredækker *Gallinago media*

Tredækker har siden starten af 1900-tallet ikke ynglet i Danmark og ses kun sjældent på træk. Den yngler i dag i Norge og fra Polen til Sibirien og overvintrer syd for Sahara. Det er de norske fugle, der passerer Danmark mellem august og november og sjældnere i april-maj (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009, Keller et al. 2020, Christensen et al. 2022). Tredækker er meget sjælden på Skallingen og blev kun observeret 3 dage (15./16. oktober 1996 på Grønningen og 19. september 2009 på Skallingen).

Antal pr. rapportering	0,00040
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	T (E)

Dobbeltbekkasin *Gallinago gallinago*

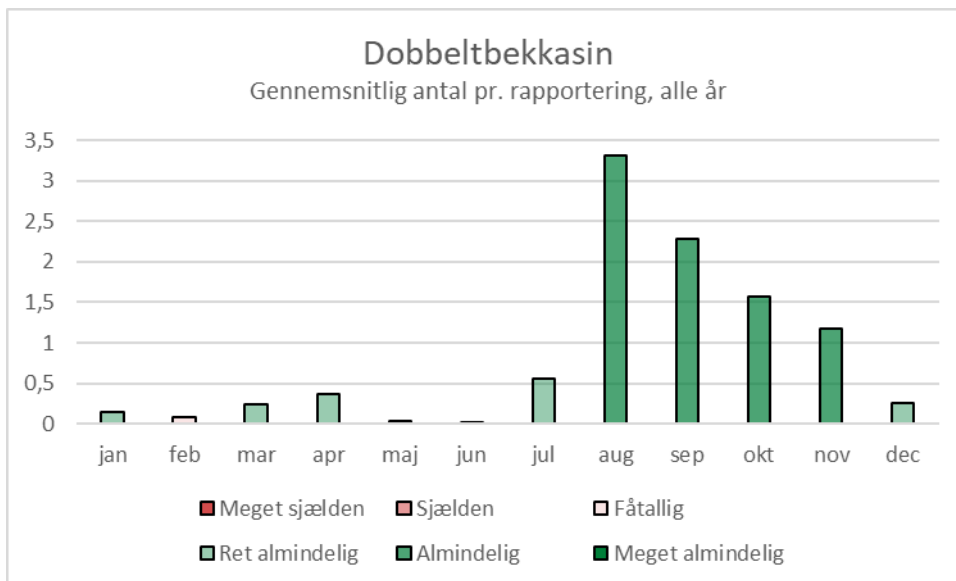

Dobbeltbekkasiner, Skallingen, 15.8.2020.

Dobbeltbekkasin yngler fra Island til Ruslands fjerne øst i tempererede, boreale og lavarktiske områder. Arten mangler i Sydeuropa (Keller et al. 2020). I Atlas 1 og 2 er dobbeltbekkasin angivet som sandsynlig ynglende, i Atlas 3 som mulig ynglende

Antal pr. rapportering	1,17969
Set på dage (n=3.646)	605
Procent af dage	16,6
Forekomst som	FYEV

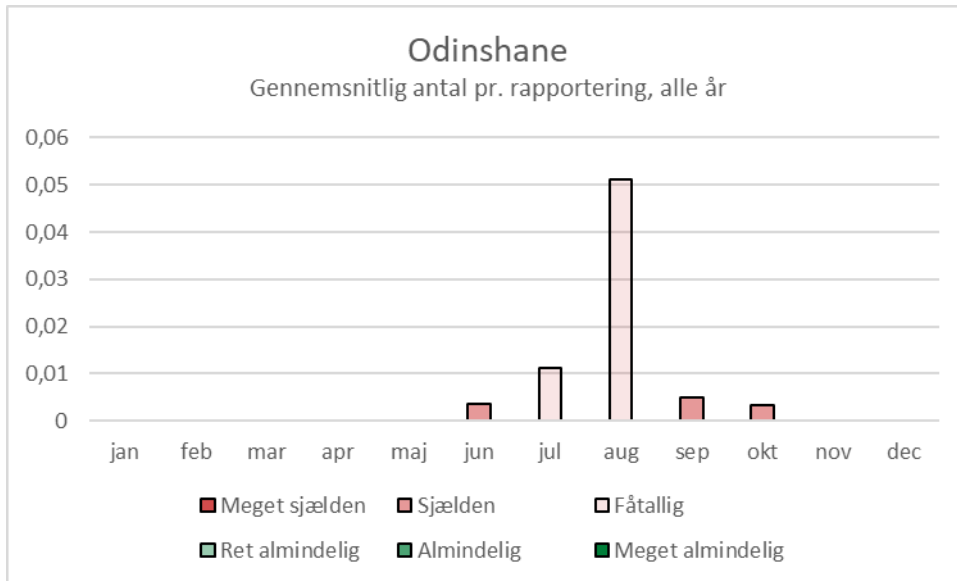
på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1999, Vikstrøm & Moshøj 2020). Der findes dog ingen indberetning af ynglefugle i dofbasen. De fleste fugle på Skallingen er trækfugle, som yngler i Skandinavien eller Rusland og overvintrer i Vesteuropa. Fuglene passerer Danmark fra marts til maj og fra juli til december. Også de danske fugle er trækfugle og overvintrer i Frankrig, Spanien og på de Britiske Øer (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Dobbeltbekkasin er almindelig på Skallingen og blev set 605 dage (= 16,6 %). Arten forekommer hele året, er dog kun almindelig i efteråret fra august til november. Den toppe i august. Den 22. oktober 1999 blev der observeret 1.000 fugle. Det er dog et usædvanligt højt antal. Normalt er tocifrede årsmaksima. Kun i i alt seks år er der set 100 eller flere fugle på én gang.

Odinshane *Phalaropus lobatus*

Odinshane yngler cirkumpolart i det arktiske, i Europa på Island, i Irland, Skotland, Fennoskandinavien og Nordrusland (Keller et al. 2020). Odinshaner fra Skandinavien og Nordrusland overvintrer på havet i det Indiske Ocean øst for det Arabiske Halvø. Arten ses mere i det østlige Danmark end langs vestkysten (Delany et al. 2009, Gejl 2015). Odinshane er sjælden på Skallingen og blev set 23 dage (= 0,6 %). Arten er blevet observeret fra juni til oktober, dog mest i august. Odinshaner blev set 17 år, normalt en enkelt fugl, den 21. august 1977 dog fire.

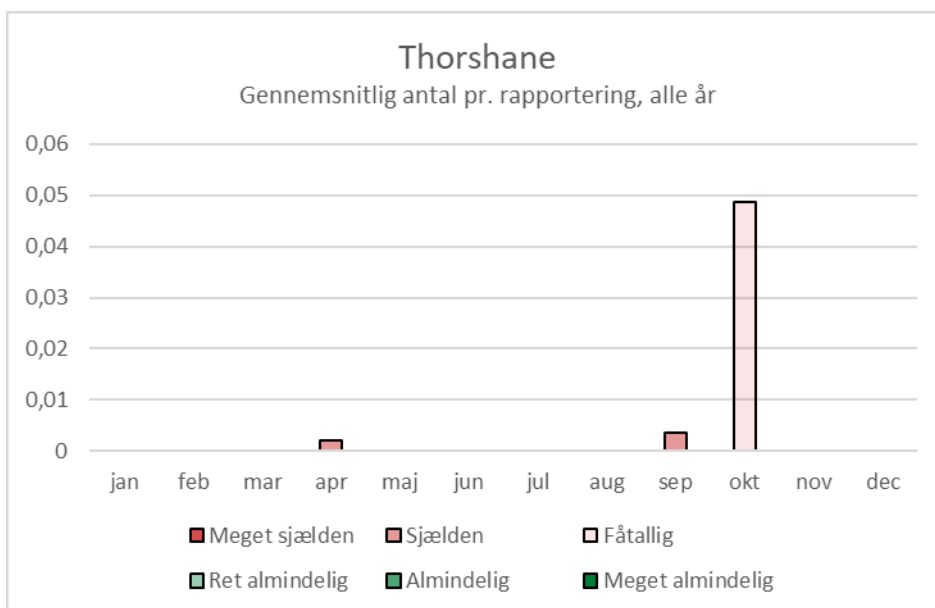
Antal pr. rapportering	0,00524
Set på dage (n=3.646)	23
Procent af dage	0,6
Forekomst som	E

Thorshane *Phalaropus fulicarius*

Thorshane yngler cirkumpolart i det arktiske, i Europa kun på Island, Svalbard og i Nordnorge (Keller et al. 2020). Fugle fra Canada, Grønland og Svalbard overvintrer i Atlanterhavet vest for Vestafrika og Namibia. Thorshaner bliver af vestenstorme blæst ind til den vestjyske kyst (Delany et al. 2009, Gejl 2015). Thorshane blev set på Skallingen 12 dage (= 0,3 %). Arten blev observeret i april, september og oktober med top i oktober. Thorshaner blev observeret fem år, og det var altid kun en enkelt fugl. Da de opdukkede i 2013, 2014 og 2019 under DOFs feltræf, blev de set af mange og dermed statistisk tungere, end der svarer til deres reelle antal. Selvom arten opnår kategorien fåtallig, er den derfor i virkeligheden kun sjælden, faktisk sjældnere end odinshane.

Antal pr. rapportering	0,01880
Set på dage (n=3.646)	12
Procent af dage	0,3
Forekomst som	FE

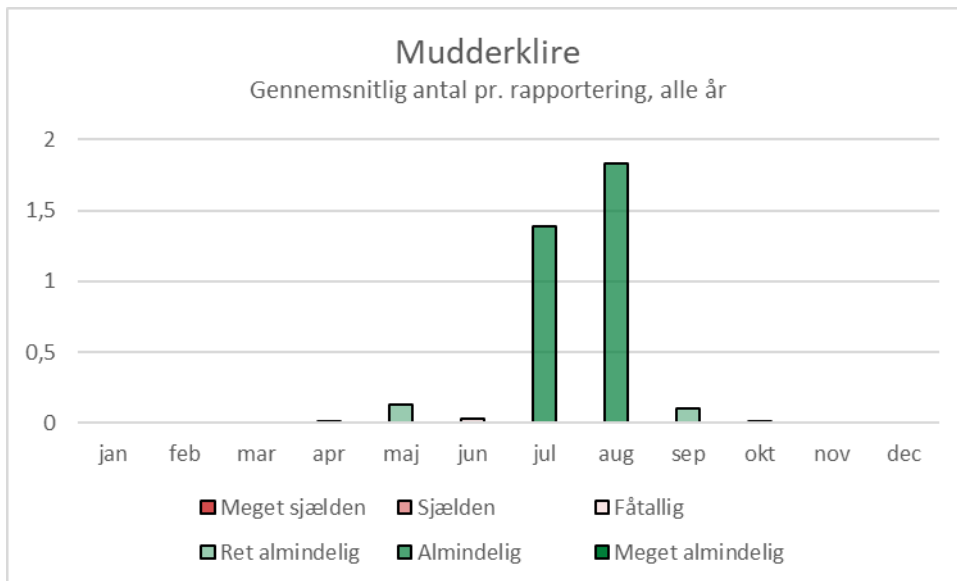
Mudderklire *Actitis hypoleucos*

Mudderklire på en af høfderne ved Skalling Ende, 22.7.2020.

Mudderklire yngler fra Vesteuropa til Ruslands fjerne øst og Nordkina (Keller et al. 2020, BW). Arten yngler nord og syd for Danmark og ses i maj og i juli-august på træk mellem Skandinavien og Vestafrika. Kun få fugle overvintret i Europa (Bønløkke et al. 2006, Delaney et al. 2009). Mudderklire er ret almindelig på Skallingen og blev set 282 dage (= 7,7 %). Arten ses fra april til oktober og topper i juli-august. Den 31. juli 1995 blev der set 47 fugle. Fra 18 år findes der observationer af 10 og flere fugle. Fuglene i juli og august er allerede på vejen sydvestpå. Arten ses på Skallingen mest under efterårstrækket og mindre under forårstrækket.

Antal pr. rapportering	0,17741
Set på dage (n=3.646)	282
Procent af dage	7,7
Forekomst som	FE

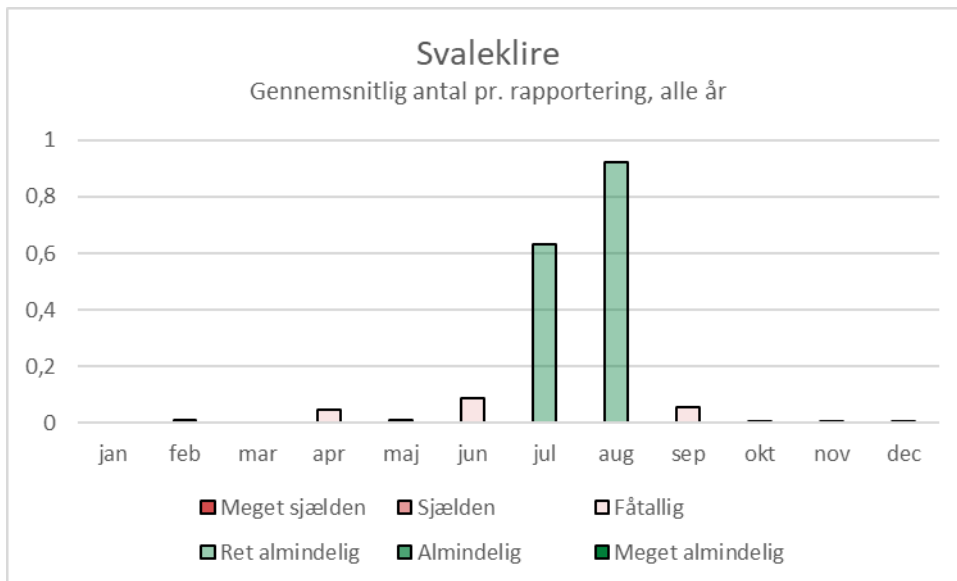
Svaleklire *Tringa ochropus*

Svaleklire, Skallingen, 11.9.2021.

Svaleklire yngler i fugtige nåle- og blandingskove fra Nord- og Centraleuropa til Stillehavet (Keller et al. 2020). I Danmark yngler arten ikke i det vestlige Jylland (Vikstrøm & Moshøj 2020). Svalekliren ses i april-maj og fra juni til september som trækfugl mellem Nordeuropa/Rusland og tropisk Afrika (nogle også Vesteuropa og Middelhavsområdet) (Bønløkke et al. 2006, Delaney et al. 2009). Svaleklire forekommer fåtallig på Skallingen og blev set 209 dage (= 5,7 %). Arten blev set i februar og fra april til december. De fleste måneder er den sjælden eller fåtallig, men i juli-august, hvor den topper, er arten ret almindelig. Der blev altid kun set enkelte svaleklirer eller få fugle på Skallingen. Det største antal var 32 fugle den 29. juli 1987. Arten ses på Skallingen mest under efterårstrækket og mindre under forårstrækket.

Antal pr. rapportering	0,09213
Set på dage (n=3.646)	209
Procent af dage	5,7
Forekomst som	FE

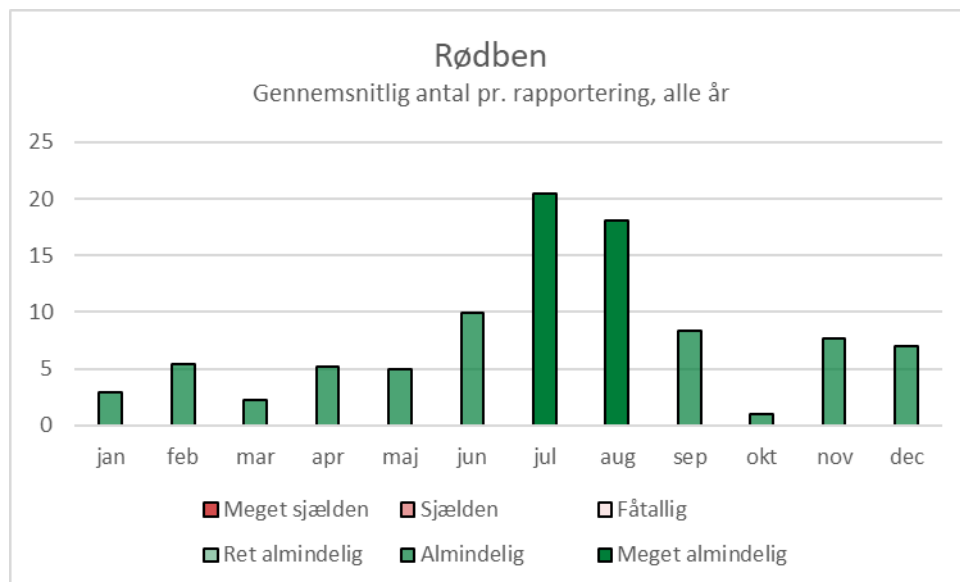
Rødben *Tringa totanus*

Rødben, Skallingen, 16.6.2018.

Rødben yngler fra Spanien og Island i vest til Østkina i øst (Keller et al. 2020). Arten yngler på Skallingen. I flere år og senest i 2020 blev der indberettet ynglefugle i dofbasen. Arten er også sikker ynglefugl i alle tre ynglefugleatlaser (Dybbro 1976, Grell 1999, Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske fugle, som overvintrer i Sydvesteuropa og Nordvestafrika, forlader landet i juli og vender tilbage i april. Trækgæster ses i Danmark fra marts til maj og fra juli til september. De fleste fugle i trækperioden kommer fra Skandinavien og er på vej til Afrika, mens de islandske fugle overvintrer i Nordvesteuropa, herunder på Skallingen (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Rødben er almindelig på Skallingen og blev set 1.036 dage (= 28,4 %). Rødben forekommer hele året og toppe i juli-august. Flest rødben blev set den 18. september 2008 med 1.740 fugle. Siden blev der dog aldrig set flere end 26 fugle. Før 2009 forekom der dog de fleste år trecifrede antal. Noget lignende gælder for hvidklire. Selvom antallet af fugle set på Skallingen er gået ned, har antallet af rødben har generelt været stigende i det hele danske Vadehav, mens hvidkliren har været stabil. De fleste rødben raster lidt mere sydpå i vaderne langs fastlandskysten. Mens toppen i juli og august, som vi ser på Skallingen, er typisk for hele Vadehavet, er antallet omkring Langli mere jævnt fordelt (Laursen & Frikke 2013). Arten ses på Skallingen mest under efterårstrækket, men desuden under forårstræk, som vintergæst og som ynglefugl.

Antal pr. rapportering	5,34649
Set på dage (n=3.646)	1036
Procent af dage	28,4
Forekomst som	FYEV

Damklire *Tringa stagnatilis*

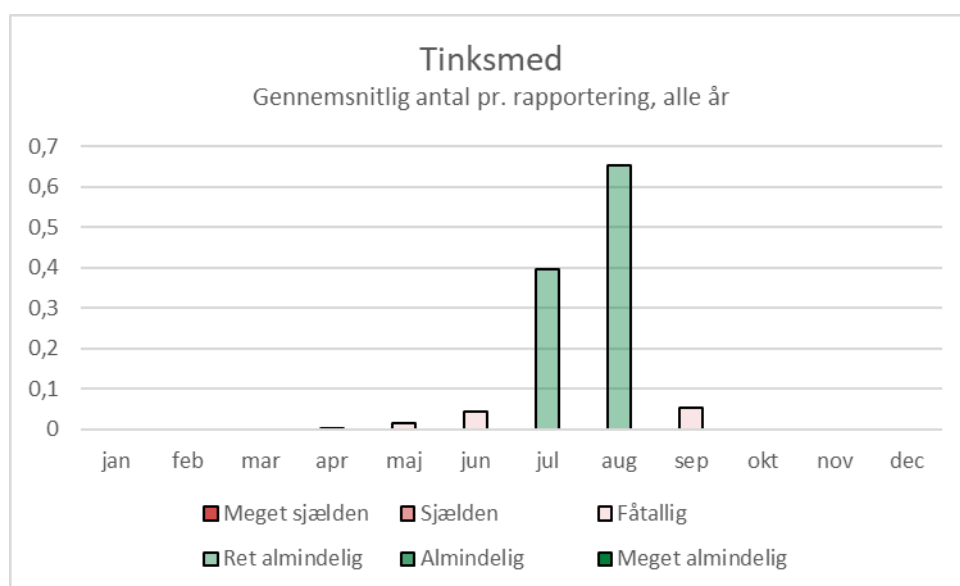
Damklire er meget sjælden på Skallingen og blev kun observeret to gange (18. august 1994 og 7. maj 2001). Arten yngler i Finland, Østeuropa og Rusland og trækker til Afrika øst om Danmark (Delany et al. 2009, Keller et al. 2020). Damklire er en sjælden gæst i Danmark (Olsen 1992, Christensen et al. 2022).

Antal pr. rapportering	0,00054
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T

Tinksmed *Tringa glareola*

Tinksmed yngler fra Nordeuropa til Østsibirien (Keller et al. 2020, BW). Ingen klirer udover rødben yngler på Skallingen. Dog yngler tinksmed i nærheden, nemlig på hederne ved Oksbøl (Dybbro 1976, Grell 1999, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste tinksmede ses på træk mellem Nordeuropa og tropisk Afrika. Trækfuglene ses i maj og i juli-august (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Tinksmed er fåtallig på Skallingen og blev set 121 dage (= 3,3 %). Tinksmed ses fra april til september og toppe i juli-august, hvor den er ret almindelig. I september er arten endnu fåtallig. Den 1. september 1963 blev der set 20 fugle på Grønningen. Kun fra 11 år findes der observationer med 10 eller flere fugle. På Skallingen ses tinksmed mest på efterårstræk.

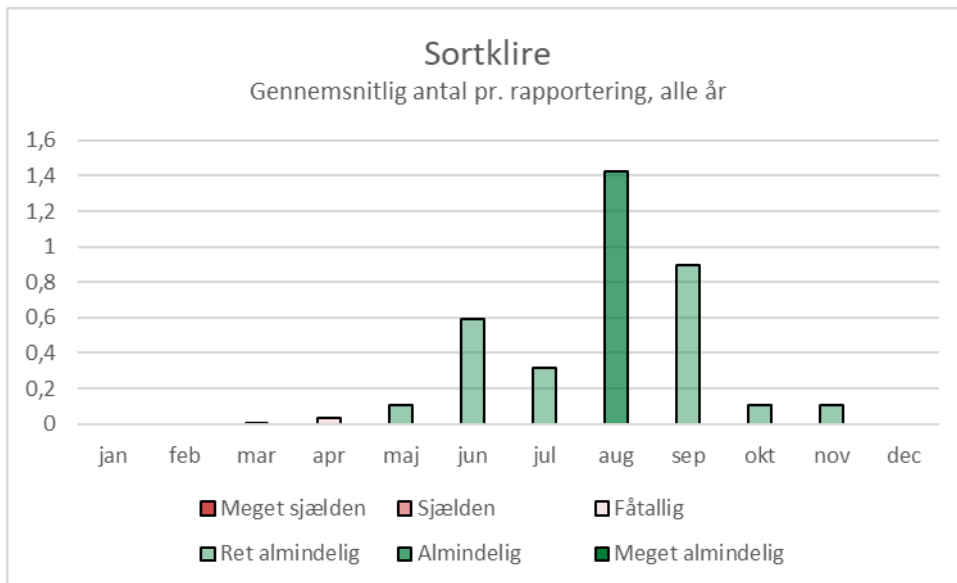
Antal pr. rapportering	0,06084
Set på dage (n=3.646)	121
Procent af dage	3,3
Forekomst som	FE

Sortklire *Tringa erythropus*

Sortklire yngler i Nordskandinavien, Nordrusland og Nordsibirien i boreale og tundraområder og overvintrer syd for Sahara. Kun få fugle forbliver i Vesteuropa og ved Middelhavet. Arten ses i Danmark i april-maj og fra juni til oktober (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009, Keller et al. 2020). Sortklire er ret almindelig på Skallingen og blev set 291 dage (= 8,0 %). Arten ses fra marts til november med top i august-september. Sortklire optræder næsten hvert år, dog kun få fugle. Det største antal var 103 fugle den 9. oktober 1991. Generelt var årsmaksimaene i 1980erne og 1990er lidt højere end derefter. Siden 2000 var det højeste antal kun 15. På Skallingen ses de fleste fugle på efterårstræk og færre på forårstræk.

Antal pr. rapportering	0,27115
Set på dage (n=3.646)	291
Procent af dage	8,0
Forekomst som	FE

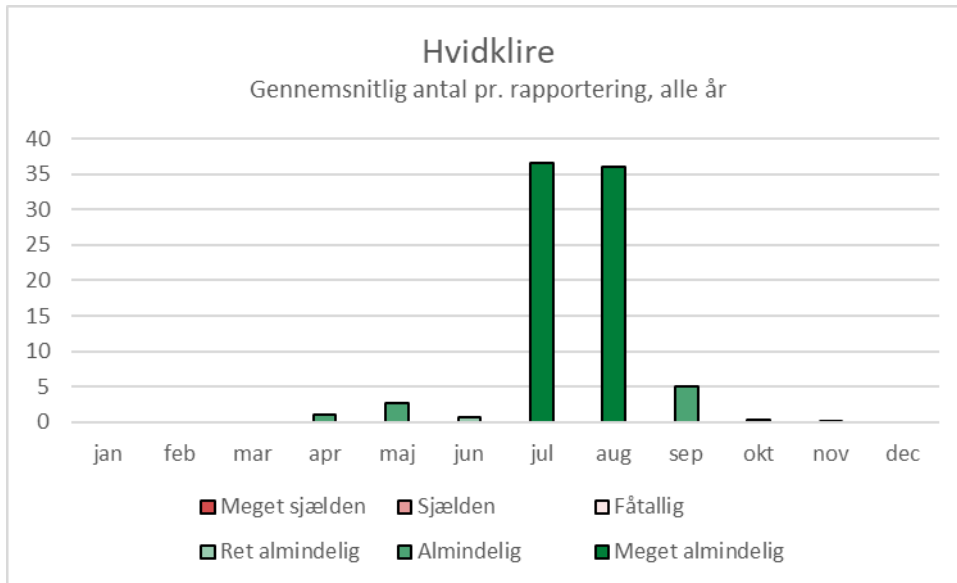
Hvidklire *Tringa nebularia*

Hvidklire på Skallingen Vesterhavsstrand, 22.8.2021.

Hvidklire yngler fra Nordeuropa til Kamtjatka, men ikke i Danmark, som ligger syd for artens udbredelse (Keller et al. 2020). Hvidklire ses i april-maj og fra juni til september som trækfugl mellem Skandinavien og Afrika syd for Sahara (Bønløkke et al. 2006, Delany et al. 2009). Hvidklire er almindelig på Skallingen og blev set 714 dage (= 19,6 %). Arten forekommer mellem april og november og topper i juli-august. Den 6. august 1986 blev der talt 1.156 fugle. I 1980'erne og 1990'erne var trecifrede flokke normale. Siden blev der sjældent set mere end et- eller tocifrede antal. Antallet af hvidklirer har dog været stabilt i det hele danske Vadehav. De fleste hvidklirer raster ved Sønderho og Rømø (Laursen & Frikke 2013). På Skallingen ses arten især under efterårstrækket.

Antal pr. rapportering	4,37658
Set på dage (n=3.646)	714
Procent af dage	19,6
Forekomst som	FE

Rødvinget braksvale *Glareola pratincola*

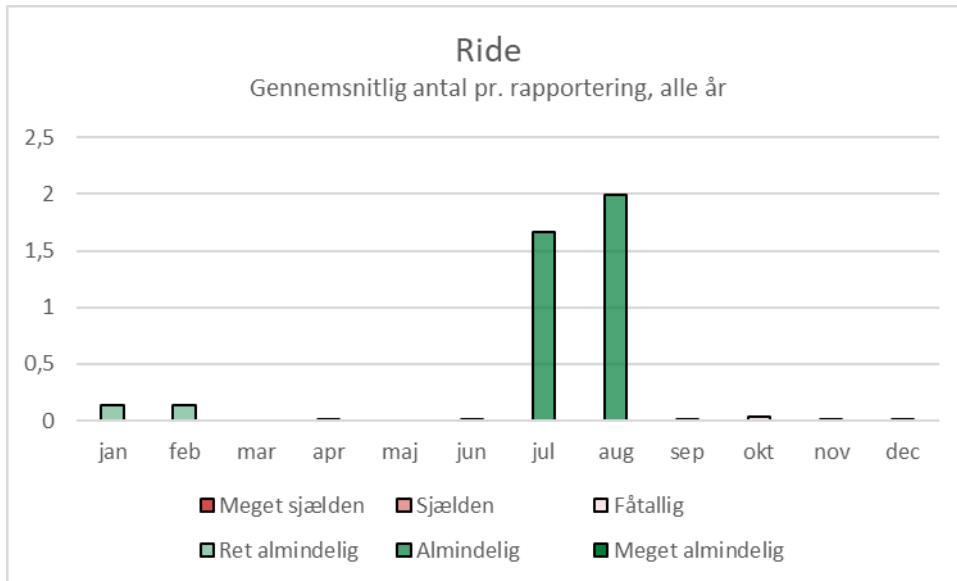
Rødvinget braksvale er meget sjælden på Skallingen. En enkelt fugl blev observeret den 23. juni 1987 (SU). Rødvinget braksvale yngler i kolonier i Sydeuropa, Afrika og Vestasien og overvintrer i Afrika (Keller et al. 2020, BW). Fuglen på Skallingen var en meget sjælden gæst (Olsen 1992, Christensen et al. 2022).

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Ride *Rissa tridactyla*

Ride yngler cirkumpolart på fuglefjelde, bl.a. langs den vesteuropæiske kyst fra Nordspanien til Svalbard og Franz Josefs Land (Keller et al. 2020). De europæiske fugle findes uden for yngletiden til havs på hele Nordatlanten (Bønløkke et al. 2006, Olsen 2018). Rider yngler i Danmark kun tre steder (Hanstholm havn, Bulbjerg, Hirtshals havn), og i nærheden desuden på den tyske Vesterhavssø Helgoland (Koop & Berndt 2014, Keller et al. 2020, Vikstrøm & Moshøj 2020). Ride er ret almindelig på Skallingen og blev set 75 af 3.646 dage (= 2,1 %). Der ses enkelte rider i de fleste måneder (dog ikke marts og maj), især ved vestenstorme. Almindelig er arten i juli og august, når riderne lige har forladt kolonierne og fælder ved Blåvandshuk (Meltofte & Faldborg 1987). Den 3. august 1974 blev observeret 600 fugle. Et så stort antal er dog usædvanligt. Der er år, hvor arten ikke blev set, og andre år med maksima på kun en eller to fugle. I alt er der kun 11 år med iagttagelser af 10 og flere fugle.

Antal pr. rapportering	0,20561
Set på dage (n=3.646)	75
Procent af dage	2,1
Forekomst som	EV

Sabinemåge *Xema sabini*

Sabinemåge yngler cirkumpolart i den arktiske tundra, i Europa på Svalbard og Jan Mayen. Arten er uden for ynglesæsonen pelagisk og overvintrer i de sydlige oceaner, bl.a. uden for Sydvestafrika (Olsen 2018, Keller et al. 2020). I september-oktober kan den forekomme ved den jyske vestkyst (Christensen et al. 2022). Sabinemåge er meget sjælden på Skallingen og blev set kun 2 dage. Den 14. september 1997 og den 23. september 2011 blev der set en ung sabinemåge på Skallingen hhv. Grønningen, begge gange 1K-fugle.

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T (E)

Hættemåge *Chroicocephalus ridibundus*

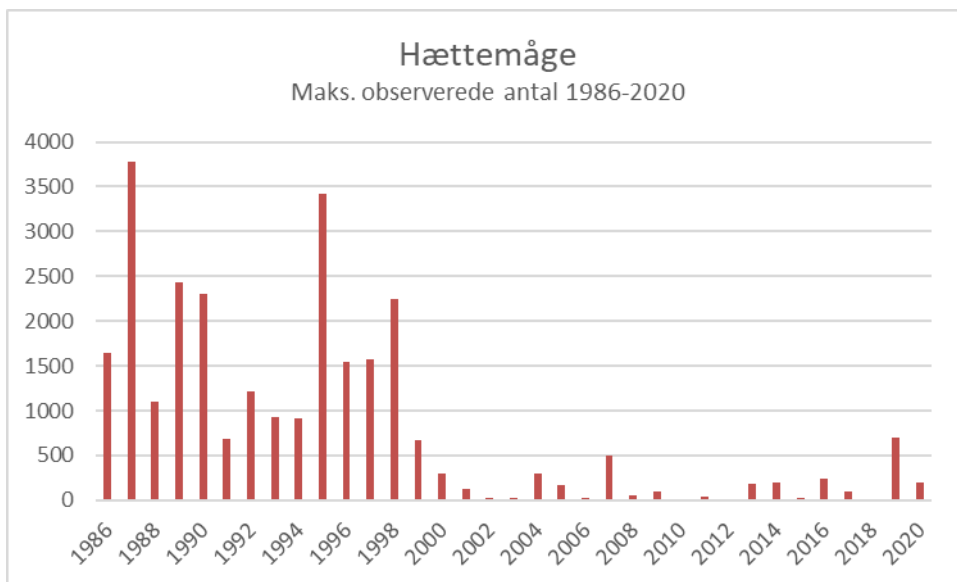
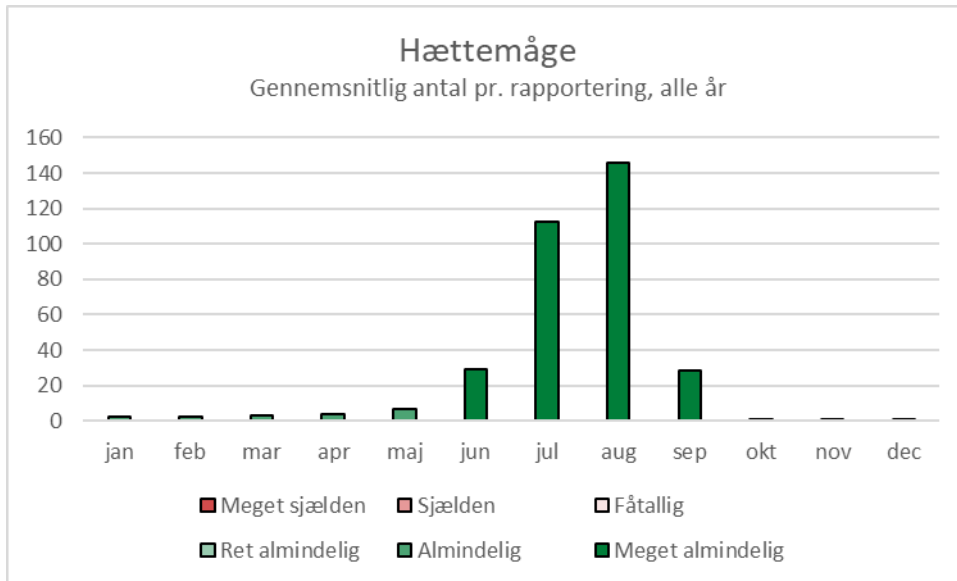

Hættemåger ved Skallingen Vesterhavsstrand, 22.7.2020.

Hættemåge yngler fra Vesteuropa til Ruslands fjerne øst og Østkina (Keller et al. 2020). Arten yngler ifølge atlas 3 på Skallingen (og Langli). Under atlas 1 og 2 ynglede den kun på Langli (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020).

Antal pr. rapportering	18,43043
Set på dage (n=3.646)	797
Procent af dage	21,9
Forekomst som	FYEV

Selvom arten yngler i Danmark, trækker de fleste danske fugle mellem juli og september mod sydvest og vender tilbage i marts-april. Fra sidst i juni kommer gennemtrækkende og overvintrende fugle fra Østersøområdet og Rusland til Danmark. Norske fugle overvintrer omkring Nordsøen (Bønløkke et al. 2006). Hættemåge er meget almindelig på Skallingen og blev set 797 af 3.646 dage (= 21,9 %). Arten ses hele året på Skallingen, men klart flest om sommeren mellem juni og september, med top i august, dvs. under trækket. I juli-august raster mange danske hættemåger sammen med fugle fra Nordeuropa i Vadehavet. De samles især i Ho Bugt omkring Langli og ved Skallingen (Laursen & Frikke 2013). Det højeste observerede antal var 5.000 fugle den 21. august 1978. Inden årtusindskiftet er der 15 år blevet indberettet observationer med over 1.000 fugle, derefter aldrig mere. Antallet af hættemåger er tydeligt nedadgående, og det gælder for hele det danske Vadehav.

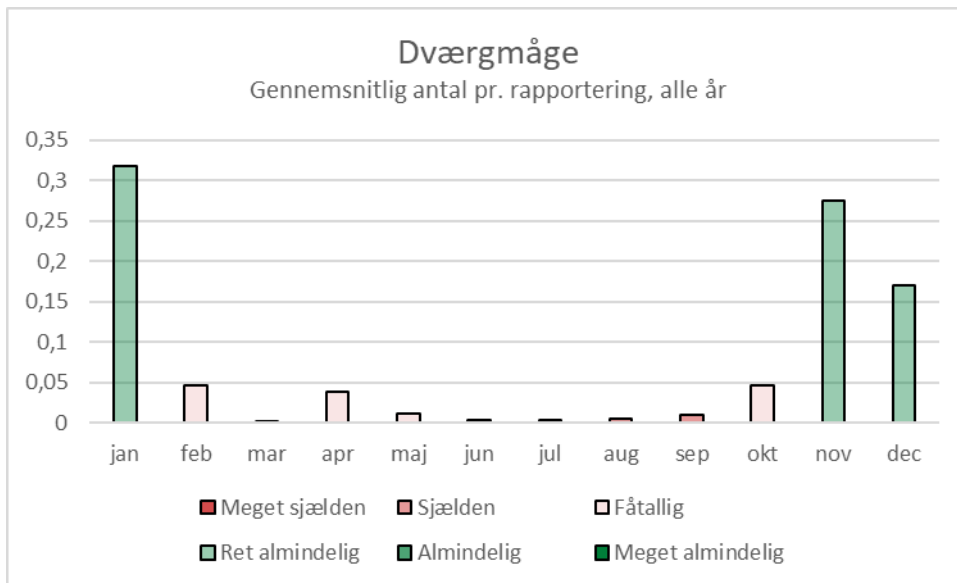

Dværgmåge *Hydrocoloeus minutus*

Dværgmåge yngler mest i det nordøstlige Europa fra Finland til Rusland, desuden i det østlige Sibirien og enkelte steder i Nordamerika. De europæiske fugle overvintrer på havet fra den sydlige Østersø til det østlige Atlanterhav (Keller et al. 2020).

Arten ses i Danmark på træk fra juli til oktober samt i april-maj (Bønløkke et al. 2006). Dværgmåge er fåtallig på Skallingen og er blevet observeret 68 af 3.646 dage (= 1,9 %). Der ses nogle få dværgmåger på Skallingen hele året. Om vinteren er arten dog almindelig fra november til januar (med top i januar). Den 31. oktober 2000 blev der set 70 fugle, den 4. januar 2012 35. Dværgmåge ses på Skallingen mest som vintergæst.

Antal pr. rapportering	0,06379
Set på dage (n=3.646)	68
Procent af dage	1,9
Forekomst som	V

Sorthovedet måge *Ichthyaetus melanocephalus*

Sorthovedet måge yngler ved Middelhavet, Sortehavet, det Kaspiske Hav og Atlanterhavet fra Nordafrika til Danmark (Olsen 2018, Keller et al. 2020). Arten er indvandret til Danmark i 1900-tallet og har ynglet i Danmark første gang i 1989, siden 1998 hvert år (Bønløkke et al. 2006). Atlas 3 opfører arten som sandsynligt ynglende på Langli (Vikstrøm & Moshøj 2020). Sorthovedet måge er meget sjælden på Skallingen og blev set 4 dage. Der blev observeret enkelte sorthovedede måger på Skallingen den 1. juli 1992, 19. august 1993, 13. august 1996 og 16. september 2011, dvs. mellem juli og september.

Antal pr. rapportering	0,00054
Set på dage (n=3.646)	4
Procent af dage	0,11
Forekomst som	T (E)

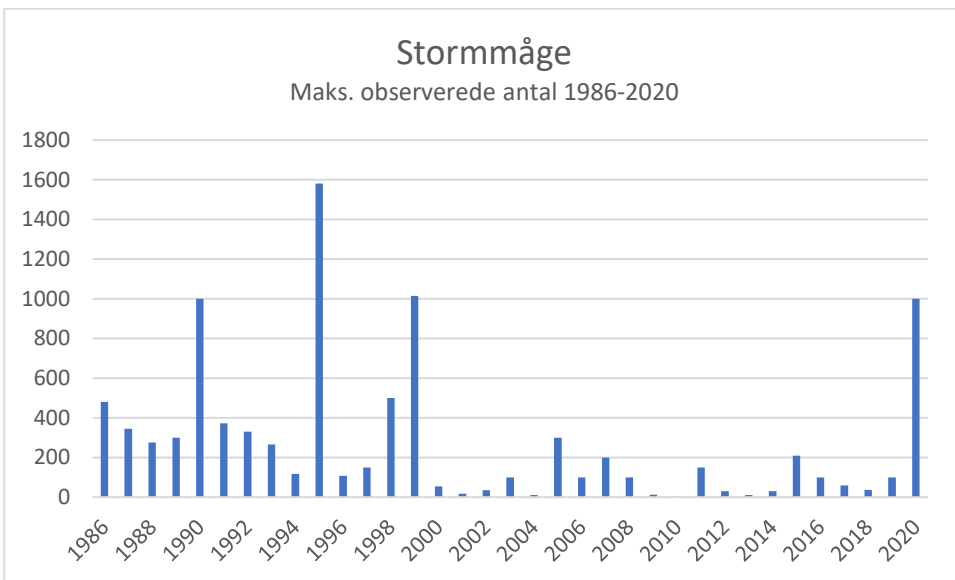
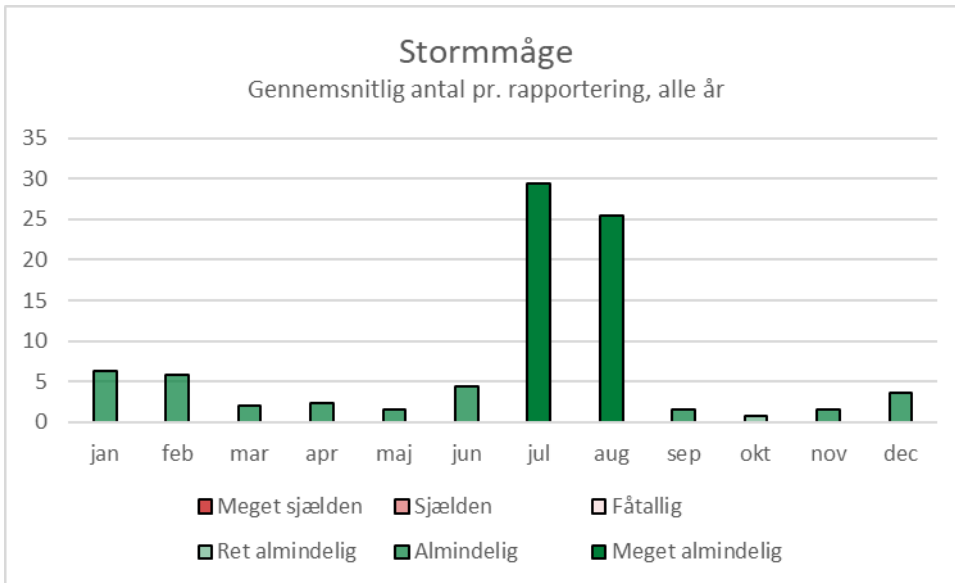
Stormmåge *Larus canus*

Stormmåge ved Skallingen Vesterstrand, 12.3.2022.

Stormmåge er cirkumpolar og yngler i Europa fra de Britiske Øer til Rusland, bl.a. i Danmark (Keller et al. 2020). Under atlas 1 har stormmågen ynglet på Skallingen, senere dog ikke mere. I alle tre atlasser findes arten på Langli som ynglefugl, hvor der findes en stor koloni. Fuglene ankommer i februar-marts og forlader øen igen i juli-august (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020, Laursen & Frikke 2013). De fleste danske fugle er trækfugle, som trækker fra slutningen af juli mod sydvest og vender tilbage i marts. Fra august til marts optræder træk- og vintergæster fra Østersøområdet og Nordvestrusland i Danmark. Især i september ses norske fugle i Danmark (Bønløkke et al. 2006). Stormmåge er almindelig på Skallingen og blev set 585 af 3.646 dage (= 16,0 %). Arten ses hele året, dog er der en tydelig top i juli og august, hvor stormmågen endda er meget almindelig. Den 27. juli 1995 blev der indberettet 1.581 stormmåger. I syv forskellige år blev der observeret 1.000 eller flere fugle, senest i 2020. Fra 2000 til 2019 var de maksimale tal tydeligt lavere end før 2000. Arten har dog været stabil i Vadehavsområdet (Laursen & Frikke 2013).

Antal pr. rapportering	4,34408
Set på dage (n=3.646)	585
Procent af dage	16,0
Forekomst som	FEV

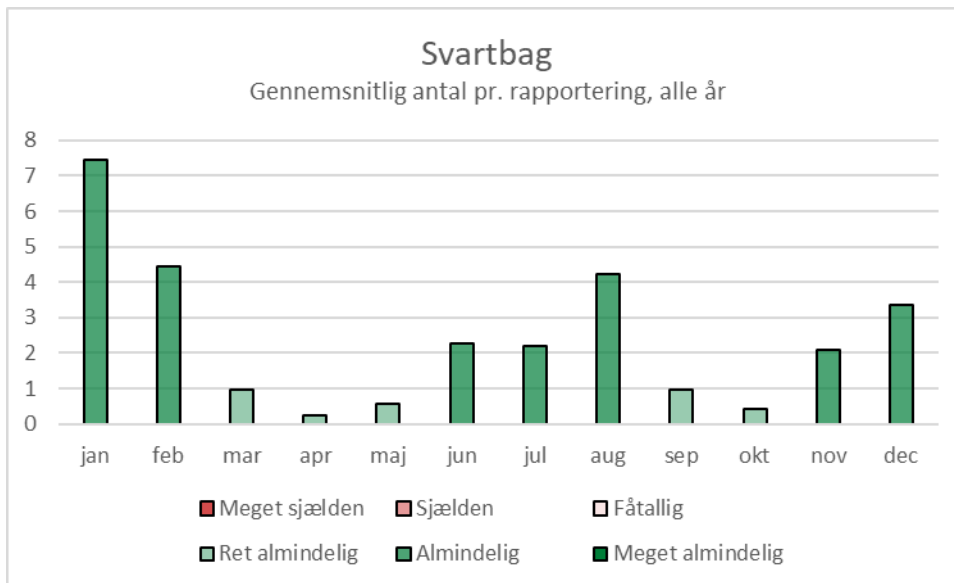
Svartbag *Larus marinus*

Svartbag med død sæl på Skallingen Vesterhavsstrand, 11.2.2022.

Svartbag yngler langs de nordvesteuropæiske kyster fra Frankrig til Hvidehavet og desuden langs den nordamerikanske østkyst (Keller et al. 2020). Svartbag har under Atlas 1 og 3 ynglet på Langli – men ikke på Skallingen (Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste danske fugle er standfugle. Dertil kommer træk- og vintergæster, i Jylland især fra (Nord)Norge og Kola-halvøen i Rusland. De norske fugle ses mest fra august til oktober, de russiske mest i oktober og november (Bønløkke et al. 2006, Olsen 2018, Keller et al. 2020). I juli stiger antallet af svartbag ved Blåvand, og om efteråret raster en del fugle omkring Fanø og Grådyb. I denne periode fælder de. Mange svartbag forbliver over vinteren i Vadehavet. De fouragerer på havet og raster i området (Laursen & Frikke 2013). Svartbag er almindelig på Skallingen og blev set 715 af 3.646 dage (= 19,6 %). Arten ses hele året. Der er dog to hovedperioder: om vinteren mellem november og februar og om sommeren mellem juni og august. Toppen ligger i januar. Det maksimale antal, som blev indberettet, var 275 fugle den 6. februar 2005. Arten virker stabil, og der bliver hvert år indberettet to- eller trecifrede maksima.

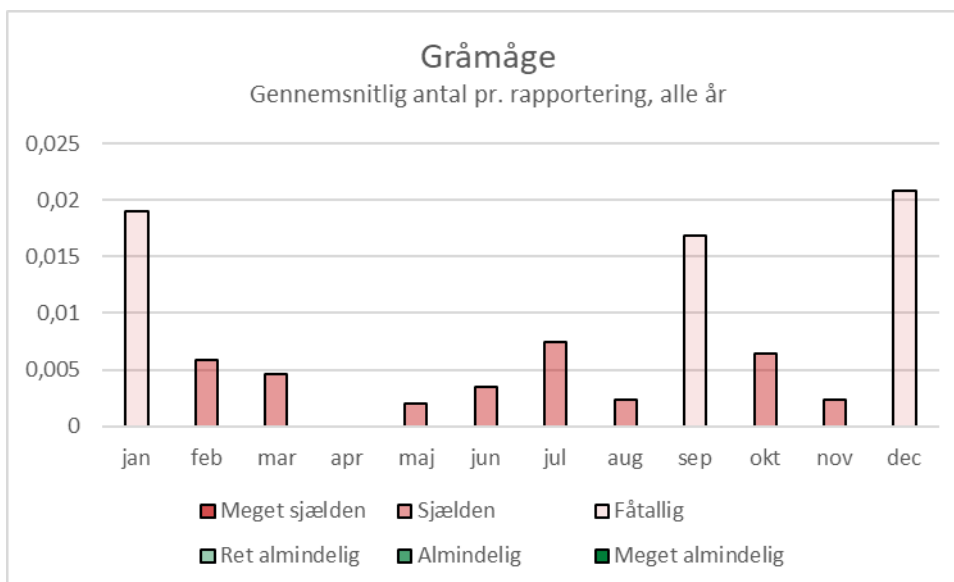
Antal pr. rapportering	1,64316
Set på dage (n=3.646)	715
Procent af dage	19,6
Forekomst som	HEV

Gråmåge *Larus hyperboreus*

Gråmåge og hvidvinget måge er arktiske arter. Gråmåge er cirkumpolar og yngler i Europa på Island, Svalbard og ved Hvidehavet (Olsen 2018, Keller et al. 2020). Arten overvintrer ofte syd for yngleområdet og kommer til Nordvesteuropa. Gråmåge er sjælden på Skallingen og blev set 37 dage (= 1,0 %). Arten bliver observeret hele året på Skallingen, flest dog i december, januar og september. Gråmåger blev normalt set som enkelte fugle 14 forskellige år, den 26. september 1999 dog to fugle. Siden 1997 er arten blevet set tiere end før. Langt de fleste observationer stammer fra Grønningen.

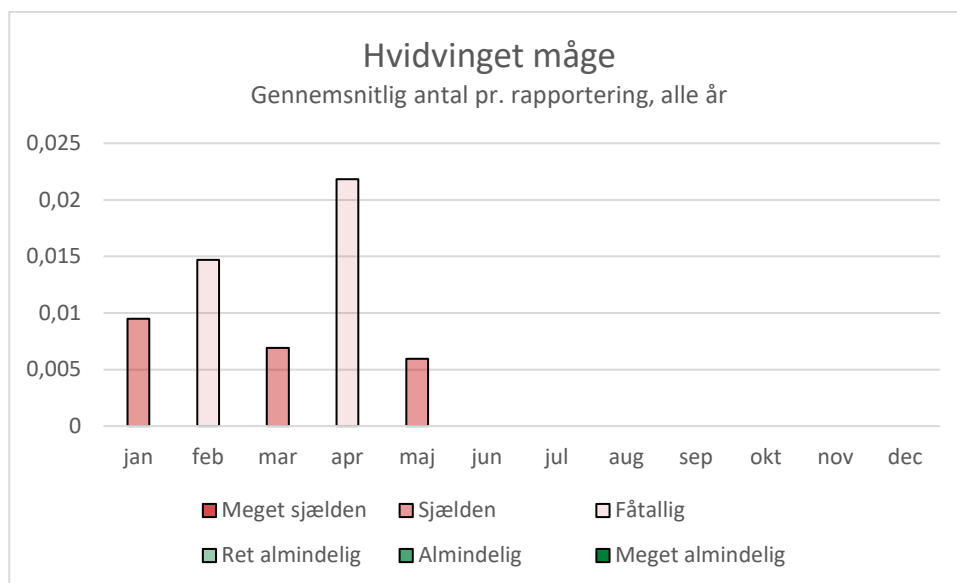
Antal pr. rapportering	0,00739
Set på dage (n=3.646)	37
Procent af dage	1,0
Forekomst som	EV

Hvidvinget måge *Larus glaucoides*

Hvidvinget måge er en amerikansk art, der forekommer på Grønland og i Nordcanada. Enkelte fugle kommer om vinteren til Nordvesteuropa (Olsen 2018). Hvidvinget måge er sjælden på Skallingen og blev set 20 dage (= 0,5 %). Arten ses kun fra januar til maj, med top i april. Hvidvingede måger blev set kun som enkelte fugle i årene 1997, 2002, 2005, 2006, 2007 og 2012. I 2005 opholdt en fugl sig åbenbart fra 22. januar til 9. april i området, da den blev observeret på otte dage på Grønningen.

Antal pr. rapportering	0,00336
Set på dage (n=3.646)	20
Procent af dage	0,5
Forekomst som	VF

Sølvmåge *Larus argentatus*

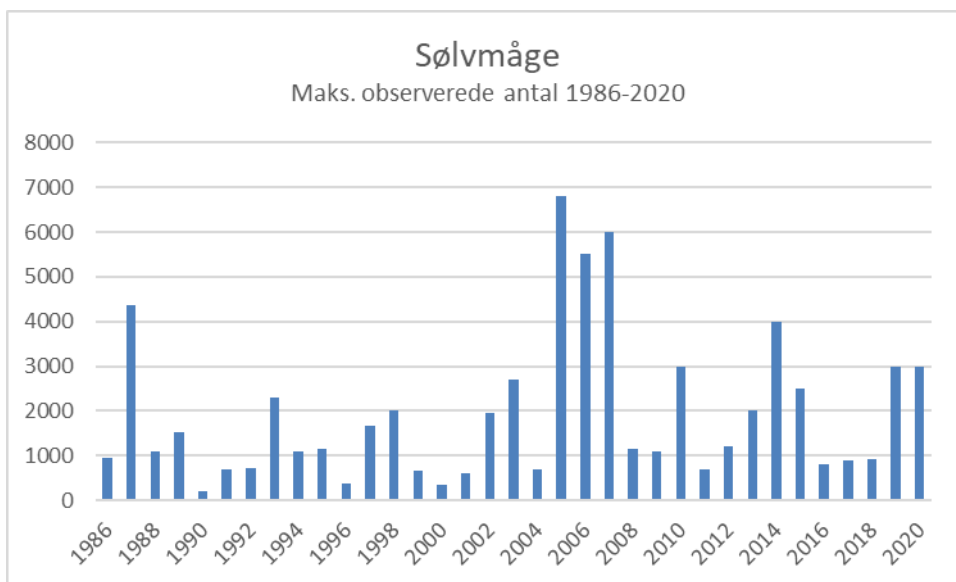
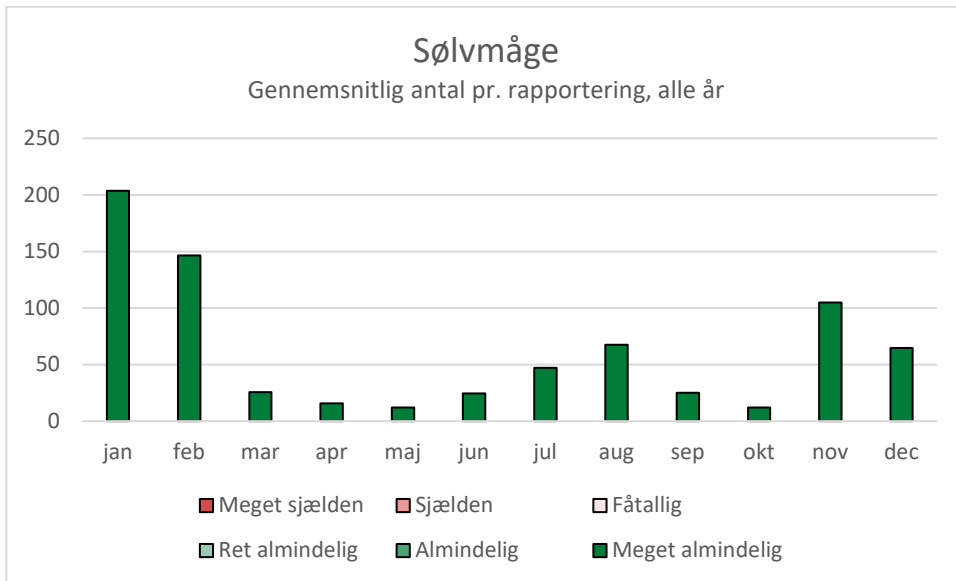

Fouragerende sølvmåger i brændingen ved Skallingen Vesterstrand, 16.2.2019.

Sølvmåge yngler ved de nordeuropæiske kyster fra Frankrig til Rusland (Olsen 2018; Keller et al. 2020). Atlas 3 opfører arten som sandsynligt ynglende på Skallingen. Atlas 2 havde den ikke, men under atlas 1 var arten sikker ynglende. Desuden fandtes hele tiden en stor koloni på Langli (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske ynglefugle er både stand-, strejf- og trækfugle, som yngler i kolonier og fra juli fordeler sig i landet. Dertil kommer trækfugle fra Skandinavien. Mellem oktober og januar ses en del nordnorske og nordrussiske fugle i Jylland (Bønløkke et al. 2006). Mellem juli og oktober raster mange sølvmåger omkring Grådyb, dvs. ved Langli, Skallingen og Fanø. I juli-august fælder de i området. De fleste sølvmåger ses dog omkring Blåvand om vinteren fra november til januar (Meltøfte & Faldborg 1987, Laursen & Frikke 2013). Sølvmåge er meget almindelig på Skallingen og blev set 1.050 af 3.646 dage (= 28,8 %). Arten forekommer hele året på halvøen, og er altid meget almindelig. Flest sølvmåger ses om vinteren, med top i januar. Der er dog også en mindre top i august. På den nærliggende ø Langli findes som nævnt en stor sølvmågekoloni. Den 6. februar 2005 blev der indberettet 6.800 fugle på Grønningen mellem nordligste parkeringsplads på Skallingen og Hvidbjerg Strand. I 24 forskellige år blev der på nogle dage observeret flere end 1.000 fugle. Antallet virker stabilt, ja måske lidt voksende. Toppen i årene 2005-2007 lå i de år, hvor Skallingen var spærret for

Antal pr. rapportering	43,47556
Set på dage (n=3.646)	1050
Procent af dage	28,8
Forekomst som	HFYEV

Besøg pga. minerydning. Indberetninger i disse år vedrører mest Grønningen, som var åben og ikke blev forstyrret af minerydning.

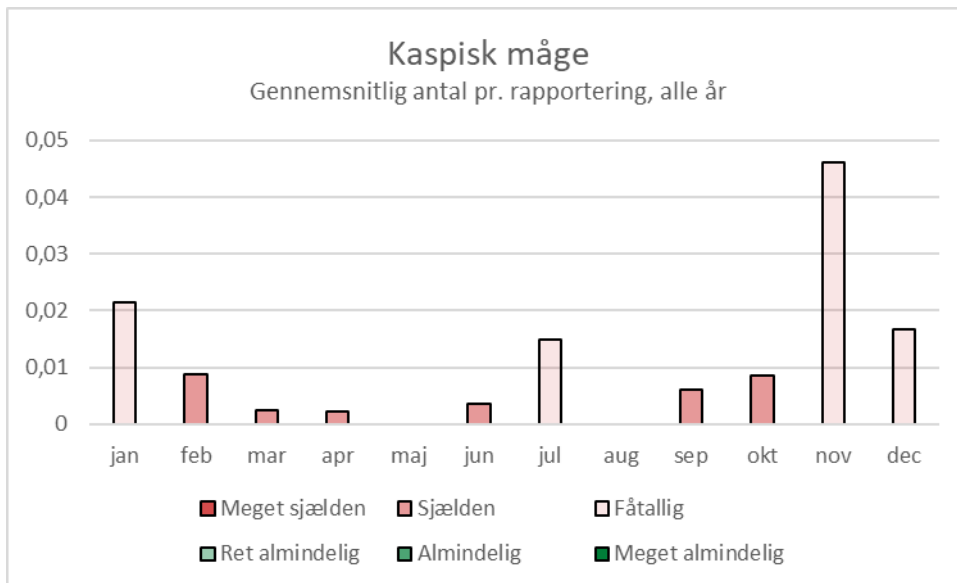
Kaspisk måge *Larus cachinnans*

Fem mågearter på Skallingen Vesterhavsstrand: stormmåger, sølvmåger, sildemåger, svartbag og en kaspisk måge, 27.3.2021.

Kaspisk måge, som længe blev anset som en subspecies af sølvmåge, yngler i Østeuropa, ved Sortehavet, Kaspisk Hav og længere østpå. Der findes nu også mindre kolonier i Centraleuropa (Olsen 2018, Keller et al. 2020). Kaspisk måge ses i Danmark mest om efteråret og vinteren (Christensen et al. 2022). Kaspisk måge er sjælden på Skallingen og blev set 46 dage (= 1,3 %). Arten ses i alle måneder bortset fra maj og august. Om vinteren fra november til januar og i juni ses arten fåtallig. Toppen ligger i november. Der blev aldrig set flere end to fugle. Kaspisk måge er ikke nem at skelne fra sølvmåge. Det må derfor antages, at der findes et vist mørketal. 39 gange blev fuglene set på Grønningen og kun syv gange på det egentlige Skallingen. På Fanø, hvor ornitologer har specialiseret sig på kaspiske måger, bliver der set markant flere fugle end på Skallingen.

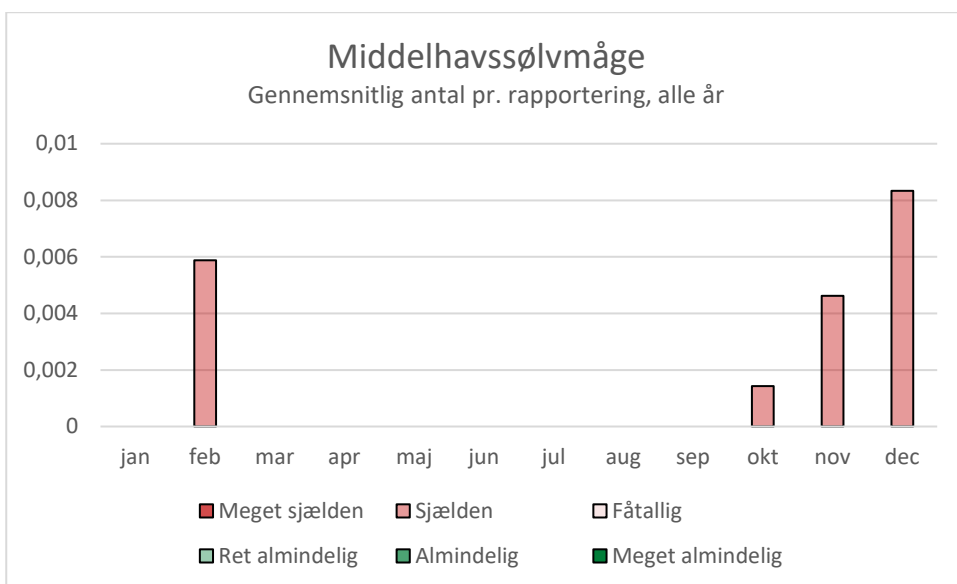
Antal pr. rapportering	0,00967
Set på dage (n=3.646)	46
Procent af dage	1,3
Forekomst som	EV

Middelhavssølvmåge *Larus michahellis*

Middelhavssølvmåge yngler i Middelhavs- og Sortehavsområdet, har dog udbredt sig ved Atlanterhavet og i Centraleuropa (Olsen 2018, Keller et al. 2020, Christensen et al. 2022). Middelhavssølvmåge er sjælden på Skallingen og blev set 10 dage (= 0,3 %). Der blev observeret enkelte Middelhavssølvmåger i seks forskellige år. Alle observationer ligger efter årtusindskiftet (2005, 2006, 2013, 2014, 2016 og 2018). Middelhavssølvmåge blev til 2000'erne anset som en subspecies af sølvmåge, og det kan være årsagen til, at der ikke er ældre observationer. Arten blev set mellem oktober og december samt i februar, otte ud af ti gange på Grønningen.

Antal pr. rapportering	0,00134
Set på dage (n=3.646)	10
Procent af dage	0,3
Forekomst som	EV

Armensk måge *Larus armenicus*

Armensk måge yngler i det østlige Tyrkiet, Armenien, Sydvestgeorgien og Nordvestiran og overvintrer ved det østlige Middelhav og nordlige Rødehav (Olsen 2018, Keller et al. 2020). Armensk måge er meget sjælden på Skallingen og blev set kun én gang. Den 4. maj 2017 blev der observeret en armensk måge på Grønningen (SU). Det var det første fund i Danmark (Jakobsen 2021).

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Sildemåge *Larus fuscus*

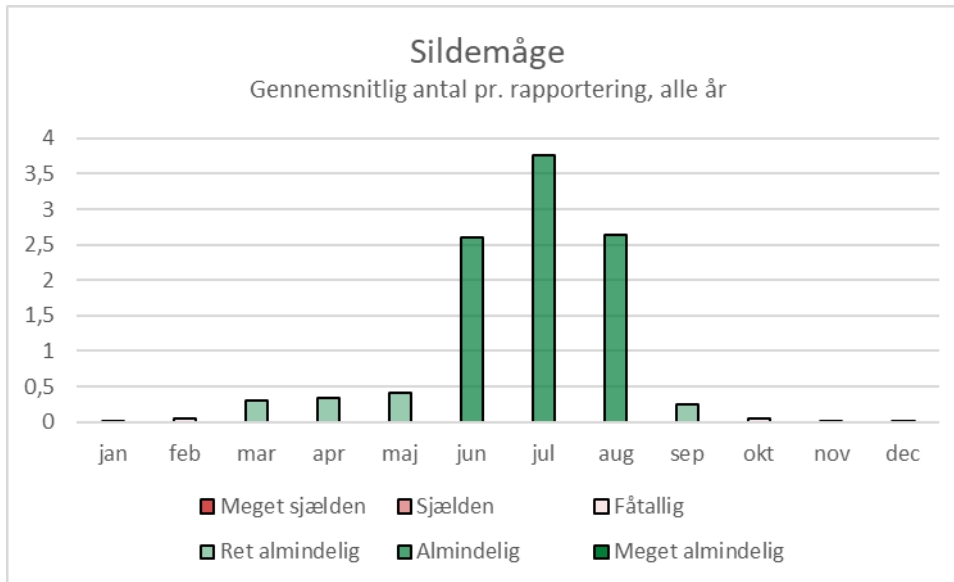

Sildemåger ved Skalling Ende, 13.7.2021.

Sildemåge yngler langs Vest- og Nordeuropas kyster hen til det nordlige Rusland (Keller et al. 2020). Der er en stor sildemågekoloni på den nærliggende ø Langli (Vikstrøm & Moshøj 2020), og fuglene ses ofte på Skallingen. De første fugle forlader Danmark i slutningen af juli, og kolonierne er tømte i september. Subspecies *intermedius*, som yngler på Langli, overvintrer i Vestafrika og ved Middelhavet, mens subspecies *fuscus* overvintrer i Østafrika. Forårstrækket finder sted fra marts til maj. Fra august til oktober ses fugle fra Skandinavien

Antal pr. rapportering	0,50833
Set på dage (n=3.646)	282
Procent af dage	7,7
Forekomst som	FE

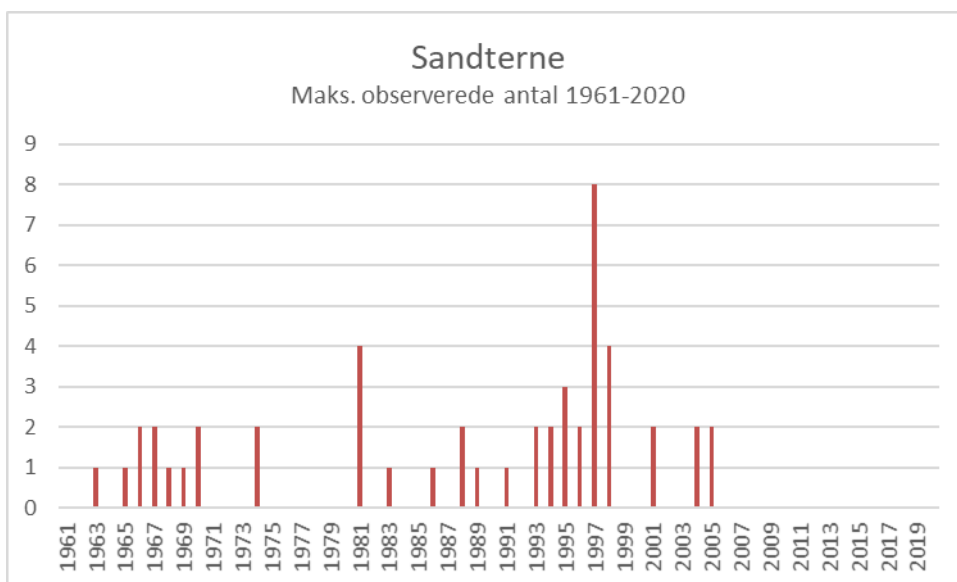
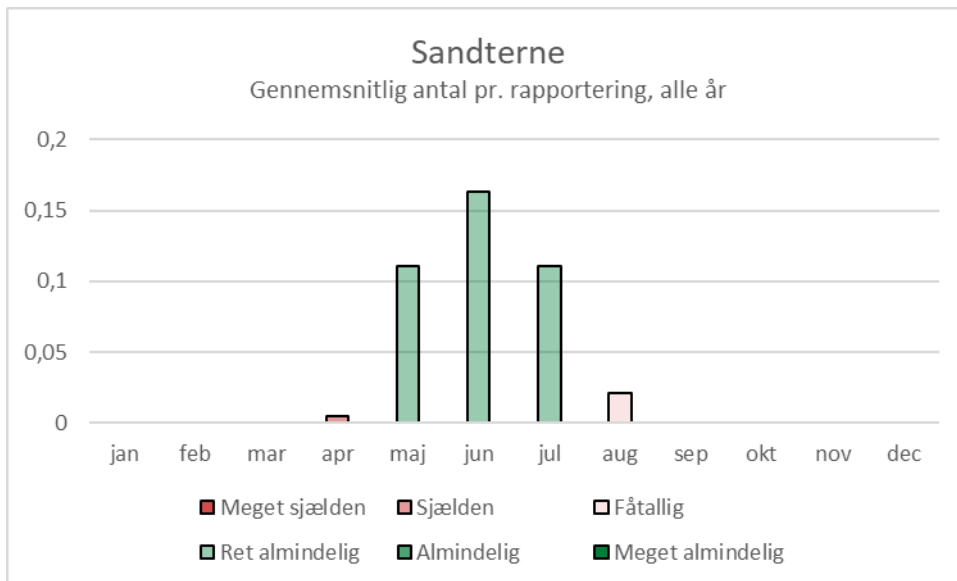
i Danmark, ved vestkysten især fra Norge (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020). Sildemåge er ret almindelig på Skallingen. Den blev set 282 af 3.646 dage (7,7 %). Arten ses hele året, dog er der en tydelig top mellem juni og august. Det drejer sig sandsynligvis mest om fugle fra Langli. Den 13. august 1993 blev der observeret 255 fugle, den 12. august 2001 250. I alt blev der i seks forskellige år indberettet observationer på 100 eller flere fugle, senest i 2015, 2018 og 2019.

Sandterne *Gelochelidon nilotica*

Sandterne yngler på alle kontinenter på mildere breddegrader. Arten er mest udbredt i Sydeuropa, og de danske fugle har været artens nordligste forpost (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020, Keller et al. 2020). Den nærmeste rigtige koloni ligger i dag ved Elbens udmunding i Tyskland (Koop & Berndt 2014). Sandterne er i Danmark og Tyskland trækfugl og overvintrer i det tropiske Afrika. Fuglene begynder at forlade Danmark allerede i slutningen af juli og vender tilbage i slutningen af april (Bønløkke et al. 2006). Under atlas 2 har sandternen ynglet på Langli, under atlas 3 ved Filsø. Siden er den dog forsvundet igen (Christensen et al. 2022). Sandterne er fåtallig på Skallingen og blev set 61 dage (= 1,7 %). Det gælder dog kun over hele perioden, fordi sandternen er blevet set sidste gang den 15. juni 2005. Der har dog også før været perioder, hvor arten ikke blev set i flere år. Sandterner sås mellem april og august med top i juni. Det højeste årsmaksimum var otte fugle den 26. juni 1997. Mere normalt var dog årsmaksima på en eller to fugle.

Antal pr. rapportering	0,01934
Set på dage (n=3.646)	61
Procent af dage	1,7
Forekomst som	(FE)

Rovterne *Hydroprogne caspia*

Rovterne yngler omkring Østersøen og ved Sortehavet. Fuglene fra Østersøen overvintrer i Vestafrika, og nogle af dem kommer på trækket i juli-august gennem Danmark (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020). Rovterne er genindvandret i Danmark som ynglefugl i 2008, og nogle par yngler nu på øerne i det østlige Danmark (Vikstrøm & Moshøj 2020, Christensen et al. 2022). Rovterne er meget sjælden på Skallingen og blev set 2 dage. Der blev set en rovtørne den 25. juli 1995 og to den 8. august 2004.

Antal pr. rapportering	0,00040
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T (E)

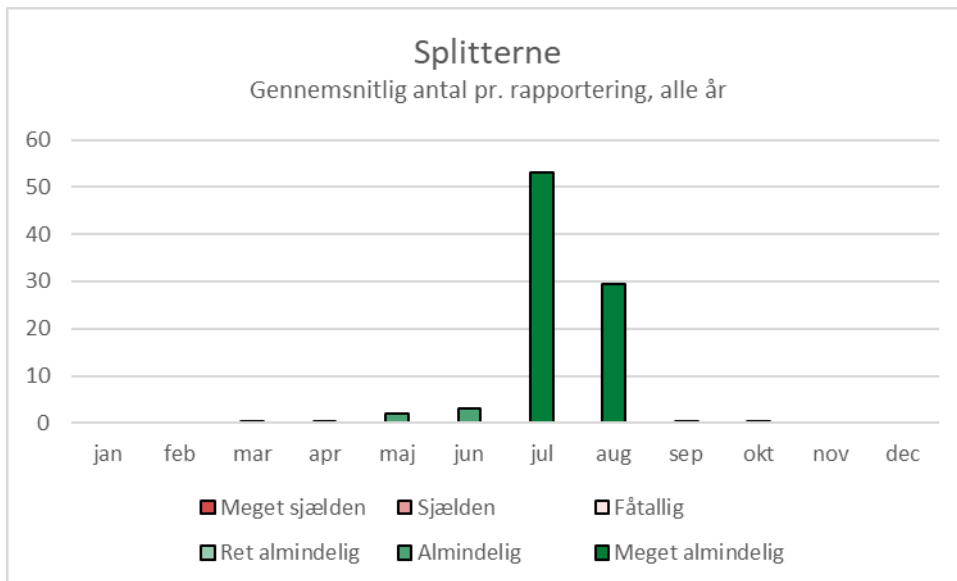
Splitterne *Thalasseus sandvicensis*

Fire splitternes sammen med to fjordternes på Skallingen Vesterhavsstrand, 18.5.2019.

Splitterne yngler langs de europæiske og østamerikanske kyster. De europæiske fugle overvintrer langs den afrikanske vestkyst helt ned til Sydafrika (Keller et al. 2020). I 1990'erne under atlas 2 har splitterne ynglet på Langli. Nu ligger de nærmeste ynglesteder på Mandø og ved Filsø (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Splitterne er almindelig på Skallingen og blev set 303 af 3.646 dage (= 8,3 %). Splitternes er trækfugle og ses kun om sommeren mellem marts oktober, meget almindelige er de på Skallingen, dog kun i juli og august (med top i juli). De fleste fugle ankommer først i maj, og forsvinder allerede i august igen. Den 31. juli 1999 blev 8.000 fugle set. Dette antal er dog ekstraordinært, da der kun i to andre år omkring årtusindskiftet blev indberettet observationer med flere end 1.000 fugle (2003 og 2004). Generelt var årsmaksima i årene 1987 til 2005 højere end derefter. I juli spreder de danske fugle sig allerede igen, selvom de vestjyske ternes bliver i Nordsøområdet. I denne periode stiger antallet i Vadehavet, og vi oplever toppen på Skallingen. Mange fugle raster omkring Grådyb. I august og september ses også tyske og hollandske fugle i Danmark, mens de danske trækker mod sydvest. Fra starten af april er de tilbage (Bønløkke et al. 2006, Laursen & Frikke 2013).

Antal pr. rapportering	3,93674
Set på dage (n=3.646)	303
Procent af dage	8,3
Forekomst som	FE

Dværgterne *Sternula albifrons*

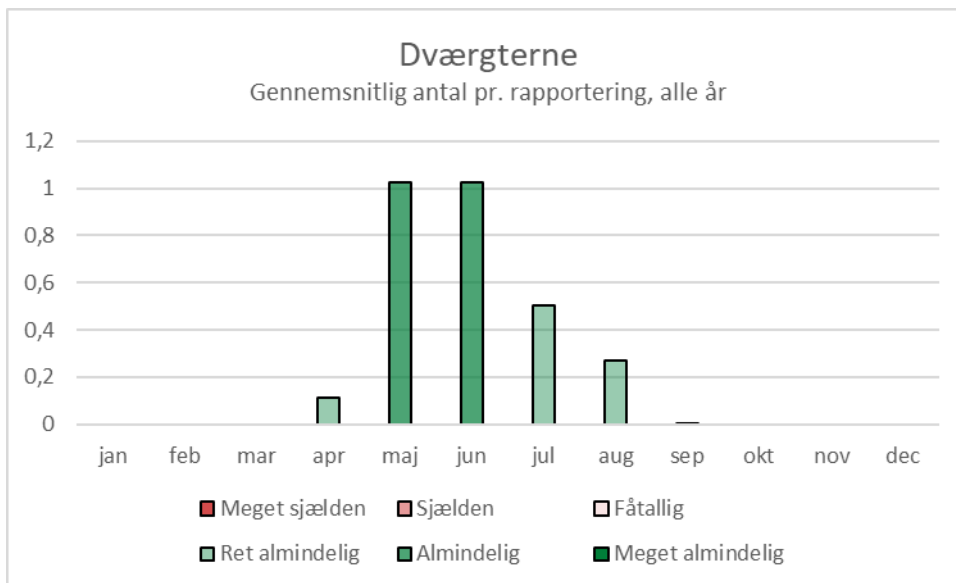

Kurtiserende dværgterner ved Skalling Ende, 6.6.2018.

Dværgterne yngler spredt i Europa, Afrika og Asien. De europæiske fugle overvintrer langs den vestafrikanske kyst mellem Mauritanien og Ghana (Keller et al. 2020). Arten yngler på Skallingen. Den 27. maj 2016 blev der indberettet otte ynglefugle. Den 6. juni 2018 kurtiserede nogle dværgterner med fisk. Også flere andre år er der indberettet ynglefugle på Skallingen i dofbasen (faktisk op til 11 ynglefugle i 2000). I alle ynglefugleatlaser er dværgterne optegnet som ynglefugl omkring Skalling Ende og i de ældre også ved Vesterhavsstrand (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Dværgterne ankommer til Danmark fra slutningen af april. I juli forlader fuglene kolonierne og strejfer rundt. I juli-august findes de fleste dværgterner i Vadehavet rundt om Fanø (Bønløkke et al. 2006, Laursen & Frikke 2013). Dværgterne er ret almindelig på Skallingen og blev set 221 af 3.646 dage (= 6,1 %).

Antal pr. rapportering	0,14974
Set på dage (n=3.646)	221
Procent af dage	6,1
Forekomst som	Y

Arten ses fra april til september og topper i maj-juni, hvor den er almindelig. Den 26. maj 1993 blev der observeret 59 fugle.

Ung dværgterne ved Skalling Ende, 16.6.2002.

Fjordterne *Sterna hirundo*

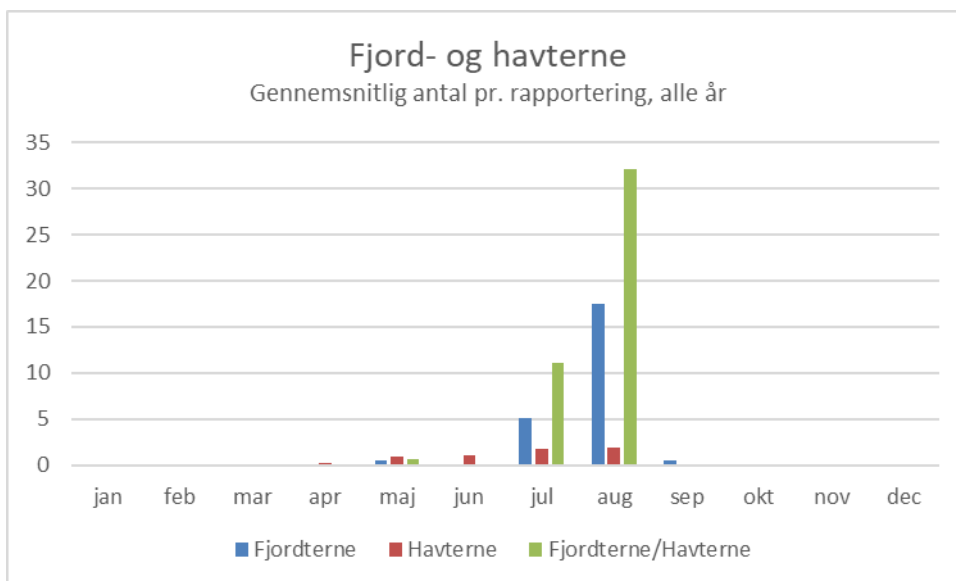
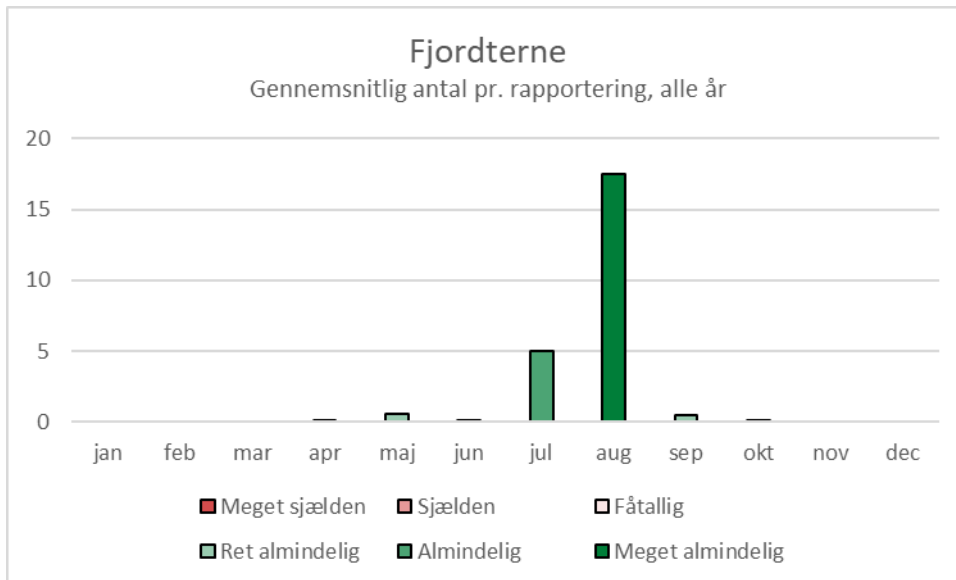

Rastende fjordterner ved Skallingen Vesterhavsstrand, 11.6.2016.

Fjordterne yngler i de tempererede områder af Eurasien og Nordamerika, og i Europa fra Nordnorge til Middelhavet (Keller et al. 2020). Arten har under atlas 1 og 2 ynglet på Langli og på Fanø, men ikke på Skallingen. Nu ligger de nærmeste ynglesteder ved Esbjerg, Filsø og Mandø (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De europæiske fjordterner overvintrer langs den afrikanske vestkyst fra Gambia til Sydafrika. De danske fugle ankommer fra slutningen af april og begynder at forlade landet i juli. Samtidigt ses trækkende og rastende fugle især i juli og august (Bønløkke et al. 2006). Fjordterne er almindelig på Skallingen og blev set 128 af 3.646 dage (= 3,5 %). Gennem alle år blev der indberettet 1,29 fugle per rapportering i dofbasen. Det er svært at skelne mellem fjord- og havterne på afstand og når de flyver. Derfor er der indberettet mange ikke nærmere bestemte fugle som ”fjordterne/havterne”. De er observeret 58 dage og 2,30 fugle per rapportering, dvs. at både fjord- og havterne reelt ligger betydeligt højere end de tal, vi har for begge arter. Dette gælder ikke så meget i observationsdage, men i antallet. Fjordterne ses fra april til oktober, men mest i juli og august og topper i sidstnævnte. Det er tydeligt, at de ubestemte observationer især ligger i juli og august. Især toppen i august bliver endnu stærkere, hvis man inddrager de ubestemte rapporteringer. Den 8. august 2004 blev der indberettet 3.000 fjordterner og den 31. august 1983 2.500 fjordterner. I andre år er der ikke nogen indberetninger af flere end 1.000 fugle. Fire år blev der dog også indberettet høje antal med ubestemte

Antal pr. rapportering	1,29022
Set på dage (n=3.646)	128
Procent af dage	3,5
Forekomst som	E

fjordterner/havterner, den 3. august 1982 endda 5.340 fugle, desuden i årene 2003 til 2005 mellem 2.500 og 3.000 fugle. Efter ynglesæsonen raster både fjord- og havterner i juli-august i større antal ved Grådyb (Laursen & Frikke 2013). Det er altså især de trækkende og rastende terner, man ser på Skallingen.

Havterne *Sterna paradisaea*

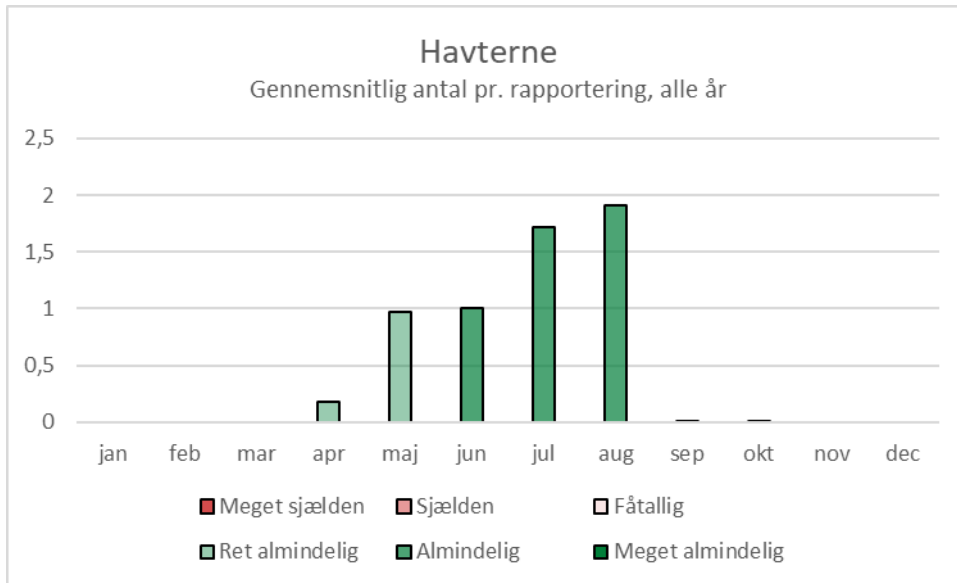

Havterne på Skallingen Vesterhavsstrand, 15.5.2021.

Havternen yngler cirkumpolart i de arktiske og tempererede områder, i Europa fra Irland til Nordrusland og fra Holland i syd til Svalbard i nord (Keller et al. 2020). Arten yngler på Langli og på Fanø, og under atlas 1 har arten sandsynligvis også ynglet

Antal pr. rapportering	0,29022
Set på dage (n=3.646)	177
Procent af dage	4,9
Forekomst som	FE

på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De europæiske fugle overvintrer på havet ved Sydafrika og Antarktis. Under trækket ses havterne i Danmark i april-maj og i juli-august. De danske ynglefugle ankommer fra midten af april og forlader kolonierne i juli (Bønløkke et al. 2006). Havterne er almindelig på Skallingen. Havterne blev set flere dage end fjordterne, nemlig 177 af 3.646 dage (= 4,9 %), men gennem alle år blev der indberettet færre, nemlig 0,29 fugle per rapportering. Det er, som nævnt under fjordterne, svært at skelne mellem fjord- og havterne på afstand og når de flyver. Derfor er der indberettet mange, ikke nærmere bestemte fugle som ”fjordterne/havterne”. Der er ubestemte observationer 58 dage med 2,30 fugle per rapportering, dvs. både fjord- og havterne ligger i virkeligheden betydeligt højere end de tal, vi har for begge arter. Dette gælder ikke så meget observationsdage som antallet. Havterne ses fra april til oktober, mest fra maj til august og topper i sidstnævnte. Arten ses i de samme måneder som fjordterne, men mere talrig allerede fra maj. Toppen i august er ikke helt så stærk som hos fjordterne. Det er dog også tydeligt, at de ubestemte observationer ligger især i juli og august. Især toppen i august bliver endnu stærkere, hvis vi inddrager de ubestemte observationer. Der er aldrig blevet indberettet mere end 800 havterne (12. august 2001). Normalt er dog en- eller tocifrede årsmaksima. Fire år blev der dog indberettet høje antal med ubestemte fjordterner/havterner, den 3. august 1982 endda 5.340 fugle, desuden i årene 2003 til 2005 mellem 2.500 og 3.000 fugle. Efter ynglesæsonen raster både hav- og fjordterner i juli-august i større antal ved Grådyb (Laursen & Frikke 2013). Det er altså især de trækkende og rastende tern, man ser på Skallingen.

Hvidvinget terne *Chlidonias leucopterus*

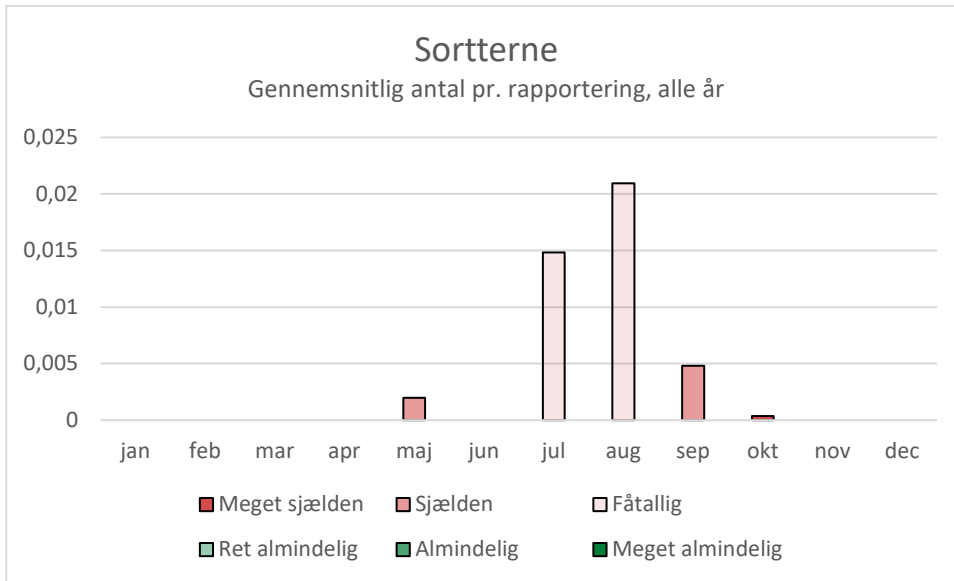
Hvidvinget terne yngler i Østeuropa og det asiatiske Rusland samt Nordkina og overvintrer i Afrika og Sydøstasien (Keller et al. 2020, BW). Under atlas 3 har et enkelt par ynglet i Danmark (Vikstrøm & Moshøj 2020, Christensen et al. 2022). Hvidvinget terne er meget sjælden på Skallingen og blev set 5 dage (= 0,14 %). I tre år blev der set enkelte hvidvingede terner (16./18./19. oktober 1966, 5. august 1969, 2. maj 2002).

Antal pr. rapportering	0,00081
Set på dage (n=3.646)	5
Procent af dage	0,14
Forekomst som	T

Sortterne *Chlidonias niger*

Sortterne yngler i Nordamerika og Europa ved ferskvandslokaliteter. Arten er gået meget tilbage i Europa, men er især i Østeuropa udbredt. Den overvintrer til havs ved Vestafrika (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020). I Danmark yngler arten kun få steder, bl.a. i Tøndermarsken og ved Vest Stadil Fjord (Vikstrøm & Moshøj 2020). Sortterne er sjælden på Skallingen og blev set 11 dage (= 0,3 %). Moseterner er – i modsætning til de øvrige ternere – ikke kystfugle og bliver derfor sjældent observeret på Skallingen. Arten blev set i maj og fra juli til oktober med top i juli-august. Sortterner blev kun set kun ni år på Skallingen, normalt enkelte fugle, den 12. september 1994 og den 10. august 2018 hele fire fugle.

Antal pr. rapportering	0,00255
Set på dage (n=3.646)	11
Procent af dage	0,3
Forekomst som	EF

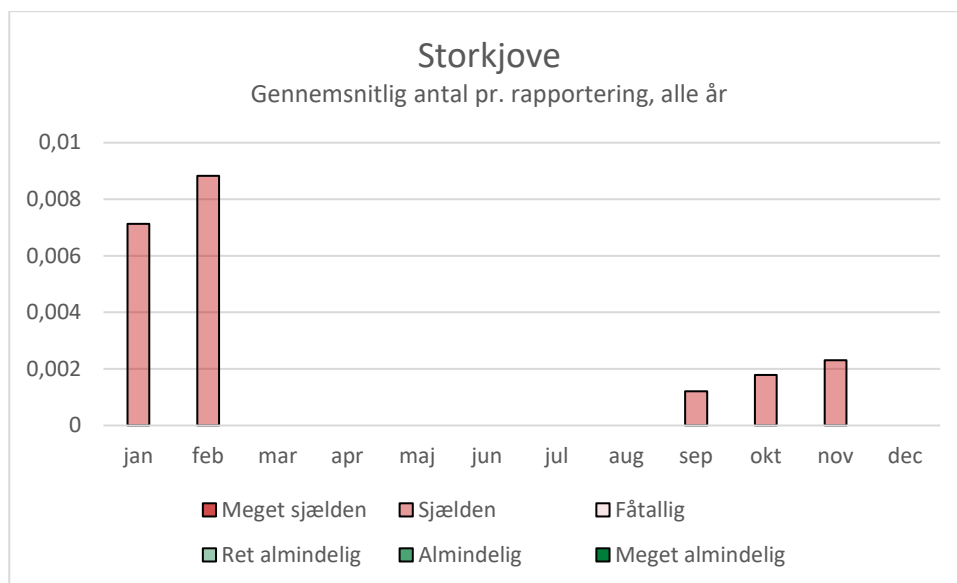
Storkjove *Stercorarius skua*

Storkjove med død sølvmåge ved Skalling Ende, 25.9.2021.

Storkjove yngler på Island, i Irland, Skotland, Norge og det nordligste Rusland samt Svalbard og Franz Josefs Land. Fuglene overvintrer uden for de spanske og afrikanske kyster (Keller et al. 2020). Arten ses ved de danske kyster mest fra august til oktober (Christensen et al. 2022). Storkjove er sjælden på Skallingen og blev set 12 dage (= 0,3 %). Enkelte fugle blev observeret på Skallingen ti forskellige år mellem 1988 og 2009. De optrådte om efteråret (september til november) og om vinteren (januar-februar).

Antal pr. rapportering	0,00175
Set på dage (n=3.646)	12
Procent af dage	0,3
Forekomst som	EV

Mellemkjove *Stercorarius pomarinus*

Mellemkjove er næsten cirkumpolar og yngler i Europa i Nordnorge og Nordrusland. Fuglene er udenfor yngletiden pelagisk og overvintrer i de tropiske og subtropiske oceaner, bl.a. uden for Vestafrika (Keller et al. 2020). Arten ses ved de danske kyster mest fra september til november (Christensen et al. 2022). Mellemkjove er meget sjælden på Skallingen og blev set 2 dage. Der blev set en enkelt mellemkjove på Skallingen den 22. september 1998 og igen den 6. november 2005.

Antal pr. rapportering	0,00040
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T (E)

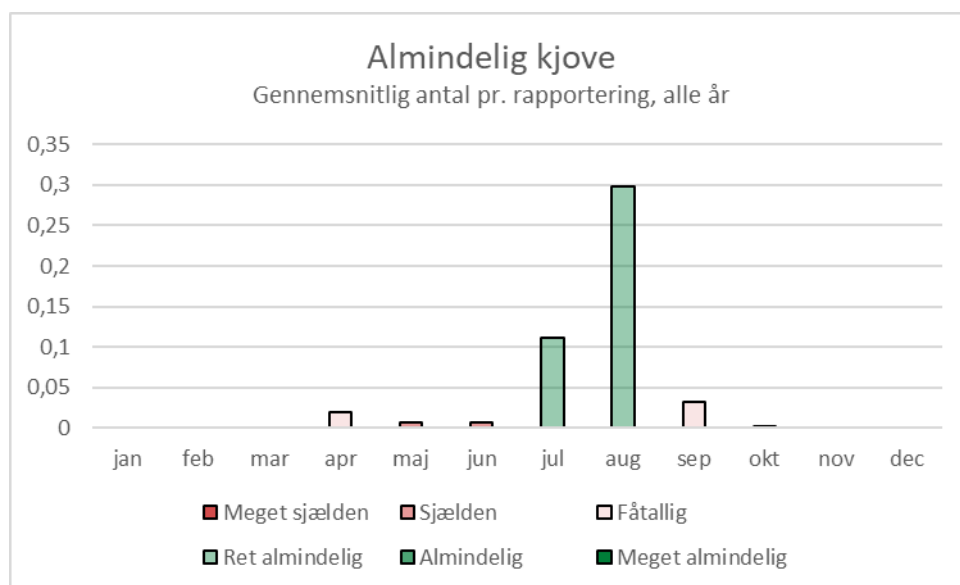
Almindelig kjove *Stercorarius parasiticus*

Almindelig kjove over Skalling Ende (seriefoto), 25.6.2022.

Almindelig kjo ve yngler cirkumpolart, og i Europa på Island, i Skotland, Norge (samt Svalbard), Nordrusland og i det nordlige Østersøområde (Keller et al. 2020). Den overvintrer i det sydlige Atlanterhav. Almindelig kjo ve ses ved de danske kyster fra marts til november og især fra august til oktober (Christensen et al. 2022). Almindelig kjo ve er fåtallig på Skallingen og blev set 71 dage. Arten ses mellem april og september. I juli og august er den endda ”ret almindelig”. Den topper i august. Det største antal var 17 fugle den 18. august 1987. De fleste observationer vedrører dog kun enkelte fugle. Generelt blev der set flest fugle i 1980erne og 1990erne. Der findes kun tre observationer siden 2010 (eller fem, hvis man tæller to ubestemte kjo ver med).

Antal pr. rapportering	0,02753
Set på dage (n=3.646)	71
Procent af dage	1,9
Forekomst som	E

Lille kjo ve *Stercorarius longicaudus*

Lille kjo ve yngler cirkumpolart, i Europa især i Nordskandinavien samt Svalbard og i arktisk Rusland. De europæiske fugle overvintrer på havet uden for Sydafrika (Keller et al. 2020). Arten ses ved de danske kyster mest fra august til oktober (Christensen et al. 2022). Lille kjo ve er meget sjælden på Skallingen og blev set 5 dage (= 0,14 %). Lille kjo ve blev set den 3. september og 23. september 1982, 14. juli og 31. august 1988 samt 22. september 1991, hver gang en enkelt fugl. Observationerne er fra juli, august og september.

Antal pr. rapportering	0,00067
Set på dage (n=3.646)	5
Procent af dage	0,14
Forekomst som	E

Søkonge *Alle alle*

Søkonge er højarktisk og yngler mellem Baffin Island og Beringshavet, i Europa i store kolonier på Svalbard og Franz Josefs Land. De europæiske fugle overvintrer i de lavarktiske dele af Atlanterhavet (Keller et al. 2020). Søkonge er sjælden

Antal pr. rapportering	0,00121
Set på dage (n=3.646)	6
Procent af dage	0,16
Forekomst som	EV

på Skallingen og blev set 6 dage (= 0,16 %). Arten blev set i seks år ved Skallingen, fem gange én fugl, en gang to fugle (28. oktober 2018). Søkonger blev set i oktober, november og februar.

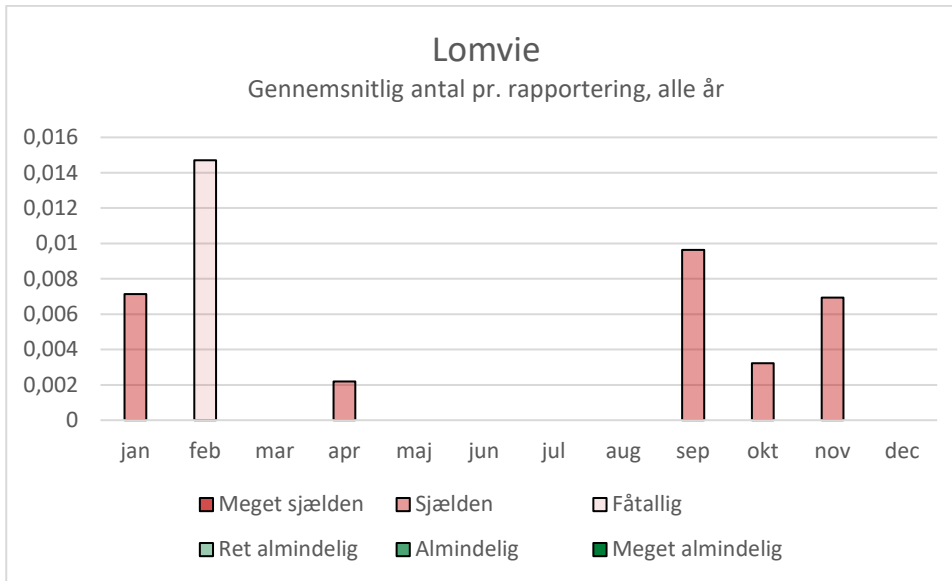
Lomvie *Uria aalge*

Lomvie, Hobo Dyb ved Skallingen, 5.9.2003.

Lomvie findes i de boreale og lavarktiske regioner af Atlanterhavet og Stillehavet. I Europa yngler arten på de Britiske Øer, Island, Svalbard, i Nordfrankrig, Norge og Nordrusland samt ved Østersøen. Alkefugle yngler normalt på fuglefjelde og lever efter yngleperioden til havs. Nærmeste kolonier for lomvie og alk ligger på Helgoland (Koop & Berndt 2014, Keller et al. 2020). Ingen alkefugle yngler langs den jyske vestkyst. Det er ofte britiske fugle, men også fugle fra Helgoland, der ses ved den jyske vestkyst (Lyngs & Kampp 1996, Bønløkke et al. 2006). Lomvie er sjælden på Skallingen og blev set 23 dage (= 0,6 %). Lomvie ses om efteråret fra september til november, den ses også i januar og februar og i april. Arten topper i februar, hvor den ses fåtallig. Lomvier blev observeret i i alt 15 år, dog aldrig mere end tre fugle samtidigt. Mere normalt var en eller to fugle.

Antal pr. rapportering	0,00389
Set på dage (n=3.646)	23
Procent af dage	0,6
Forekomst som	EVF

Alk *Alca torda*

Ung alk i Hobo Dyb ved Skalling Ende, 25.9.2021.

Alk yngler i Nordatlanten og Ishavet fra Labrador over Grønland til Nordrusland. I Europa yngler arten på de Britiske Øer, Island, Svalbard, i Nordfrankrig, Norge og Nordrusland samt ved Østersøen. Ingen alkefugle yngler langs den jyske vestkyst. Alkefugle yngler normalt på fuglefjelde. Nærmeste kolonier for lomvie og alk ligger på Helgoland (Koop & Berndt 2014, Keller et al. 2020). Det er ofte britiske fugle, men også fugle fra Helgoland, der ses ved den jyske vestkyst (Lyngs & Kampp 1996, Bønløkke et al. 2006). Alk er sjælden på Skallingen og blev set 6 dage (= 0,16 %). Der blev observeret alke på Skallingen i 1998, 2007 og 2020, normalt en eller to fugle, den 15. oktober 2020 dog fire. De fleste fugle blev set i oktober, men der findes også observationer fra februar og august. Den 15. oktober 2020 blev der også indberettet 12 fugle som ubestemt "lomvie/alk".

Antal pr. rapportering	0,00282
Set på dage (n=3.646)	6
Procent af dage	0,16
Forekomst som	EV

Lunde *Fratercula arctica*

Lunden yngler på fuglefjelde i Nordatlanten og overvintrer til havs (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020). Lunde er meget sjælden på Skallingen og blev set 3 dage. Den 16. november 2003 blev der set en lunde, desuden blev der i 1968 og 2016 fundet døde lunder på stranden. Overhovedet blev der – sammenlignet med andre fugle – forholdsvis ofte indberettet fund af døde alkefugle.

Antal pr. rapportering	0,00054
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	T

Rødstrubet lom *Gavia stellata*

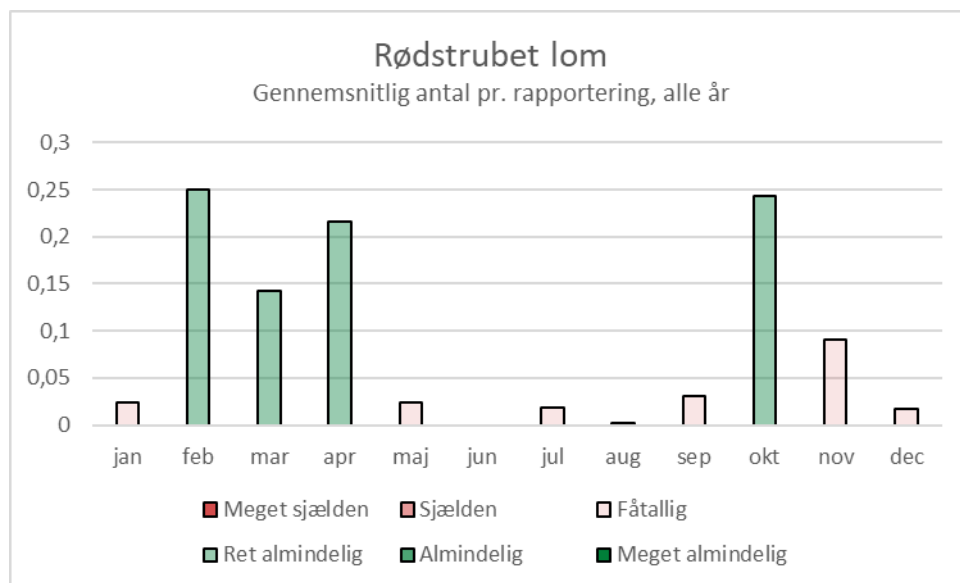

Rødstrubet lom i Hobo Dyb ved Skalling Ende, 22.8.2021.

Rødstrubet lom yngler cirkumpolart i den boreale og tundra zone, i Europa på Island, i Skotland, Skandinavien, Finland og Nordrusland. Arten yngler så langt mod nord som på Svalbard og Franz Josefs Land (Keller et al. 2020). Rødstrubet lom fælder og overvintrer bl.a. i de danske farvande, især i Vadehavet og det nordlige Kattegat, hvor arten især ses fra september til maj. Fuglene kommer mest fra Sverige og Finland (Bønløkke et al. 2006). Rødstrubet lom er ret almindelig ved Skallingen og blev set 106 af 3.646 dage (= 2,9 %). Arten ses fra juli til maj og forekommer mest mellem februar og april samt i

Antal pr. rapportering	0,13739
Set på dage (n=3.646)	106
Procent af dage	2,9
Forekomst som	EVF

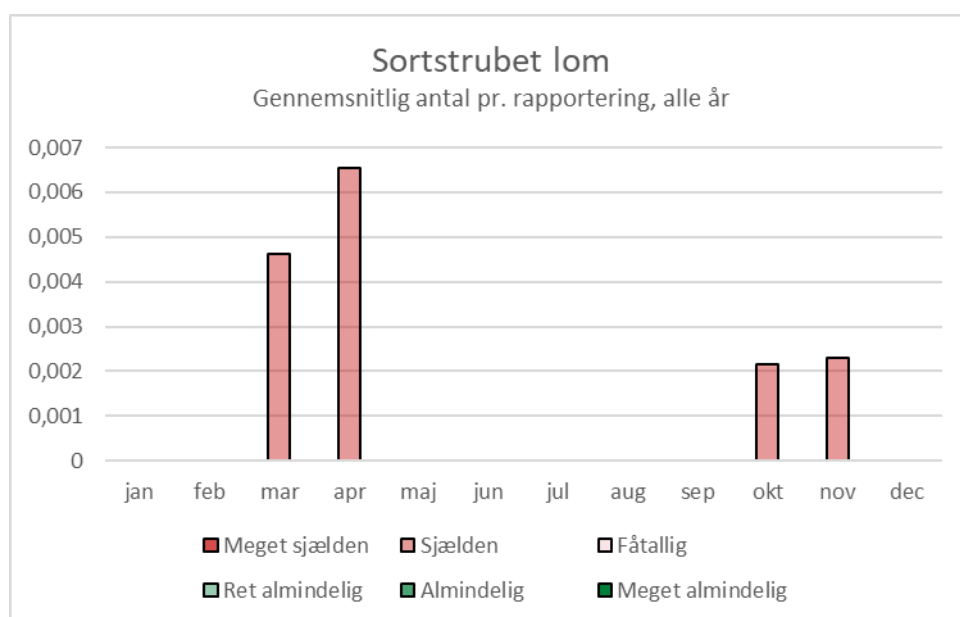
oktober. Nogle dage optræder fuglene i tocifrede antal. Den 16. oktober 2013 rastede endda cirka 400 rødstrubede lommer i store flokke ud for Grønningen.

Sortstrubet lom *Gavia arctica*

Sortstrubet lom yngler i det nordlige Eurasien fra Skotland over Skandinavien til Stillehavet og Nordvestalaska. Parrene yngler enkeltvis i søer, nogle også i Østersøen (Keller et al. 2020). Sortstrubet lom fælder og overvintrer bl.a. i de danske farvande, især i Vadehavet og det nordlige Kattegat, hvor arten især ses fra oktober til januar. Fuglene kommer mest fra Sverige og Rusland (Bønløkke et al. 2006). Sortstrubet lom er sjælden på Skallingen og blev kun observeret 11 dage (= 0,3 %). Arten blev set i marts-april og oktober-november, flest om foråret.

Antal pr. rapportering	0,00161
Set på dage (n=3.646)	11
Procent af dage	0,3
Forekomst som	FE

Islom *Gavia immer*

Islom yngler i Alaska, Canada, på Grønland og Island (Keller et al. 2020, BW) og ses som sjælden træk- eller vintergæst, mest om efteråret også langs den jyske vestkyst (Christensen et al. 2022). Islom er meget sjælden på Skallingen og blev kun set 4 dage (en dag i 2015 og tre dage i 2018), enten en eller to fugle. Observationerne lå i februar og oktober.

Antal pr. rapportering	0,00067
Set på dage (n=3.646)	4
Procent af dage	0,11
Forekomst som	T

Stormsvale sp. *Hydrobatidae*

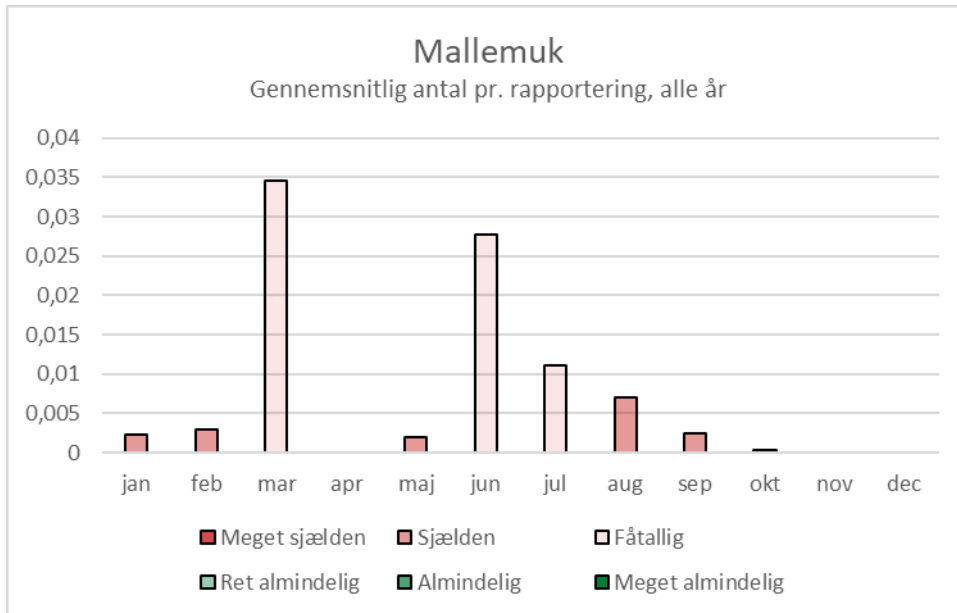
Stormsvaler yngler ved de atlantiske kyster, gerne på øer med klippekyster. Afhængig af arten ligger de nærmeste kolonier på de nordatlantiske øer, på Azorerne eller de Kanariske Øer (Keller et al. 2020). Fugle fra Shetlandsøerne er blevet fundet ved den jyske vestkyst (Bønløkke et al. 2006). Stormsvaler er meget sjældne på Skallingen og blev kun set 1 dag. Den 14. september 1997 blev der observeret to stormsvaler ved Skallingen, uden at arten kunne bestemmes.

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T (E)

Mallemuk *Fulmarus glacialis*

Mallemuk yngler cirkumpolart. Fuglene er pelagiske og kommer kun i land for at yngle. I Europa forekommer arten i kolonier på de nordatlantiske og arktiske klippekyster, især på de Britiske Øer, Island, de nordatlantiske øer, Svalbard og Franz Josefs Land, men også i Nordfrankrig og Norge (Keller et al. 2020). Det nærmeste ynglested ligger på Helgoland, hvor der findes ca. 100 par (Koop & Berndt 2014). Mallemuk har i nogle år omkring 2000 ynglet på Bulbjerg i Nordjylland og er ellers ikke en dansk ynglefugl (Vikstrøm & Moshøj 2020). I Danmark ses arten mest langs den jyske vestkyst. Det drejer sig for størstedelen om fugle fra Skotland (Bønløkke et al. 2006). Mallemuk er sjælden på Skallingen og blev kun set 12 dage (= 0,3 %). Arten ses mellem januar og marts og mellem maj og oktober. Ofte går der fem eller ti år mellem observationerne. Halvdelen af observationerne var døde fugle. De højeste antal var 15 døde fugle den 1. marts 1959 efterfulgt af 8 døde fugle den 1. juni 1959 (begge gamle SU-observationer). Ellers sås der kun en eller to levende fugle. Toppene i grafen er resultatet af de to dage i 1959 med mange døde fugle.

Antal pr. rapportering	0,00470
Set på dage (n=3.646)	12
Procent af dage	0,3
Forekomst som	VFE

Almindelig skråpe *Puffinus puffinus*

Almindelig skråpe yngler på små øer ved de atlantiske kyster. De største kolonier findes ved Wales, Skotland, Irland, på Færøerne og ved Sydisland. Der findes også mindre kolonier i Nordvestfrankrig, på Madeira, Azorerne og de Kanariske Øer.

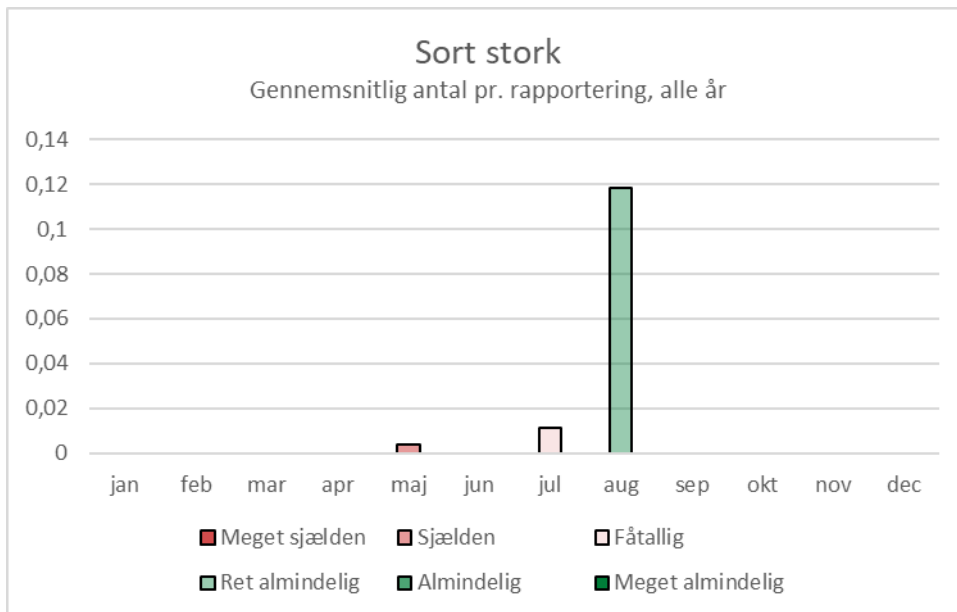
Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T (E)

Arten overvintrer i Sydatlanten ved Brasilien og Argentina (Keller et al. 2020). Der er blevet fundet fugle fra de Britiske Øer ved den jyske vestkyst (Bønløkke et al. 2006). Almindelig skråpe er meget sjælden på Skallingen og blev kun set 1 dag. Den 21. oktober 2010 blev der set en almindelig skråpe ved Vesterhavsstrand Nord.

Sort stork *Ciconia nigra*

Sort stork yngler i Europa, Asien og det sydlige Afrika, men ikke i Nordeuropa og på de Britiske Øer. De europæiske fugle overvintrer syd for Sahara (Keller et al. 2020, BW). Enkelte par sort stork har uregelmæssigt ynglet i Danmark. Arten er dog ikke registreret ynglende under Atlas 3 (Vikstrøm & Moshøj 2020). Sort stork forlader Danmark i august-september. Måske overvintrer nogle fugle i Sydeuropa (Bønløkke et al. 2006). Sort stork er sjælden på Skallingen og blev set 23 dage (= 0,6 %). Arten blev observeret i maj og juli-august. Den optræder med flere års mellemrum. Mest optræder sort stork i august, ofte enkelte eksemplarer, den 11. august 1975 dog ni og den følgende dag elleve fugle.

Antal pr. rapportering	0,00752
Set på dage (n=3.646)	23
Procent af dage	0,6
Forekomst som	(F)E

Hvid stork *Ciconia ciconia*

Hvid stork yngler i Europa, Nord- og Sydafrika, Mellemøsten og Centralasien, men ikke på de Britiske Øer og det meste af Nordeuropa (Keller et al. 2020, BW). Arten, som under Atlas 1 endnu var ret udbredt som ynglefugl især i det sydlige Jylland, er siden gået meget tilbage, og det nærmeste ynglested lå under Atlas 3 i Sønderjylland (Vikstrøm & Moshøj 2020). Hvid stork forlader Danmark i august-september og overvintrer syd for Sahara i det sydlige Afrika og vender tilbage i marts-april (Bønløkke et al. 2006). Hvid stork er meget sjælden på Skallingen, og kun seks dage er enkelte fugle blevet set (= 0,16 %) mellem april og juli, fordelt på fire år (1982, 1987, 1995, 2018).

Antal pr. rapportering	0,00081
Set på dage (n=3.646)	6
Procent af dage	0,16
Forekomst som	FE

Sule *Morus bassanus*

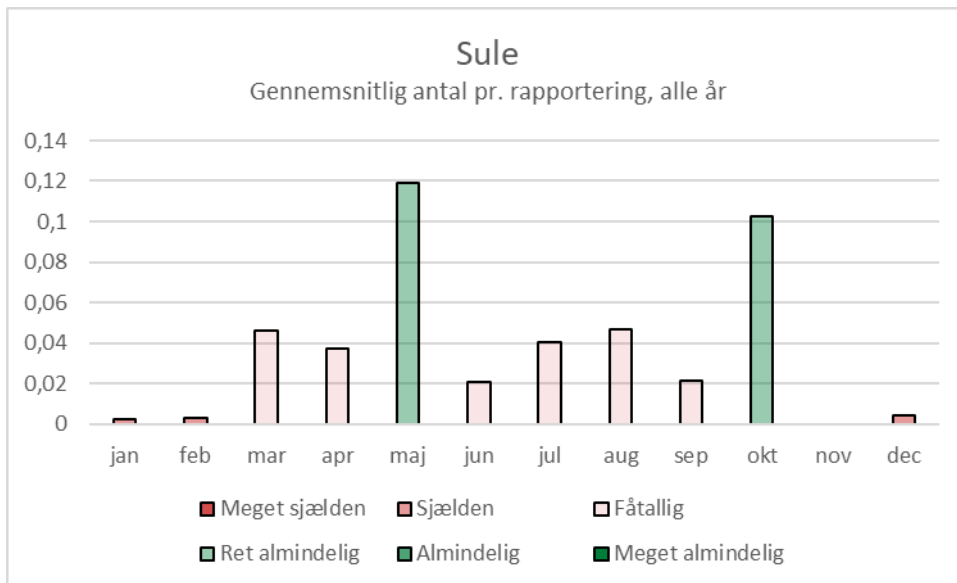
Trækkende suler ved Skallingen Vesterhavsstrand, 8.5.2022.

Sule på en af høfderne ved Skalling Ende, 4.6.2022.

Sule yngler på begge sider af Nordatlanten. I Europa findes kolonier på klippekysterne af de Britiske Øer, de nordatlantiske øer, Island, Nordfrankrig og Norge (Keller et al. 2020). Arten yngler ikke i Danmark. Det nærmeste ynglested ligger på Helgoland, hvor arten har ynglet siden 1991 (Koop & Berndt 2014). En del af de nordvesteuropæiske fugle overvintrer langs de vesteuropæiske og nordvestafrikanske kyster. Fuglene bliver set mest ved den jyske vestkyst og kommer fra alle europæiske kolonier, især fra Skotland (Bønløkke et al. 2006). Sule er fåtallig på Skallingen og blev set 63 af 3.646 dage (= 1,7 %). Suler ses fra marts til oktober og kun sjældent om vinteren. Flest fugle bliver observeret i maj og oktober. Ofte er det kun enkelte eksemplarer, der bliver set. Indimellem dukker dog også større flokke op: den 16. oktober 2015 fouragerede der 80 fugle, og i maj 2004 trak 50 fugle mod NV. Fuglene ses fouragerende i havet ved Skallingen.

Antal pr. rapportering	0,05936
Set på dage (n=3.646)	63
Procent af dage	1,7
Forekomst som	FE

Topskarv *Phalacrocorax aristotelis*

Topskarv yngler på klippekyster i Nordøstatlanterhavet og i Middelhavet. Arten yngler ikke i Danmark. De nærmeste kolonier ligger i Norge (Keller et al. 2020). Mest mellem august og oktober er der fundet fugle fra Storbritannien og Norge i Danmark (Bønløkke et al. 2006). Topskarv er meget sjælden på Skallingen. Tilbage i 1917 blev der fundet en død topskarv på Skallingen (SU). Ellers er denne art ikke blevet set på halvøen.

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Skarv *Phalacrocorax carbo*

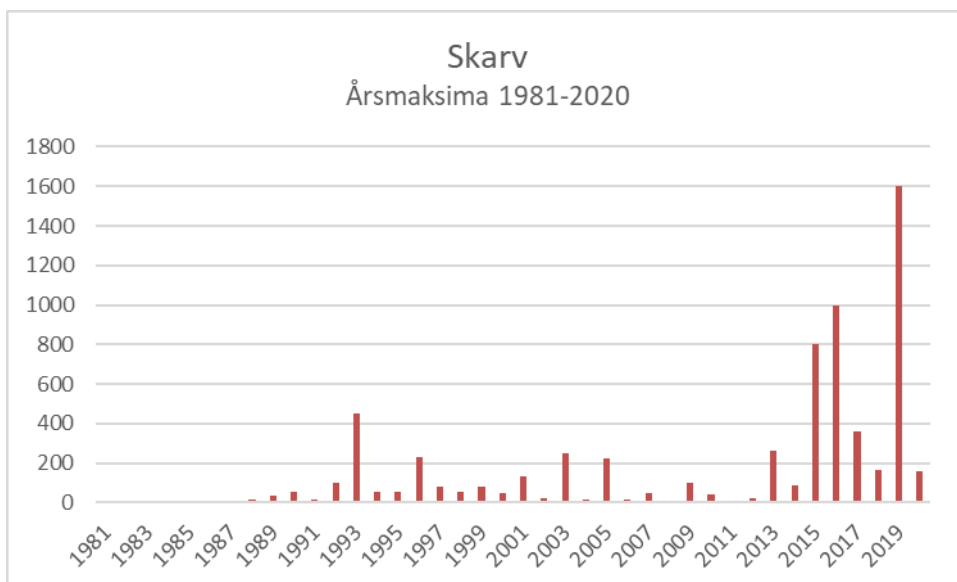
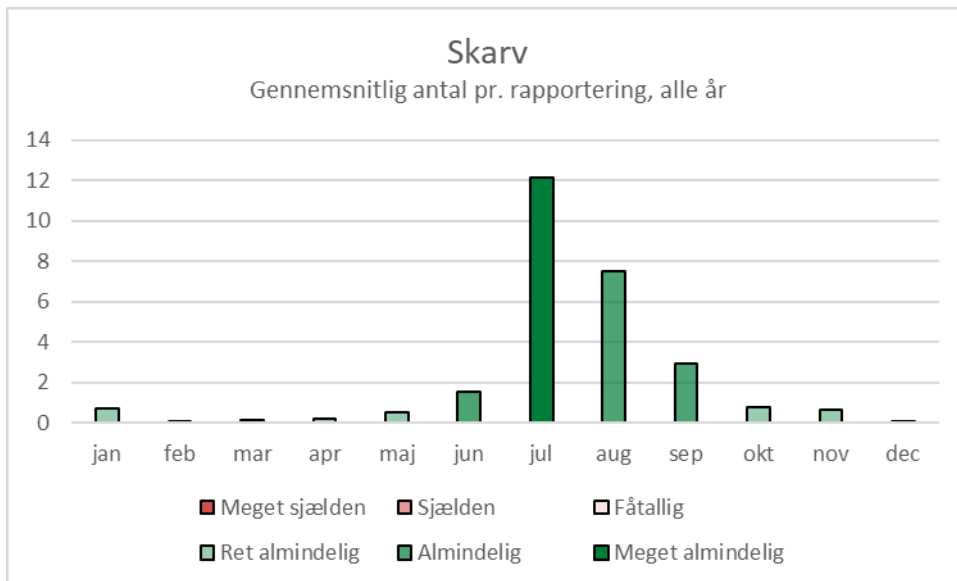
Rastende skarve på en af høfderne ved Skalling Ende, 13.6.2020.

Masser af rastende skarve og sølvmåger på Skallingen Vesterstrand, 26.7.2019.

Skarv yngler i store dele af Europa, i Afrika, det sydlige Asien og det østlige Nordamerika samt Vestgrønland i maritime eller ferskvandshabitater (Keller et al. 2020, BW). Den nærmeste større koloni ligger nu ved Filsø. I 2018 var der også nogle ynglende skarver på Langli (Fugleåret 2018, Vikstrøm & Moshøj 2020). I september-oktober trækker de fleste danske fugle til Holland og Belgien, andre til søerne i Alperne. Fuglene overvintrer i Vest- og Sydeuropa samt Nordafrika, kun få forbliver i Danmark. I marts-april vender de fleste fugle tilbage. Fra juli til oktober ses i Danmark også fugle fra Nordeuropa, Baltikum, Tyskland og Holland (Bønløkke et al. 2006). Skarv er almindelig på Skallingen og blev set 389 af 3.646 dage (= 10,7 %). Arten ses hele året, men mest mellem juni og september med top i juli. Om vinteren er der ganske få skarve på Skallingen. Om sommeren er skarve i de seneste år til gengæld nogle dage optrådt i enorme antal. Den 26. juli 2019 rastede 1.000 skarve på stranden, mens 300 fouragerede i vandet, desuden talt 300 overflyvende fugle. Den 30. juli 2016 blev der fra Fanø set 1.000 rastende skarve på Skallingen, og den 22. august 2015 800 NV trækkende skarve på Grønningen. Arten var oprindelig sjælden. Først siden slutningen af 1980'erne øgedes antallet på Skallingen.

Antal pr. rapportering	1,68923
Set på dage (n=3.646)	389
Procent af dage	10,7
Forekomst som	EVF

Sort ibis *Plegadis falcinellus*

Sort ibis yngler i kolonier i vådområder i Sydeuropa, Centralasien, Afrika, Australien, det østlige Nordamerika samt Caribien. De nordligste ynglesteder ligger i Holland og England (Keller et al. 2020, BW). De europæiske sorte ibisser er trækfugle. De fleste overvintrer i Afrika syd for Sahara. Arten nomadiserer gerne og ses derfor indimellem nord for yngleområdet (Olsen 1992, Bairlein et al. 2014, Christensen et al. 2022). Sort ibis er meget sjælden på Skallingen og er kun blevet set én gang den 23. oktober 1994.

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T (E)

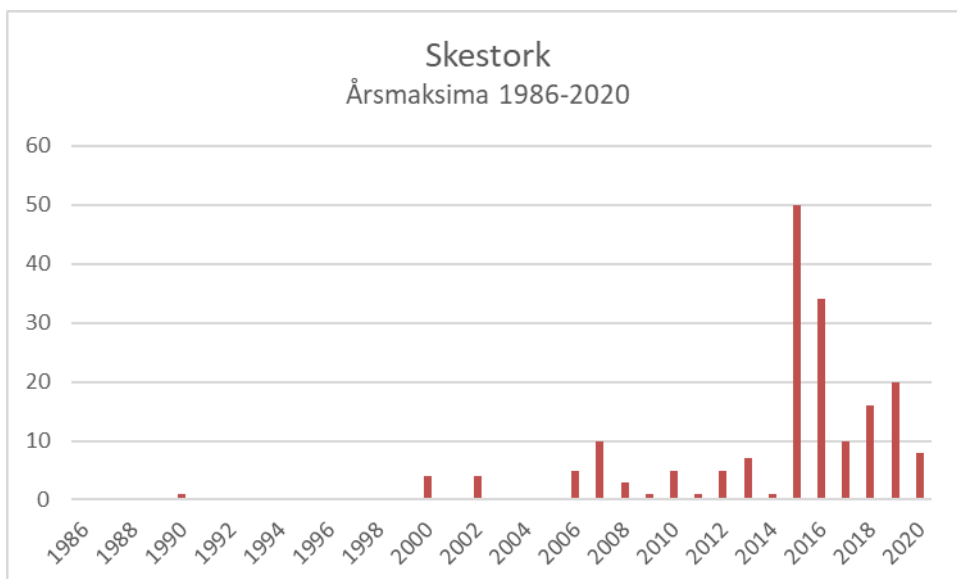
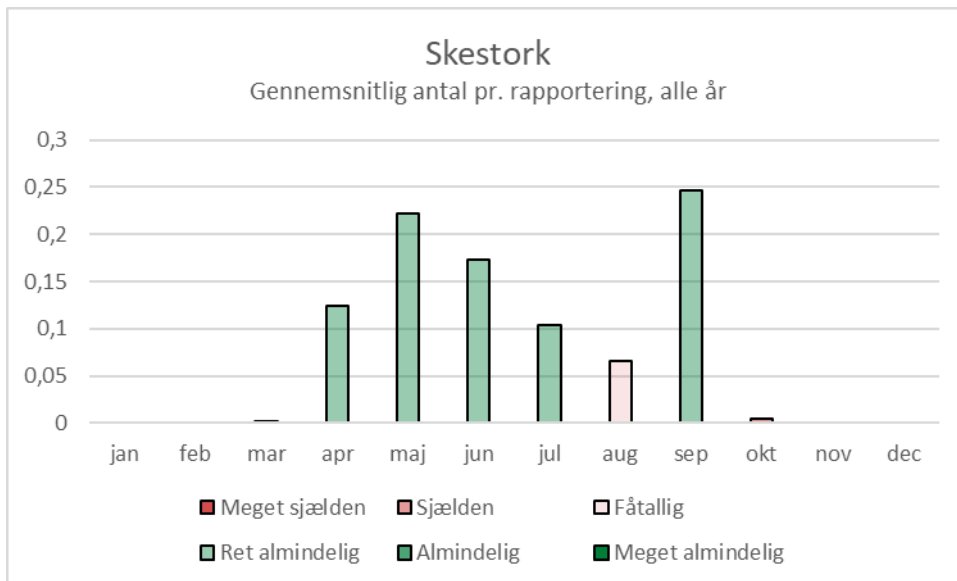
Skestork *Platalea leucorodia*

Skestorke, Skallingen, 12.7.2020.

Skestork yngler spredt i kolonier i Europa, Afrika og Asien. I Europa findes en vesteuropæisk population mellem Spanien og Danmark, som overvintrer i Sydeuropa og Nordvestafrika, og en sydøsteuropæisk, som overvintrer ved Middelhavet, Afrika og Arabien (Keller et al. 2020). Skestork bliver set på Skallingen rastende, fouragerende eller overflyvende. Det hænger sammen med, at skestorken siden 2007 yngler på Langli, ganske tæt ved Skallingen (Vikstrøm & Moshøj 2020). Skestorken ynglede første gang i Danmark i 1900, forsvandt i slutningen af 1960'erne og genindvandrede som ynglefugl i 1996, åbenbart fra Holland (Nyegaard et al. 2014, Vikstrøm & Moshøj 2020). Hollandske fugle besøger indimellem Danmark. Der antages, at de danske fugle overvintrer i Vestafrika (Bønløkke et al. 2006). Skestork er over årene fåtallig på Skallingen. Arten blev observeret i alt 80 af 3.646 dage på Skallingen (= 2,2 %). Den optræder fra marts til oktober og toppe i antallet i september, hvor der blev talt op til 50 fugle (20. september 2015). Skestork fandtes ikke altid på Skallingen. Første gang, der blev set en skestork på Skallingen var i 1990 og derefter først igen i 2000. Først siden 2006 er arten blevet set hvert år, fra 2015 endda indimellem i store flokke.

Antal pr. rapportering	0,06608
Set på dage (n=3.646)	80
Procent af dage	2,2
Forekomst som	FE

Rørdrum *Botaurus stellaris*

Rørdrum yngler fra Vesteuropa til Stillehavet og desuden i det sydlige Afrika. I Europa er arten mest udbredt i Central- og Østeuropa og mindst i Middelhavsområdet (Keller et al. 2020, BW). Nogle fugle i Danmark er standfugle, andre trækker over vinteren til Belgien og Frankrig. Fra oktober til februar kommer fugle fra Sverige og Finland til Danmark (Bønløkke et al. 2006). Rørdrum er meget sjælden på Skallingen. Arten blev kun to gange set på Skallingen, begge gange i oktober (2. oktober 1999 og 12. oktober 2020). Det er lidt forbavsende, at rørdrum ikke forekommer tiere, fordi der findes store rørområder på halvøen. Arten lever meget skjult og opdages mest kun ved hannens pauken. Selvom rørdrum ifølge dofbasen kun er observeret meget sjældent på Skallingen, er den opført som sandsynligt ynglende i Atlas 3 (Vikstrøm & Moshøj 2020).

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	YE

Dværghejre *Ixobrychus minutus*

Dværghejre yngler fra Spanien til Centralasien samt i Afrika syd for Sahara. Arten yngler ikke i Nordeuropa (Olsen 1992, Keller et al. 2020, Christensen et al. 2022, BW). Dværghejre er meget sjælden på Skallingen og blev kun set 1 dag. Den 9. august 1968 blev der observeret en fugl (SU).

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Nathejre *Nycticorax nycticorax*

Nathejre yngler i store dele af verden, både i Amerika, Europa, Asien og Afrika, men ikke i de nordlige områder, heller ikke i Danmark (Olsen 1992, Keller et al. 2020, Christensen et al. 2022, BW). Nathejre er meget sjælden på Skallingen. Kun 3 dage i november 1987 blev der set en nathejre (9., 10., 16. november 1987) (SU).

Antal pr. rapportering	0,00040
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	T

Fiskehejre *Ardea cinerea*

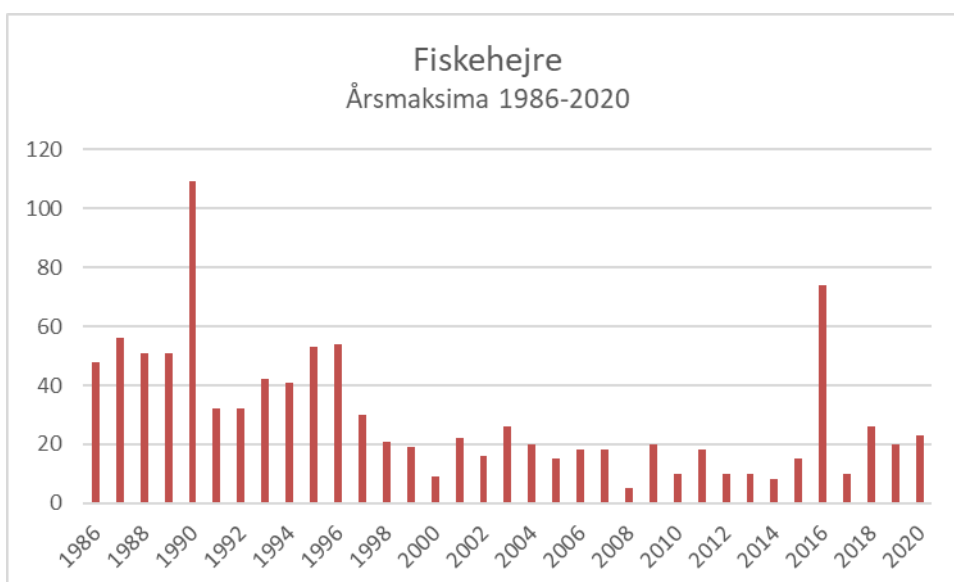
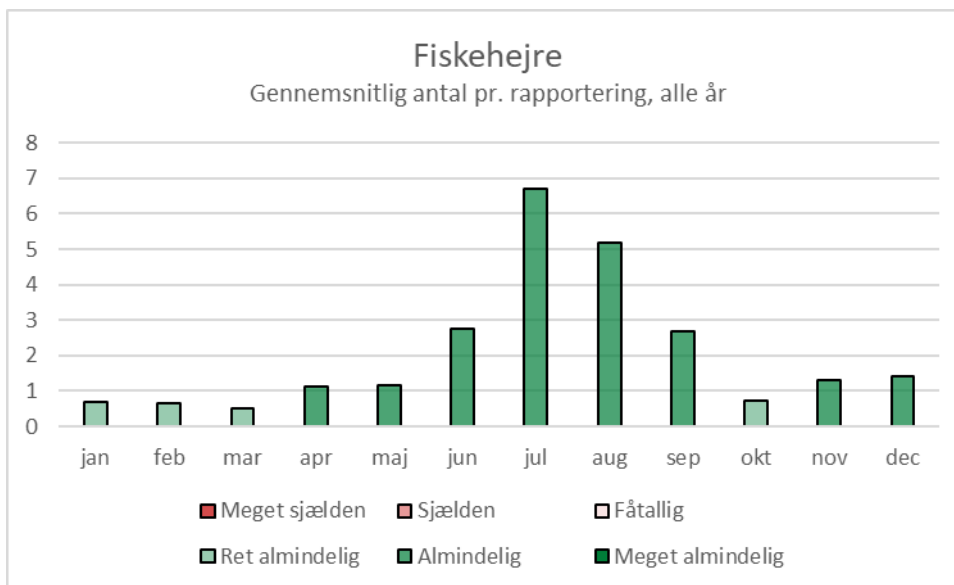

Tre fiskehejrer og en mæt havørn ved Hobo Dyb, 25.12.2019.

Fiskehejre yngler i det meste af Eurasien og Afrika, men ikke i tørre regioner (Keller et al. 2020, BW). Arten yngler i kolonier på træer, men ikke på Skallingen, hvor der ikke findes passende træer. De nærmeste kolonier ligger nord for Ho Bugt og på Fanø

Antal pr. rapportering	1,58555
Set på dage (n=3.646)	1422
Procent af dage	39,0
Forekomst som	FEV

(Vikstrøm & Moshøj 2020). De unge fiskehejre forlader kolonierne mellem juni og august og spreder sig over Danmark, Norge, Sverige og Tyskland. Cirka en tredjedel af fiskehejrerne overvintrer i Danmark. De fleste trækker dog til Tyskland, Holland, Belgien, Frankrig og Storbritannien, enkelte endda til Sydeuropa og Nordafrika. I februar-marts vender fuglene tilbage. Fra slutningen juli til april ses norske og svenske fugle i Danmark, de norske især i Jylland (Bønløkke et al. 2006). Fiskehejre er almindelig på Skallingen og blev set 1.422 af 3.646 dage (= 39,0 %). Fiskehejre er dermed den fugl, der blev indberettet på flest dage på Skallingen. Arten forekommer hele året, flest dog om sommeren fra juni til september, med top i juli. Særlig mange var der i august og september 1990. Den 12. august 1990 blev der talt 109 fugle, den 6. september 88, den 16. september 75, den 7. august 73. Kun den 8. september 2016 var der fugle i lignende antal (74). Årsmaksimaene er siden årtusindskiftet ellers generelt lavere end i 1980'erne og 1990'erne.

Sølvhejre *Ardea alba*

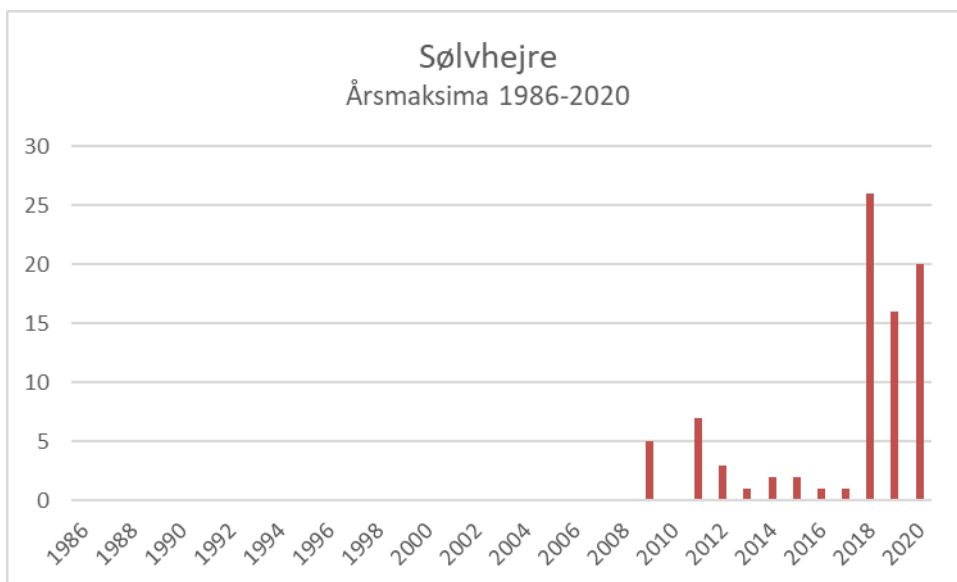
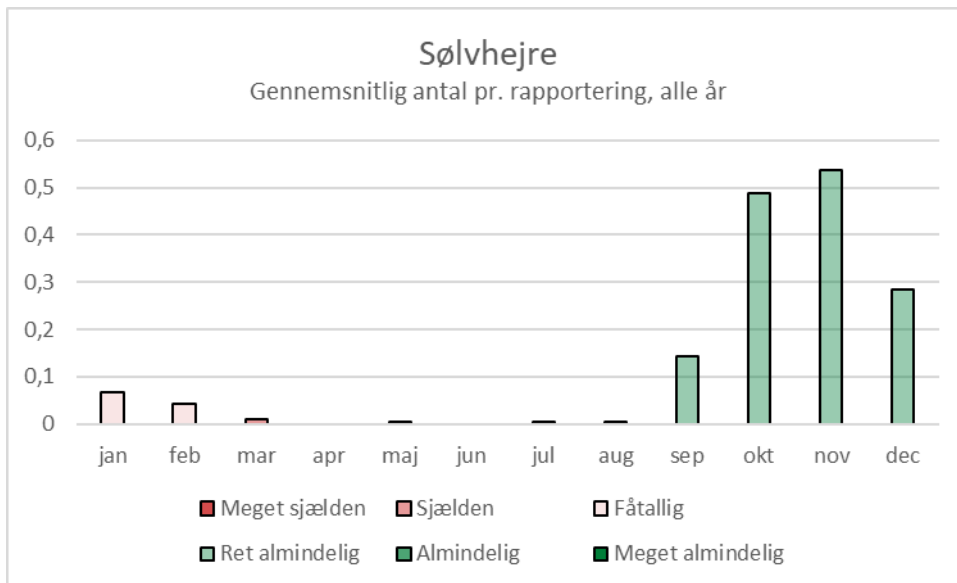

Sølvhejrer i en af loerne, Skallingen, 27.10.2018.

Sølvhejre yngler i alle tempererede og tropiske områder i verden (Keller et al. 2020, BW). Arten er indvandret fra Holland og yngler – efter første forsøg i 2007 – nu tre steder i Danmark, men ikke i Sydvestjylland (Vikstrøm & Moshøj 2020). Set over

hele perioden er sølvhejre ret almindelig på Skallingen. Arten blev set 219 af 3.646 dage (= 6,0 %). Den er dog først dukket op på Skallingen i 2009 og dermed en af de store succeshistorier. Sølvhejren ses fra juli til marts samt i maj. De fleste fugle optræder i efteråret mellem september og december (med toppen i oktober-november). I de første år blev der kun set enkelte eller få fugle. Antallet toppede i oktober-november 2018: den 21. oktober 2018 var der 26 fugle, den 27. oktober 25 og den 7. november 21. I 2019 blev der observeret maks. 16, i 2020 maks. 20 fugle.

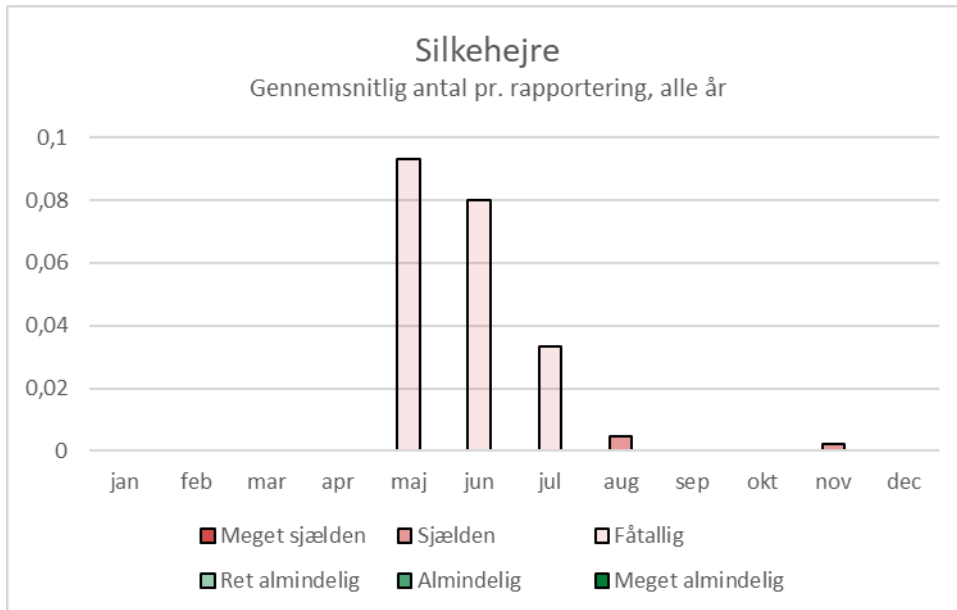
Antal pr. rapportering	0,24684
Set på dage (n=3.646)	219
Procent af dage	6,0
Forekomst som	EV

Silkehejre *Egretta garzetta*

Silkehejre yngler i Syd- og Vesteuropa, Sydasien, Oceanien og tropisk Afrika, desuden i det østlige Nordamerika samt Caribien. Arten mangler i Nord- og Nordøsteuropa og dermed også i Danmark (Keller et al. 2020). Arten ses dog som træk-, sommer- og vintergæst (Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Silkehejre er fåttallig på Skallingen og blev set 29 dage (= 0,8 %), mest kun enkelte fugle, den 27. juli 2005 dog syv fugle samtidigt. Arten forekommer mellem maj og august, desuden i november. Toppen ligger i maj-juni.

Antal pr. rapportering	0,01101
Set på dage (n=3.646)	29
Procent af dage	0,8
Forekomst som	F(E)

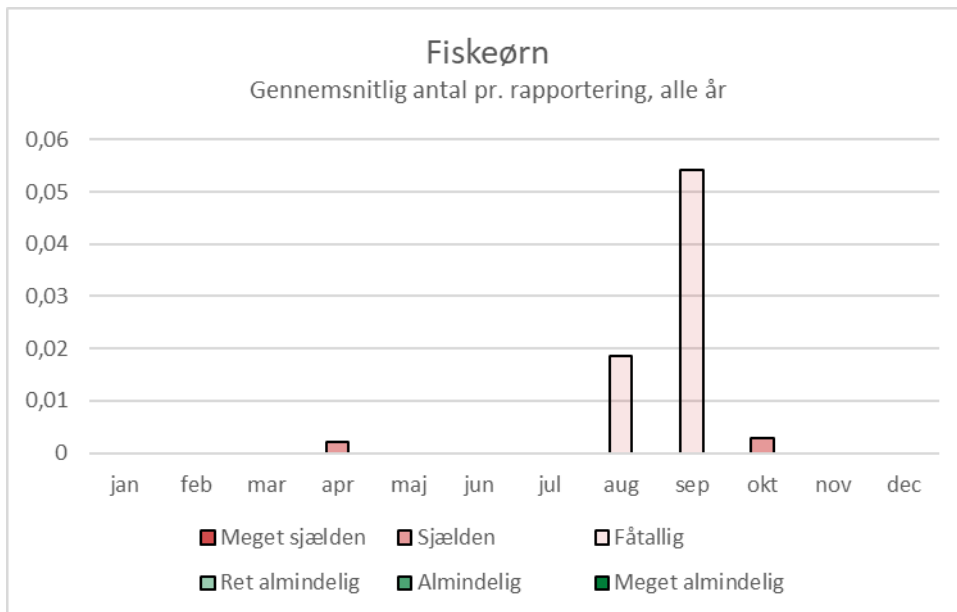

Fiskeørn *Pandion haliaetus*

Fiskeørn forekommer på alle kontinenter med undtagelse af Antarktis. Arten, som yngler ved søer og kyster, er i Europa mest udbredt i Sverige, Finland og Rusland. De europæiske fugle overvintrer i Vest- og Sydafrika (Keller et al. 2020).

Antal pr. rapportering	0,00833
Set på dage (n=3.646)	43
Procent af dage	1,2
Forekomst som	(F)E

Fiskeørn er en sjælden ynglefugl i Danmark. Arten har ikke ynglet i Sydvestjylland. Under Atlas 3 ynglede der kun 5-7 par i det nordvestlige Jylland og i Nordsjælland (Vikstrøm & Moshøj 2020). Fiskeørn er trækfugle og overvintrer i Afrika. Især svenske og finske fugle passerer Danmark i april-maj og august-september (Bønløkke et al. 2006). Fiskeørn er sjælden på Skallingen og blev set i alt 43 af 3.646 dage (= 1,2 %). Arten ses under efterårstrækket fra august til oktober samt sjældent i april. Toppen ligger tydeligt i september. Normalt optræder enkelte fugle, men den 27. september 1982 sås fire. Kun en gang blev der set en fiskeørn under forårstrækket (7. april 1991).

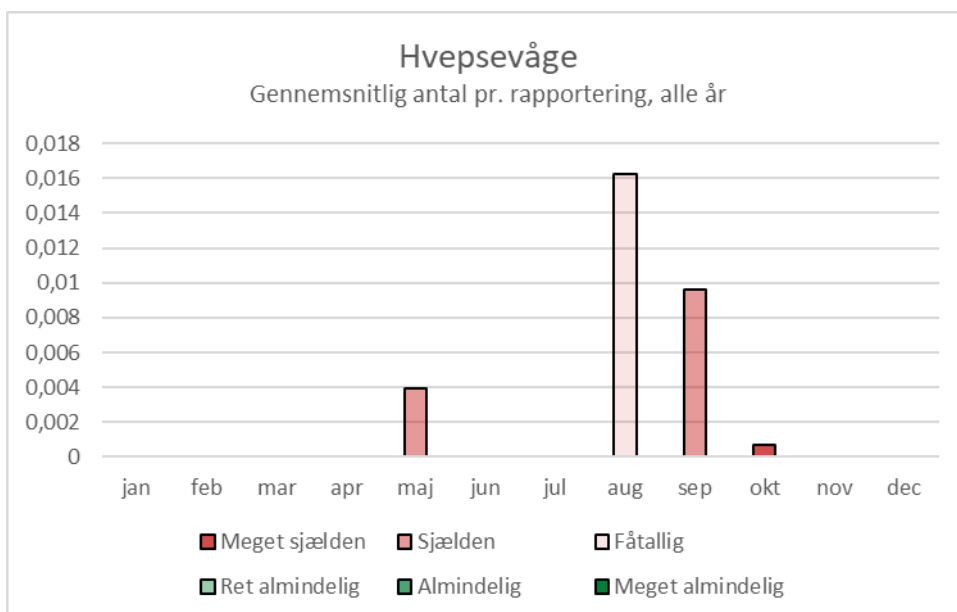

Hvepsevåge *Pernis apivorus*

Hvepsevåge yngler i det meste af Europa og Vestasien og overvintrer syd for Sahara (Keller et al. 2020). Arten yngler mest i det østlige Danmark. I Sydvestjylland findes der ifølge Atlas 3 kun få par øst for Esbjerg (Vikstrøm & Moshøj 2020).

Antal pr. rapportering	0,00255
Set på dage (n=3.646)	15
Procent af dage	0,4
Forekomst som	(F)E

Arten overvintrer i Vest- og Centralafrika. I august trækker fuglene sydpå. Især det østlige Danmark bliver passeret af mange skandinaviske fugle i maj-juni og august-september (Bønløkke et al. 2006). Hvepsevåge er sjælden på Skallingen og blev kun set 15 dage (= 0,4 %). Normalt optræder kun enkelte fugle under trækket fra august til oktober. Der blev dog også set hvepsevåger to gange i maj. Toppen ligger i august. Den 18. august 2001 blev der set hele fem hvepsevåger trækkende mod syd.

Kongeørn *Aquila chrysaetos*

Kongeørn er holarktisk og udbredt mellem 20° N og 70° N. I Europa yngler arten i Nord- og Sydeuropa, men ikke i det derimellem liggende centrale område (Keller et al. 2020). Arten er indvandret som ynglefugl i Danmark i 1999. Der yngler dog kun ganske få par i Nordøstjylland (Vikstrøm & Moshøj 2020). Enkelte svenske fugle passerer eller overvintrer i Danmark (Bønløkke et al. 2006). Kongeørn er meget sjælden på Skallingen og blev set 5 dage (= 0,14 %), en enkelt fugl mellem 5. og 11. januar 1992 og en anden den 18./19. oktober 1999. Begge to var ungfugle (1K hhv. 2K).

Antal pr. rapportering	0,00081
Set på dage (n=3.646)	5
Procent af dage	0,14
Forekomst som	T (EV)

Spurvehøg *Accipiter nisus*

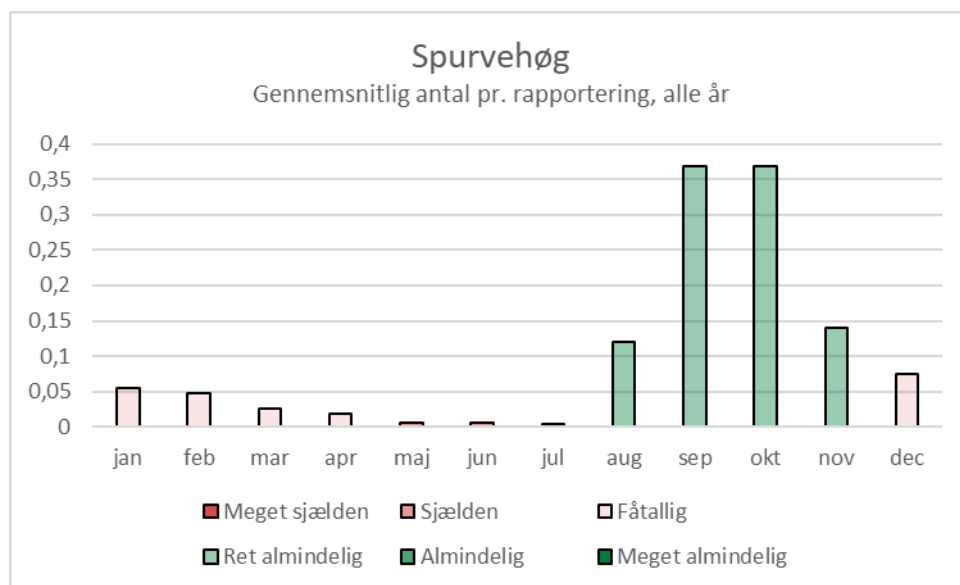

Spurvehøge på træk, Skallingen, 29.10.2021.

Spurvehøg yngler i det meste af Europa og mod øst til Kamtjatka og Japan (Keller et al. 2020, BW). Arten yngede under Atlas 1 og 2 sandsynligvis i området, dog ikke længere under Atlas 3. Nu ligger de nærmeste ynglesteder nord for Blåvand og Ho (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Dette område er også mere egnet, da spurvehøg foretrækker granskov. De fleste danske fugle er standfugle, de øvrige trækker

Antal pr. rapportering	0,20575
Set på dage (n=3.646)	420
Procent af dage	11,5
Forekomst som	EVF

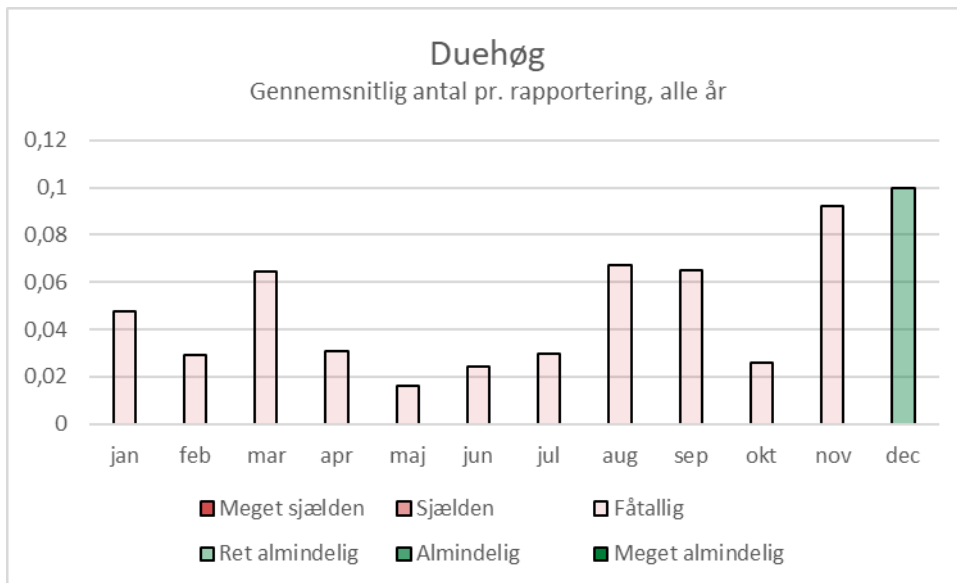
mod sydvest til Tyskland, Holland, Belgien og Frankrig, Spanien og England. Fugle fra Nordeuropa og Baltikum ses fra september til april. Nogle passerer Danmark, nogle overvintre her. I Jylland ses især norske fugle (Bønløkke et al. 2006). Spurvehøg er ret almindelig på Skallingen og blev set 420 af 3.646 dage (= 11,5 %). Arten optræder hvert år og hele året, dog talrigest om efteråret med top i september og oktober. Normalt ses kun enkelte fugle, dog under trækket i september og oktober også større antal. Således blev der den 6. oktober 1998 set 100 fugle trækkende mod syd, den 13. oktober 2013 97 og den 15. oktober 2015 38. I 15 forskellige år var der under efterårstrækket observationer med ti eller flere spurvehøge (alle i september eller oktober, og de største antal i oktober).

Duehøg *Accipiter gentilis*

Duehøg er holarktisk og yngler i det meste af Europa (Keller et al. 2020). Duehøg har i 1990erne under Atlas 2 ynglet i området, men ikke længere under Atlas 3. Nu er det nærmeste ynglested ved Blåvand (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten, som yngler i skov, er i Danmark standfugle. Mellem oktober og april ses desuden fugle fra Norge, Sverige, Finland og Tyskland (Bønløkke et al. 2006). Duehøg er fåtallig på Skallingen og blev set 235 af 3.646 dage (= 6,4 %). Arten ses hele året. Mest udbredt er duehøg i november og december. Siden 1980erne bliver arten set i næsten hvert år, både rastende, fouragerende og overflyvende. Normalt er det enkelte fugle. Der blev aldrig set flere end tre fugle, og dette kun i oktober og november.

Antal pr. rapportering	0,04230
Set på dage (n=3.646)	235
Procent af dage	6,4
Forekomst som	EVF

Rørhøg *Circus aeruginosus*

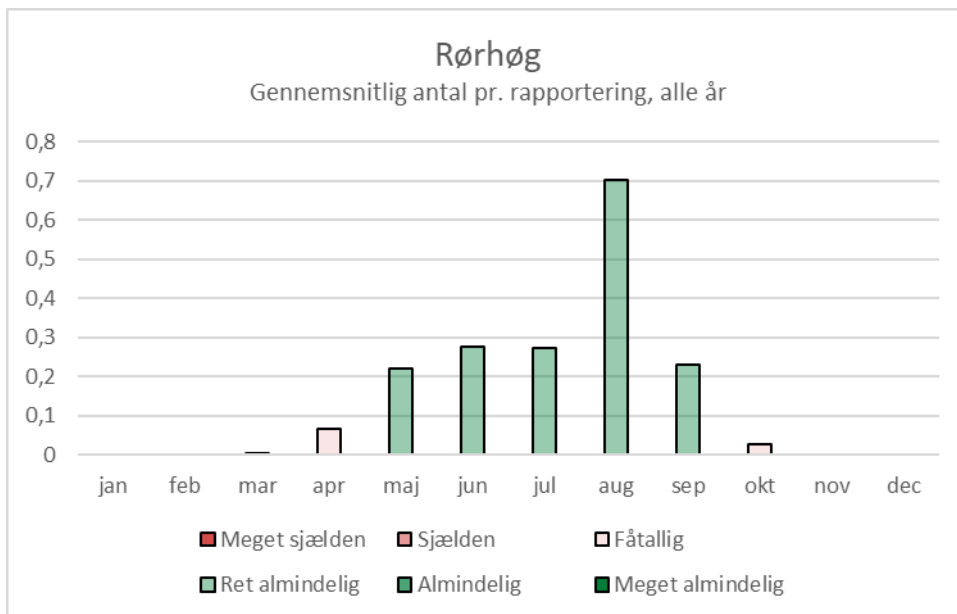
Rørhøg han over Skallingen, 13.6.2020.

Rørhøg yngler fra Vesteuropa og Nordafrika til Centralasien. De europæiske fugle overvintrer syd for Sahara (Keller et al. 2020). Da der ses rørhøge på Skallingen hele sommeren og ofte også par, kunne man tænke, at arten yngler på halvøen, især da

Antal pr. rapportering	0,11630
Set på dage (n=3.646)	451
Procent af dage	12,4
Forekomst som	FE

der findes de nødvendige rørskove. Ifølge Atlas 3 er dette dog ikke tilfældet. Muligvis har arten under Atlas 2 ynglet på Grønningen. De nærmeste ynglesteder ligger nu i engene nord for Ho Bugt og på Fanø (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). I august-september trækker de danske rørhøge mod sydvest og overvintrer i Frankrig, Spanien, Marokko og Algeriet og syd for Sahara. I april vender fuglene tilbage. Især det østlige Danmark passerer af fugle fra Sverige og Finland (Bønløkke et al. 2006). Rørhøg er ret almindelig på Skallingen og blev set 451 af 3.646 dage (= 12,4 %). Arten ses fra marts til oktober med tydelig top i august. Rørhøg blev set gennem hele perioden, normalt enkelte

eller få fugle. De højeste antal ligger i august og september, dvs. under trækket. Den 14. september 2016 blev der således set 16 fugle trækkende mod sydøst.

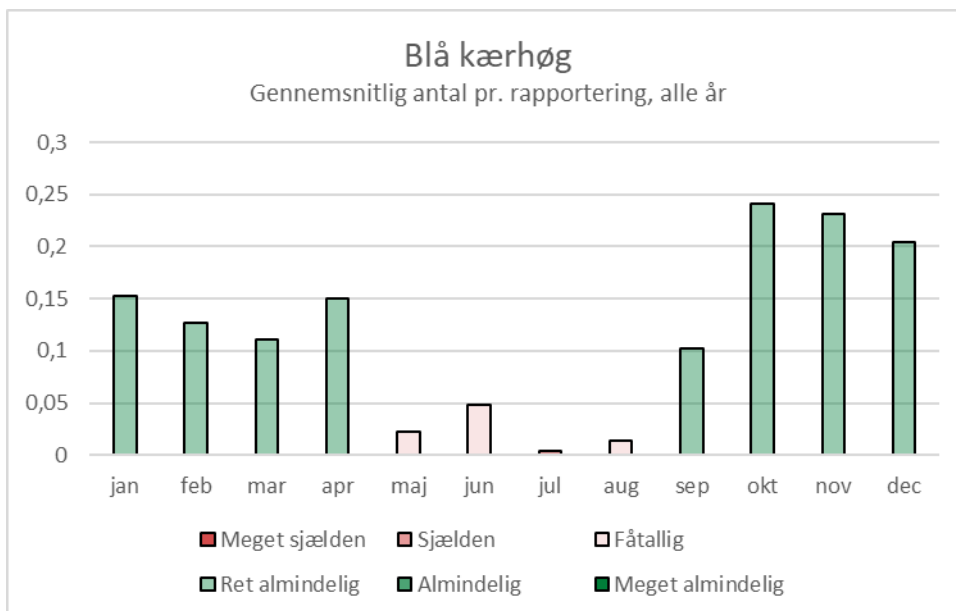
Blå kærhøg *Circus cyaneus*

Blå kærhøg, Skallingen, 31.12.2019.

Blå kærhøg yngler i Eurasiens boreale zoner. I Europa forekommer arten mest i Vesteuropa samt i Nord- og Nordøsteuropa (Keller et al. 2020). Blå kærhøg yngler normalt ikke i Danmark. Mellem 1992 og 2002 fandtes der dog enkelte ynglepar i det sydvestlige Jylland, bl.a. ved Ho Bugt (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De nord- og nordøsteuropæiske fugle er trækfugle, og en del fugle fra Norge, Sverige, Finland og Skotland overvintrer i Danmark. Fuglene ankommer i oktober-november. Antallet afhænger af vinterens hårdhed (Bønløkke et al. 2006). Kærhøgene optræder på forskellige årstider. Således har blå kærhøg på den ene side, og rørhøg og hedehøg på den anden et omvendt mønster. Blå kærhøg ses mest om vinteren, rørhøg og hedehøg om sommeren. Blå kærhøg er ret almindelig på Skallingen og blev set 516 af 3.646 dage (= 14,2). Arten ses hele året, flest dog fra september til april, med top i oktober-november. Arten ses kun fåtallig om sommeren. Blå kærhøg blev set gennem hele perioden, normalt et eller få eksemplarer. Den 3. oktober 2020 blev der observeret 12 trækkende fugle.

Antal pr. rapportering	0,15619
Set på dage (n=3.646)	516
Procent af dage	14,2
Forekomst som	EVF

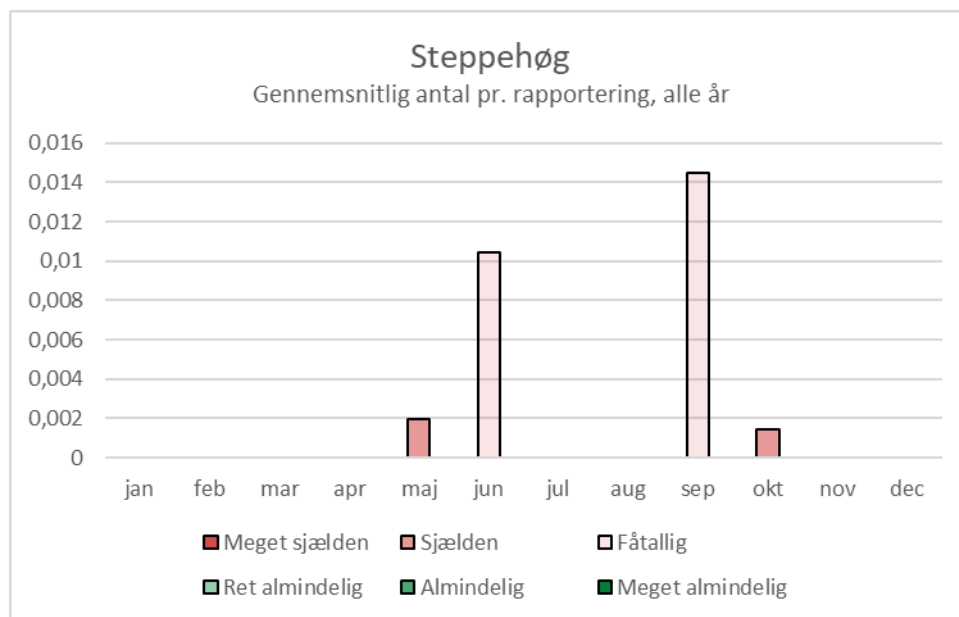
Steppehøg *Circus macrourus*

Steppehøg ved Skalling Ende, 13.7.2021.

Steppehøg yngler mellem Finland og Mongoliet, især i de centralasiatiske stepper, og overvintrer i Afrika og Indien (Keller et al. 2020, BW). Arten ses som fåtallig trækgæst i Danmark (Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Steppehøg er sjældnen på Skallingen og blev set 15 dage (= 0,4 %). En steppehøg blev set for første gang i 1997 og siden i alt ni år. Det var altid enkelte fugle, og de blev observeret under trækket i maj-juni eller september-oktober.

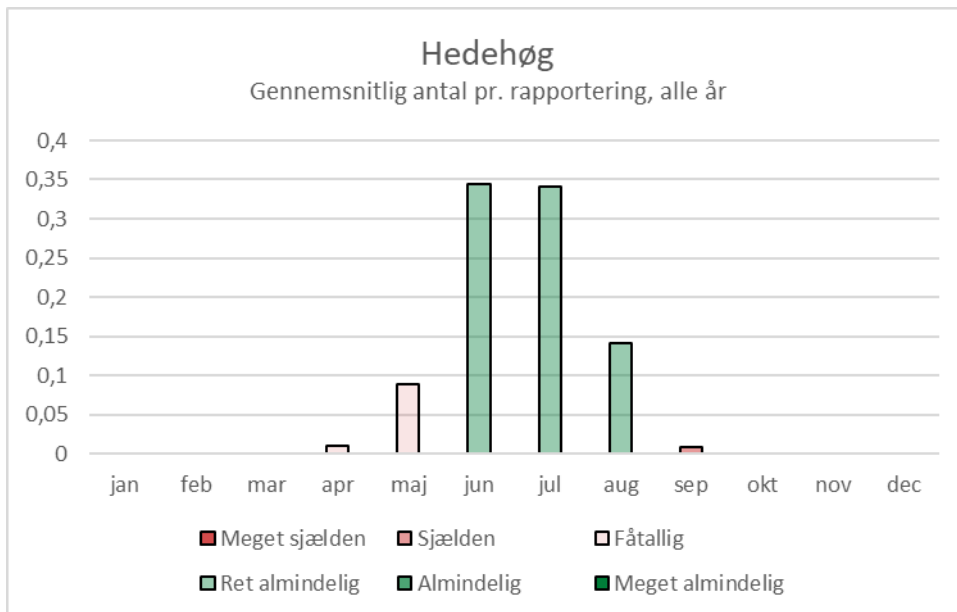
Antal pr. rapportering	0,00269
Set på dage (n=3.646)	15
Procent af dage	0,4
Forekomst som	FE

Hedehøg *Circus pygargus*

Hedehøg yngler fra Vesteuropa til Centralasien og fra Nordafrika til Finland. De vesteuropæiske fugle overvintrer i Sahelområdet i Vestafrika (Keller et al. 2020). Hedehøg yngler nu kun i det sydvestligste Jylland, især i marsken. Den yngler i rørskove og marker med vintersæd. De nærmeste ynglesteder ligger ifølge Atlas 3 ved Sønderho på Fanø og syd for Darum. Under Atlas 2 var der også ynglepar ved Blåvand og i engene nord for Ho Bugt (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Fra midt i august forlader hedehøgene Danmark. De vender tilbage i april. Om foråret ses enkelte svenske trækfugle (Bønløkke et al. 2006). Hedehøg er fåtallig på Skallingen og blev set 194 af 3.646 dage (= 5,3 %). Arten optræder mellem april og september, lidt kortere end rørhøgen, og med top i juni-juli. Normalt ses kun enkelte fugle, den 1. august 1994 dog 7 fugle.

Antal pr. rapportering	0,04150
Set på dage (n=3.646)	194
Procent af dage	5,3
Forekomst som	FE

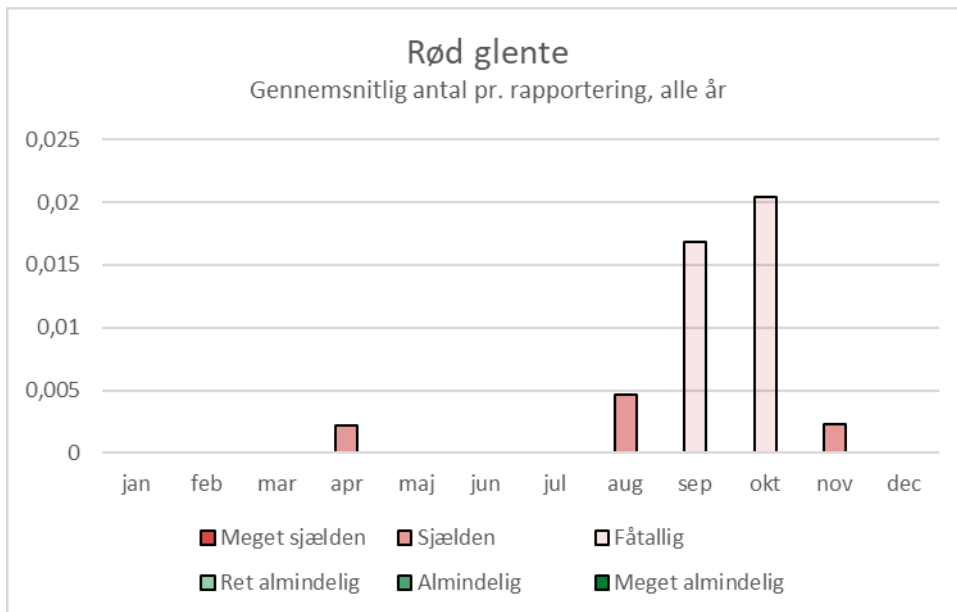
Rød glente *Milvus milvus*

Rød glente på træk over Skallingen, 7.10.2018.

Rød glente yngler kun i Europa mellem Portugal i Sydvest til Baltikum i Nordøst (Keller et al. 2020). Arten genindvandrede som ynglefugl i Danmark i 1970 og har siden udbredt sig især over det østlige Danmark. Det nærmeste mulige ynglested ligger ved Filsø (Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske røde glenter trækker mod sydvest til Spanien og Portugal. Sydsvenske fugle passerer Danmark (Bønløkke et al. 2006). I de senere år overvintrer en del røde glenter i Danmark og bruger fælles overnatningssteder. Rød glente er fåtallig på Skallingen og blev set 34 af 3.646 dage (= 0,9 %). Arten ses fra august til november samt sjældent i april. Toppen ligger i september-oktober, dvs. under efterårstrækket. Normalt blev der kun set enkelte fugle, indimellem dog også to eller tre. Den 7. oktober 2018 trak tre røde glenter langs klitternes indre side mod syd. Kun én gang blev set der en rød glente i foråret (21. april 1996).

Antal pr. rapportering	0,01007
Set på dage (n=3.646)	34
Procent af dage	0,9
Forekomst som	(F)E

Sort glente *Milvus migrans*

Sort glente yngler i store dele af Eurasien, Afrika og Australien. Arten mangler dog i Nordvesteuropa (Keller et al. 2020, BW). Sort glente yngler ikke i Danmark og ses kun fåtallig på træk (Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Sort glente er meget sjælden på Skallingen. Arten blev kun set en enkelt gang på Skallingen trækkende mod sydøst (14. oktober 2018).

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T (E)

Havørn *Haliaeetus albicilla*

Havørn yngler i Vestgrønland, Island, Irland, Skotland, Nordeuropa, Central- og Østeuropa gennem hele Rusland til Kamtjatka (Keller et al. 2020, BW). Arten er genindvandret som ynglefugl i Danmark i 1996 og yngler fortsat mest i det østlige Danmark. Havørne har dog i de seneste år også slået sig ned i Sydvestjylland. De nærmeste reder ved vestkysten ligger ved Filsø (siden 2013) og længere mod syd ved Ribe (siden 2014) og Brøns Skov (siden 2010/2014). Reden ved Varde (2016) eksisterede åbenbart kun i ét år (Vikstrøm & Moshøj 2020, Fugleåret 2016, 2017 og 2019). Både tyske og svenske havørne er blevet fundet i Danmark (Bønløkke et al. 2006). I de seneste år overvintrer en del havørne i Vadehavsområdet og overnatter gerne fælles steder. Havørn er ret almindelig på Skallingen og blev set 282 af 3.646 dage (= 7,7 %). Arten optræder nu hele året, men topper mellem oktober og december. Til 1990'erne var havørne på Skallingen et sjældent syn: den 2. januar 1965 blev der observeret en havørn, derefter først igen den 4. november 1987 og den 31. oktober 1991. Siden 1995 sås arten mere regelmæssigt, men først siden 2007 hvert år. Siden 2010 blev der også tiere set flere end en fugl, den 19. oktober 2016 og den 21. november 2019 endda det hidtidige maksimum med 11 havørne. Mellem oktober og december samles indimellem større flokke ungfugle på Skallingen. Det var en grå novemberdag, hvor der ingen mennesker kom, og de unge ørne legede i luften og rastede derefter på klitterne og på pælene mod Langli. I november 2019 rastede flere havørne også ofte på huset og på klitterne på selve øen Langli.

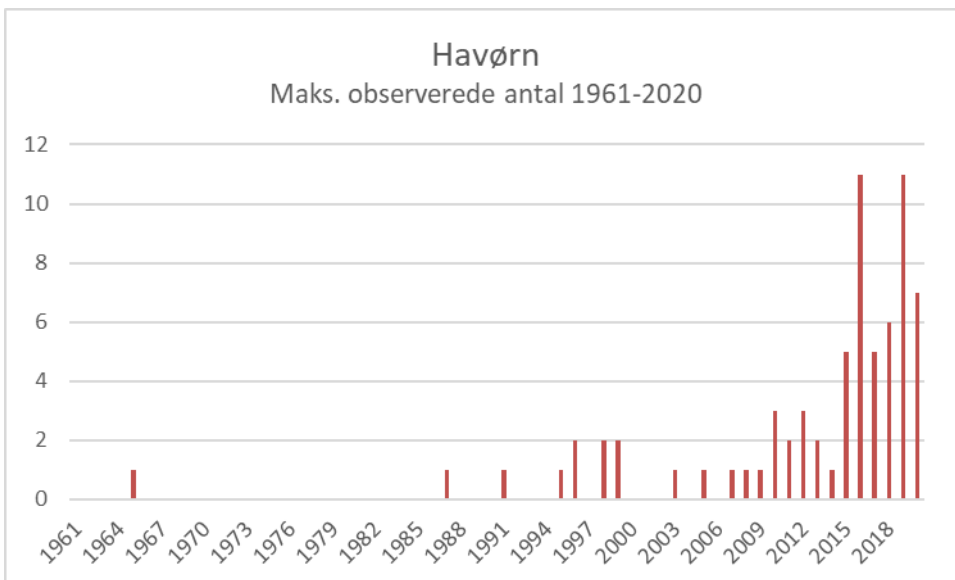
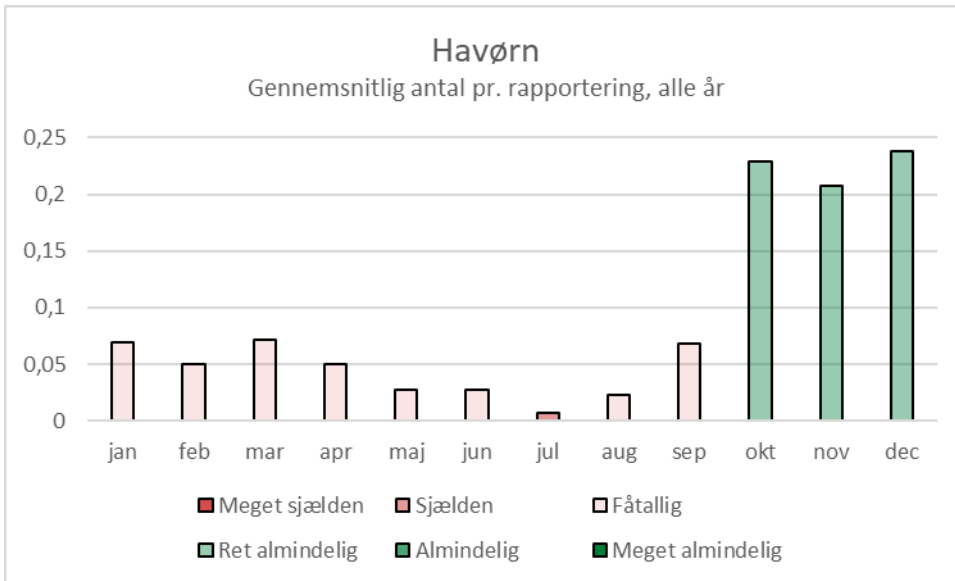
Antal pr. rapportering	0,13121
Set på dage (n=3.646)	282
Procent af dage	7,7
Forekomst som	EVF

Immatur havørn, Skallingen, 8.5.2022.

To gamle havørne kigger fra Skallingen over Ho Bugt mod Sjelborg, 22.1.2022.

Fjeldvåge *Buteo lagopus*

Fjeldvåge over Skallingen, 27.11.2021.

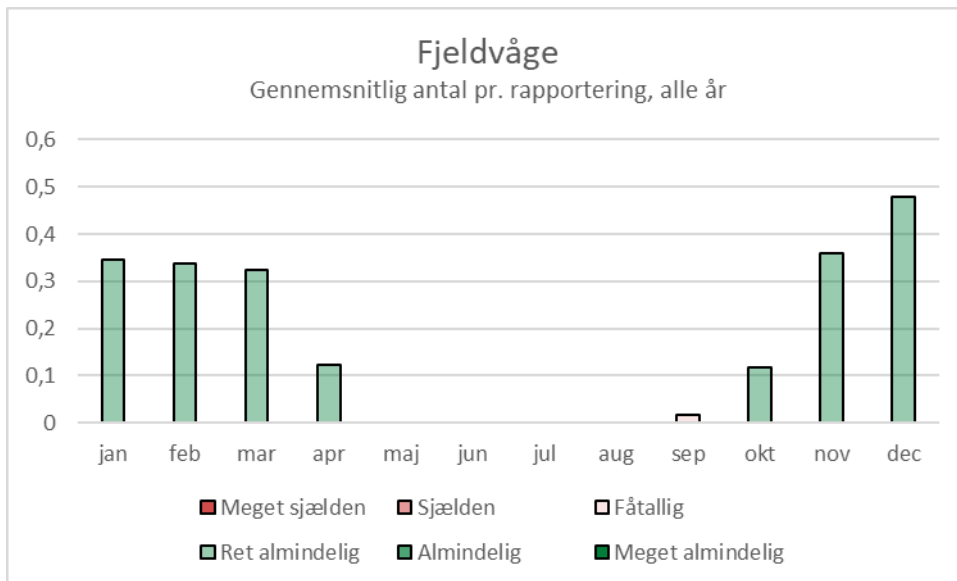

Fjeldvåge sammen med grå- og sortkrage, Skallingen, 19.12.2020.

Fjeldvåge yngler cirkumpolart i de arktiske og subarktiske regioner, i Europa i Norge, Sverige, Finland og Nordrusland (Keller et al. 2020, BW). Nord- og nordøsteuropæiske fugle ses i Danmark som træk- og vintergæst mellem oktober og april

Antal pr. rapportering	0,14290
Set på dage (n=3.646)	460
Procent af dage	12,6
Forekomst som	EVF

(Bønløkke et al. 2006). Fjeldvåge er ret almindelig på Skallingen og blev set 460 af 3.646 dage (= 12,6 %). Arten findes ikke på Skallingen om sommeren. Fra september til april optræder regelmæssigt enkelte fugle. Størst er sandsynligheden mellem november og marts, med top i december. Det højeste antal var otte fugle den 11. november 1994. Det drejer sig mest om trækkende fugle, men indimellem er der også overvintrende fjeldvåger på Skallingen. I vinteren 2020/21 overvintrede tydeligvis en fjeldvåge, som ofte sås rastende på klitterne ved krattet med bistaderne.

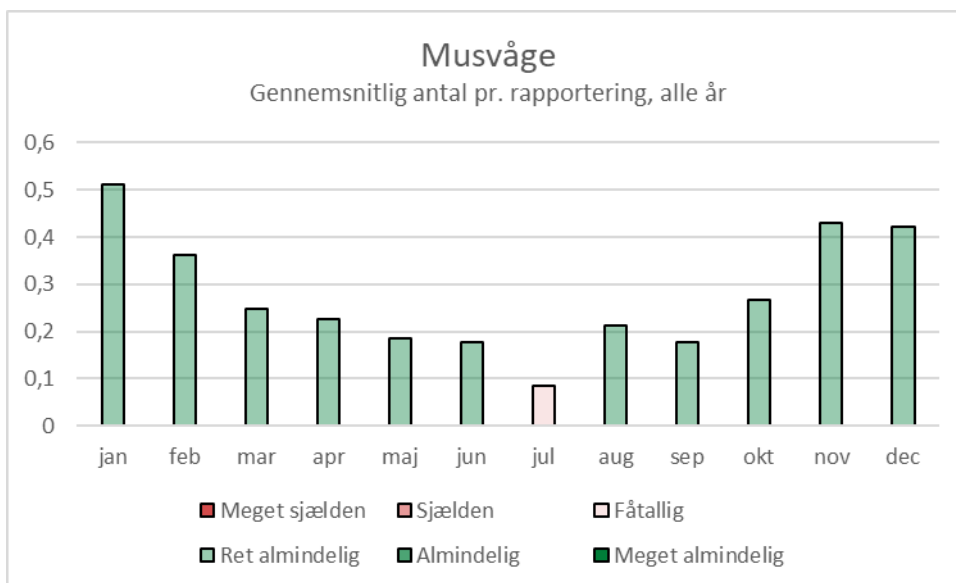
Musvåge *Buteo buteo*

Trækkende musvåger over Skallingen, 27.10.2018.

Musvåge forekommer i stort set hele Europa og i øst mod Centralasien (Keller et al. 2020). Arten har under Atlas 2 og 3 ynglet på Skallingen (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste ynglefugle er i Danmark standfugle. Cirka en tredjedel af de danske musvåger trækker i oktober mod sydvest til Tyskland, Holland, Belgien og Frankrig og vender tilbage i marts. I marts-april og i september-oktober trækker mange nordeuropæiske musvåger gennem Danmark. Desuden overvintrer mange fugle her (Bønløkke et al. 2006). Musvåge er ret almindelig på Skallingen og blev indrapporteret oftest af alle rovfugle, nemlig 866 af 3.646 dage (= 23,8 %). Arten ses hele året, dog flest om vinteren med top i januar. Normalt drejer det sig om enkelte eller to fugle. Større antal optræder kun under efterårstrækket i august og i oktober. I seks år var der observationer med 10 eller flere fugle, den 14. oktober 2020 endda 36 trækkende musvåger set fra klitten ved vogterhuset.

Antal pr. rapportering	0,26739
Set på dage (n=3.646)	866
Procent af dage	23,8
Forekomst som	HFYEV

Slørugle *Tyto alba*

Slørugle er vidt udbredt i Europa og Afrika. Den findes dog ikke i de kolde områder i Nord- og Østeuropa. I Danmark findes arten mest i Jylland. Den er ikke trækfugl, men især ungfuglene spredes, og også fugle fra andre lande besøger Danmark (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020). Slørugle er sjælden på Skallingen og blev set 5 dage (= 0,14 %). Der blev observeret slørugler tre år, altid kun en fugl og altid i oktober (11. og 13. oktober 1997, 11. og 18. oktober 2009, 12. oktober 2020).

Antal pr. rapportering	0,00107
Set på dage (n=3.646)	5
Procent af dage	0,14
Forekomst som	E

Sneugle *Bubo scandiacus*

Sneuglen yngler cirkumpolart i de arktiske områder. Arten er nomadisk og følger sine byttedyr (Keller et al. 2020). På denne måde havner den en sjælden gang i Danmark (Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Sneugle er meget sjælden på

Antal pr. rapportering	0,00054
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	T

Skallingen og blev set 3 dage. Den 26. til 28. februar 2000 blev der observeret en sneugle på Skallingen.

Skovhornugle *Asio otus*

Skovhornugle er en skovfugl, som er udbredt over bl.a. det meste af Eurasien og Nordamerika. De nordlige skovhornugler er trækfugle og nogle af dem overvintrer i Danmark (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020, BW). På grund af biotopen forundrer det ikke, at arten er meget sjælden på Skallingen. Skovhornugle er meget sjælden på Skallingen og blev set 3 dage. Den 10. august 2003, den 13. oktober og 29. november 2012 blev der set en skovhornugle på Skallingen. Den 12. juni 2021 (dvs. efter datasættet i denne undersøgelse) sås en fugl, der rastede i fyrkrattet ved vogterhuset.

Antal pr. rapportering	0,00040
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	T

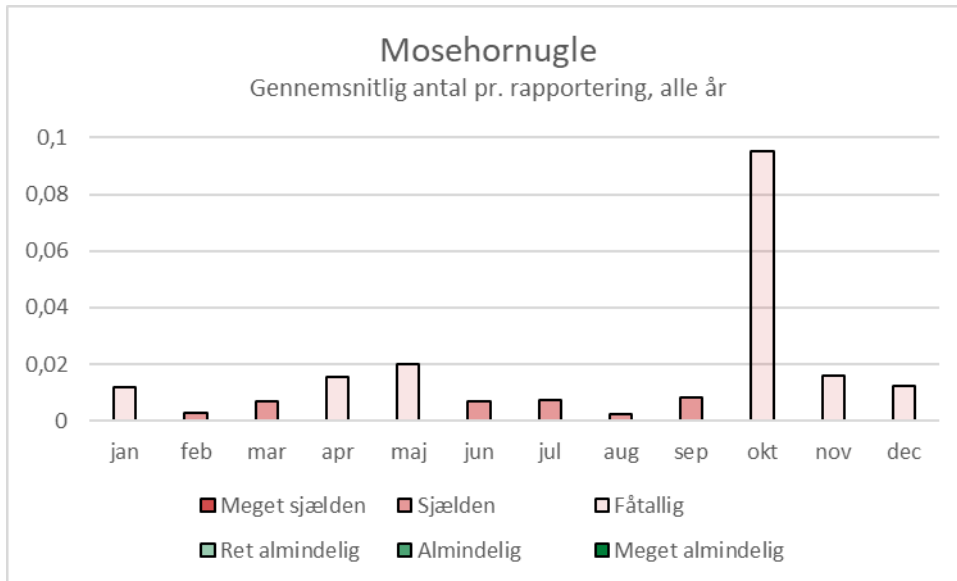
Mosehornugle *Asio flammeus*

Mosehornugle, Skallingen, 15.10.2020.

Mosehornugle yngler i store dele af Eurasien, Nord- og Sydamerika og i mange europæiske lande (Keller et al. 2020, BW). Generelt er arten en sjælden ynglefugl i Danmark og mosehornugler har aldrig ynglet på Skallingen (Vikstrøm & Moshøj 2020). De nordeuropæiske fugle er trækfugle, som overvintrer i Sydeuropa og Afrika. Efterårstrækket gennem Danmark har sit højdepunkt i oktober, forårstrækket i april-maj (Bønløkke et al. 2006). Mosehornugle er fåtallig på Skallingen og blev set 86 dage (= 2,4 %). Skallingens landskab passer godt til mosehornugler, hvilket forklarer, hvorfor den er den mest udbredte ugleart på Skallingen. Mosehornugle er mere dagaktiv end andre ugler og ses hele året på Skallingen, dog kun sjælden i februar-marts og juni til september. Arten topper tydeligt i oktober, dvs. under efterårstrækket. Normalt bliver der kun set en fugl eller ganske få, den 11. og 14. oktober 2020 dog otte. Arten virker i fremgang. Den blev set uregelmæssig op til 1990erne, siden 2002 dog hvert år.

Antal pr. rapportering	0,04217
Set på dage (n=3.646)	86
Procent af dage	2,4
Forekomst som	FE

Hærfugl *Upupa epops*

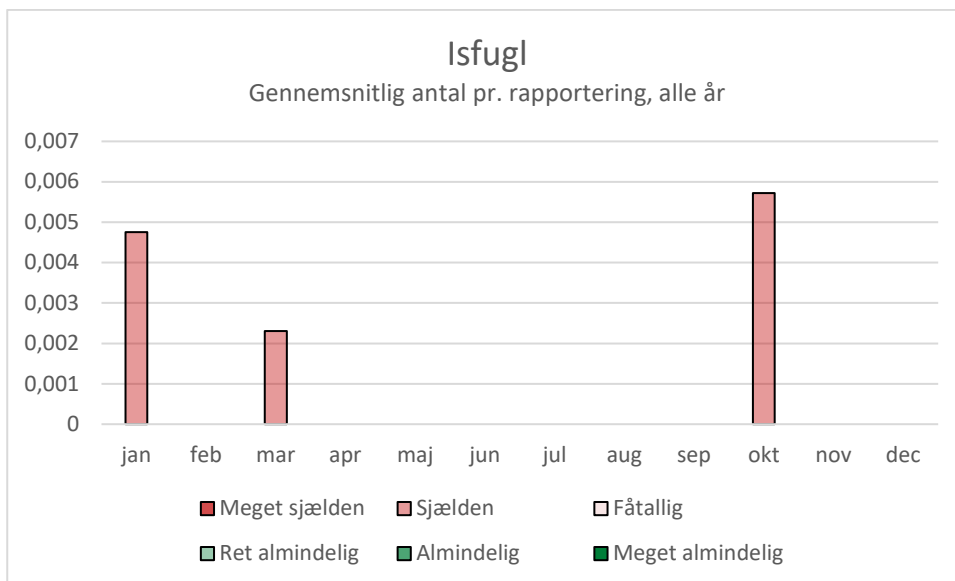
Hærfugl har en stor udbredelse i Eurasien og Afrika, men mere sydlig end Danmark (Keller et al. 2020). Arten er meget sjælden på Skallingen og blev set 1 dag. Den 3. november 2017 blev der observeret en hærfugl, som fouragerede ved madpakkehuset og i indhegningen til kreaturer.

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Isfugl *Alcedo atthis*

Isfugl er udbredt fra Europa og Nordafrika til New Guinea. De danske fugle er standfugle (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020). Isfugl er sjælden på Skallingen og blev set 16 dage (= 0,4 %). Isfugle blev set i oktober, januar og marts. Der er ikke blevet observeret isfugle inden 1995, derefter først igen i 2006, siden dog i ni år, altid kun én fugl. Det tyder på en fremgang, men Skallingen bliver nok aldrig et isfugle-biotop. Når arten optræder, så ofte ved vandløbene/kanalerne i Skallingen nord eller Grønningen.

Antal pr. rapportering	0,00255
Set på dage (n=3.646)	16
Procent af dage	0,4
Forekomst som	T

Biæder *Merops apiaster*

Biæder har en stor udbredelse, dog mere sydligt i Europa. Der findes kun få ynglende biædere i Danmark. Arten overvintrer i Afrika (Keller et al. 2020). Biæder er meget sjælden på Skallingen og blev set 1 dag. Den 9. maj 2003 blev der observeret to biædere på Skallingen, trækkende mod syd.

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Vendehals *Jynx torquilla*

Vendehals er udbredt over det tempererede Eurasien og overvintrer i Afrika, Indien og Indokina. I modsætning til de øvrige spætter er vendehals en trækfugl. Der ses også trækgæster i Danmark. I Danmark yngler arten fåtalligt især i det vestlige Jylland, bl.a. ved Blåvand (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020, Vikstrøm & Moshøj 2020). Vendehals er meget sjælden på Skallingen og blev set 7 dage (= 0,19 %). Der blev observeret en vendehals i fem år (1994, 2003, 2004, 2016 og 2017). Arten blev set fra april til juni og i august-september.

Antal pr. rapportering	0,00094
Set på dage (n=3.646)	7
Procent af dage	0,19
Forekomst som	FE

Lille flagspætte *Dryobates minor*

Lille flagspætte yngler fra Portugal til Kamtjatka, i Danmark dog først siden 1964. Lille flagspætte er standfugle og foretrækker løvskov. Det nærmeste ynglested ligger øst for Esbjerg (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020, Vikstrøm & Moshøj 2020, BW). Lille flagspætte er meget sjælden på Skallingen og blev set 1 dag, nemlig den 15. oktober 1962.

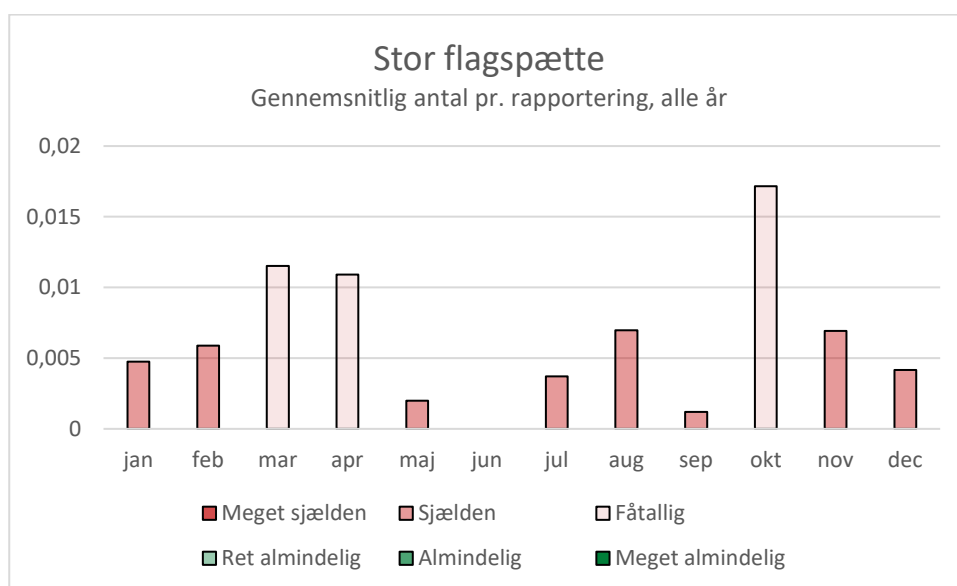
Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Stor flagspætte *Dendrocopos major*

Stor flagspætte forekommer i stort set hele Europa og gennem Rusland til Stillehavet (Keller et al. 2020). Stor flagspætte er i alle ynglefugleatlusser indtegnet som ynglefugl på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Eftersom

Antal pr. rapportering	0,00967
Set på dage (n=3.646)	51
Procent af dage	1,4
Forekomst som	FEV

der kun findes få træer på Skallingen, må dette betyde den tilgrænsende Ho Plantage. Normalt er arten i Danmark standfugl. Der kommer dog trækgæster fra Nordeuropa (Bønløkke et al. 2006). Udover fugle fra Ho Plantage, kan det være trækgæster, der blev set på Skallingen. Stor flagspætte er sjælden på Skallingen og blev set 51 dage (= 1,4 %). Arten forekommer på Skallingen hele året med undtagelse af juni. I oktober og marts-april ses arten endda fåtallig. Der blev uregelmæssigt indberettet en eller to fugle (i alt i 15 forskellige år), siden 2015 dog hvert år.

Grønspætte *Picus viridis*

Grønspætte forekommer i Europa, men ikke i Spanien, Irland og de nordlige områder. I Danmark forekommer arten kun i Jylland og på Fyn, hvor den yngler i blandskov med åbne partier. De nærmeste ynglesteder ligger i Marbæk, Esbjerg og ved Filsø. Grønspætter er standfugle (Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020, Vikstrøm & Moshøj 2020). Grønspætte er meget sjælden på Skallingen og blev set 2 dage, en enkelt fugl den 21. oktober 2018 og den 28. oktober 2020.

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T

Tårnfalk *Falco tinnunculus*

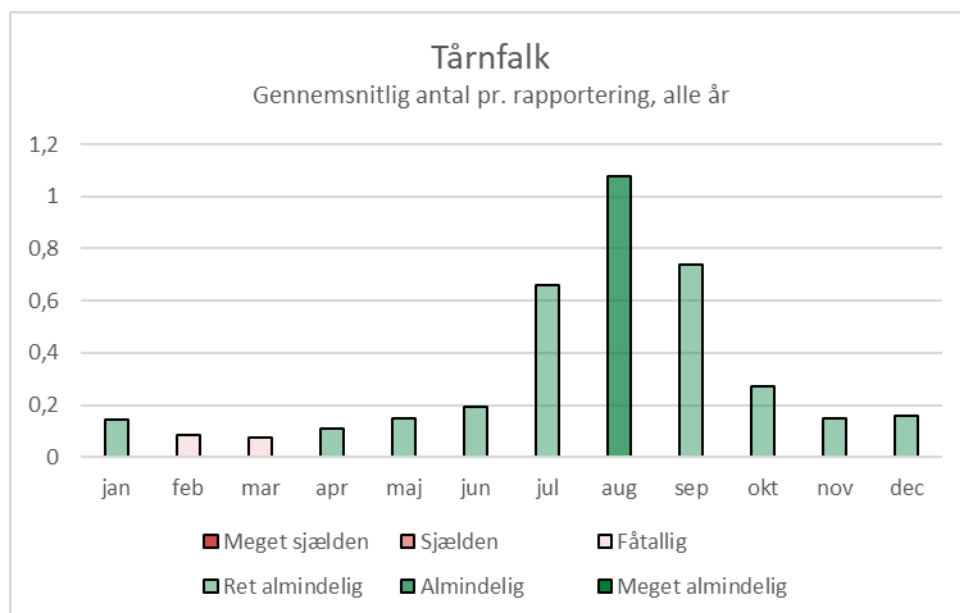
Musende tårnfalk, Skallingen, 9.10.2021.

Unge tårnfalke ved Skalling Ende, 22.8.2021.

Tårnfalk yngler i hele Europa samt det meste af Asien og store dele af Afrika (Keller et al. 2020, BW). Arten yngler som den eneste falk på Skallingen, mens de øvrige falke ikke yngler på Skallingen. Forældrene og ungerne ses om sommeren. Dertil kommer trækkende fugle. Tårnfalke ynglede på Skallingen under Atlas 1 og 3, men ikke under Atlas 2 (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Kun en tredjedel af de danske ynglefugle (men flere fra Vestdanmark) trækker mod sydvest til Vesteuropa og Nordafrika. I september-oktober forlader de Danmark og vender tilbage i maj. I april-maj og august-september passerer nordeuropæiske fugle Danmark. Om sommeren ses desuden ungfugle fra Holland, Tyskland og Polen (Bønløkke et al. 2006). Tårnfalk er ret almindelig på Skallingen. Af falkene blev tårnfalken set mest på Skallingen, nemlig 837 dage (= 23 %). Tårnfalke har været på Skallingen i alle år, og forekommer hele året, flest om sommeren, med top i august. Fra november til juni blev aldrig set flere end fire fugle. Mellem juli og oktober kan der dog være flere fugle. I 12 forskellige år blev der observeret 10 eller flere fugle. Den højeste antal var 19 tårnfalke den 15. oktober 2015.

Antal pr. rapportering	0,32434
Set på dage (n=3.646)	837
Procent af dage	23,0
Forekomst som	HFYEV

Aftenfalk *Falco vespertinus*

Aftenfalk yngler fra Centraleuropa gennem Rusland til Kasakhstan til Mongoliet og Centralsibirien og overvintrer i det sydlige Afrika. Arten yngler ikke i Danmark (Keller et al. 2020, BW), men ses som sjælden trækgæst (Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Aftenfalk er sjælden på Skallingen og blev set 6 dage, fem gange i forskellige år i 1990'erne samt engang i 2015. Den 1. september 1992 blev der set to fugle, ellers drejede det sig om enkelte fugle. Aftenfalke blev set i maj-juni eller mellem august og oktober.

Antal pr. rapportering	0,00134
Set på dage (n=3.646)	6
Procent af dage	0,16
Forekomst som	FE

Dværgfalk *Falco columbarius*

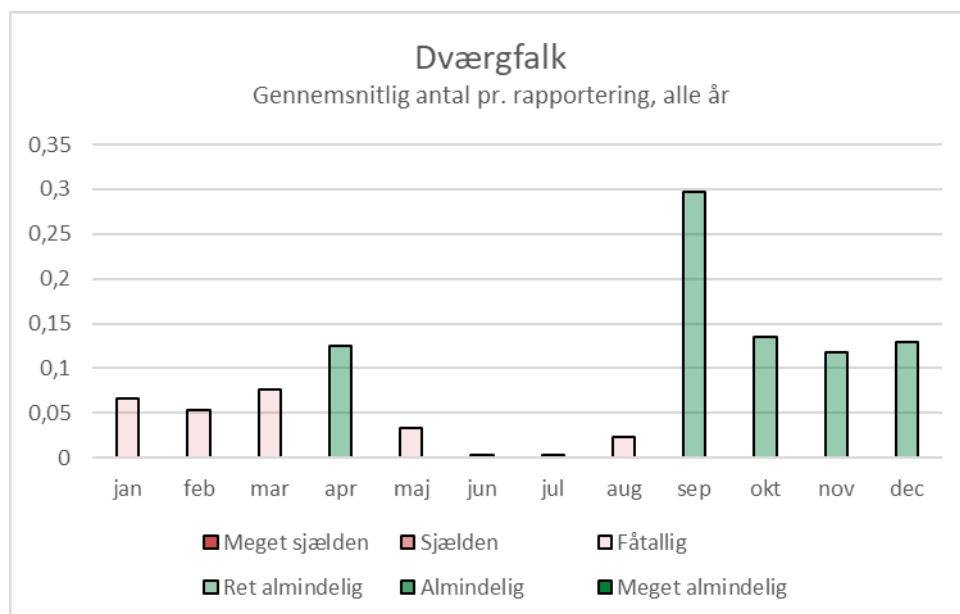
Dværgfalk med bytte, Skallingen, 4.12.2021.

Dværgfalk på Skallingen, 11.9.2021.

Dværgfalk er holarktisk og yngler fra Island over de Britiske Øer og Skandinavien gennem Rusland til Østasien og Nordamerika, men ikke i Danmark (Keller et al. 2020). Norske, svenske og finske fugle, som overvintrer i Vesteuropa eller Nordafrika, passerer Danmark fra august til november og fra marts til maj. De fleste overvintrer syd for Danmark i Frankrig og Spanien (Bønløkke et al. 2006). Dværgfalk er ret almindelig på Skallingen og blev set 484 dage (= 13,3 %). Arten forekommer hele året, dog kun sjældent om sommeren. Toppen ligger i september. Normalt drejer det sig om enkelte eller få fugle. Det højeste antal var syv fugle, som blev set i 1982, 1998 og 2007 – alle tre gange i september under efterårstrækket (27. september 1982, 30. september 1998 og 27. september 2007).

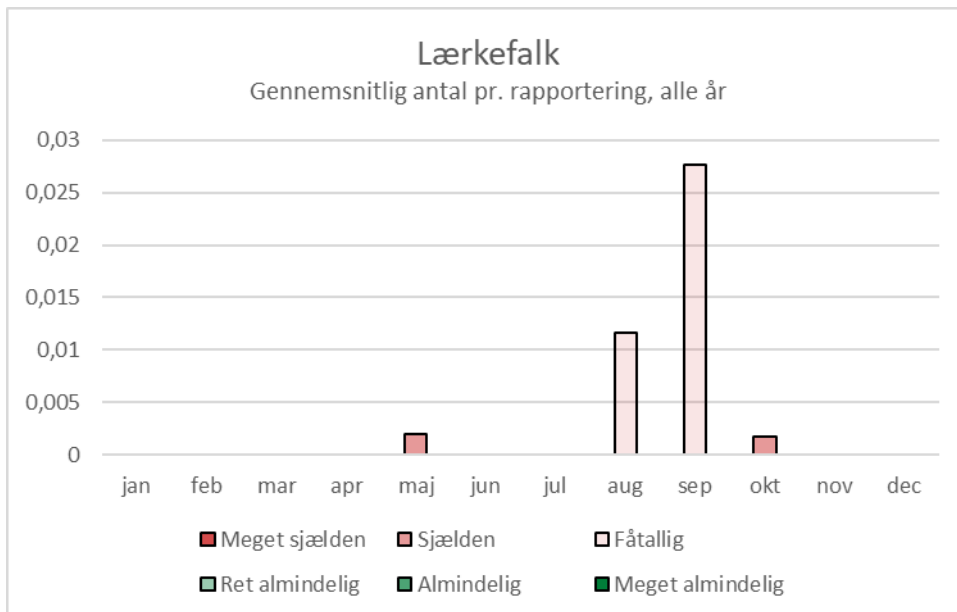
Antal pr. rapportering	0,11698
Set på dage (n=3.646)	484
Procent af dage	13,3
Forekomst som	EVF

Lærkefalk *Falco subbuteo*

Lærkefalk yngler fra Nordmarokko til Nordfinland i nord og til Kamtjatka og Kina i øst. De europæiske fugle overvintrer syd for Sahara (Keller et al. 2020). Lærkefalk yngler ikke i Sydvestjylland, der findes dog en del par især i Sønderjylland, på Fyn og Sjælland (Vikstrøm & Moshøj 2020). I august-september og maj ses lærkefalke på træk (Bønløkke et al. 2006). Lærkefalk er sjælden på Skallingen og blev set 23 dage (= 0,6 %). Lærkefalke optræder på Skallingen under efterårstrækket mellem august og oktober, flest i september. Det højeste antal var fire fugle den 24. september 1976. Kun en enkelt gang blev en lærkefalk set i maj (18. maj 2013). Arten blev set tiere i de senere år. Således ligger 17 af dagene i elleve år efter 2000.

Antal pr. rapportering	0,00457
Set på dage (n=3.646)	23
Procent af dage	0,6
Forekomst som	(F)E

Slagfalk *Falco cherrug*

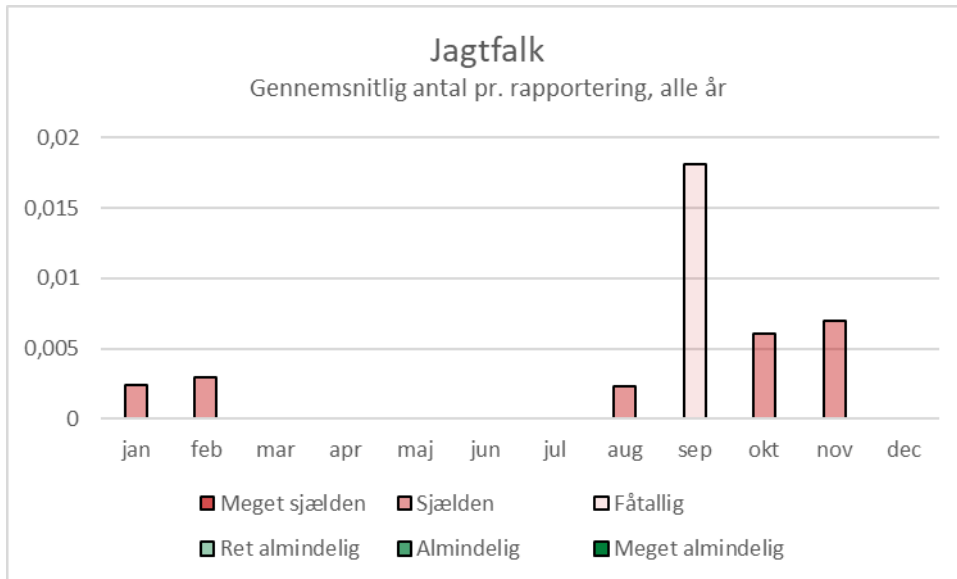
Slagfalk forekommer i åbne landskaber og stepper og yngler i et fragmenteret område fra Central- og Sydeuropa til Mongoliet og Kina. De europæiske fugle overvintrer i Sydeuropa, Nordafrika og Sydvestasien (Keller et al. 2020). Slagfalk er meget sjælden på Skallingen. Den 9. august 2006 blev der fundet en død slagfalk (1K) på Skallingen, ikke langt fra betonvejen. Det drejede sig om en undsluppen falkonerfugl med mærkater, klokke og sender.

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Jagtfalk *Falco rusticolus*

Jagtfalk yngler cirkumpolart i de arktiske og subarktiske områder, i Europa på Island og fra Norge til det nordligste Rusland (Keller et al. 2020). Jagtfalk yngler ikke i Danmark. Indimellem ses strejffugle fra Norge eller Sverige (Bønløkke et al. 2006, Christensen et al. 2022). Jagtfalk er sjælden på Skallingen og blev set 25 dage (= 0,7 %). Der blev altid kun set enkelte fugle, det var i 1986, 1991, 1992, 1993, 1994, 2007, 2009, 2011 og 2015. Observationerne fandt sted i efteråret og vinteren, nemlig mellem august og november samt januar og februar. Toppen ligger i september. Ofte opholdt fuglene sig flere dage, ja uger på Skallingen.

Antal pr. rapportering	0,00510
Set på dage (n=3.646)	25
Procent af dage	0,7
Forekomst som	E(V)

Vandrefalk *Falco peregrinus*

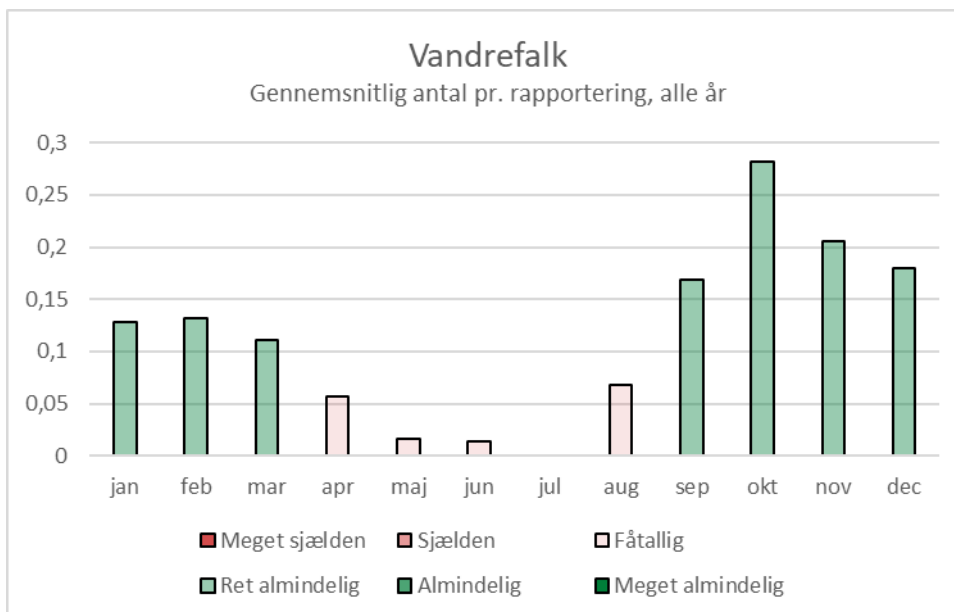
Rastende vandrefalk, Skallingen, 21.3.2020.

Vandrefalk ved Skalling Ende, 25.9.2021.

Vandrefalk yngler på alle kontinenter. Arten mangler kun i Amazonas-området, Sahara, på de asiatiske stepper samt Antarktis (Keller et al. 2020, BW). I Danmark yngler den stadigvæk kun i det østlige Danmark (Vikstrøm & Moshøj 2020). I Danmark ses især svenske og finske vandrefalke som træk- og vintergæst, mest i september-oktober og i april-maj. I Jylland ses også norske fugle (Bønløkke et al. 2006). Vandrefalk er ret almindelig på Skallingen og blev set 567 dage (= 15,6 %). Arten ses fra august til juni, men kun undtagelsesvis om sommeren. De højeste antal blev observeret om efteråret, med top i oktober. Således blev der den 29. september 2015 indberettet seks fugle. Normalt drejer det sig om enkelte fugle eller to. Arten blev set i 1966, 1974, 1982, og siden 1987 hvert år. Generelt bliver der set flere vandrefalke siden årtusindskiftet.

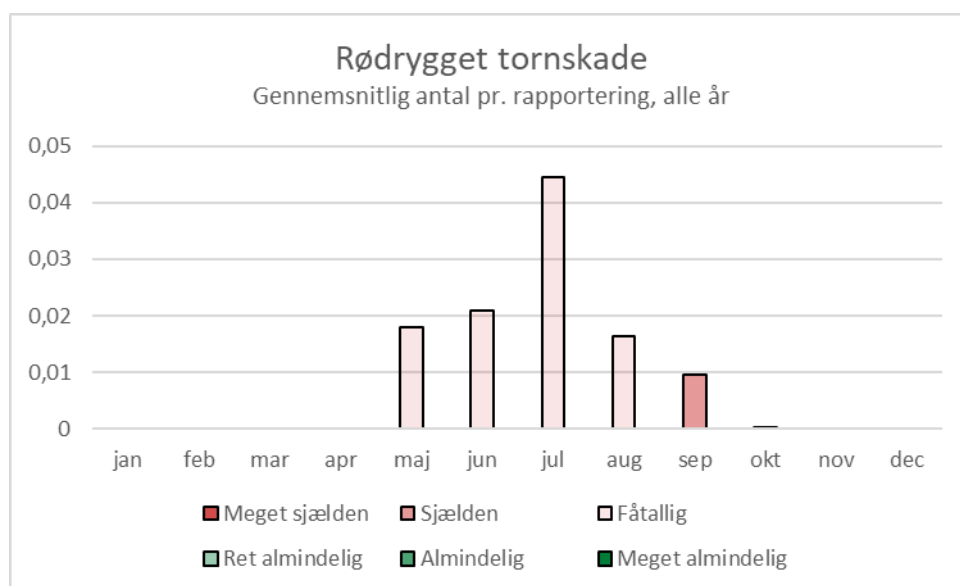
Antal pr. rapportering	0,17096
Set på dage (n=3.646)	567
Procent af dage	15,6
Forekomst som	EVF

Rødrygget tornskade *Lanius collurio*

Rødrygget tornskade yngler i det meste af Europa og mod øst til Vestsibirien og overvintrer i det sydlige Afrika (Keller et al. 2020, BW). Arten har sandsynligt ynglet på Skallingen under Atlas 1. I Atlas 3 ligger de nærmeste ynglesteder ved Blåvand, Marbæk og på det nordlige Fanø (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). Rødrygget tornskade opholder sig i Danmark fra første halvdel af maj til august-september. Desuden ses skandinaviske trækgæster i maj-juni og august-september (Bønløkke et al. 2006). På Skallingen ses rødrygget tornskade under forårs- og efterårstrækket. Arten er sjælden og blev set 26 af 3.646 dage (= 0,7 %). Den forekommer på Skallingen fra maj til oktober med top i juli. Rødrygget tornskade blev første gang observeret på Skallingen den 1. juni 1994. Siden blev arten set i 12 år, derfra seks år siden 2011. Det højeste antal var 5 fugle den 18. august 2009 og den 18. juli 2019, begge gange på Grønningen.

Antal pr. rapportering	0,00577
Set på dage (n=3.646)	26
Procent af dage	0,7
Forekomst som	FE

Langhalet tornskade *Lanius schach*

Langhalet tornskade yngler i Central- og Sydøstasien (BW). Arten falder pga. antallet indberetninger i kategorien "fåtalig". Den er dog kun blevet set 3 dage på Skallingen og kom kun i denne kategori, fordi den var et tilløbsstykke under DOFs feltræf den 15., 16. og 17. oktober 2007 (SU). Fuglen blev set ved sommerhusområdet vest for Skallingvej. Det var i øvrigt den eneste gang, arten er blevet observeret i Danmark, og den skal derfor betragtes som meget sjælden.

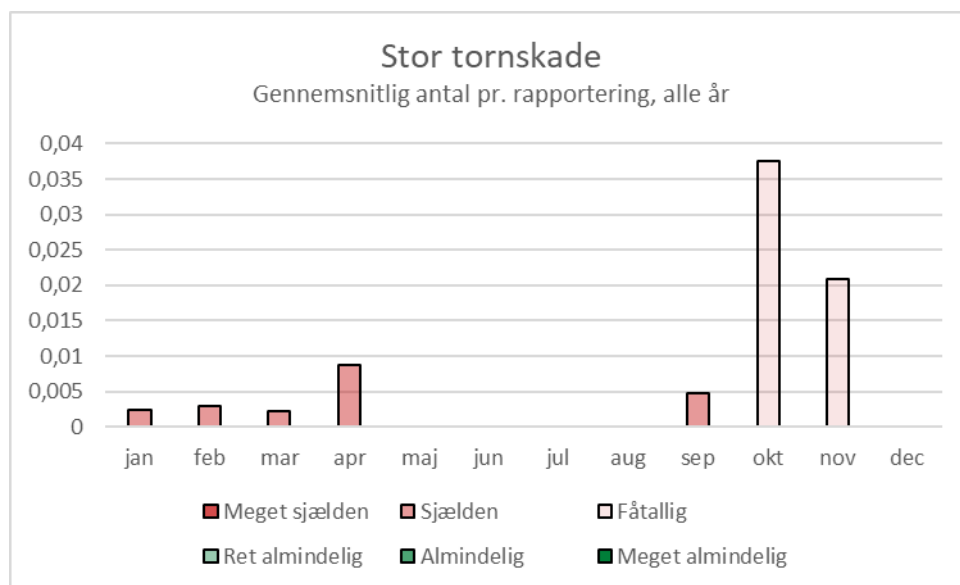
Antal pr. rapportering	0,01088
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	T

Stor tornskade *Lanius excubitor*

Stor tornskade forekommer fra Frankrig til Sydvestsibirien og fra Nordvestafrika til Indien (Keller et al. 2020, BW). Arten yngler kun få steder i Danmark. Under Atlas 3 fandtes et

Antal pr. rapportering	0,01679
Set på dage (n=3.646)	67
Procent af dage	1,8
Forekomst som	EVF

Ynglested nord for Ho Bugt og under Atlas 2 har der været flere ynglesteder ved Blåvandshuk og nord for Oksbøl. Arten har dog aldrig ynglet på Skallingen (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). I Danmark ses mest træk- og vintergæster i perioden oktober til marts-april. Nogle af dem kommer fra Finland (Bønløkke et al. 2006). Stor tornskade ses på Skallingen især under efterårstrækket og mindre som vintergæst og under forårstrækket. Arten er fåtallig og blev set 67 af 3.646 dage (= 1,8 %). Den ses fra september til november og januar til april. Toppen ligger i oktober. Stor tornskade blev observeret uregelmæssigt, siden 2002 dog næsten hvert år. Det højeste antal var tre fugle den 10. oktober 2015.

Rødhovedet tornskade *Lanius senator*

Rødhovedet tornskade yngler fra Sydeuropa og Nordafrika til Iran og overvintrer syd for Sahara (Keller et al. 2020, BW). Arten er meget sjælden på Skallingen og blev set 1 dag. En fugl blev set den 19. juni 1970 (SU).

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Pirol *Oriolus oriolus*

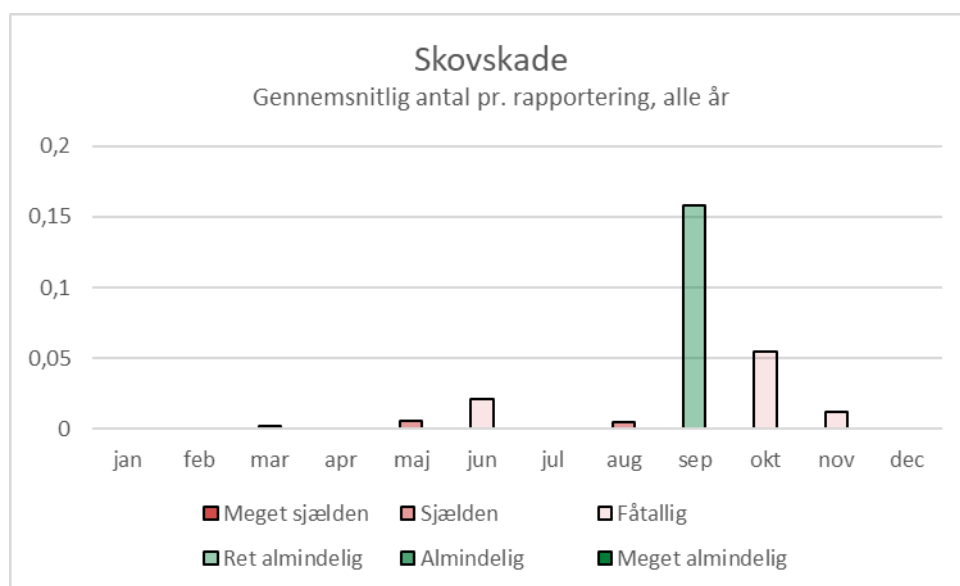
Pirol forekommer fra Vesteuropa og Nordafrika til Kasakhstan og Mongoliet (Keller et al. 2020). Arten, som lever i kystnære løvskove, yngler kun få steder i det østlige Danmark (Vikstrøm & Moshøj 2020). Pirol er meget sjælden på Skallingen og blev set kun en gang. Den 25. juni 1968 blev en død pirol fundet ”på stranden mellem Svenskeknolde og Skalling Ende”.

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Skovskade *Garrulus glandarius*

Skovskade yngler i næsten hele Europa og til Japan i øst (Keller et al. 2020). Arten har sandsynligt ynglet på Skallingen under Atlas 1 og 2, men ikke længere under Atlas 3. Skovskade yngler i både nåle- og løvskov samt i parker i hele Danmark. De nærmeste ynglesteder ligger i Ho Plantage (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten er i Danmark standfugle. Danmark bliver dog gæstet af fugle fra nabolandene (Bønløkke et al. 2006). Skovskade ses på Skallingen om efteråret og mindre om foråret. Arten er fåtallig og blev set 63 af 3.646 dage (= 1,7 %). Skovskade ses fra august til november samt sjælden eller fåtallig i marts og maj-juni. Skovskade topper på Skallingen i september, hvor den er ret almindelig. Det højeste antal var 40 fugle den 23. september 2020 på Grønningen. Tocifrede årsmaksima findes dog kun i fire år (1982, 1996, 2003, 2020).

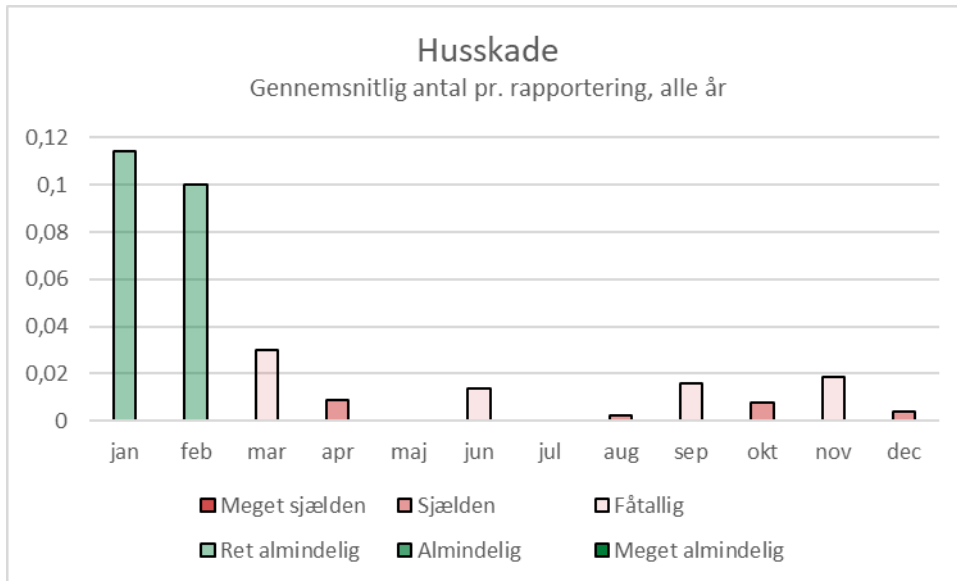
Antal pr. rapportering	0,04042
Set på dage (n=3.646)	63
Procent af dage	1,7
Forekomst som	(F)E

Husskade *Pica pica*

Husskade yngler fra Europa til Kamtjatka (Keller et al. 2020). Arten har muligt ynglet på Skallingen under Atlas 1, men ikke længere under Atlas 2 og 3. Arten yngler i hele Danmark i det åbne land samt i haver og parker. De nærmeste ynglesteder ligger i Ho Plantage og ved Blåvand (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten er i høj grad standfugl (Bønløkke et al. 2006). Husskade ses på Skallingen som strejfgæst især om vinteren og mindre om for- og efteråret. Arten er fåtallig og blev set 53 af 3.646 dage = 1,5 %). Husskade ses hele året med undtagelse af maj og juli. Arten topper tydeligt i januar og februar, hvor den er almindelig. Det højeste antal var 15 fugle den 12. januar 2013 på Grønningen. Det er dog det eneste år med et tocifret årsmaksimum.

Antal pr. rapportering	0,01988
Set på dage (n=3.646)	53
Procent af dage	1,5
Forekomst som	FEV

Nøddekrige *Nucifraga caryocatactes*

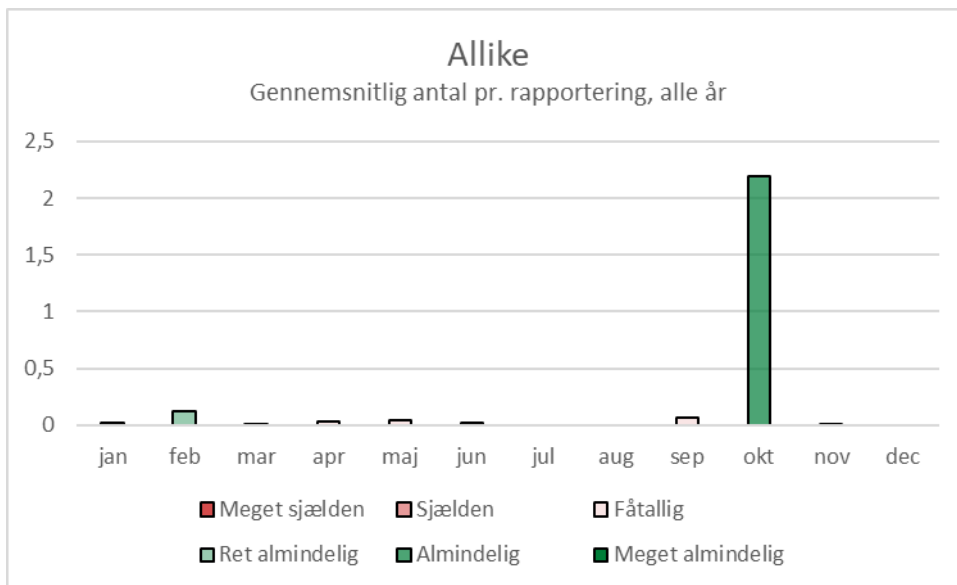
Nøddekrige forekommer i de central- og sydøsteuropæiske bjergområder, i Skandinavien, Baltikum, Uralbjergene og mod øst til Kamtjatka og Japan (Keller et al. 2020). Arten yngler kun ganske få steder i Danmark, bl.a. i Midtjylland, hvor der er nåleskov og hvor den kan finde hasselnødder (Vikstrøm & Moshøj 2020). Nøddekrige er standfugl og er kommet til Danmark i sammenhæng med invasioner, dvs. når mange fugle migrerer samtidigt pga. fødemangel i deres normale udbredelsesområde (Bønløkke et al. 2006). Arten er meget sjælden på Skallingen og blev set 2 dage. Den blev kun observeret den 9. august og den 18. oktober 1968.

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T

Allike *Coloeus monedula*

Allike forekommer fra Europa til Centralasien, fra Polarkredsen til Nordafrika (Keller et al. 2020). Arten har muligt ynglet på Skallingen under Atlas 1, men ikke længere under Atlas 2 og 3. Arten yngler i hele Danmark, men mere spredt i det vestlige Jylland. De nærmeste ynglesteder ligger ved Ho og på Fanø (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste danske alliker er standfugle, kun få trækker mod Holland, Belgien, Sydengland og Nordfrankrig. I oktober og marts ses trækfugle fra Skandinavien og Baltikum, desuden vintergæster (Bønløkke et al. 2006). Allike ses på Skallingen især som trækgæst om efteråret og mindre som vintergæst og på forårstræk. Arten er ret almindelig på Skallingen og blev set 43 af 3.646 dage (= 1,2 %). Allike ses fra september til november og fra januar til juni. I de fleste måneder er den fåtallig, i november og marts sjælden, i februar dog ret almindelig. Mest bliver den set i oktober, hvor den er almindelig. Arten svinger meget. I en del år bliver den slet ikke set på Skallingen, og så dukker der pludselig flere hundrede eller tusinde fugle op. Det højeste antal var 2.000 fugle den 24. oktober 1963, fulgt af 1.000 fugle den 18. oktober 1968 og 790 fugle den 14. oktober 2020. Især i 1980erne og 1990erne var arten forholdsvis sjælden, og dengang blev der højst observeret encifrede eller lave tocifrede antal.

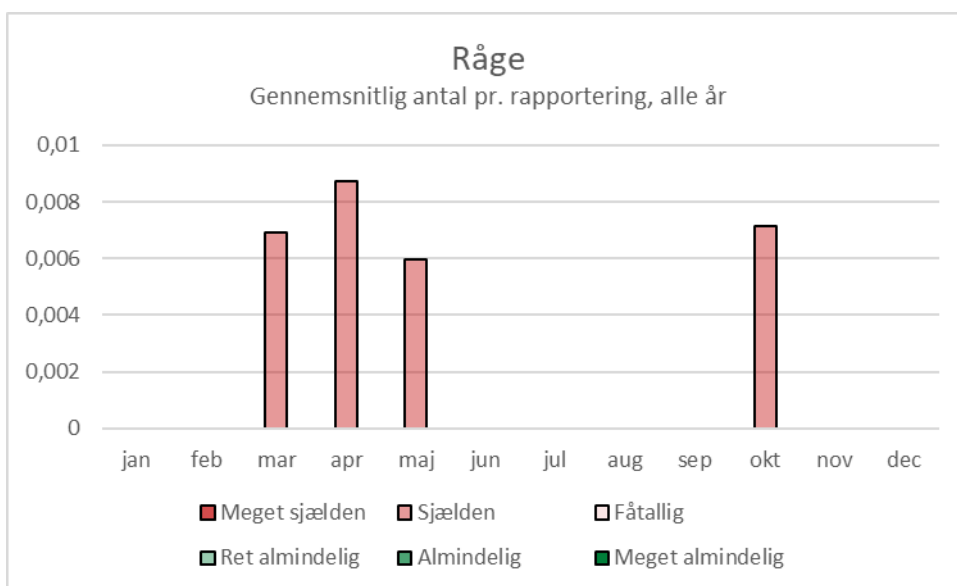
Antal pr. rapportering	0,84569
Set på dage (n=3.646)	43
Procent af dage	1,2
Forekomst som	EVF

Råge *Corvus frugilegus*

Råge forekommer fra Irland til Sydøstsibirien og Kina, er dog sjældnere i Skandinavien og Sydeuropa (Keller et al. 2020). Arten yngler i trægrupper, parker og små skove og forekommer især i det østlige Danmark. De nærmeste ynglesteder er i Esbjerg og på Fanø (Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste danske råger er standfugle. I oktober-november og marts-april passerer trækkende fugle fra Skandinavien og Østeuropa det østlige Danmark. De fleste forbliver som vintergæster i landet (Bønløkke et al. 2006). Råge ses på Skallingen kun under forårs- og efterårstræk. Arten er sjælden og blev set 9 dage (= 0,2 %). Kun i syv år er der indberettet råger. Det højeste antal var 10 fugle den 16. oktober 1977. Arten ses fra marts til maj samt i oktober.

Antal pr. rapportering	0,00403
Set på dage (n=3.646)	9
Procent af dage	0,2
Forekomst som	FE

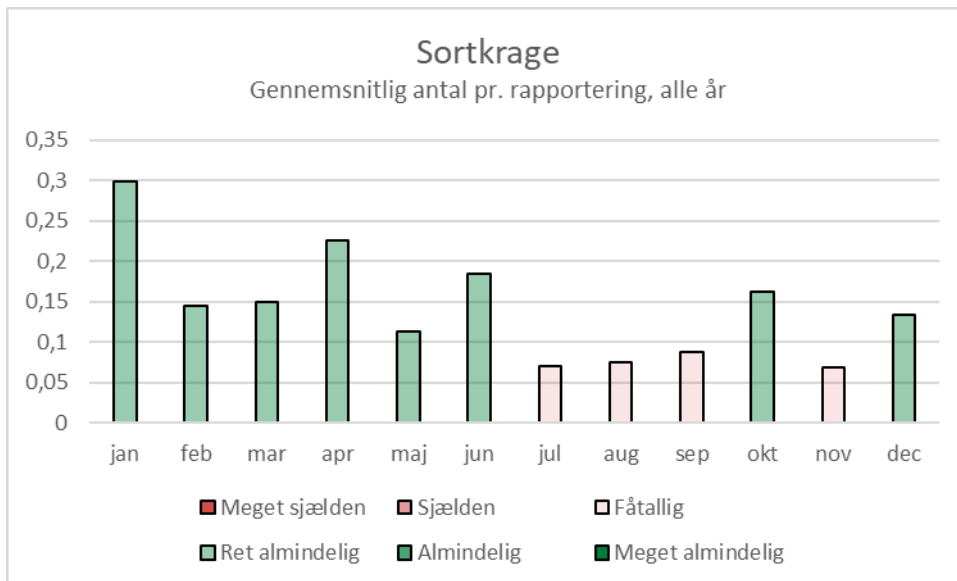
Sortkrage *Corvus corone*

Sortkrage, Skallingen, 21.3.2020.

Sortkrage forekommer mest i det vestlige Europa (Keller et al. 2020, BW). Arten findes i det sydlige Danmark og yngler ifølge alle tre atlaser muligt på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske sortkrager er standfugle (Bønløkke et al. 2006). Sortkrage er på Skallingen helårsfugl. Arten er ret almindelig og blev set 412 af 3.646 dage (= 11,3 %). Sortkrage forekommer ligesom gråkrage hele året. Den er dog kun halvt så hyppig som gråkrage. Arten topper i januar og er mindst udbredt fra juli til september samt november. Arten er blevet indberettet i næsten alle år. Det højeste antal var 69 fugle den 15. oktober 2020. De fleste årsmaksima er dog etcifrede. Der forekommer også hybrider mellem grå- og sortkrage på Skallingen.

Antal pr. rapportering	0,14679
Set på dage (n=3.646)	412
Procent af dage	11,3
Forekomst som	H

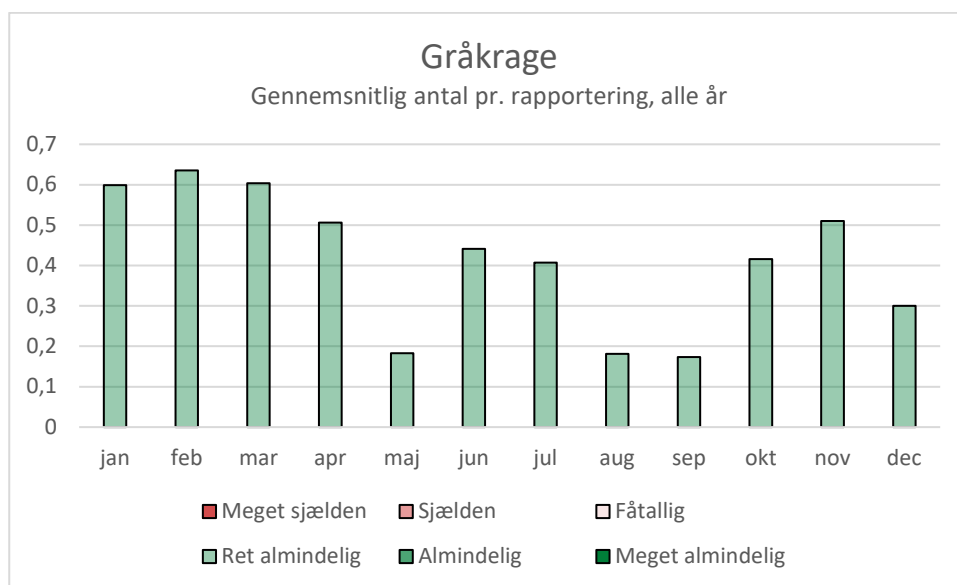
Gråkrage *Corvus cornix*

Gråkrage, Skallingen, 11.2.2022.

Gråkrage forekommer mest i det østlige Europa samt Skandinavien, Irland og Skotland (Keller et al. 2020, BW). Arten forekommer i hele Danmark og yngler ifølge alle tre atlasser på Skallingen, enten muligt eller i Atlas 3 endda sikkert (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste danske gråkrager er standfugle. Desuden ses trækfugle og vintergæster fra Skandinavien og Østeuropa (Bønløkke et al. 2006). Gråkrage er på Skallingen helårsfugl. Arten er hele året ret almindelig og blev set 562 af 3.646 dage (= 15,4 %). Arten er mest udbredt fra januar til april og forekommer mindst i maj og august-september. Arten er blevet indberettet i næsten alle år. Det højeste antal var 384 sydtrækkende fugle den 16. oktober 1994. De øvrige årsmaksima er dog et- eller tocifrede.

Antal pr. rapportering	0,39887
Set på dage (n=3.646)	562
Procent af dage	15,4
Forekomst som	H

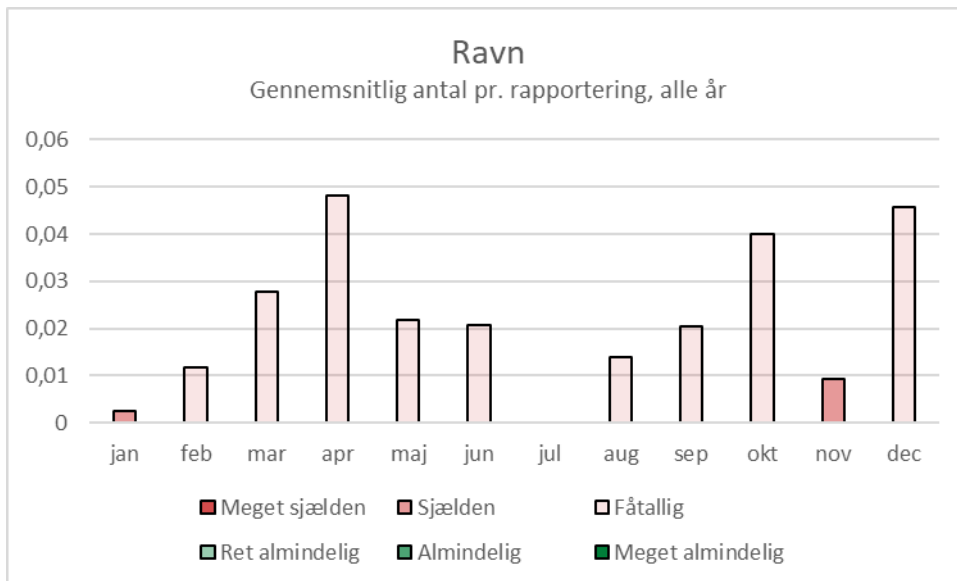
Ravn *Corvus corax*

Sølvmåge jagter ravn med bytte, Skallingen, 6.2.2021.

Ravn forekommer både i Nordamerika og Eurasien samt det sydlige Middelhavsområde (Keller et al. 2020, BW). Arten har siden Atlas 1 spredt sig fra det sydøstlige Jylland over hele Danmark. Den yngler ikke på Skallingen, under Atlas 3 dog på Fanø, i Marbæk og nord for Blåvand (Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske ravne er standfugle (Bønløkke et al. 2006). Ravn ses på Skallingen som strejffugl især om for- og efteråret. Arten er fåtallig og blev set 104 af 3.646 dage (= 2,9 %). Den ses fra august til juni og topper i april, december og oktober. Ravne blev første gang observeret på Skallingen den 27. februar 1996. Siden blev de set hvert år (med undtagelse af 2005). Det højeste antal var 10 fugle den 10. oktober 2015.

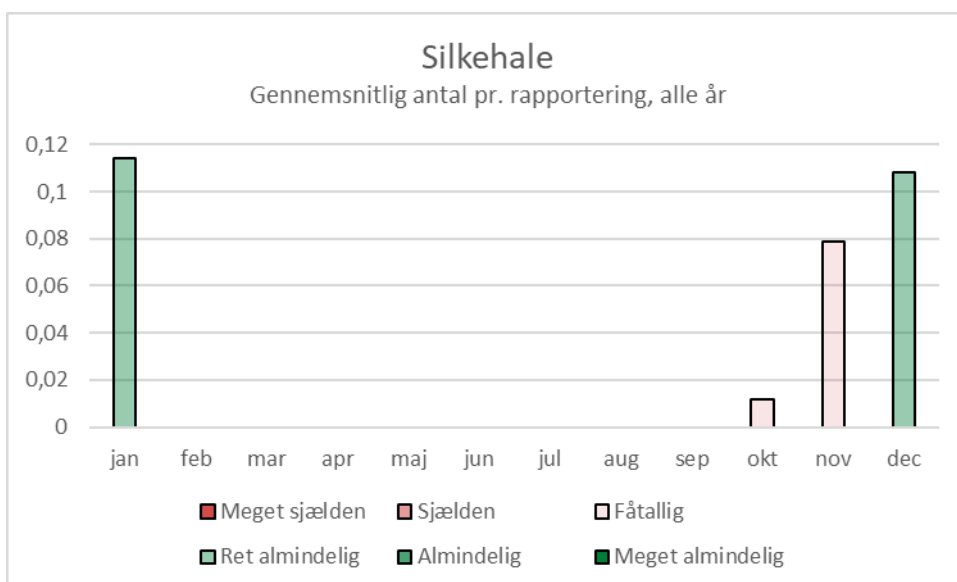
Antal pr. rapportering	0,02767
Set på dage (n=3.646)	104
Procent af dage	2,9
Forekomst som	FEV

Silkehale *Bombycilla garrulus*

Silkehale forekommer cirkumpolart. I Europa yngler den i den boreale zone af Skandinavien og Rusland (Keller et al. 2020). I Danmark observeres vintergæster mellem oktober og april. Arten kan optræde invasionsagtigt i Nord- og Centraleuropa (Bønløkke et al. 2006). Silkehale er fåtallig på Skallingen og blev set 16 dage (= 0,4 %). Arten ses fra oktober til januar med top i december-januar, hvor den er ret almindelig. Arten blev observeret i syv år. Den 20. december 1996 blev der set 25 fugle.

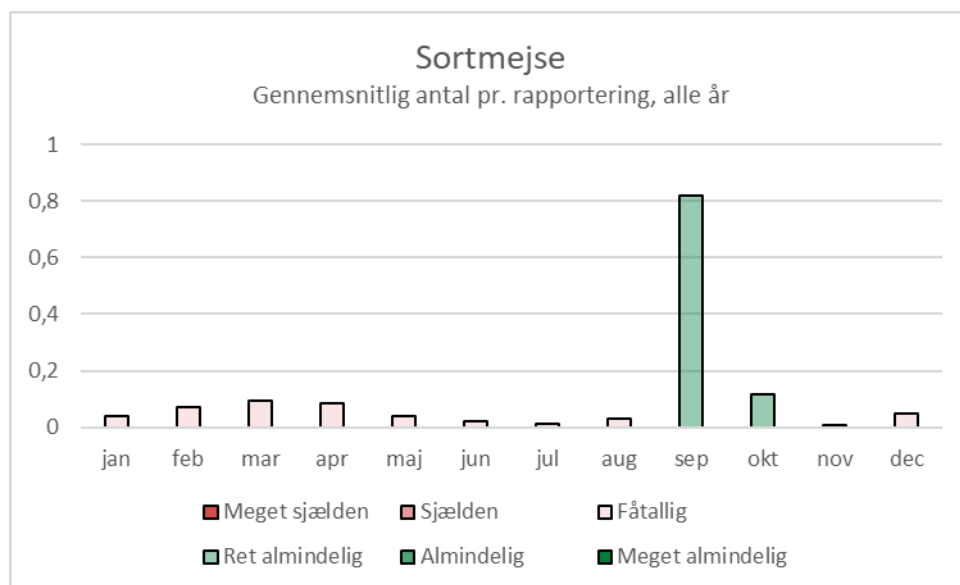
Antal pr. rapportering	0,01894
Set på dage (n=3.646)	16
Procent af dage	0,4
Forekomst som	EV

Sortmejse *Periparus ater*

Sortmejse yngler fra Nordafrika gennem Europa og Asien til Kamtjatka og Taiwan i det fjerne øst (Keller et al. 2020). Sortmejse har været sandsynligt ynglende på Skallingen under alle tre atlasser. Arten forekommer i nåleskovene i stort set hele Danmark (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske fugle er standfugle. Der ses desuden træk-og vintergæster fra Norge, Sverige, Finland og Estland. I nogle år sker invasioner fra Skandinavien (Bønløkke et al. 2006). Sortmejse er ret almindelig på Skallingen og blev set 120 af 3.646 dage (= 3,3 %). Sortmejse ses hele året fåtallig. Arten har en tydelig top i september, hvor den er almindelig. Siden 2008 blev arten set hvert år. Det højeste antal var 320 fugle den 17. september 1988, fulgt af 150 fugle den 22. september 1988 og 122 fugle den 8. september 1996. Normalt er dog etcifrede årsmaksima. Sortmejse er fåtallig helårsfugl på Skallingen, men ses mest under efterårstrækket.

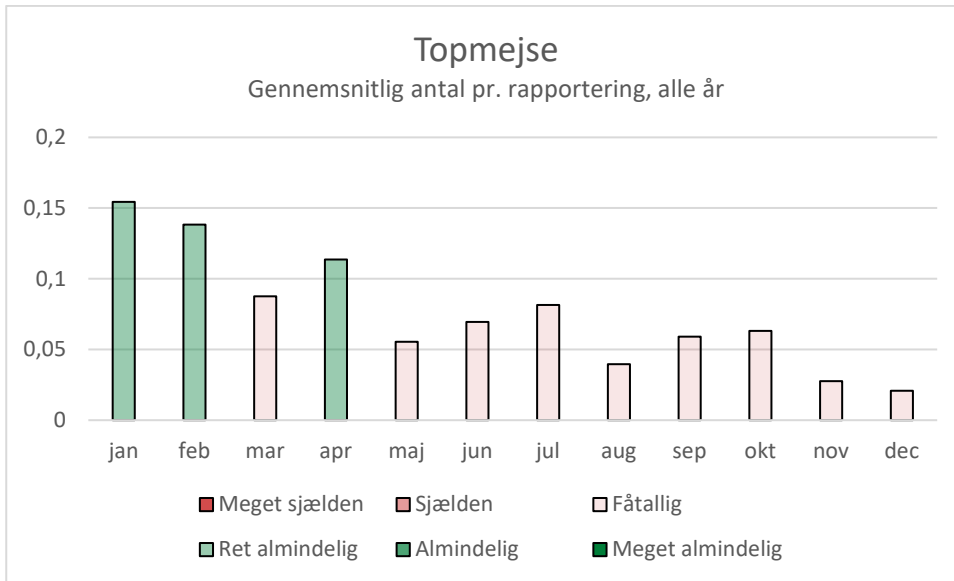
Antal pr. rapportering	0,15861
Set på dage (n=3.646)	120
Procent af dage	3,3
Forekomst som	HE

Topmejse *Lophophanes cristatus*

Topmejse forekommer fra Spanien til Ural (Keller et al. 2020) og har været ynglende på Skallingen under alle tre atlasser (under Atlas 1 endda sikkert). Arten forekommer i Danmark i nåleskovene vest for Storebælt (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Topmejse er en udpræget standfugl, og kun ungfugle spreder sig i sensommeren over begrænsede afstande (Bønløkke et al. 2006). Topmejse er fåtallig på Skallingen og blev set 158 af 3.646 dage (= 4,3 %). Topmejse ses hele året på Skallingen, mest i januar-februar og april. Arten ses de fleste år. Det højeste antal var 18 fugle den 10. januar og den 21. februar 1996. Arten er helårsfugl på Skallingen, ses dog tiere om vinteren og foråret.

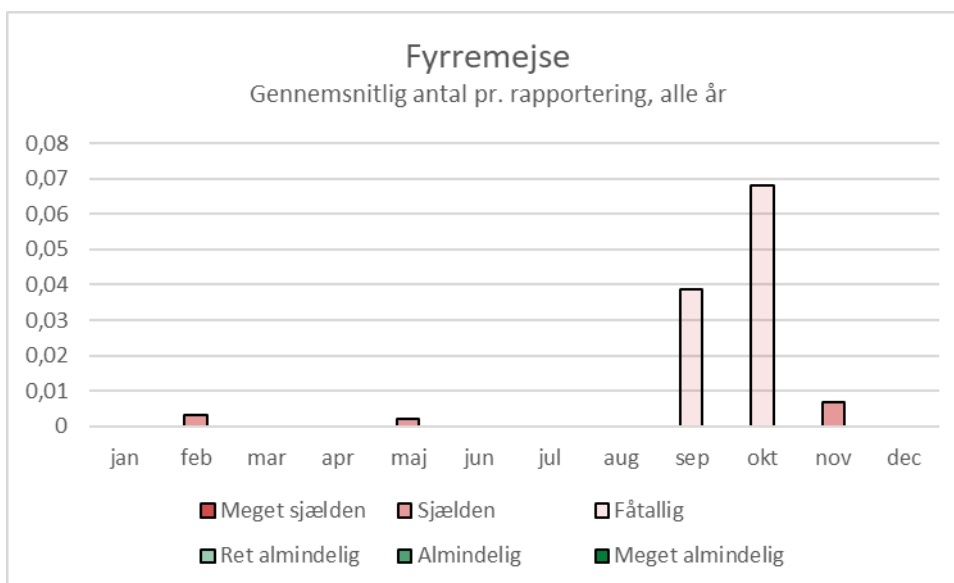
Antal pr. rapportering	0,07145
Set på dage (n=3.646)	158
Procent af dage	4,3
Forekomst som	H

Fyrremejse *Poecile montanus*

Fyrremejse forekommer fra Frankrig og England til det russiske fjerne øst og Japan (Keller et al. 2020). Arten har ynglet i Danmark siden 1981. I mellemtiden har den spredt sig fra Sønderjylland til Ringkøbing Fjord og Horsens Fjord i nord. De nærmeste ynglesteder ligger ifølge Atlas 3 ved Ho (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten er en udpræget standfugl. De nordskandinaviske fugle kan dog tage på længere, irregulære vandringer (Bønløkke et al. 2006). Fyrremejse er fåtallig på Skallingen og blev set 63 af 3.646 dage (= 1,7 %). Fyrremejse ses fåtallig i september-oktober og sjældent i november, februar og maj. Arten blev første gang observeret den 27. september 2013. Siden blev den set hvert år og altid på Grønningen. Det højeste antal var 6 fugle den 5. september 2016. Fyrremejse ses på Skallingen især om efteråret som strejfgæst.

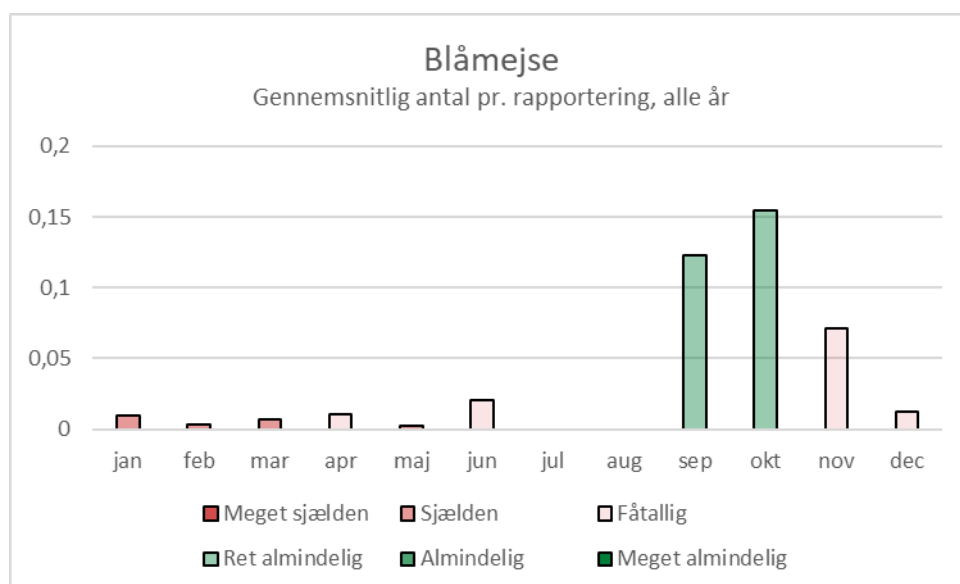
Antal pr. rapportering	0,03062
Set på dage (n=3.646)	63
Procent af dage	1,7
Forekomst som	E

Blåmejse *Cyanistes caeruleus*

Blåmejse forekommer i Europa, Tyrkiet og dele af Iran (Keller et al. 2020). Arten, som forekommer i hele Danmark især i løv- og blandskov, men også i parker og haver, har ifølge Atlas 2 og 3 ynglet på Skallingen, ifølge Atlas 3 endda sikkert. Arten har udbredt sig i de seneste år ved vestkysten (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske fugle er standfugle. Der kommer dog også træk- og vintergæster fra Skandinavien, i nogle år invasionsagtigt, især i september-oktober. Vintergæsterne forlader landet i marts-april (Bønløkke et al. 2006). Blåmejse er fåtallig på Skallingen og blev set 75 af 3.646 dage (= 2,1 %). Arten ses fra september til juni og topper tydeligt i september-oktober. Arten virker på Skallingen i fremgang de seneste ti år. Siden 2010 blev den set i hvert år og flere år med tocifrede årsmaksima. Det højeste antal var 75 trækkende fugle den 13. oktober 2018. Blåmejse ses mest under efterårstrækket på halvøen. Den er dog også en sjælden til fåtallig helårsfugl på Skallingen.

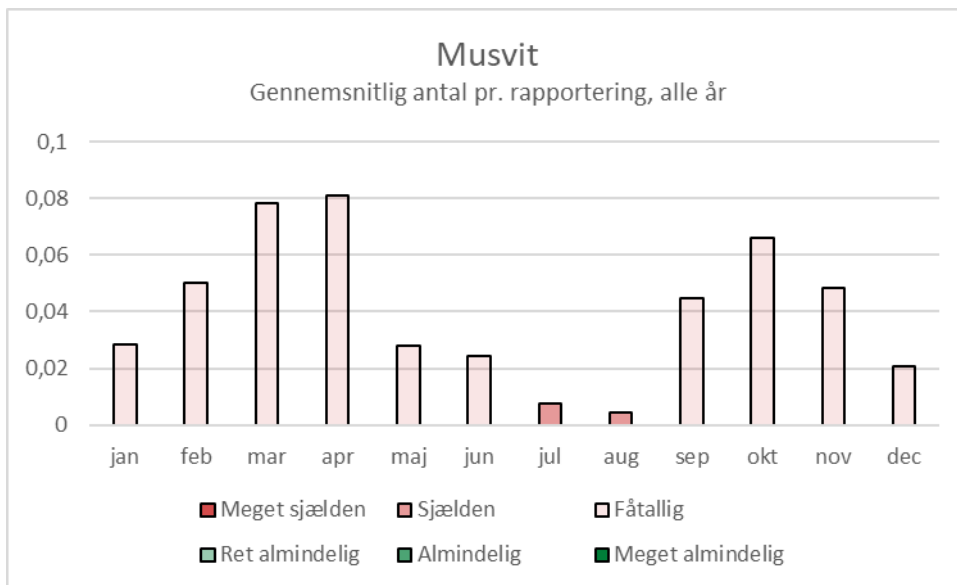
Antal pr. rapportering	0,07897
Set på dage (n=3.646)	75
Procent af dage	2,1
Forekomst som	HE

Musvit *Parus major*

Musvit yngler fra Nordvestafrika og over stort set hele Europa til det russiske fjerne øst og Sundaerne (Keller et al. 2020). Arten, som forekommer i hele Danmark i skov, krat og haver, har ifølge i alle tre atlasser ynglet på Skallingen, ifølge Atlas 3 endda sikkert (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske musvitter er standfugle. I oktober og i marts-april passerer skandinaviske og nordøsteuropæiske trækfugle Danmark, og nogle bliver som vintergæster (Bønløkke et al. 2006). Musvit er fåtallig på Skallingen og blev set 114 af 3.646 dage (= 3,1 %). Musvit forekommer hele året på Skallingen, mest i marts-april og oktober, mindst i juli-august. Arten blev set hvert år siden 2009, dog ikke med helt så høje årsmaksima som blåmejse. Det højeste antal var 15 fugle den 17. oktober 2016 og den 19. oktober 2018. Musvit ses mest om for- og efteråret som trækfugl på halvøen. Den forekommer dog også som sjælden til fåtallig helårsfugl på Skallingen.

Antal pr. rapportering	0,05009
Set på dage (n=3.646)	114
Procent af dage	3,1
Forekomst som	HEVF

Pungmejse *Remiz pendulinus*

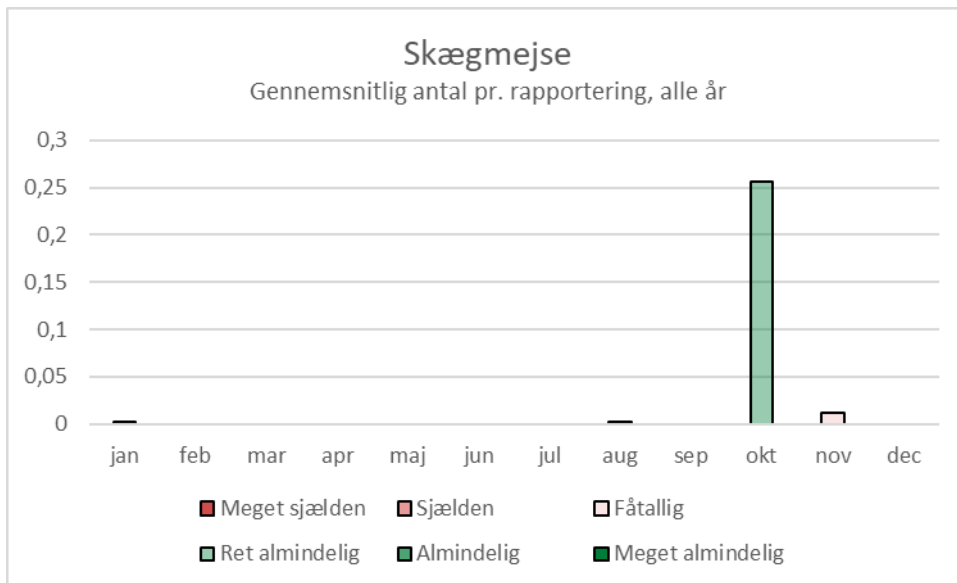
Pungmejse forekommer fra Holland til Vestsibirien, desuden i Spanien (Keller et al. 2020). Arten er indvandret i Danmark i 1964 og yngler spredt i landet, gerne i moseområder. De nærmeste ynglesteder ligger ved Filsø og øst for Esbjerg (Vikstrøm & Moshøj 2020). De nordeuropæiske pungmejser er trækfugle. Fuglene forlader Danmark i september mod sydsydvest, overvintrer i Sydvestfrankrig og vender tilbage mellem marts og maj (Bønløkke et al. 2006). Pungmejse er meget sjælden på Skallingen. Den blev set 2 dage. En fugl blev observeret den 24. september 2011 og en anden den 19. oktober 2013, begge på Grønningen.

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T (E)

Skægmejse *Panurus biarmicus*

Skægmejse forekommer spredt gennem Europa og det nordlige og centrale Asien, hvor der er rørskov (Keller et al. 2020). Arten har første gang ynglet i Danmark i 1966, men aldrig på Skallingen. De nærmeste ynglesteder ligger ifølge Atlas 3 ved Filsø, Sneum og Sønderho (Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten gælder for at være stedfast, men spreder sig dog især i oktober også over længere distancer (Bønløkke et al. 2006). I denne sammenhæng ses den også på Skallingen. Skægmejse er fåtallig på Skallingen og blev set 52 af 3.646 dage (= 1,4 %). Skægmejse ses på Skallingen mest i oktober, hvor arten er almindelig. I november forekommer den endnu fåtallig. I januar og august ses den sjældent. Skægmejser blev første gang observeret på Skallingen den 24. oktober 1993, siden dog i 20 år. Det højeste antal var 38 trækkende fugle på Grønningen den 11. oktober 2009.

Antal pr. rapportering	0,09723
Set på dage (n=3.646)	52
Procent af dage	1,4
Forekomst som	E

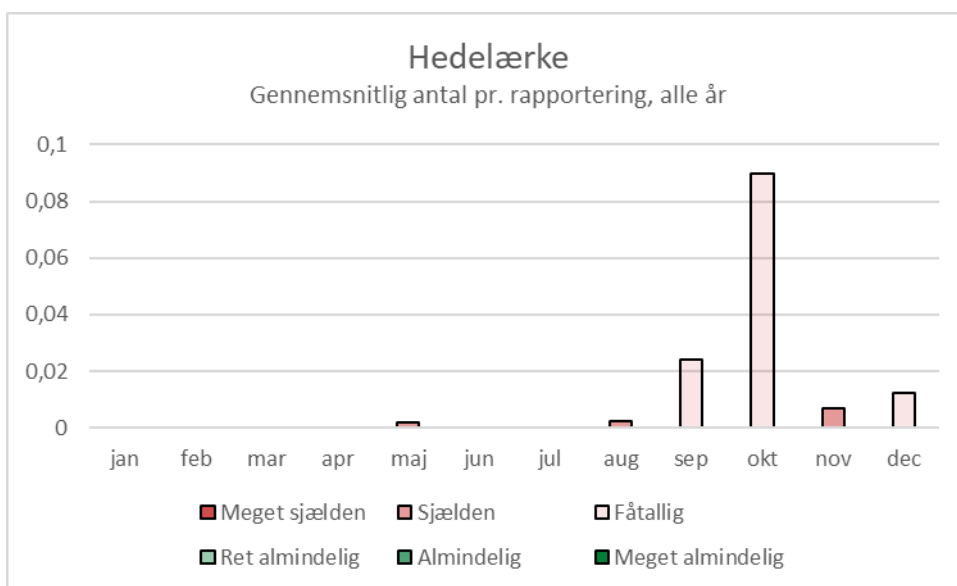

Hedelærke *Lullula arborea*

Hedelærke yngler i de fleste områder af Europa (men ikke i det nordlige Skandinavien og Rusland) samt Nordafrika og Mellemøsten (Keller et al. 2020). Arten var under Atlas 1 og 2 sandsynligt ynglende på Skallingen, men ikke længere under

Antal pr. rapportering	0,03747
Set på dage (n=3.646)	60
Procent af dage	1,7
Forekomst som	(F)E

Atlas 3. Arten, som generelt er i fremgang i Danmark, yngler dog sandsynligt stadigvæk ved Ho og Blåvand (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De nordeuropæiske hedelærker overvintrer i Vesteuropa og Middelhavsområdet (Bairlein et al. 2014). Hedelærke er fåtallig på Skallingen og blev set 60 af 3.646 dage (= 1,7 %). Arten ses på Skallingen fra august til december samt i maj. Den har en tydelig top i oktober og er i de andre måneder meget fåtallig eller sjælden. Hedelærke blev set sporadisk indtil 2005, hvorfra den blev set hvert år. Det højeste antal var 23 fugle den 10. oktober 2015. I 2013, 2018 og 2020 blev der observeret dagsmaksima med 11 fugle. Alle andre år blev der kun set encifrede antal. Fuglene bliver mest observeret trækkende.

Sanglærke *Alauda arvensis*

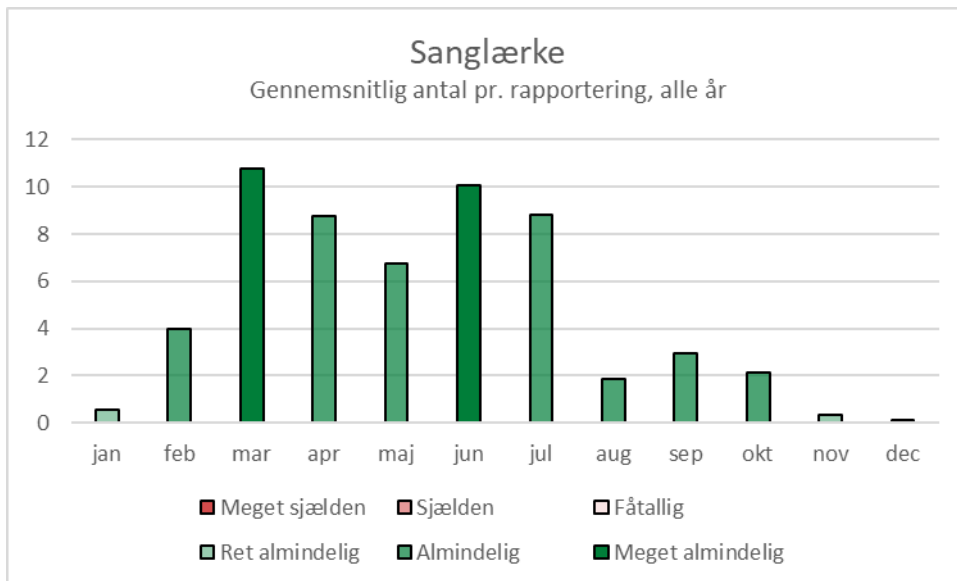

Sanglærke, Skallingen, 27.3.2021.

Sanglærken yngler i næsten hele Palæarktisk (men ikke i Arktisk og i Sydasiens). I Middelhavsområdet er den også mindre udbredt (Keller et al. 2020). Sanglærke har under alle atlaser været ynglende på Skallingen, under Atlas 3 endda sikkert.

Antal pr. rapportering	3,79627
Set på dage (n=3.646)	831
Procent af dage	22,8
Forekomst som	FYEV

Desuden er Skallingen et af de tætteste områder baseret på timetælling (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske sanglærker er trækfugle og forlader Danmark i oktober. De første fugle vender hjem i februar. Desuden bliver Danmark passeret mellem februar og maj samt september til november af gennemtrækkende fugle (Bønløkke et al. 2006). Sanglærke er almindelig på Skallingen og blev set 831 af 3.646 dage (= 22,8 %). Arten ses hele året, mest dog fra marts til juli. I marts og juni er den endda meget almindelig. Den højeste antal var 700 fugle den 22. september 2019. Siden 2012 har makstallene ligget konstant over 150. Man kan altså ikke se den tilbagegang, som ellers bliver berettet fra Danmark. De højeste tal er træktal, men om foråret og tidlig sommer kan der i de seneste år ofte ses og høres mellem 100 og 200 syngende sanglærker på Skallingen.

Toplærke *Galerida cristata*

Toplærke yngler mest i Syd- og Østeuropa og findes også i Nordafrika og i Asien hen til Korea (Keller et al. 2020). Arten er fra Skallingen ikke indberettet i dofbasen. Der findes kun en usikker indberetning af en ”lærke med meget stor top, ’kraftigere’ næb end sanglærkens” med antal 0 fra den 14. juli 2015. Alligevel er toplærke i Atlas 1 anført som ”sandsynlig ynglende” på Skallingen (Dybbro 1976). Allerede i Atlas 2 var den dog forsvundet. I dag yngler arten, som har toppet i Danmark i 1930erne og 1940erne, kun i Hirtshals (Vikstrøm & Moshøj 2020). Der findes en del observationer af toplærker fra Blåvandshuk indtil midt i 1980erne og fra Esbjerg havn til slutningen af 1990erne. Sidste gang en toplærke blev set i Sydvestjylland var i 2004. Toplærke er standfugl (Bønløkke et al. 2006).

Bjerglærke *Eremophila alpestris*

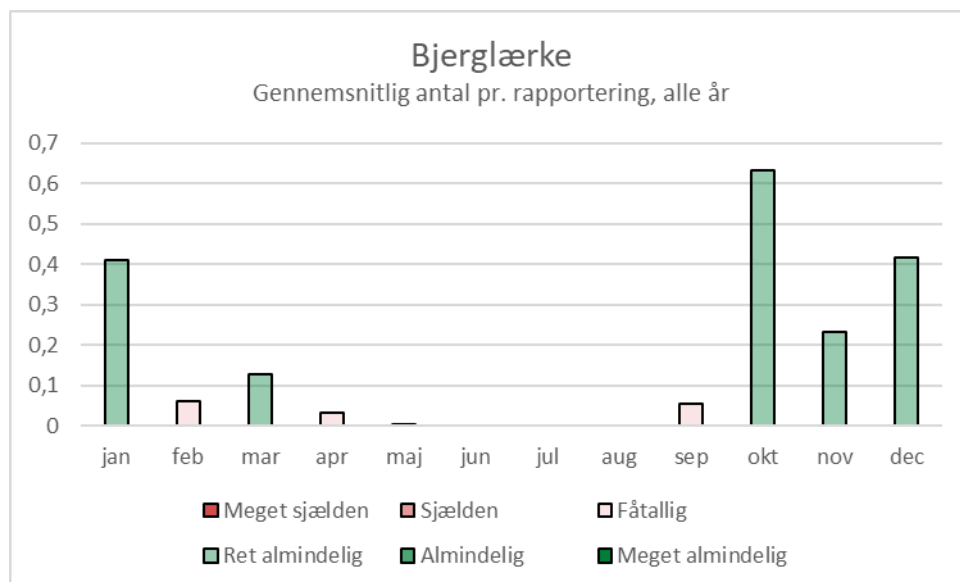

Bjerglærker på Skallingen, 29.10.2021.

I Europa yngler bjerglærker i de skandinaviske bjerge og langs den arktiske kyst samt på Balkan. Arten findes dog også i Nordsibirien, de centralasiatiske stepper og i Nordamerika (Keller et al. 2020). Arten ses i Danmark som træk- og

Antal pr. rapportering	0,30594
Set på dage (n=3.646)	148
Procent af dage	4,1
Forekomst som	EVF

vintergæst fra Skandinavien og Nordrusland (Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Bjerglærke er ret almindelig på Skallingen og blev set 148 af 3.646 dage (= 4,1 %). Arten ses fra september til maj. Den toppe i oktober, er dog hen til januar ret almindelig. Arten ses næsten hvert år. Det højeste antal var 120 fugle den 13. januar 1977. Trecifrede tal er dog usædvanligt. De næsthøjeste dagsmaksima var 100 den 15. oktober 1961, 45 den 6. november 1976 og 42 den 14. oktober 2020.

Korttået lærke *Calandrella brachydactyla*

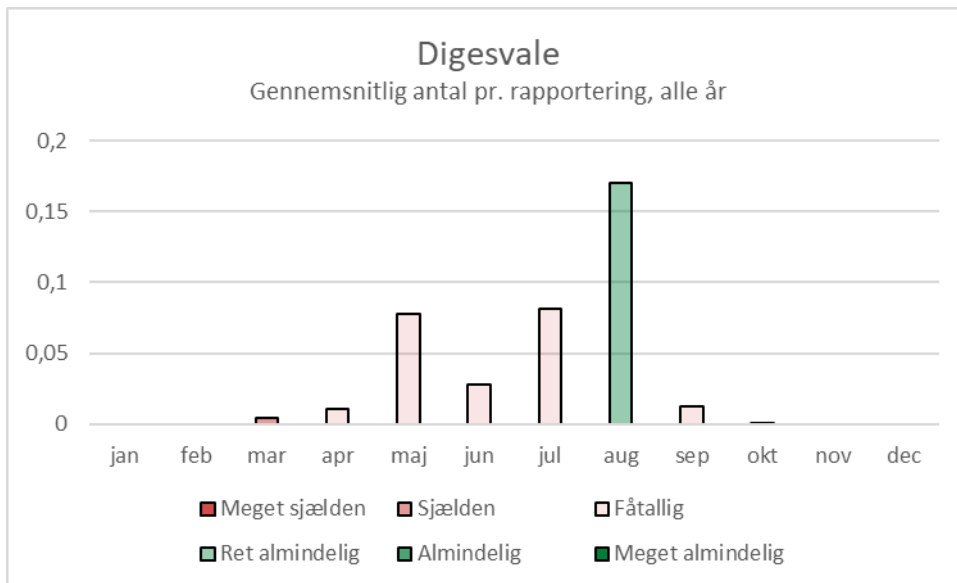
Korttået lærke yngler i Sydeuropa, Nordafrika, Mellemøsten og videre mod øst til det vestlige Mongoliet. Den overvintrer fra Sahelzonen til Indien (Keller et al. 2020). Korttået lærke er meget sjælden på Skallingen. Den blev set 1 dag på Skallingen trækkende mod syd den 20. oktober 2016 (SU).

Antal pr. rapportering	0,00040
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Digesvale *Riparia riparia*

Digesvale er vidt udbredt over Eurasien og Nordamerika (Keller et al. 2020). Arten har aldrig ynglet på Skallingen. Der findes dog ynglesteder på den anden side af Ho Bugt (Vikstrøm & Moshøj 2020). Den yngler i selvgravede huller i lerklinter, og de findes ikke på Skallingen, men i nærheden ved Marbæk og Sjelborg på den østlige side af Ho Bugt. Digesvalerne forlader Danmark i slutningen af august og vender tilbage i maj. Desuden findes der skandinaviske trækgæster om foråret og om efteråret. Arten overvintrer i tropisk Afrika (Bønløkke et al. 2006). Digesvale er fåtalig på Skallingen og blev set 42 dage = 1,2 %. Arten ses allerede fra marts og til oktober og med top i august. Arten er mere fåtalig end bysvaler. Digesvaler blev observeret i 19 år, deraf 15 siden 1999. Normalt blev der kun set enkelte eller få fugle. Det højeste antal var 40 den 7. august 1976, fulgt af 15 den 22. maj 2005.

Antal pr. rapportering	0,02176
Set på dage (n=3.646)	42
Procent af dage	1,2
Forekomst som	FE

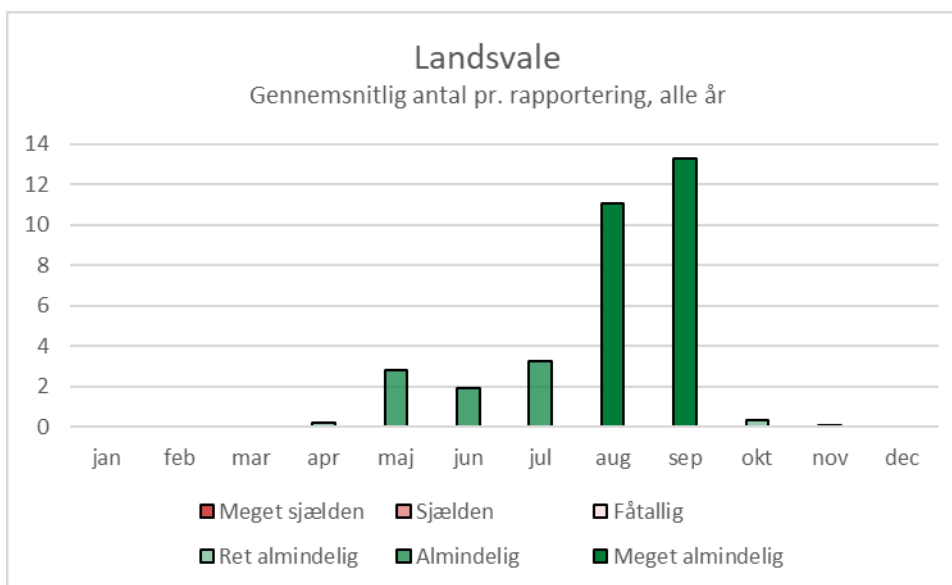
Landsvale *Hirundo rustica*

Landsvaler i klitterne ved Skalling Ende, 5.8.2004.

Landsvale er holarktisk og yngler bl.a. i det meste af Europa (Keller et al. 2020). Arten, som er vidt udbredt over hele Danmark, yngler under Atlas 1 og 2 på Skallingen, dog ikke længere under Atlas 3 (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste europæiske fugle overvintrer i det tropiske Afrika. Fuglene forlader Danmark i september-oktober og vender tilbage i april. Allerede i august-september passerer skandinaviske fugle Danmark. Landsvaler yngler ofte hvert år samme sted (Bønløkke et al. 2006). Landsvale er almindelig på Skallingen og blev set 443 af 3.646 dage = 12,2 %. Arten ses fra april til oktober-november. Landsvalerne topper under efterårstrækket i august og september, hvor de er meget almindelige. Det højeste antal var 3.500 fugle den 14. september 2014, fulgt af 2.450 den 22. september 2019. Den 19. september 2014 blev der igen talt 2.000 fugle. De nævnte dage er dog de eneste dage med firecifrede antal. Mere normalt er trecifrede makstal, men der forekommer også år med kun encifrede makstal (senest 2008).

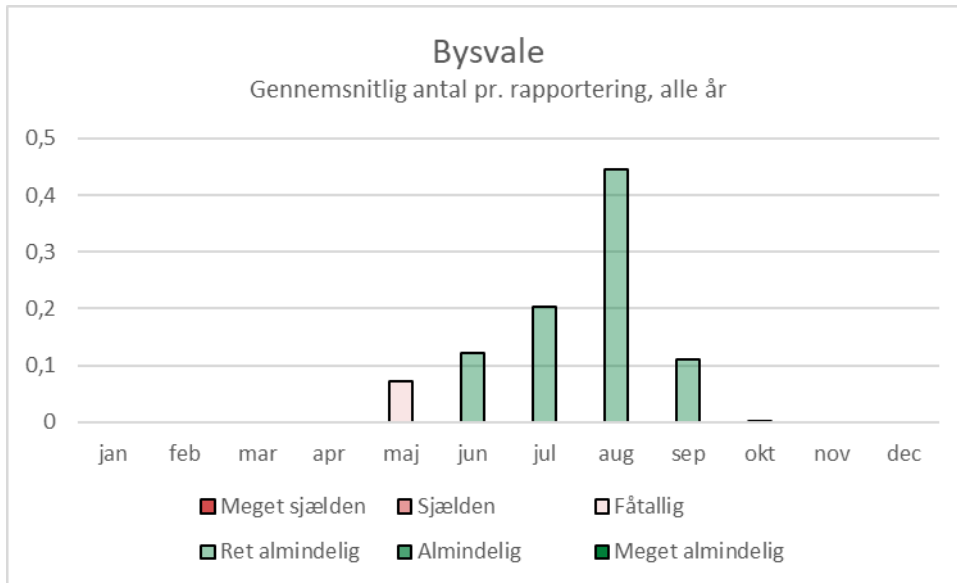
Antal pr. rapportering	2,63000
Set på dage (n=3.646)	443
Procent af dage	12,2
Forekomst som	FE

Bysvale *Delichon urbicum*

Bysvale yngler i hele Palæarktisk (Keller et al. 2020). Bysvalen har dog aldrig ynglet på Skallingen. Arten yngler i Blåvand, på den østlige side af Ho Bugt og på Fanø (Vikstrøm & Moshøj 2020). Den overvintrer i det tropiske Afrika (de skandinaviske i det sydlige Afrika). Arten forlader Danmark i september og vender tilbage i april-maj. Der mangler dog genfund i Afrika (Bønløkke et al. 2006). Bysvale er fåtallig på Skallingen og blev set 58 dage (= 1,6 %). Arten ses fra maj til oktober med top i august. Det højeste antal var 100 fugle den 31. august 2005. I alle andre år blev der kun set maksimalt encifrede eller lave tocifrede antal.

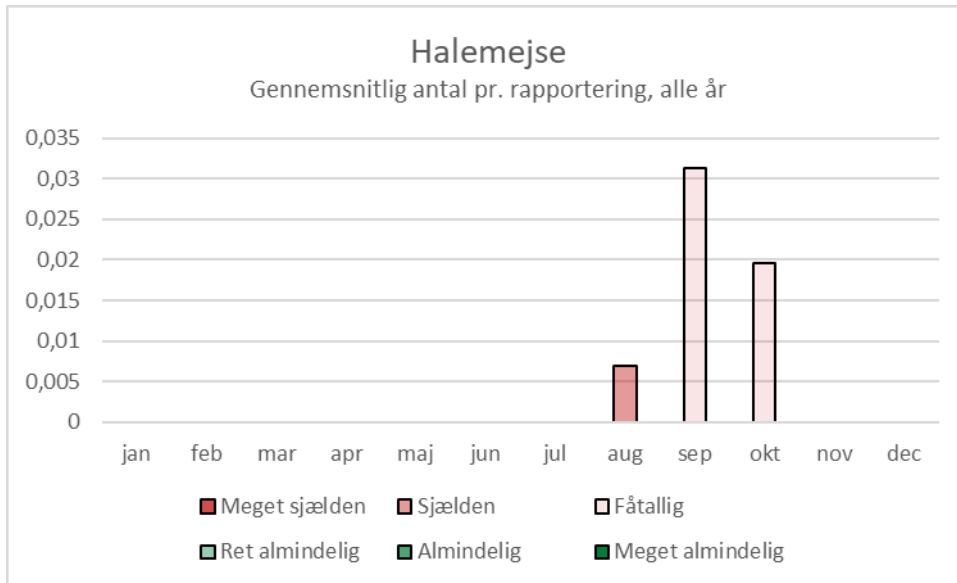
Antal pr. rapportering	0,05573
Set på dage (n=3.646)	58
Procent af dage	1,6
Forekomst som	FE

Halemejse *Aegithalos caudatus*

Halemejse forekommer i det meste af Europa og i et bælte gennem Asien til Kamtjatka og Japan. Arten mangler dog i det arktiske og i de tørre stepper nord for Sortehavet og det Kaspiske Hav (Keller et al. 2020, BW). Halemejse lever i løv- og blandingsskov og har derfor aldrig ynglet på Skallingen. Arten yngler i store dele af Danmark, men mindre i det vestlige Jylland. De nærmeste ynglesteder ligger øst for Esbjerg og nord for Oksbøl (Vikstrøm & Moshøj 2020). I Danmark forekommer to underarter. Den sydlige subspecies *europaeus* er stand- eller strejffugle med kun mindre vandringer mest fra slutning september til starten af november eller i marts-april. Den nordlige subspecies *caudatus* kan komme på invasionsagtige vandringer fra Nordskandinavien og Rusland til Danmark. Disse trækfugle passerer Danmark i oktober-november (Bønløkke et al. 2006). Halemejse er fåtallig på Skallingen og blev set 9 dage (= 0,2 %). Halemejse ses kun fra august til oktober, med top i september. Der blev observeret tre halemejser på Skallingen den 20. august 1971. Derefter blev arten først indberettet igen den 20. oktober 2008. Siden blev den dog set i syv år. Det højeste antal var 26 fugle på Grønningen den 21. oktober 2010. Halemejse ses kun på Skallingen om efteråret som strejf- eller trækfugl.

Antal pr. rapportering	0,01128
Set på dage (n=3.646)	9
Procent af dage	0,2
Forekomst som	E

Skovsanger *Phylloscopus sibilatrix*

Skovsanger yngler i store dele af Europa, dog mindre i Sydeuropa samt mod østen videre til Sydsibirien og Nordøstkasakhstan. Den overvintrer i det tropiske Afrika (Keller et al. 2020). Arten forekommer i Danmark især i det østlige Jylland og på øerne. Arten, som er en udpræget skovfugl, har aldrig ynglet på Skallingen. De nærmeste ynglelokaliteter ligger i plantagerne nord for Oksbøl og i Marbæk (Vikstrøm & Moshøj 2020). Skovsanger ankommer i Danmark fra slutningen af april og forlader landet igen mellem slutningen juli og august. I maj-juni og juli-september trækker gæster gennem landet (Bønløkke et al. 2006). Skovsanger er meget sjælden på Skallingen og blev set 4 dage. Arten blev observeret den 3. august 1975, 23. maj 2007, 23. august 2011 og 19. september 2014.

Antal pr. rapportering	0,00081
Set på dage (n=3.646)	4
Procent af dage	0,11
Forekomst som	T (EF)

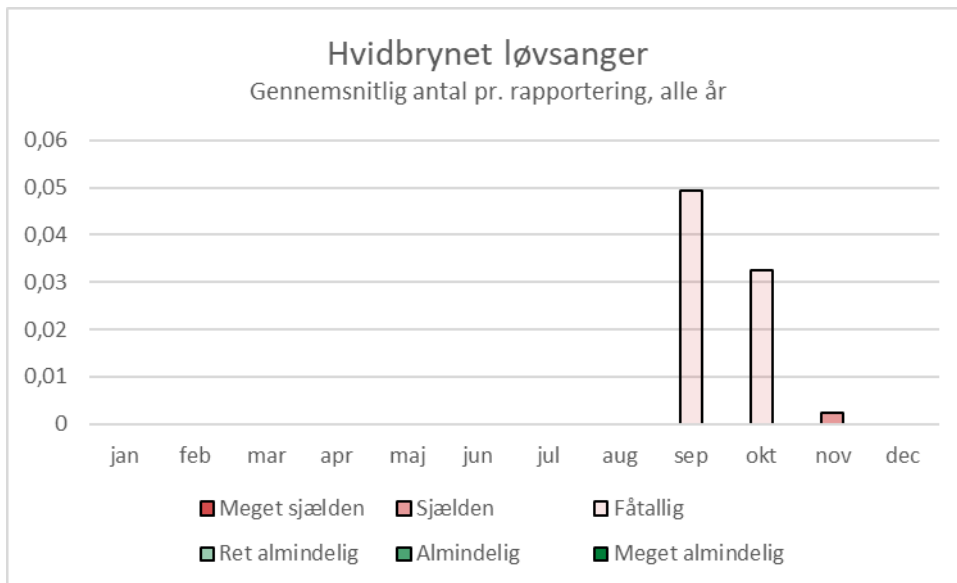
Hvidbrynet løvsanger *Phylloscopus inornatus*

Hvidbrynet løvsanger gemmer sig i krattet ved bistaderne, Skallingen, 7.11.2020.

Hvidbrynet løvsanger yngler fra Ural og det asiatiske Rusland til Nordmongoliet og Nordøstkina. Arten overvintrer i Indien, Østkina og Malayahalvøen (Keller et al. 2020). Hvert år bliver nogle fugle set i Europa mellem slutningen september og slutningen oktober (Olsen 1992, Bairlein et al. 2014, Christensen et al. 2022). Hvidbrynet løvsanger er fortsat sjælden i Danmark, men ses regelmæssigt under efterårstrækket på Skallingen. Arten er fåtallig på halvøen og blev set 47 dage (= 1,3 %). Arten ses fra september til november. I november er arten dog sjælden. Hvidbrynet løvsanger blev første gang observeret den 22. oktober 1967, derefter først igen den 5. oktober 1995 og den 17. oktober 2001. Siden 2005 er arten blevet set hvert år med undtagelse af 2009 og 2010, den 28. september 2013 blev der endda set 7 fugle på Grønningen.

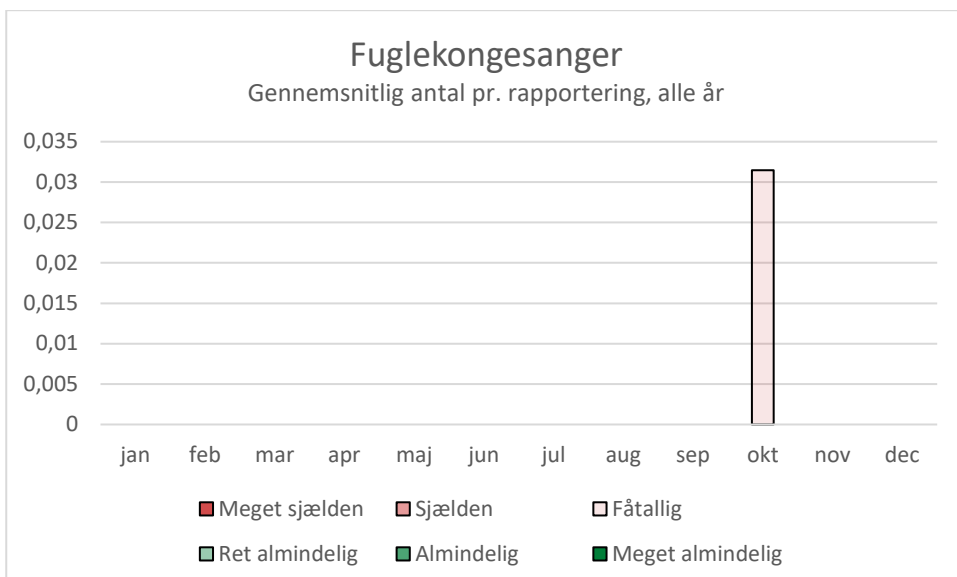
Antal pr. rapportering	0,01786
Set på dage (n=3.646)	47
Procent af dage	1,3
Forekomst som	E

Fuglekongesanger *Phylloscopus proregulus*

Fuglekongesanger yngler i tajgaen fra Vestsibirien til Stillehavet og overvintrer i Sydkina. I Centraleuropa bliver hvert år set fugle i oktober-november (Olsen 1992, Bairlein et al. 2014, Christensen et al. 2022). Fuglekongesanger er fåtalig på Skallingen og blev set 12 dage (= 0,3 %). Arten blev set i fem år siden 1999, altid kun en enkelt fugl og altid i oktober (1999, 2008, 2010, 2011, 2020).

Antal pr. rapportering	0,01182
Set på dage (n=3.646)	12
Procent af dage	0,3
Forekomst som	E

Schwarz' løvsanger *Phylloscopus schwarzi*

Schwarz' løvsanger yngler i Sydsibirien og overvintrer i Sydøstasien (BW). Arten er meget sjælden på Skallingen og blev set 2 dage. En fugl blev set på Grønningen den 16. og 17. oktober 2017 af mange deltagere af DOFs feltræf (SU).

Antal pr. rapportering	0,00551
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T

Brun løvsanger *Phylloscopus fuscatus*

Brun løvsanger yngler i det russiske fjerne øst, Mongoliet samt Nordkina og overvintrer i Sydøstasien (BW). Brun løvsanger er meget sjælden på Skallingen og blev set 2 dage. En fugl blev set på Grønningen hhv. Skallingen den 20. oktober 1992 (SU) og en anden den 21. oktober 2000 (SU). Ifølge Jakobsen 2021 opholdt de sig begge gange to dage på stedet.

Antal pr. rapportering	0,00107
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T (E)

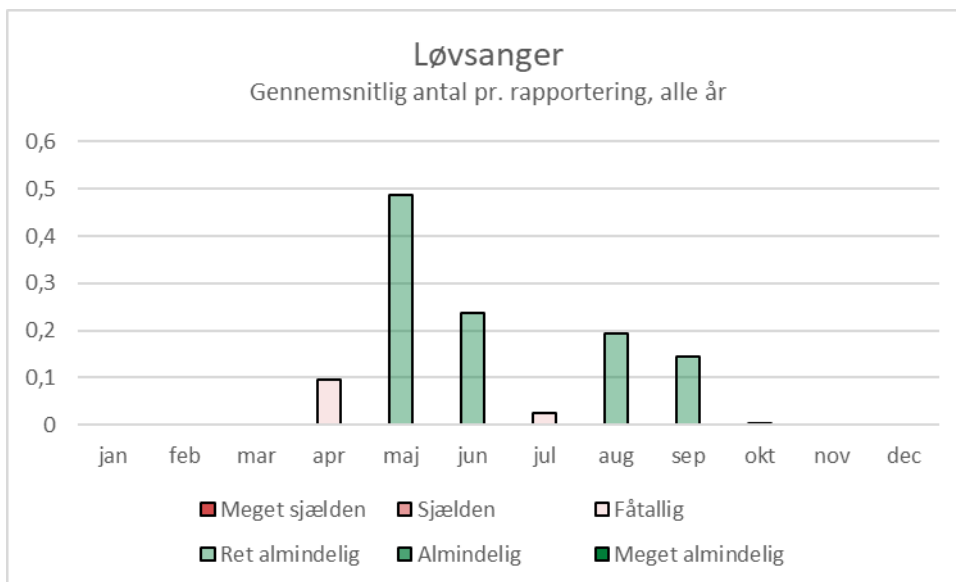
Løvsanger *Phylloscopus trochilus*

Løvsanger, rastende på en af høfderne ved Skalling Ende, 15.8.2019.

Løvsanger yngler mellem Vesteuropa og Østsibirien, dog ikke i Sydeuropa (Keller et al. 2020). Arten yngler i hele Danmark i skovbiotoper og er i alle tre atlasser registreret som sandsynlig ynglende på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten overvintrer i Afrika syd for Sahara, de danske fugle i Vestafrika. Arten ankommer efter gransangeren fra midt i april og forlader landet tidligere i august-september. De danske fugle trækker mod sydvest. Mange skandinaviske fugle passerer Danmark i maj og i august-september (Bønløkke et al. 2006). Løvsanger ses på Skallingen mest som trækfugl om for- og efteråret, mens den forbliver mere usynlig som ynglefugl. Løvsanger er fåtallig på Skallingen og blev set 121 dage (= 3,3 %). Arten forekommer fra april til oktober med top i maj. Mens løvsanger ses mest om foråret, ses gransanger mest om efteråret. Den 7. september 2014 blev der set 35 løvsangere på Grønningen. Fremgangen i de sidste 10 år er ikke helt så udpræget som hos gransanger, men også tydeligt med seks år med tocifrede antal i de sidste ti år.

Antal pr. rapportering	0,07655
Set på dage (n=3.646)	121
Procent af dage	3,3
Forekomst som	FYE

Gransanger *Phylloscopus collybita*

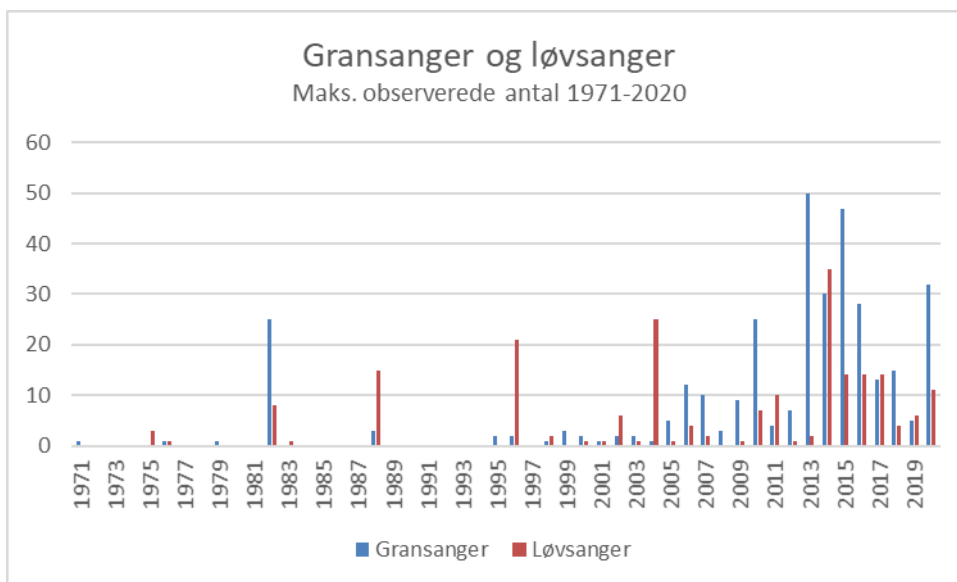
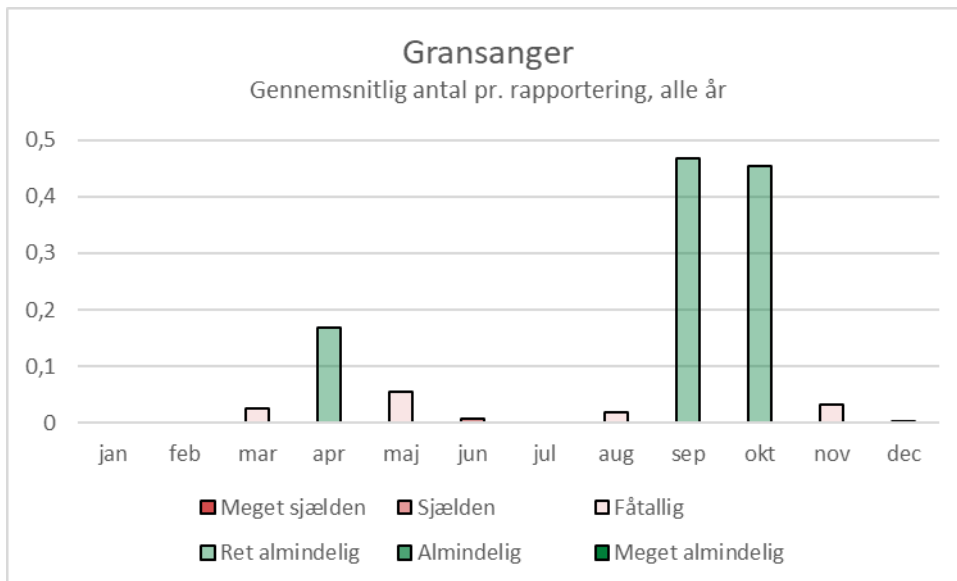

Gransanger i pilekrattet på Grønningen, 28.4.2021.

Gransanger yngler i hele Eurasien. Europæiske fugle overvintrer mest i Sydeuropa eller i Afrika (Keller et al. 2020). Arten yngler i hele Danmark i skov og er i alle tre atlasser registreret som sandsynligt ynglende på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020).

Antal pr. rapportering	0,24107
Set på dage (n=3.646)	225
Procent af dage	6,2
Forekomst som	FYE

Arten ankommer til Danmark fra slutningen af marts og trækker igen sydpå i september-oktober. I april-maj og september-oktober ses desuden mange trækgæster fra Norge og Sverige (Bønløkke et al. 2006). Gransanger ses på Skallingen mest som trækfugl om efter- og foråret, mens den forbliver mere usynlig som ynglefugl. Gransanger er ret almindelig på Skallingen og blev set 225 af 3.646 dage (= 6,2 %). Arten ses fra marts til juni og fra august til december. Den topper tydeligt under efterårstrækket i september-oktober, men der findes en mindre forårstop i april. Arten er i fremgang siden 2010. Siden er i otte ud af elleve år blevet observeret tocifrede antal, den 28. september 2013 endda 50 fugle og den 17. oktober 2015 47 fugle.

Lundsanger *Phylloscopus trochiloides*

Lundsanger yngler fra Østersøen mod øst til Sydsibirien, Centralasien samt Kina. Den overvintrer i Indien og Sydøstasien (BW, Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Arten yngler i Danmark kun ganske få steder og har aldrig ynglet i Sydvestjylland (Vikstrøm & Moshøj 2020). Lundsanger er meget sjælden på Skallingen og blev set 2 dage på Grønningen hhv. Skallingen den 18. oktober 2008 og den 18. september 2017.

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T (E)

Vandsanger *Acrocephalus paludicola*

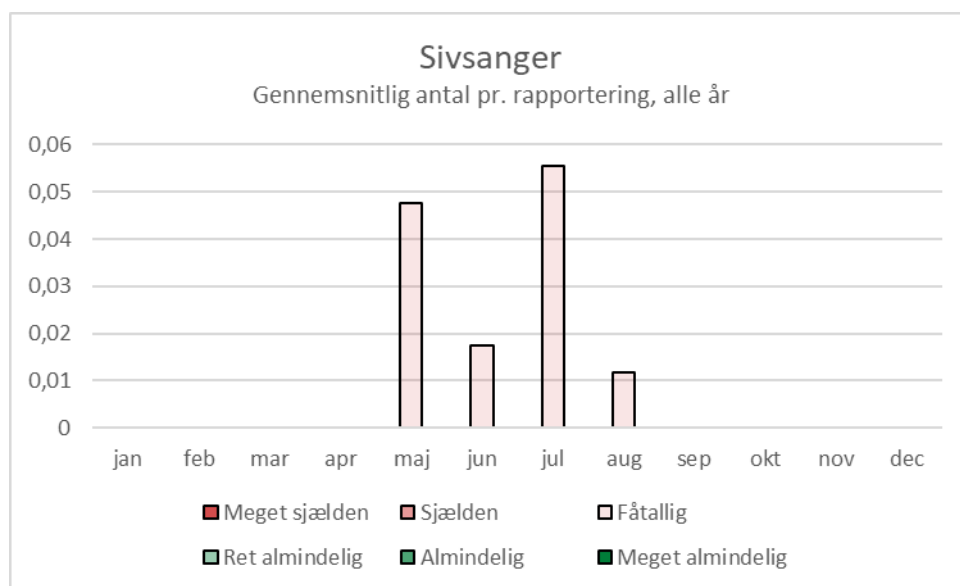
Vandsanger yngler få steder mellem Litauen, Polen, Hviderusland og Ukraine og overvintrer i Vestafrika (Keller et al. 2020, BW). Arten er meget sjælden på Skallingen og blev set 1 dag. En fugl blev observeret og ringmærket på Skallingen den 13. august 1966 (SU).

Antal pr. rapportering	0,00040
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Sivsanger *Acrocephalus schoenobaenus*

Sivsanger yngler fra Frankrig til Centralsibirien og overvintrer i Central- og Sydafrika (Keller et al. 2020). Arten foretrækker tør rørsump og har under Atlas 1 sandsynligt ynglet på Skallingen, siden dog ikke mere. I dofbasen er der flere gange indberettet syngende fugle. Arten er især udbredt langs den jyske vestkyst og findes fx også ved Blåvandshuk, ved den nordlige Ho Bugt og på Fanø (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). Fuglene ankommer til Danmark i anden halvdel april og forlader landet senest i oktober. Skandinaviske fugle trækker gennem Danmark især i maj-juni og august-september (Bønløkke et al. 2006). Sivsanger ses på Skallingen både under forårs- og efterårstræk. Arten er sjælden på halvøen og blev set 27 dage (= 0,7 %). Sivsanger ses (høres) på Skallingen kun fra maj til august, med top i juli og i maj. Arten blev første gang observeret på Skallingen den 25. juli 1995, derefter igen den 4. maj 2002. Siden blev arten set næsten hvert år, den 20. juli 2011 endda 11 fugle.

Antal pr. rapportering	0,00658
Set på dage (n=3.646)	27
Procent af dage	0,7
Forekomst som	FE

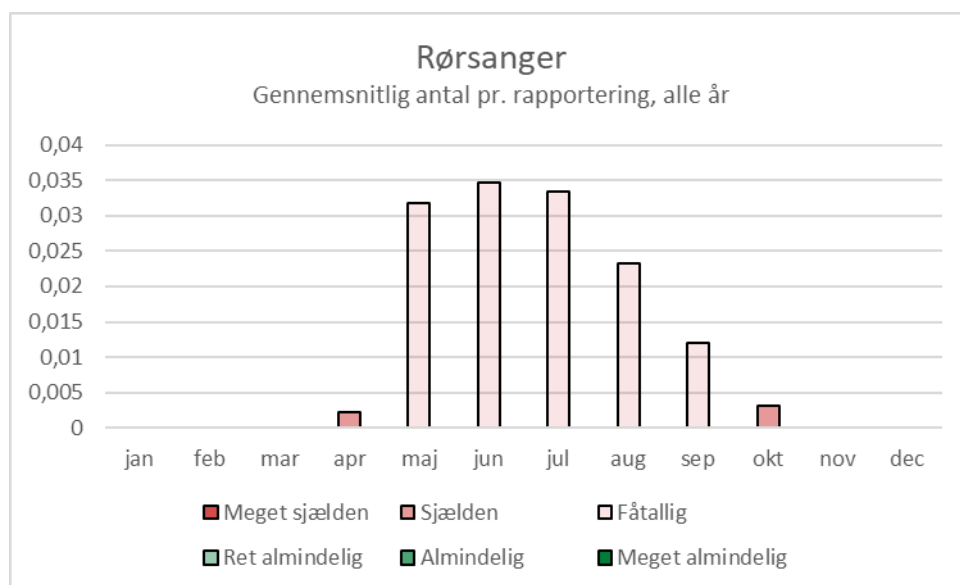

Rørsanger *Acrocephalus scirpaceus*

Rørsanger, som forekommer i rørskove af tagrør, yngler fra Vesteuropa til det Kaspiske Hav, dog ikke i det nordlige Skandinavien og det meste af Rusland (Keller et al. 2020). Ifølge Atlas 1 og 2 yngede rørsanger sandsynligt på Skallingen,

Antal pr. rapportering	0,00873
Set på dage (n=3.646)	31
Procent af dage	0,9
Forekomst som	FE

men ikke længere ifølge Atlas 3. Arten findes i nærområdet dog stadigvæk som ynglefugl ved Blåvandshuk og nord og øst for Ho Bugt (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Rørsanger ankommer til Danmark fra slutningen af april og forlader landet i august-september. I maj-juni og fra august til starten af oktober passerer trækfugle fra Skandinavien og Østersøområdet Danmark. Fuglene trækker til Vestafrika syd for Sahara (Bønløkke et al. 2006). Rørsanger ses eller høres på Skallingen i hele sommerhalvåret. Arten er sjælden på halvøen og blev set 31 dage (= 0,9 %). Den ses (høres) på Skallingen fra april til oktober. Rørsanger er fåtallig fra maj til september og har en lang top fra maj til juli. Arten blev observeret uregelmæssigt i 1970'erne, 1980'erne og 1990'erne. Siden 2000 blev den set (hørt) i 13 år. Det højeste antal var 5 fugle den 20. august 2002 på Grønningen.

Kærsanger *Acrocephalus palustris*

Kærsanger yngler næsten kun i Europa, nemlig fra Frankrig i vest til Ural og Nordiran i øst. Arten mangler i Nordskandinavien og ved Middelhavet (Keller et al. 2020). Arten ynglende i de første ynglefugleatlaser mest i det sydlige og østlige Danmark, men har siden udbredt sig hen over Vestjylland. Arten er i Atlas 3 registreret som sandsynligt ynglende på Skallingen (Vikstrøm & Moshøj 2020). Kærsanger trækker over Mellemøsten til Øst- og Sydafrika. Arten ankommer først til Danmark i slutningen af maj og forlader landet igen i starten af september. Nogle fugle trækker videre til Sverige (Bønløkke et al. 2006). Kærsanger optræder på Skallingen som sjælden ynglefugl. Arten er meget sjælden på halvøen og blev set 3 dage. Arten blev kun observeret den 30. maj 1996, 2. juni 2008 og 12. maj 2017.

Antal pr. rapportering	0,00040
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	Y

Gulbug *Hippolais icterina*

Gulbug yngler fra Østfrankrig og Norge i vest til Sydsibirien og overvintret i det sydlige Afrika (Keller et al. 2020). Gulbug findes i halvåbne skov- og kratområder og yngler i det meste af

Antal pr. rapportering	0,00188
Set på dage (n=3.646)	8
Procent af dage	0,2
Forekomst som	Y

Danmark. Ifølge alle tre atlasser yngler den sandsynligt også på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten ankommer til Danmark fra midt i maj og forlader landet mellem slutningen af juli og begyndelsen af september. Skandinaviske migranter passerer Danmark i maj-juni samt juli-september (Bønløkke et al. 2006). Gulbug forekommer på Skallingen som hemmelig ynglefugl. Arten er sjælden på halvøen og blev set (eller hørt) 8 dage (= 0,2 %). Arten blev observeret i 8 år, deraf seks siden 2004. Det højeste antal var tre fugle den 20. maj 2013. Seks af observationerne var i slutningen af maj.

Stribet græshoppesanger *Locustella lanceolata*

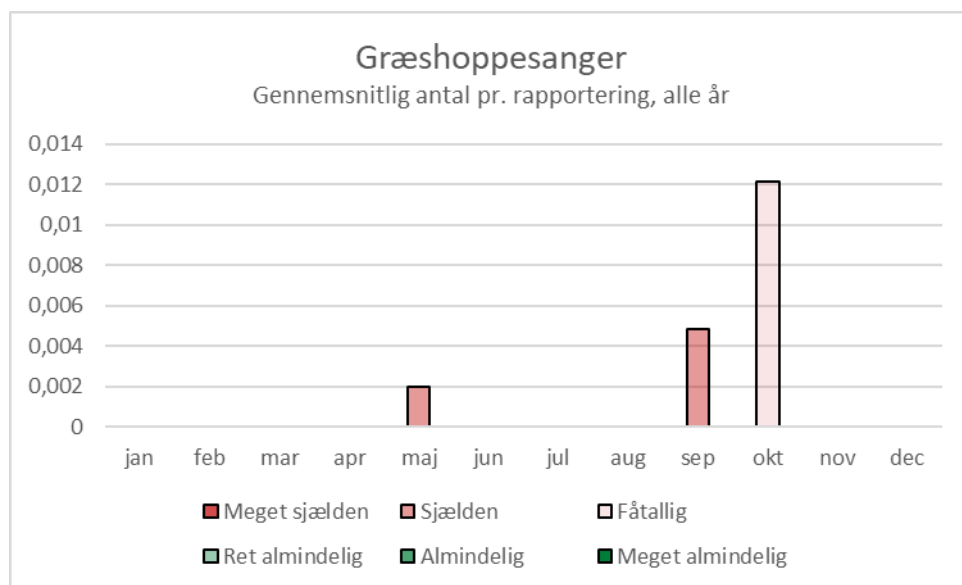
Stribet græshoppesanger yngler fra Østfinland til det russiske fjerne øst og overvintrer i Sydøstasien (Keller et al. 2020). Arten er meget sjælden på Skallingen og blev kun set 1 dag. En fugl blev observeret på Grønningen og indfanget af Blåvand fuglestation den 17. oktober 2008.

Antal pr. rapportering	0,00282
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Græshoppesanger *Locustella naevia*

Græshoppesanger yngler i Europa fra Nordspanien til Rusland og videre til Bajkalsøen. Fuglen mangler dog i Nordskandinavien og i Sydeuropa (Keller et al. 2020). Arten, som indvandrede i 1940'erne (Løppenthin 1967), yngler i Danmark især i Jylland og på Sjælland. Arten har aldrig ynglet på Skallingen. Under Atlas 1 og 3 er den dog registreret som sandsynlig ynglende ved Blåvandshuk (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten ses i Danmark fra slutningen af april til september, også som trækhest. De europæiske fugle overvintrer i Vestafrika syd for Sahara (Bønløkke et al. 2006). Græshoppesanger er sjælden på Skallingen og blev set (eller hørt) 10 dage (= 0,3 %). Arten ses i maj og september-oktober, med top i oktober. Den blev observeret første gang den 14. oktober 2008 på Grønningen. Siden er det blevet til observationer i syv år, normalt en enkelt fugl, den 29. september 2012 dog to. Græshoppesanger ses på Skallingen især under efterårstrækket, sjældent under forårstrækket.

Antal pr. rapportering	0,00524
Set på dage (n=3.646)	10
Procent af dage	0,3
Forekomst som	FE

Munk *Sylvia atricapilla*

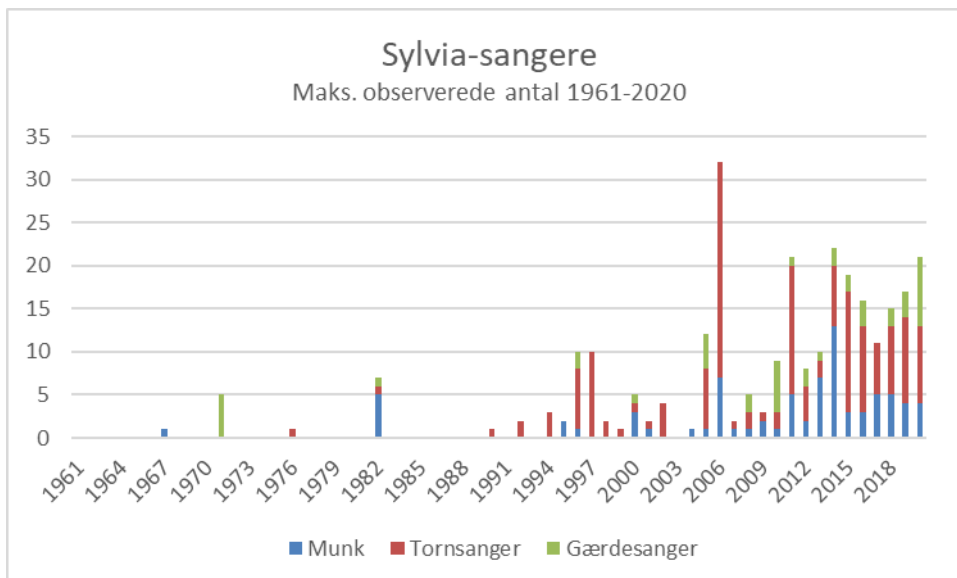
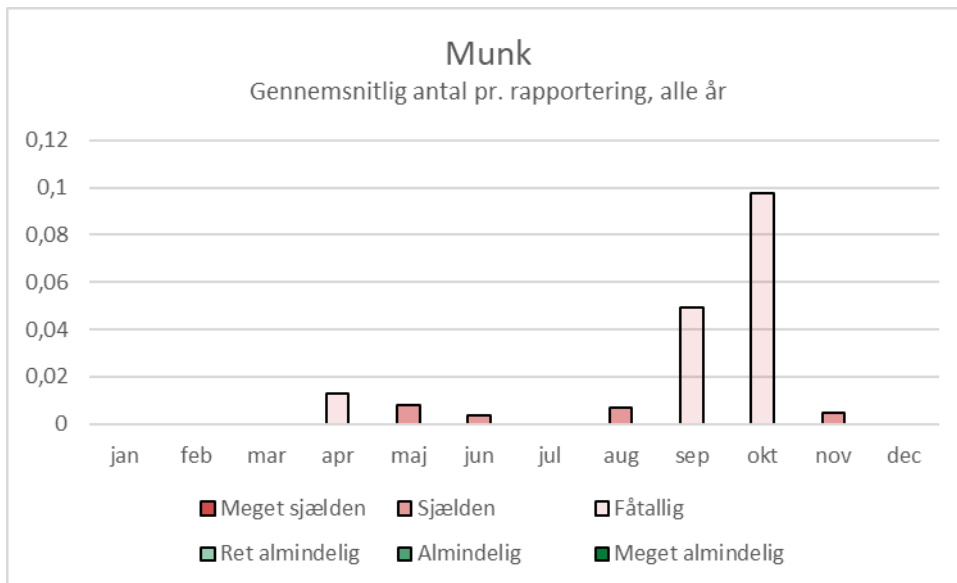

Munk hun i fyrkrattet ved vogterhuset, Skallingen, 2.5.2020.

Munk yngler i det meste af Europa, desuden i Nordafrika, mod øst til Sydvestsibirien og Nordiran (Keller et al. 2020). Munk yngler i hele Danmark i skov og er i alle tre atlasser opført som sandsynligt ynglende på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998,

Antal pr. rapportering	0,04432
Set på dage (n=3.646)	88
Procent af dage	2,4
Forekomst som	FYE

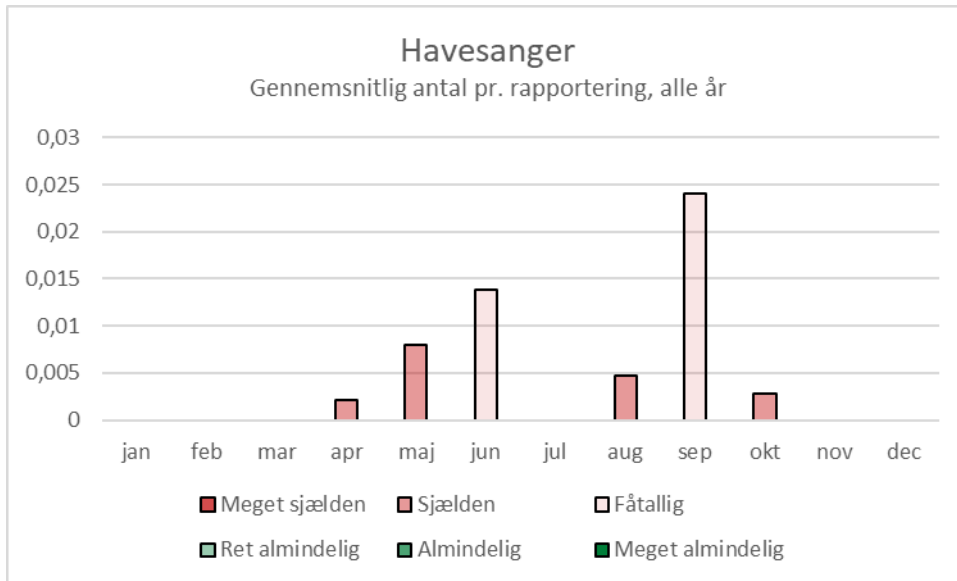
Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten overvintrer i Afrika og Europa. Jo længere mod nord de yngler, des længere mod syd trækker de. De vstdanske fugle trækker mod Nordvest- og Vestafrika (de østdanske mod Mellemøsten og Østafrika). Munk ankommer fra anden halvdel april til Danmark og forlader landet i oktober. Desuden findes trækgæster (Bønløkke et al. 2006). På Skallingen ses munk mest som trækfugl om efteråret og mindre om foråret. Arten er fåtallig på halvøen og blev set 88 dage (= 2,4 %). Munk ses fra april til november. Arten forekommer ikke i juli og toppe i oktober. Sylvia-sangerne (munk, have-, torn- og gærdesanger) er i fremgang. Munk sås uregelmæssigt på Skallingen indtil 2004, hvor den blev set hvert år. Det højeste antal var 13 fugle den 1. oktober 2014.

Havesanger *Sylvia borin*

Havesanger yngler fra det nordlige og centrale Europa til Rusland. Arten overvintrer i Afrika syd for Sahara (Keller et al. 2020). Arten, som forekommer i hele Danmark i krat og skov, er aldrig blevet registreret som ynglefugl på Skallingen. De nærmeste ynglesteder ligger nord for Ho Bugt og i Esbjerg (Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten opholder sig fra maj til september i Danmark. I maj-juni og august-september passerer skandinaviske trækfugle Danmark (Bønløkke et al. 2006). På Skallingen ses havesanger under trækket både om foråret og efteråret. Arten er sjælden på halvøen og blev set 24 dage (= 0,7 %). Arten ses fra april til juni samt fra august til oktober, med top i september. Den er blevet observeret i 13 år, deraf 8 år siden 2011. Det højeste antal var 5 fugle den 10. september 2015.

Antal pr. rapportering	0,00524
Set på dage (n=3.646)	24
Procent af dage	0,7
Forekomst som	FE

Høgesanger *Curruca nisoria*

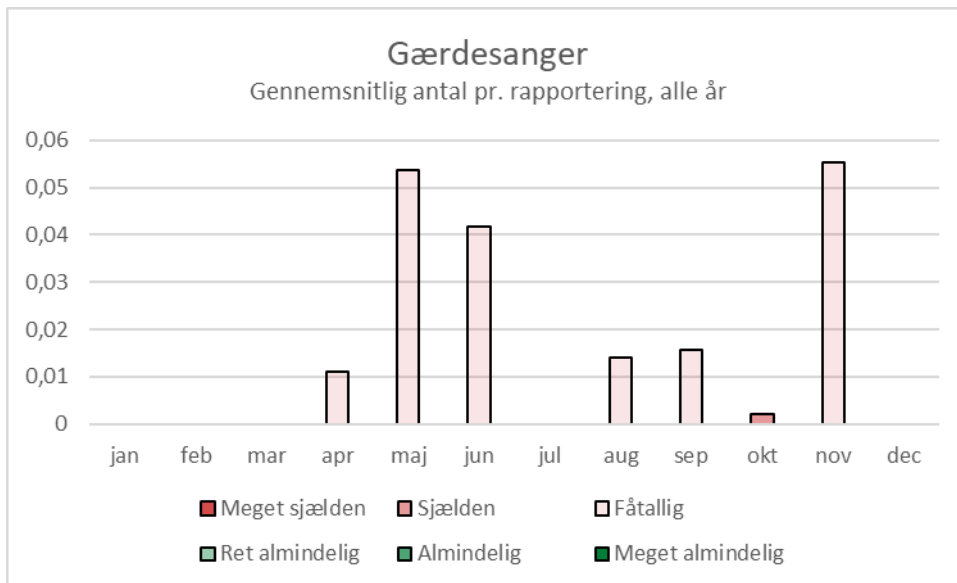
Høgesanger er en langdistancetrækfugl. Arten yngler fra Central- og Østeuropa til Centralasien og overvintret i Kenya (Keller et al. 2020). Den er i Atlas 3 forsvundet som dansk ynglefugl. Høgesanger yngleder dog heller ikke før i Sydvestjylland (Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten forekommer i Danmark som trækfugl i slutningen af maj og i juni samt i august-oktober (Bønløkke et al. 2006). Høgesanger er sjælden på Skallingen og blev set 5 dage (= 0,14 %). En høgesanger blev set den 16., 18., 19., 20. oktober 2017 (i sommerhusområdet ved Skallingvej 24), en anden den 29. september 2018 på Grønningen ved Blåvand Zoo.

Antal pr. rapportering	0,00792
Set på dage (n=3.646)	5
Procent af dage	0,14
Forekomst som	T (E)

Gærdesanger *Curruca curruca*

Gærdesanger yngler fra Vesteuropa til Sibirien og Nordkina. Arten mangler dog i Sydvesteuropa (Keller et al. 2020). Den yngler i hele Danmark og har under alle tre atlasser sandsynligt ynglet på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten overvintret i Nordøstafrika, Arabien og Indien. Gærdesanger ankommer til Danmark fra slutningen af april og forlader landet senest i starten af oktober. Skandinaviske trækfugle passerer Danmark i april-maj og i august-september (Bønløkke et al. 2006). Gærdesanger ses på Skallingen mest på trækket både om foråret og efteråret. Gærdesanger er fåtalig på Skallingen og blev set 43 dage (= 1,2 %). Arten ses på Skallingen fra april til juni samt fra august til november. Gærdesanger topper i november og maj-juni. Gærdesanger virker i fremgang. Arten blev observeret meget uregelmæssigt, siden 2010 dog i 10 af elleve år, den 8. maj 2020 endda 8 fugle på Grønningen.

Antal pr. rapportering	0,01249
Set på dage (n=3.646)	43
Procent af dage	1,2
Forekomst som	FYE

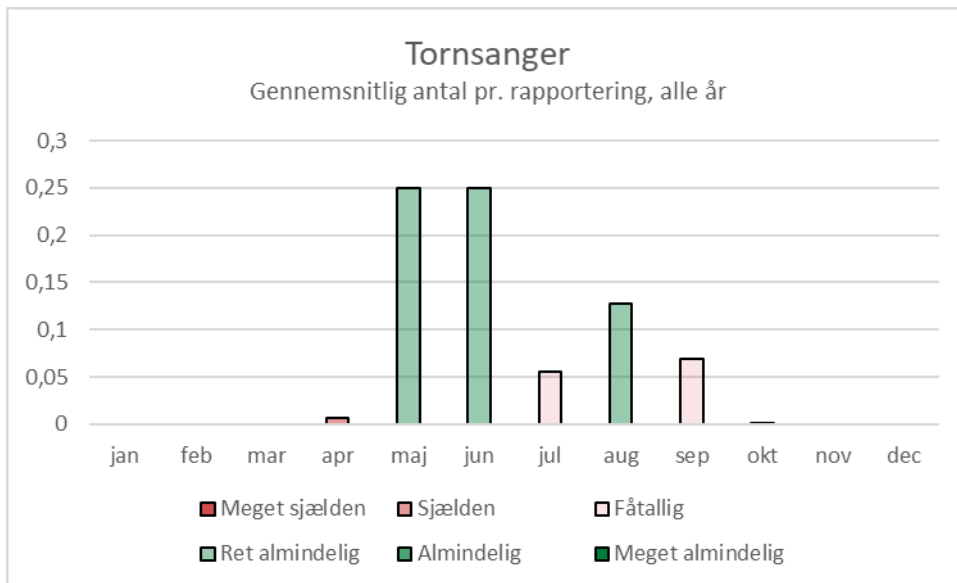
Tornsanger *Curruca communis*

Syngende toornsanger, Skallingen, 4.6.2022.

Tornsanger yngler mellem polarkredsen og Nordafrika og i østen til Mongoliet (Keller et al. 2020). Arten yngler i åbne områder i hele Danmark og har under alle tre atlasser sandsynligt ynglet på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten overvintrer i Afrika syd for Sahara, de vesteuropæiske fugle mest i den vestafrikanske sahelzone. Tornsanger ankommer til Danmark fra starten af maj og forlader landet igen i august-september. I maj og august-september trækker desuden skandinaviske fugle gennem Danmark (Bønløkke et al. 2006). På Skallingen ses toornsanger hele sommerhalvåret, men mest under forårstrækket. Tornsanger er fåtallig på Skallingen og blev set 99 dage (= 2,7 %). Arten ses fra april til oktober. Tornsanger er den mest udbredte sylvia-sanger på Skallingen. Den topper i maj-juni. I disse måneder samt i august er arten almindelig. Tornsanger er i fremgang (ligesom i hele landet). Arten blev kun indberettet i to år før 1990, men siden i 26 ud af 31 år. I 1997 blev for første gang observeret et dagsmaksimum på 10 fugle. I mellemtiden er det blevet til seks år med tocifrede maksima. Det højeste antal var 25 fugle den 10. august 2006 på Grønningen.

Antal pr. rapportering	0,04432
Set på dage (n=3.646)	99
Procent af dage	2,7
Forekomst som	FYE

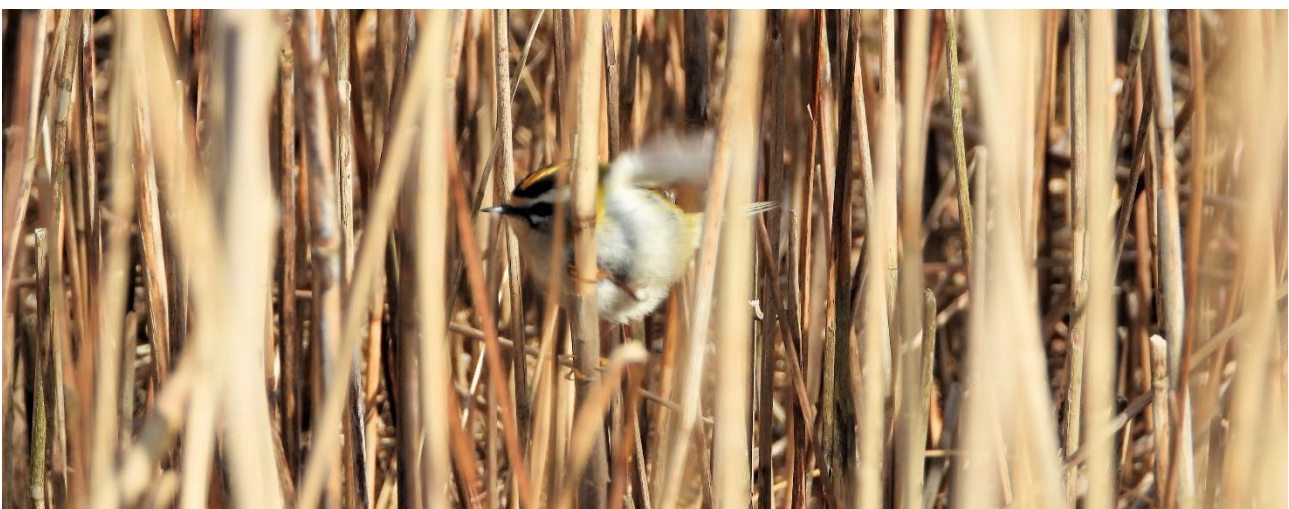

Rødstrubet/iberisk/makisanger *Curruca cantillans/iberiae/subalpina*

Rødstrubet/iberisk/makisanger er meget sjælden på Skallingen. Den blev set 1 dag. En fugl, som var enten en rødstrubet, iberisk eller makisanger, blev set på Skallingen den 20. april 1993 (SU). Arterne, som forekommer i Middelhavsområdet og overvintrer i Sahelzonen i Afrika (BW), blev oprindelig anset som én art og først adskilt efter observationen.

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

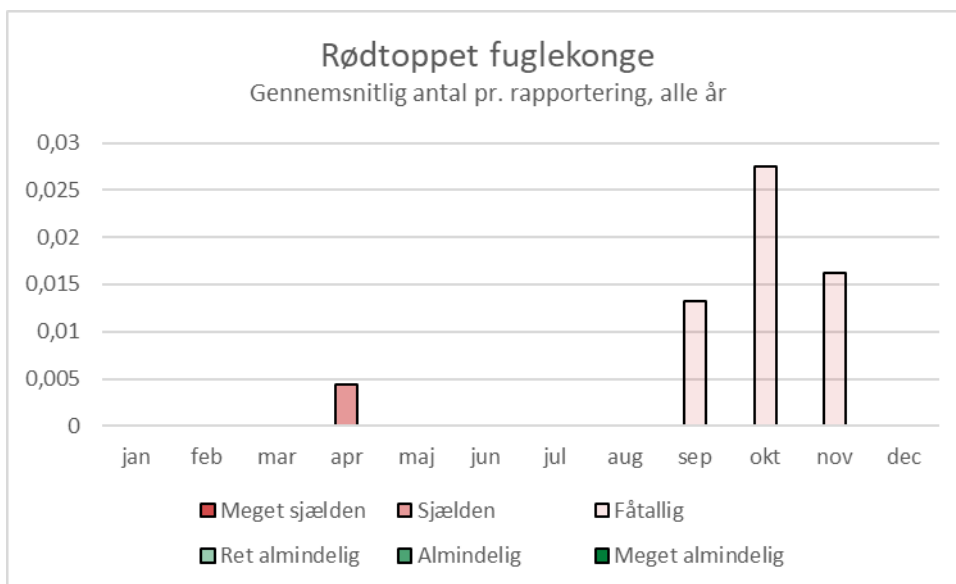
Rødtoppet fuglekonge *Regulus ignicapilla*

Rødtoppet fuglekonge i rørskoven, Skallingen, 12.4.2020.

Rødtoppet fuglekonge yngler kun i Europa samt Nordvestafrika og mangler i det meste af Nord- og Østeuropa (Keller et al. 2020). Arten, som første gang yngede i Danmark i 1961, er mest udbredt i det østlige Jylland og på øerne. Den har aldrig ynglet på Skallingen. Den nærmeste ynglelokalitet i Atlas 3 ligger i et kvadrat, der dækker dele af Fanø og Esbjerg (Vikstrøm & Moshøj 2020). Rødtoppede fuglekonger på træk ses i marts-april og i september-oktober (Bønløkke et al. 2006), på Skallingen mest om efteråret. Rødtoppet fuglekonge er fåtallig på Skallingen og blev set 50 af 3.646 dage (= 1,4 %). Arten ses fåtallig fra september til november og sjældnen i april. Arten er kun blevet set i fire år inden årtusindskiftet, siden dog i 18 ud af 21 år. Normalt drejer det sig om enkelte eller ganske få fugle. Den højeste observation var fire fugle den 12. oktober 2014.

Antal pr. rapportering	0,01303
Set på dage (n=3.646)	50
Procent af dage	1,4
Forekomst som	(F)E

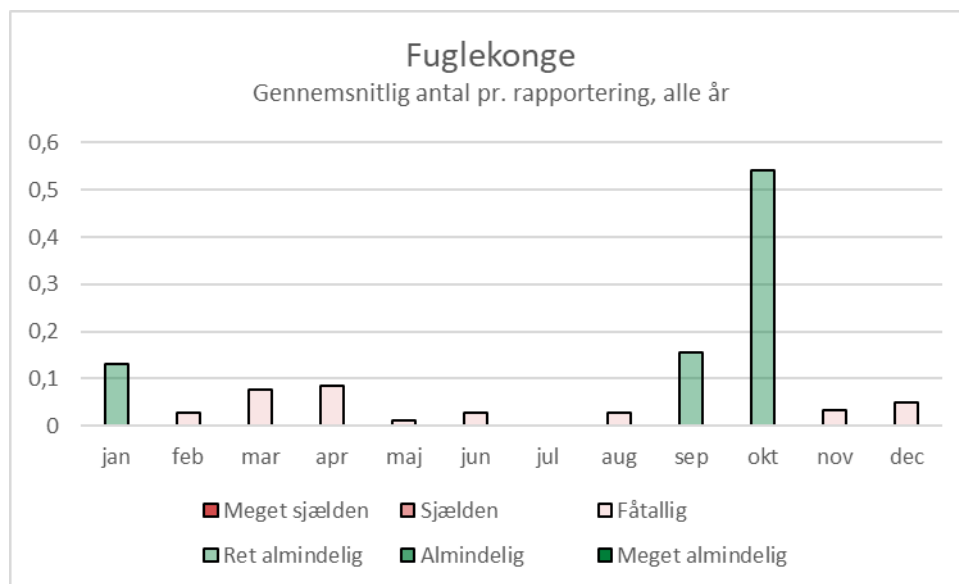
Fuglekonge *Regulus regulus*

Fuglekonge i krattet ved bistaderne, Skallingen, 24.4.2021.

Fuglekonge yngler fra Vesteuropa til Centralkina og Japan (Keller et al. 2020). Arten forekommer i granskov. Den er udbredt i det meste af Danmark og har under alle tre atlasser ynglet på Skallingen, under Atlas 3 endda sikkert (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Desuden ses mange træk- og vintergæster fra Skandinavien, Baltikum og Nordvestrusland i Danmark, især i september-oktober og i april. I Jylland ses især norske fugle (Bønløkke et al. 2006). Der findes både træk- og standfugle (Meltofte & Fjeldså 2002). Fuglekonge ses på Skallingen næsten hele året, men mest under efterårstrækket. Fuglekonge er ret almindelig på Skallingen og blev set 194 af 3.646 dage (= 5,3 %). Arten ses fra august til juni og topper tydeligt i oktober. Det højeste antal var 100 fugle den 18. oktober 2005 på Grønningen. Arten er i fremgang med 12 år med tocifrede makstal ud af de sidste 16 år.

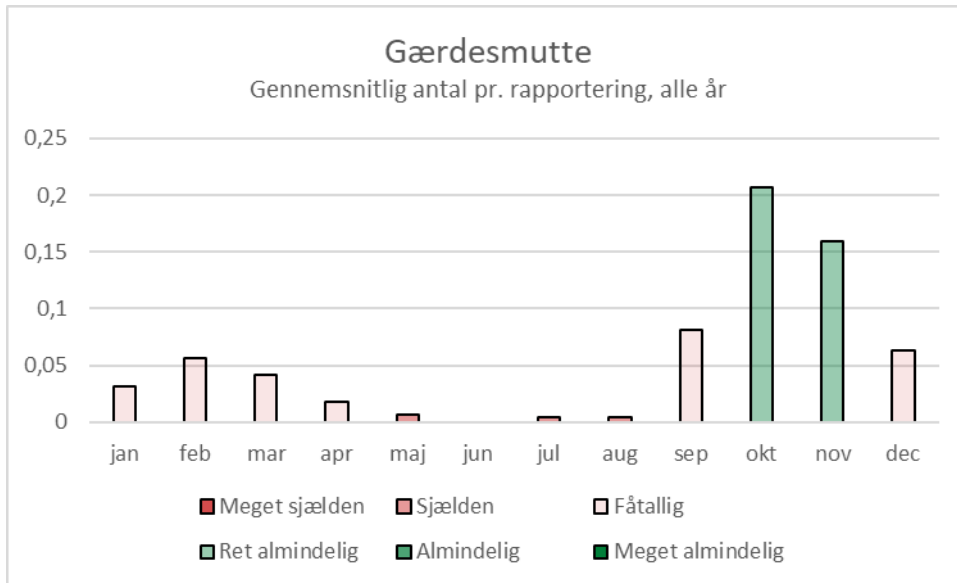
Antal pr. rapportering	0,24658
Set på dage (n=3.646)	194
Procent af dage	5,3
Forekomst som	FYEV

Gærdesmutte *Troglodytes troglodytes*

Gærdesmutte yngler fra Island og Marokko i vest til Kamtjatka og Taiwan i øst (Keller et al. 2020). Arten var under alle tre atlasser sandsynligt ynglende på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste danske fugle er standfugle, mens de skandinaviske fugle overvintrer i Vest- og Centraleuropa. Fugle fra det sydlige Skandinavien trækker gennem Danmark i september-oktober og mellem marts og maj og nogle bliver som vintergæster (Bønløkke et al. 2006). Gærdesmutte er ret almindelig på Skallingen og blev set 205 af 3.646 dage (= 5,6 %). Gærdesmutte forekommer fra juli til maj. Arten topper under trækket i oktober og november. I maj og juli-august er den sjælden. Arten virker i fremgang. Den blev først set i 1982, og for første gang i et tocifret antal i 2009 (12). I alt har der nu været syv år med tocifrede antal. Det højeste antal var 30 fugle den 14. oktober 2013.

Antal pr. rapportering	0,10650
Set på dage (n=3.646)	205
Procent af dage	5,6
Forekomst som	HFEV

Spætmejse *Sitta europaea*

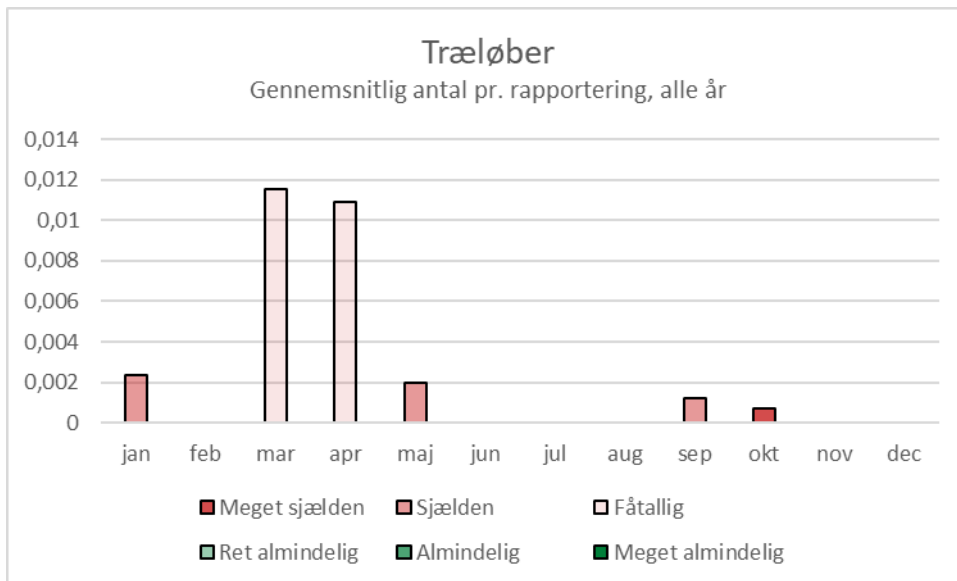
Spætmejse yngler i de tempererede regioner af Palæarktis (Keller et al. 2020). Arten findes i løvskov, gerne med ældre bøge- eller egetræer. Den har ikke ynglet på Skallingen, men yngler ifølge Atlas 3 ved Ho. Arten, som tidligere stort set kun fandtes i de østlige dele af Danmark, har i de seneste år udbredt sig over det vestlige Jylland (Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten er normalt standfugl (Bønløkke et al. 2006). Spætmejse er meget sjælden på Skallingen og blev set 2 dage. En enkelt spætmejse blev set den 20. oktober 2011 og igen den 13. oktober 2019.

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T

Træløber *Certhia familiaris*

Træløber findes fra Vesteuropa til Japan (Keller et al. 2020). Arten yngler ifølge Atlas 2 og 3 sandsynligt på Skallingen. Arten forekommer i det meste af Danmark (men mindre i det vestlige Jylland (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske fugle er stand- eller strejffugle. Fra september til april ses desuden skandinaviske træk- eller vintergæster i Danmark (Bønløkke et al. 2006). Træløber ses fåtallig under forårstrækket og sjældent om efteråret. Jeg tvivler på, at arten yngler på Skallingen. Det drejer sig mere sandsynlig om strejffugle fra Ho Plantage. Træløber er sjælden på Skallingen og blev set 11 dage (= 0,3 %). Arten ses fra marts til maj, i september-oktober samt i januar. Mest ses arten i marts-april, hvor den forekommer fåtallig. Arten blev set i 1996 og igen i 2015, 2016 og 2017, normalt en enkel fugl, den 21. april 1996 dog to fugle.

Antal pr. rapportering	0,00201
Set på dage (n=3.646)	11
Procent af dage	0,3
Forekomst som	F(EV)

Korttået træløber *Certhia brachydactyla*

Korttået træløber yngler i Nordvestafrika, Vest- og Central- og Sydøsteuropa samt Tyrkiet. Arten findes ikke nord for Danmark (Keller et al. 2020). Også korttået træløber yngler ifølge Atlas 3 sandsynligt på Skallingen. Arten har udbredt sig siden Atlas 1 fra det sydøstlige Sønderjylland over det østlige Danmark (Vikstrøm & Moshøj 2020). Korttåede træløbere er standfugle (Bønløkke et al. 2006). Jeg tvivler, at arten yngler på Skallingen. Det drejer sig mere sandsynlig om strejffugle fra Ho Plantage. Korttået træløber er meget sjælden på Skallingen og blev set 3 dage. En korttået træløber blev observeret den 25. april og den 16. oktober 2006 og fire fugle blev set den 20. september 2015.

Antal pr. rapportering	0,00081
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	T (FE)

Rosenstær *Pastor roseus*

Rosenstær yngler i Europa nogle steder i Vestbalkan, Bulgarien og Rumænien. Artens hovedområder ligger mellem Sydkraine og Afghanistan (Keller et al. 2020). Arten optræder i Danmark som sjælden gæst (Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Også på Skallingen er rosenstær sjælden og blev set 6 dage (= 0,16 %). Der blev set en enkelt fugl i 2002, 2004, 2011 (to gange), 2014 og 2020, altid mellem august og oktober.

Antal pr. rapportering	0,00403
Set på dage (n=3.646)	6
Procent af dage	0,16
Forekomst som	E

Stær *Sturnus vulgaris*

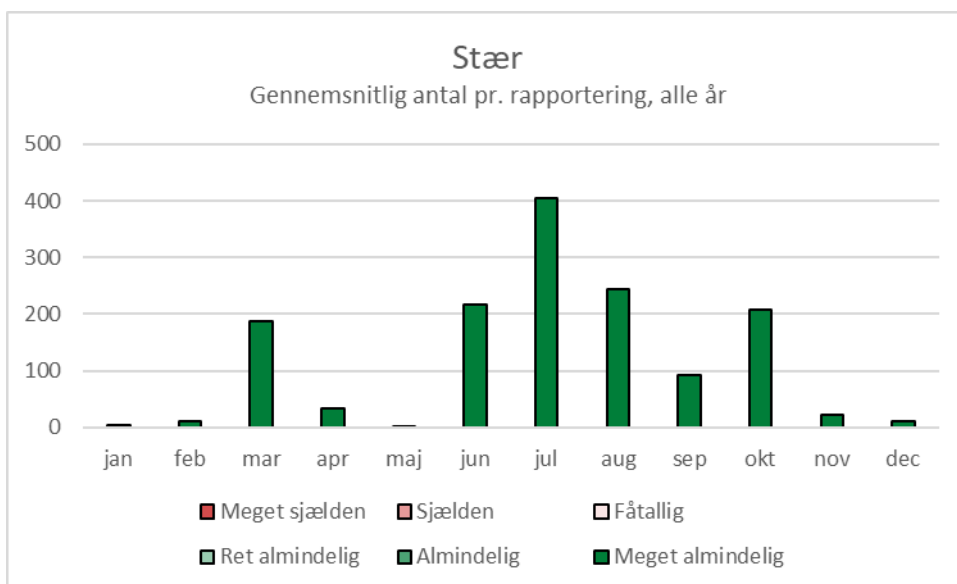
Stæreflok i klitterne, Skallingen, 5.7.2017.

Stær yngler mellem Vesteuropa og Kina og overvintrer ved Middelhavet, i Mellemøsten og i Indien. Desuden er arten indført i Nordamerika (Keller et al. 2020). Ifølge alle tre atlasser er arten sandsynligt ynglende på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Senest i slutningen oktober trækker de fleste danske stære til de Britiske Øer, Holland, Belgien og Frankrig, hvorfra de vender tilbage i marts. I oktober-november og i marts-april ses i Danmark trækgæster fra Skandinavien og Nordøsteuropa (Bønløkke et al. 2006). Stær ses på Skallingen mest som strejfgæst om sommeren, men desuden som trækgæst om for- og efteråret. Stær er meget almindelig på Skallingen. Den er med afstand den mest almindelige fugl på halvøen. Arten blev set 1.008 af 3.646 dage (= 27,6 %). Stær er hele året almindelig eller meget almindelig på Skallingen. Den toppe i juli, men der ses særligt mange fugle i hele perioden fra juni til august, desuden i marts og i oktober. Særligt for stærene er det høje antal, hvori de optræder. Det højeste antal var 50.000 fugle den 27. marts 1964, fulgt af 25.000 fugle den 12. og 13. oktober 2014. I seks år var der årsmaksima på 10.000 og flere fugle, i 41 år på 1.000 og flere fugle.

Antal pr. rapportering	140,46052
Set på dage (n=3.646)	1008
Procent af dage	27,6
Forekomst som	FYEV

Fouragerende stære, Skallingen, 15.8.2020.

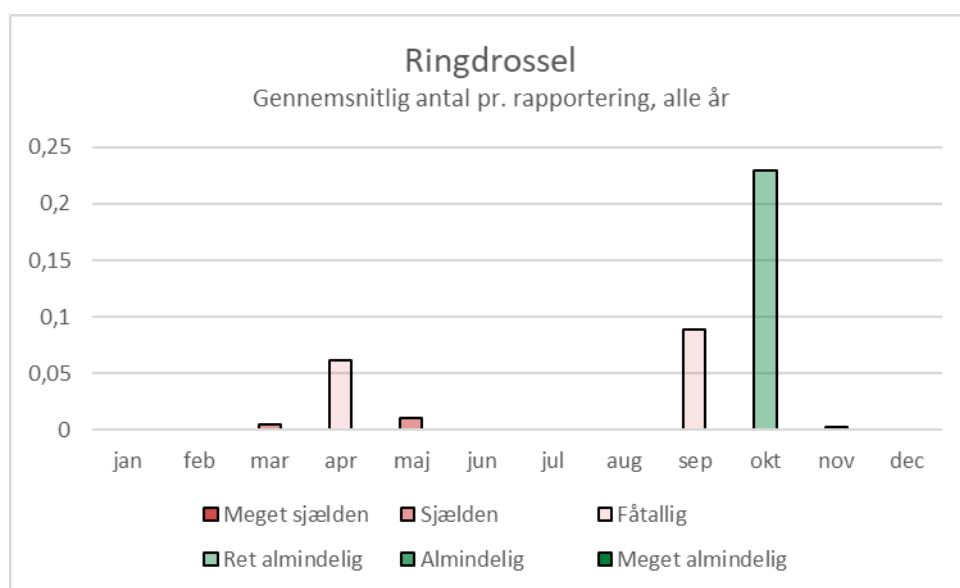

Ringdrossel *Turdus torquatus*

Ringdrossel yngler i Europas bjerge, bl.a. i Pyrenæerne, Alperne og Kaukasus, men også i Skotland, Norge og det vestlige Sverige (Keller et al. 2020). Arten overvintrer i Syd- og Sydvesteuropa. Ringdrossel ses kun på gennemtræk i Danmark.

Antal pr. rapportering	0,10099
Set på dage (n=3.646)	115
Procent af dage	3,2
Forekomst som	FE

Det er norske fugle, der trækker gennem landet, og især langs den jyske vestkyst (Bønløkke et al. 2006). Ringdrossel ses på Skallingen især under efterårstrækket og i mindre tal under forårstrækket. Ringdrossel er ret almindelig på Skallingen og blev set 115 dage (= 3,2 %). Arten ses på halvøen fra marts til maj og fra september til november, dvs. under trækket. Toppen ligger i oktober. Det største antal blev set den 13. oktober 2014 med 58 fugle. Tocifrede antal er der blevet set i 1982, 2014, 2017, 2018, 2019 og 2020. I de seneste år virker arten i fremgang.

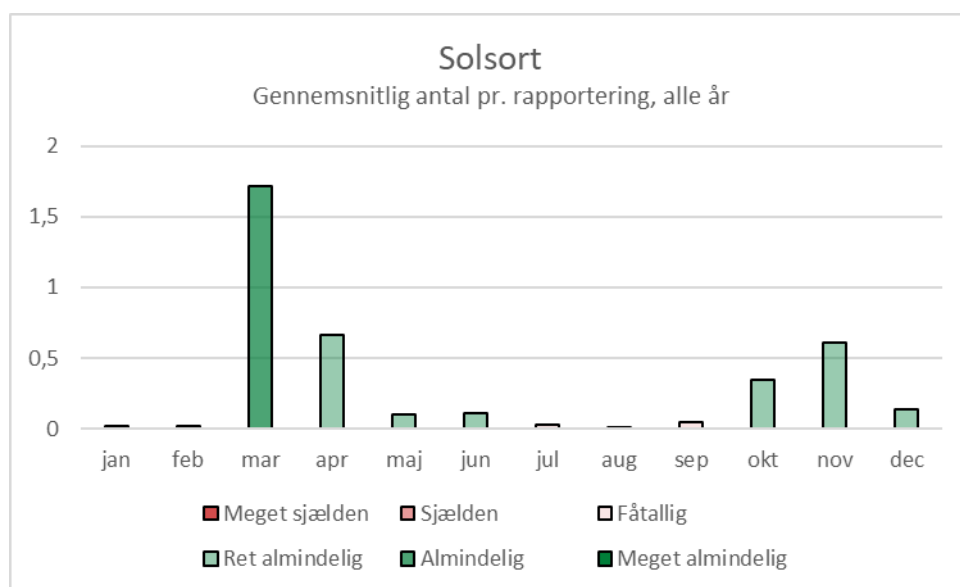
Solsort *Turdus merula*

Solsorte i regnvejv ved krattet med bistaderne, Skallingen, 5.5.2022.

Solsort yngler fra Europa og Nordafrika til Centralasien. Den findes i de fleste områder i Europa (Keller et al. 2020). Arten, som yngler i hele Danmark, er også i alle tre atlasser noteret som sandsynlig ynglefugl på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Nordeuropæiske fugle trækker mod syd eller øst, mens vest- og sydeuropæiske er standfugle. Gennempasserende fugle ses i Danmark fra september til november og fra marts til maj. De fleste danske fugle er standfugle og bliver vinteren over i nærområdet (Bønløkke et al. 2006). Solsort er helårsfugl på Skallingen, men ses mest under forårs- og efterårstræk. Solsort er ret almindelig på Skallingen og blev set 242 dage (= 6,6 %). Arten forekommer hele året. Den topper i marts og har en mindre top i november. Den 24. marts 1988 blev der set 405 solsorte på Skallingen. Over hundrede fugle er der dog kun blevet observeret i tre år, nemlig også 150 fugle den 19. oktober 2017 og 105 den 8. april 2007. Siden 2007 har der været to cifrede maksima i hvert år.

Antal pr. rapportering	0,33105
Set på dage (n=3.646)	242
Procent af dage	6,6
Forekomst som	HFE

Sortstrubet drossel *Turdus atrogularis*

Sortstrubet drossel yngler i Ural, Sibirien og Centralasien og overvintrer mellem Irak og Myanmar (Keller et al. 2020). Sortstrubet drossel er meget sjælden på Skallingen og blev set 1 dag, nemlig den 13. oktober 2015 (SU).

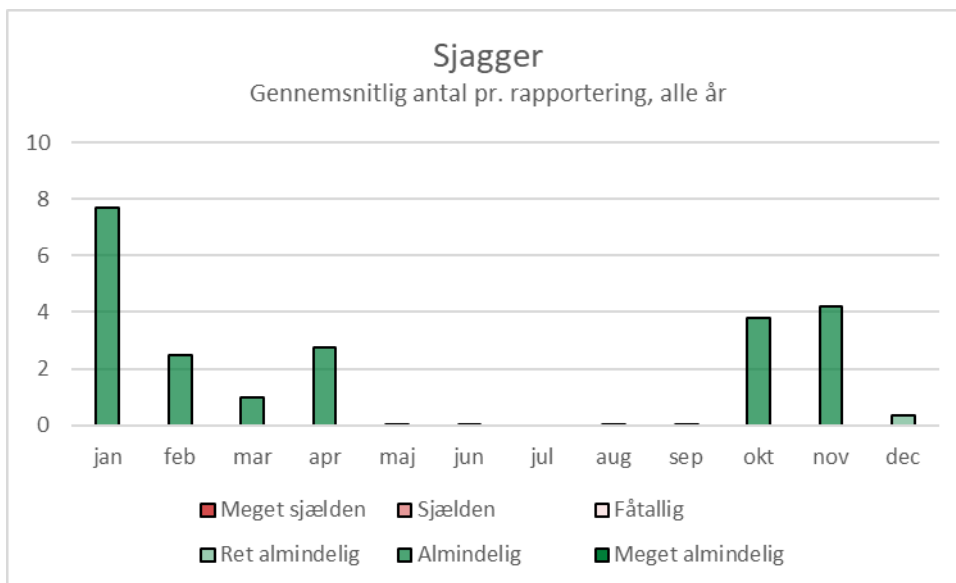
Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Sjagger *Turdus pilaris*

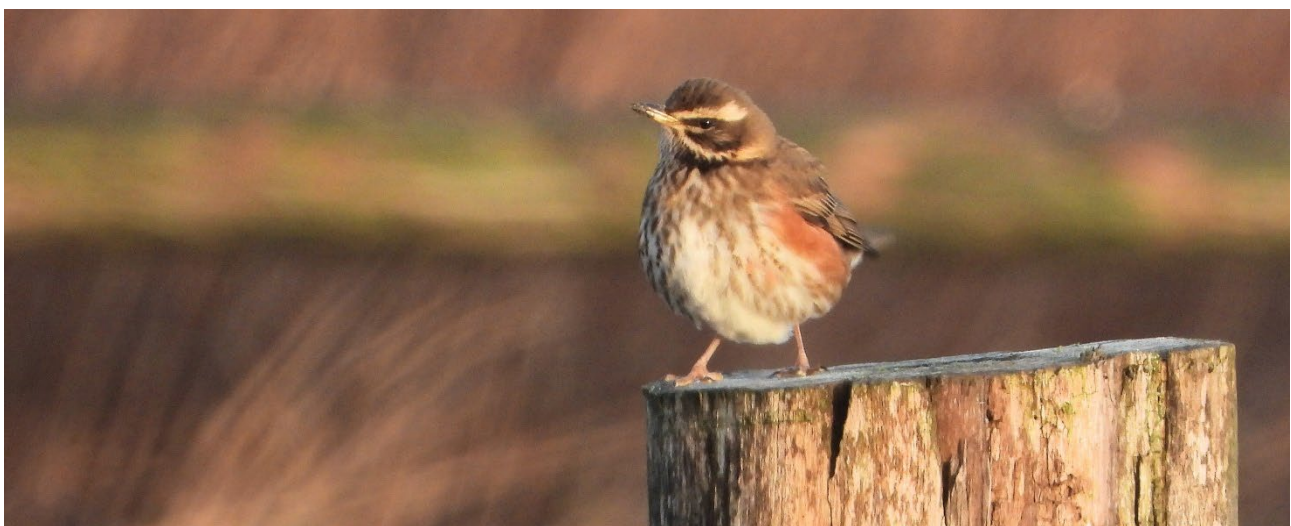
Sjagger yngler fra Central- og Nordeuropa til det østlige Rusland (Keller et al. 2020). Arten er i de seneste tyve år stort set forsvundet som ynglefugl i Vestjylland. Den har aldrig ynglet på Skallingen, men under Atlas 1 bl.a. ved Blåvandshuk og under Atlas 2 ved Ho. I dag ligger det sidste ynglested i området ved Esbjerg (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Sjagger fra Skandinavien trækker gennem Danmark, og store

Antal pr. rapportering	2,45367
Set på dage (n=3.646)	244
Procent af dage	6,7
Forekomst som	EVT

flokke spiser som vintergæster bær i Danmark. Fuglene ankommer i oktober og mange trækker videre mod sydsydvest. De danske fugle tager til Frankrig og vender tilbage i april (Bønløkke et al. 2006). På Skallingen ser vi både fugle på efterårs- og forårstræk samt vintergæster. Sjagger er almindelig på Skallingen og blev set 244 dage (= 6,7 %). Arten ses mest fra august til juni, mest dog i oktober-november, januar-februar samt april, og har top i januar. Det drejer sig om vintergæster. I maj-juni og august-september forekommer arten sjældent eller fåtallig. Det højeste antal var 2.111 fugle den 11. oktober 1988. Makstallene svinger meget. I to år udover det nævnte var der observationer med mere end 1.000 fugle, nemlig også 1.500 den 21. oktober 2011 og 1.257 den 31. oktober 1996.

Vindrossel *Turdus iliacus*

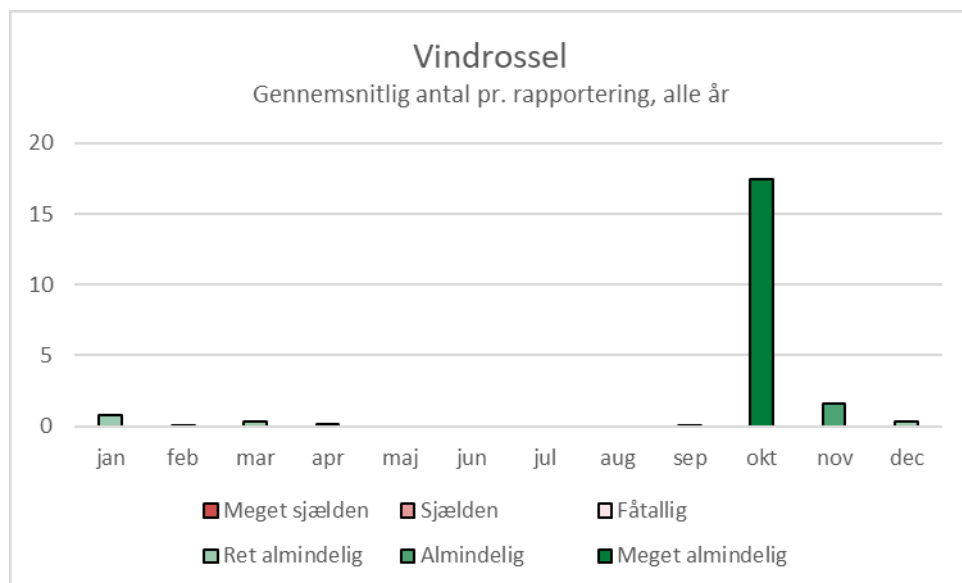

Vindrossel på folden ved vogterhuset, Skallingen, 4.12.2021.

Vindrossel yngler fra Island over Skandinavien, Baltikum og Nordrusland til Østsibirien (Keller et al. 2020). Arten, som under Atlas 1 har ynglet nord for Blåvand, er stort set forsvundet

Antal pr. rapportering	6,74711
Set på dage (n=3.646)	219
Procent af dage	6,0
Forekomst som	EVF

som dansk ynglefugl (Vikstrøm & Moshøj 2020). Vindrossel ses i Danmark både som trækfugl (i september til november og april) og vintergæst. Flest fugle ses i oktober-november. Nogle trækker videre til Vest- eller Sydvesteuropa (Bønløkke et al. 2006). Vindrossel er almindelig på Skallingen og blev set 219 af 3.646 dage (= 6,0 %). Arten ses på Skallingen fra september til april og topper tydeligt under efterårstrækket i oktober, hvor den er meget almindelig. Arten har højeste maksima af drosslerne. Således blev der set 31.350 fugle den 11. oktober 1988. 1988 var et særligt godt drosselår, hvor der blev observeret makstal for vindrossel, sjagger og solsort. Maksantallet svinger hos vindrossel meget fra år til år. I fem år var der observationer med mere end 1.000 fugle (1971, 1982, 1988, 2002 og 2017), men der er også år med ingen eller ganske få fugle.

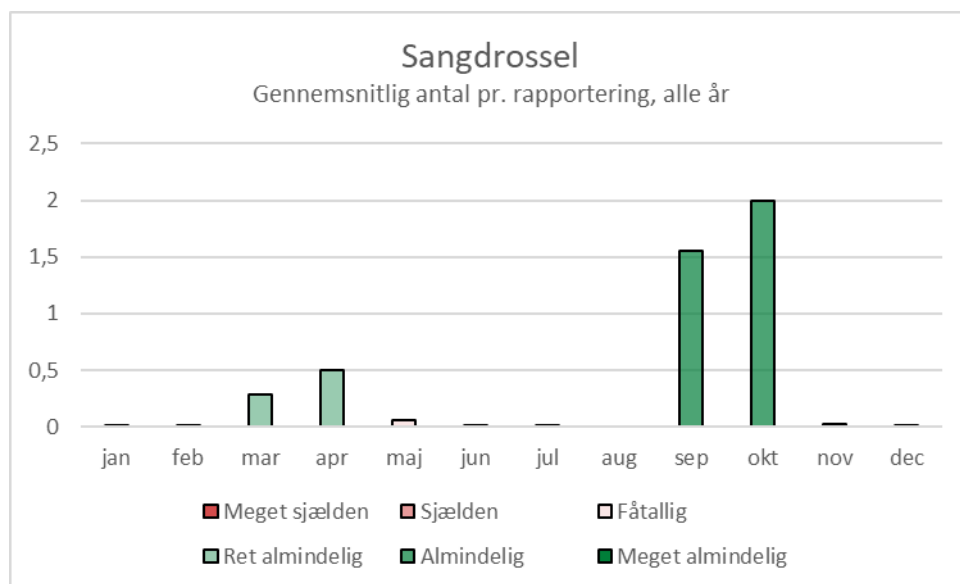
Sangdrossel *Turdus philomelus*

Sangdrossel, Grønningen, 21.10.2021.

Sangdrossel forekommer i det meste af Europa, men mindre i de sydligste områder (Keller et al. 2020). Arten har ifølge alle tre atlasser ynglet på Skallingen, i Atlas 3 endda sikkert. Arten, som især findes i nåle- og blandingsskov, yngler i hele Danmark (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De skandinaviske og russiske bestande overvintrer i Sydvesteuropa og Nordafrika. Trækgæsterne passerer især Danmark i marts-maj og august-november. De danske fugle forlader landet i september og er tilbage i april (Bønløkke et al. 2006). På Skallingen ses flest sangdrossel under efterårstrækket, men arten ses også under forårstrækket, mens arten er mindre synlig om vinteren og i yngleperioden, selvom den yngler på halvøen. Sangdrossel er ret almindelig på Skallingen og blev set 224 dage (= 6,1 %). Arten ses hele året med undtagelsen af august. I juni-juli og december-januar forekommer den dog kun sjældent. Arten toppe i september-oktober, hvor den er almindelig. Det højeste antal var 1.000 fugle den 19. oktober 2017. Arten virker i fremgang. Der har ikke været trecifrede observationer inden 2002.

Antal pr. rapportering	0,97650
Set på dage (n=3.646)	224
Procent af dage	6,1
Forekomst som	FYE(V)

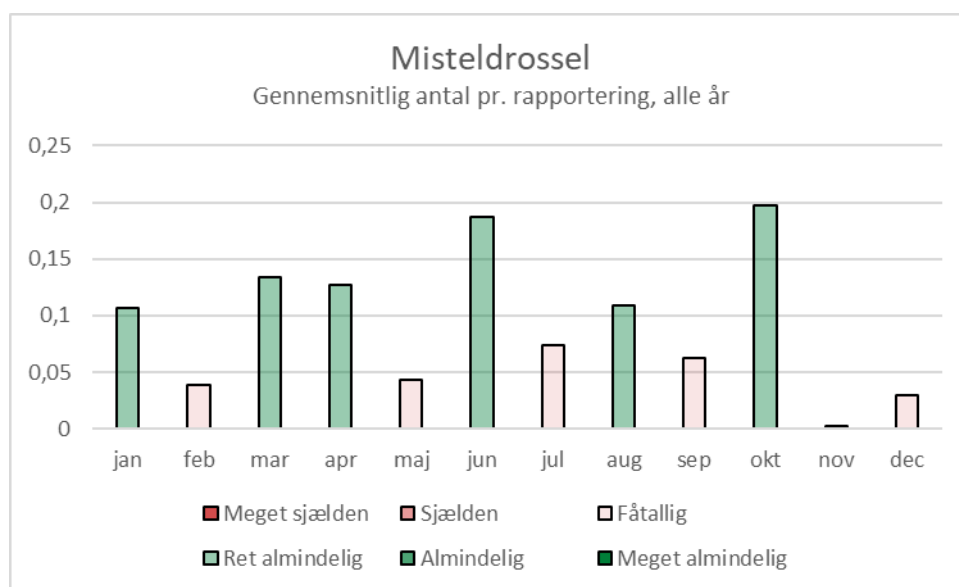
Misteldrossel *Turdus viscivorus*

Misteldrossel, Skallingen, 14.6.2020.

Misteldrossel yngler fra Spanien og Nordafrika til Sydsibirien og Nepal og dermed i det meste af Europa. Misteldrossel foretrækker især skov- og bjergområder. Den overvintrer i Sydeuropa, Nordafrika og Iran (Keller et al. 2020). Arten har ifølge alle tre atlasser ynglet på Skallingen, i Atlas 3 endda sikkert. Arten yngler i Danmark især i Jylland (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Misteldrossel er almindelig træk- og sjælden vintergæst i Danmark. De danske fugle trækker mod sydsydvest (Bønløkke et al. 2006). På Skallingen ses misteldrossel både som trækfugl, ynglefugl og vintergæst. Misteldrossel er ret almindelig på halvøen og blev set 175 dage (= 4,8 %). Arten ses hele året, mest i oktober og juni og mindst i november, hvor den er sjælden. Det højeste antal var 100 trækkende fugle den 11. oktober 2015. Normalt er dog årsmaksima med etcifrede eller lave tocifrede antal.

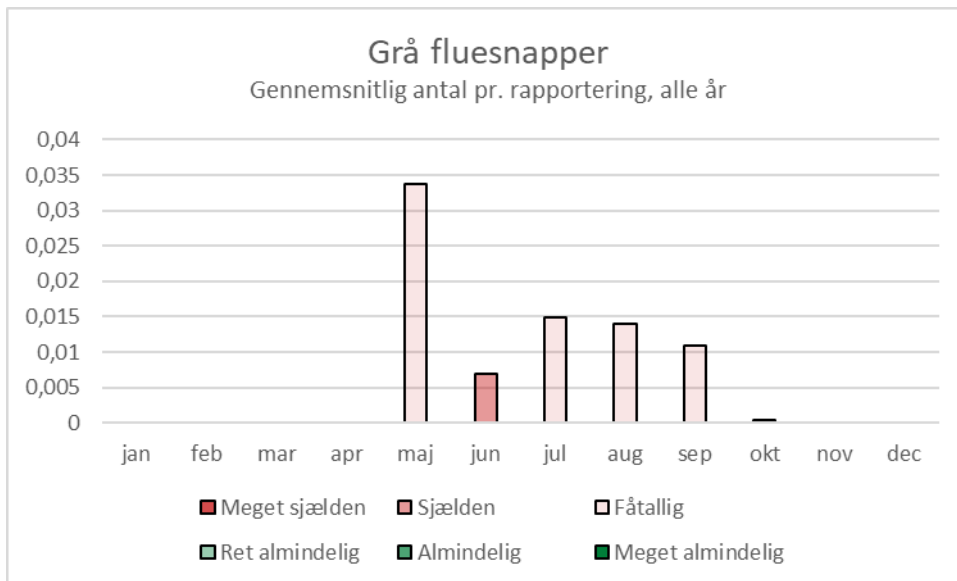
Antal pr. rapportering	0,12476
Set på dage (n=3.646)	175
Procent af dage	4,8
Forekomst som	FYEV

Grå fluesnapper *Muscicapa striata*

Grå fluesnapper, som lever i åben skov og haver, yngler i næsten hele Europa og mod øst til Centralsibirien. Den overvintrer i Afrika syd for Sahara (Keller et al. 2020). Atlas 3 angiver grå fluesnapper som sikkert ynglende på Skallingen (Vikstrøm & Moshøj 2020). Grå fluesnapper ankommer til Danmark i starten af maj og forlader landet igen i august-september. I maj-juni og august-september ses desuden skandinaviske trækgæster. Vestdanske fugle trækker mod sydvest, østdanske mere østligt (Bønløkke et al. 2006). Grå fluesnapper ses på Skallingen i sommerhalvåret som træk- og ynglefugl. Grå fluesnapper er sjælden på Skallingen og blev set 22 dage (= 0,6 %). Arten ses fra maj til oktober med top i maj. Grå fluesnapper blev kun set i fire år inden 2010 (1975, 1982, 1996 og 2005), siden 2010 i otte ud af elleve år. De højeste antal var fire fugle den 22. og 30. maj 1996 samt den 20. juli 2011.

Antal pr. rapportering	0,00524
Set på dage (n=3.646)	22
Procent af dage	0,6
Forekomst som	FYE

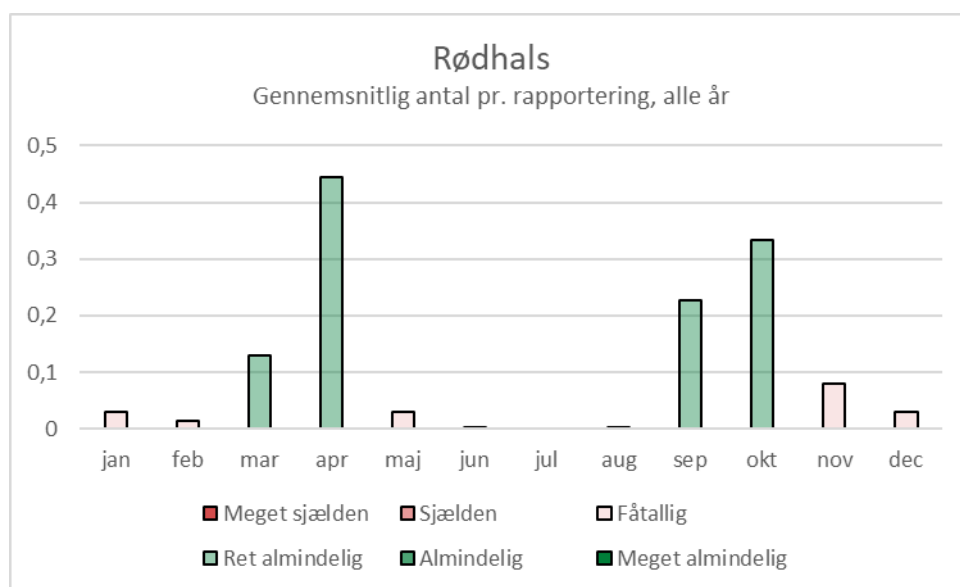
Rødhals *Erithacus rubecula*

Rødhals i november, Skallingen, 9.11.2019.

Rødhals yngler fra Marokko i vest til Sydvestsibirien i øst og findes i stort set hele Europa (Keller et al. 2020). Arten yngler i hele Danmark især i løv- og blandskov samt i parker og haver. Arten yngler ifølge alle tre ynglefugleatlaser sandsynligt også på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste danske og skandinaviske fugle overvintrer i Vesteuropa og ved Middelhavet. De forlader Danmark inden midten af oktober og vender tilbage fra starten af april. Mange trækfugle passerer Danmark i september-oktober og i april-maj. Især disse fugle ses på Skallingen. En del fugle fra Skandinavien og Østersøområdet overvintrer i Danmark (Bønløkke et al. 2006). Rødhals er ret almindelig på Skallingen og blev set 246 af 3.646 dage (= 6,7 %). Rødhals ses hele året med undtagelsen af juli. I juni og august er den sjælden. Arten toppe i april og i oktober, dvs. under trækket. Det højeste antal var 60 fugle den 1. oktober 1982 og den 3. april 2000, men der er også år med ingen eller maksimalt ganske få fugle.

Antal pr. rapportering	0,19568
Set på dage (n=3.646)	246
Procent af dage	6,7
Forekomst som	FYEV

Blåhals *Luscinia svecica*

Blåhals yngler i store dele af Palæarktisk samt Nordalaska. I Europa forekommer arten fra Vesteuropa til Rusland samt i Skandinavien. Det drejer sig dog om forskellige underarter. Den sydlige underart *cyaneacula*, som også yngler i Danmark, forekommer fra Vesteuropa til Hviderusland, mens underarten *svecica*, som ses på træk, yngler i Skandinavien og Nordrusland (Keller et al. 2020). Blåhals har i de seneste år udbredt sig som ynglefugl langs den jyske vestkyst. Den findes dog ikke som ynglefugl på Skallingen. De nærmeste ynglesteder ligger ved nordsiden af Ho Bugt. Det drejer sig i området om den sydlige underart *cyaneacula* (Vikstrøm & Moshøj 2020). På Skallingen blev begge underarter set. *L. s. svecica* overvintrer i Afrika eller Pakistan og Nordvestindien, mens *cyaneacula* overvintrer i det vestlige Middelhavsområde og Vestafrika (Bønløkke et al. 2006). Blåhals er sjælden på Skallingen og blev set 9 dage (= 0,2 %). Dagene fordeler sig på 8 år. Første gang der blev set en blåhals på Skallingen var den 15. maj 1981. Derefter igen den 12. maj 1994. Siden blev der observeret blåhals i 1997, 1998,

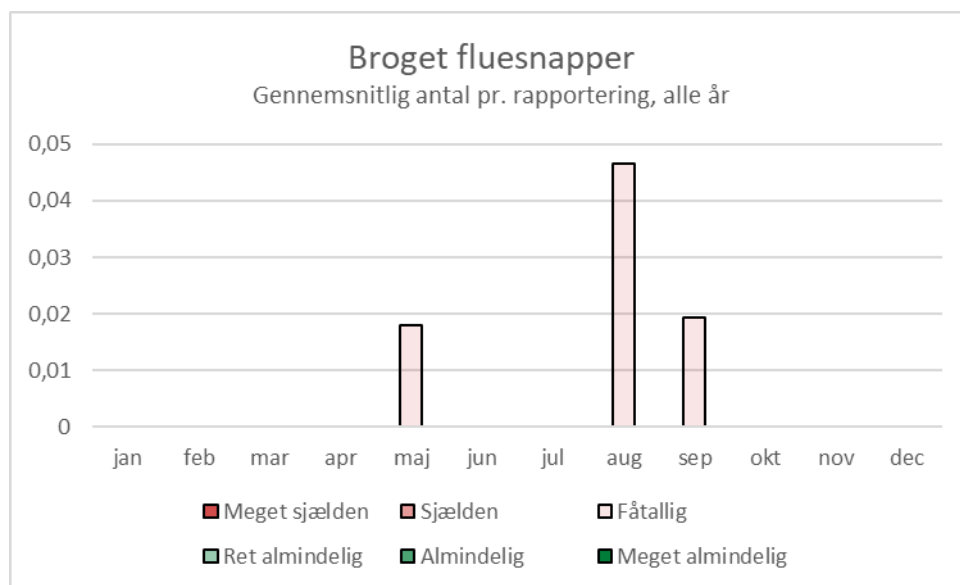
Antal pr. rapportering	0,00161
Set på dage (n=3.646)	9
Procent af dage	0,2
Forekomst som	FE

2001, 2003, 2005 og 2020. Det højeste antal var tre fugle den 8. juli 1997. Ellers blev der kun observeret en enkelt fugl. Observationerne ligger mellem maj og oktober.

Broget fluesnapper *Ficedula hypoleuca*

Broget fluesnapper yngler i skovområderne i Vest-, Nord- og Central Eurasien. I Europa forekommer arten i Central-, Nord- og Østeuropa samt i Spanien og Britannien (Keller et al. 2020). Arten var muligt ynglende på Skallingen under Atlas 1, siden dog ikke mere. Arten er mest udbredt i det østlige Danmark. I dag ligger det nærmeste ynglested i Marbæk plantage (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten overvintrer i det tropiske Vestafrika. Broget fluesnapper ankommer til Danmark i anden halvdel af april og trækker bort igen i august-september. I april-maj og i august-oktober ses desuden skandinaviske trækgæster (Bønløkke et al. 2006). Broget fluesnapper ses på Skallingen som trækfugle om for- og efteråret. Broget fluesnapper er sjælden på halvøen og blev set 19 dage (= 0,5 %). Arten ses i maj og i august-september med top i august. En broget fluesnapper blev observeret på Skallingen den 28. september 1982. Derefter sås arten først igen den 30. maj 1996. Siden blev arten dog observeret i 14 år (tre dage i 1991-2000, seks dage i 2001-2010, otte dage i 2011-2020). Det højeste antal var seks fugle den 10. september 2015 (fem på Grønningen og en på Skallingen).

Antal pr. rapportering	0,00604
Set på dage (n=3.646)	19
Procent af dage	0,5
Forekomst som	FE

Hvidhalset fluesnapper *Ficedula albicollis*

Hvidhalset fluesnapper yngler fra Østfrankrig til Vestrusland, men ikke i Danmark. Der findes en isoleret population på de svenske Østersøøer. Nogle hvidhalsede fluesnapper optræder i Danmark som trækgæster, især i april-maj – såsom eksemplaret fra Skallingen – og sjælden i august-september. Arten overvintrer i det sydlige Afrika (Olsen 1992, Bønløkke et al. 2006, Keller et al. 2020, Christensen et al. 2022, BW). Hvidhalset fluesnapper er meget sjælden på Skallingen og blev kun observeret 1 dag, nemlig den 9. maj 2002 på Grønningen (SU).

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Lille fluesnapper *Ficedula parva*

Lille fluesnapper yngler i Central- og Østeuropa til Ural og i Nordiran samt i Skandinavien (Keller et al. 2020). Arten yngler kun få steder i Danmark og mest i de sydøstlige dele (Vikstrøm & Moshøj 2020). Trækgæster ses i Danmark i maj-juni og i august-oktober. Efterårsfuglene i det sydvestjyske er således på ”omvendt” træk og forårsfuglene på ”forlænget” træk (Bønløkke et al. 2006). Lille fluesnapper ses sjældent på Skallingen under forårs- og efterårstrækket. Lille fluesnapper er sjælden på halvøen og blev set 5 dage (= 0,14 %). Arten blev set på Skallingen den 26. maj 1996, 22. maj 2010, 12. september 2013, 17. oktober 2016 og 18. oktober 2019. Normalt blev der observeret en enkelt fugl, den 26. maj 1996 dog to fugle.

Antal pr. rapportering	0,00389
Set på dage (n=3.646)	5
Procent af dage	0,14
Forekomst som	FE

Husrødstjert *Phoenicurus ochruros*

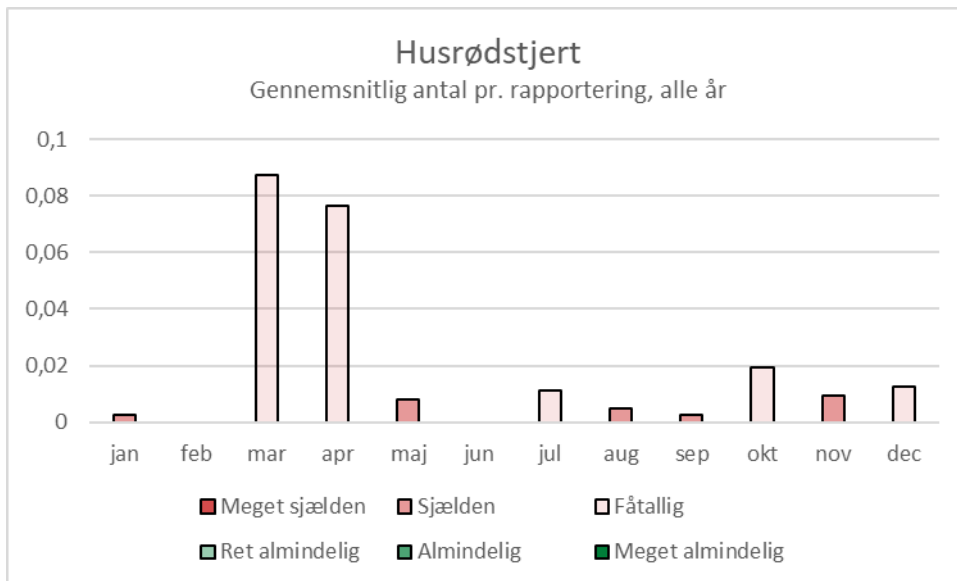

Husrødstjert, Skallingen, 15.10.2020.

Husrødstjert yngler fra Nordafrika gennem store dele af Europa til Centralkina. Arten mangler i modsætning til rødstjert dog i de nordligere områder og er også i Danmark som ynglefugl først indvandret i 1870erne (Keller et al. 2020, Løppenthin 1967).

Husrødstjert er mindre udbredt i Danmark end rødstjert og er aldrig registreret som ynglefugl på Skallingen. De næste ynglelokaliteter ligger nord for Blåvandshuk og på den nordlige og østlige side af Ho Bugt (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Husrødstjert trækker til Centraleuropa, Middelhavsområdet og Nordafrika. Arten optræder som trækgæst fra marts til maj samt i oktober. Enkelte fugle kan overvintre i Danmark (Bønløkke et al. 2006). Husrødstjert ses på Skallingen mest under forårstrækket og mindre under efterårstrækket og som vintergæst. Husrødstjert er fåtallig på halvøen og blev set 88 dage (= 2,4 %). Arten forekommer fra marts til maj og fra juli til januar, med top i marts-april. Den mangler altså i februar og juni. Det maksimale antal var 10 fugle den 30. marts 1994. Normalt er dog mindre encifrede antal.

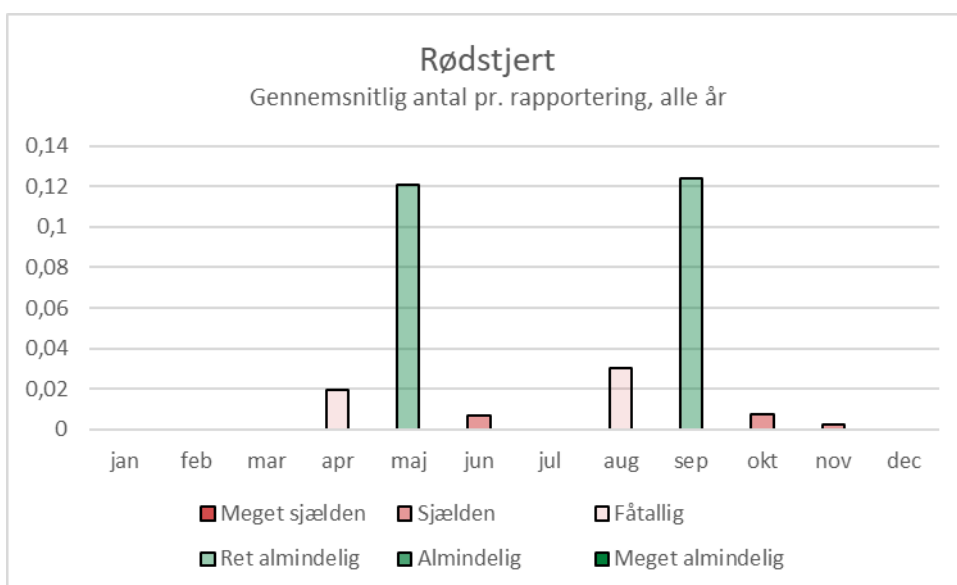
Antal pr. rapportering	0,01961
Set på dage (n=3.646)	88
Procent af dage	2,4
Forekomst som	FEV

Rødstjert *Phoenicurus phoenicurus*

Rødstjert yngler i det meste af Europa og mod øst til det nordlige Mongoliet. Arten er først indvandret til Danmark som ynglefugl efter 1850 (Keller et al. 2020, Løppenthin 1967). Rødstjert yngler i hele Danmark og ifølge alle tre atlasser sandsynligt også på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Rødstjert trækker til Sydvesteuropa og Nordafrika. Fuglene forlader Danmark i august og vender tilbage i april. En del skandinaviske trækfugle passerer Danmark (Bønløkke et al. 2006). Rødstjert ses på Skallingen både om foråret og om efteråret som trækfugl, mens den er mere usynlig som ynglefugl. Rødstjert er fåtallig på Skallingen og blev set 92 af 3.646 dage (= 2,5 %). Rødstjert forekommer fra april til juni og fra august til november med to toppe i maj og september. Det maksimale antal var 11 rødstjerte den 17. september 1998. Normalt er dog mindre encifrede antal.

Antal pr. rapportering	0,02820
Set på dage (n=3.646)	92
Procent af dage	2,5
Forekomst som	FYE

Bynkefugl *Saxicola rubetra*

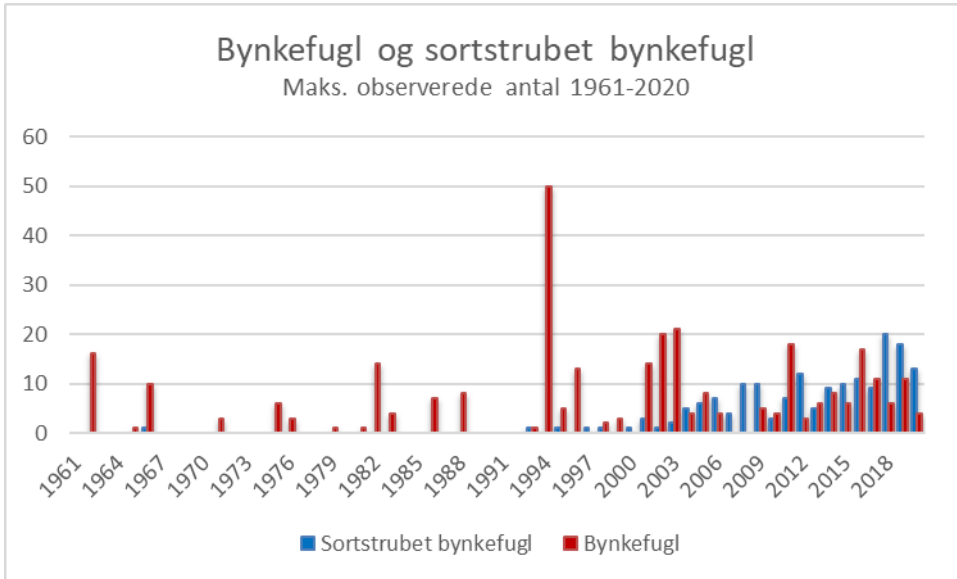
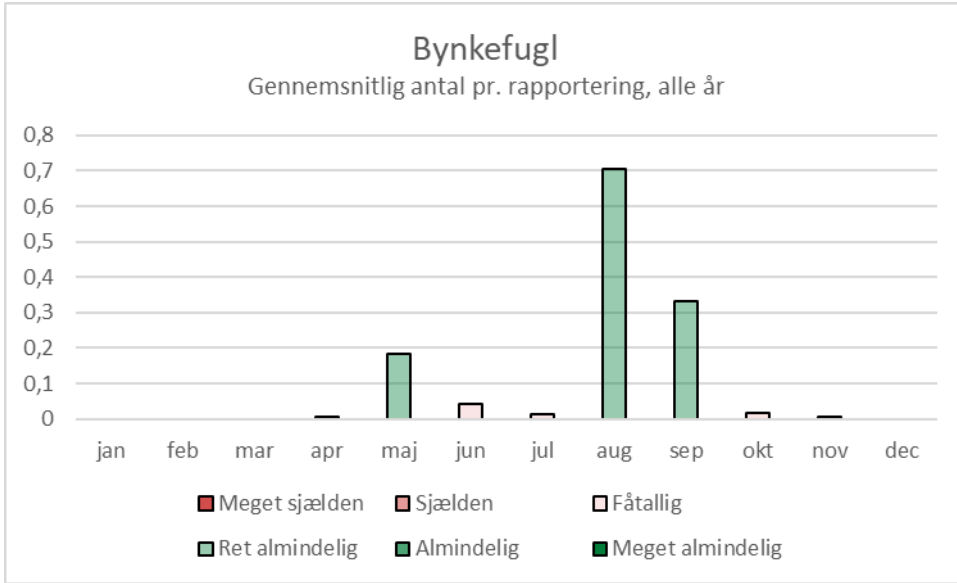

Bynkefugl, Skallingen, 8.5.2020.

Bynkefugl yngler fra Atlanterhavet i Europa til Centralasien (Keller et al. 2020). Arten, som foretrækker udyrkede områder med spredte buske, yngler i Danmark især i Vest-, Midt- og Nordjylland samt på Sjælland og Bornholm. Arten har ifølge

Antal pr. rapportering	0,10005
Set på dage (n=3.646)	211
Procent af dage	5,8
Forekomst som	FE

Atlas 1 og 2 sandsynligt ynglet på Skallingen, men ikke længere under Atlas 3. Bynkefugl yngler dog stadigvæk ved Blåvandshuk og nord for Ho Bugt (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten overvintrer i tropisk Afrika. I august-september og i maj passerer norske fugle Jylland (Bønløkke et al. 2006). På Skallingen ses flest under efterårstrækket og lidt færre under forårstrækket. Bynkefugl er ret almindelig på Skallingen og blev set 211 dage (= 5,8 %). Arten ses kun fra april til november, med en tydelig top i august. Det maksimale antal var 50 fugle den 18. august 1994. Bynkefugl er blevet observeret med et- eller tocifrede årsmaksima siden 1960'erne. I starten er dataene endnu uregelmæssige, men niveauet er det samme som de seneste år.

Sortstrubet bynkefugl *Saxicola rubicola*

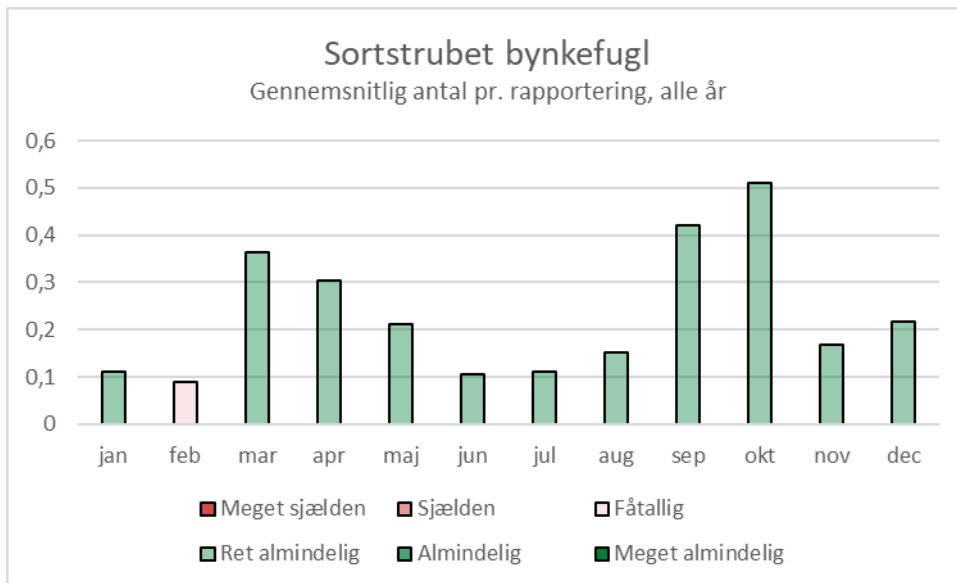

Sortstrubet bynkefugl, Skallingen, 7.10.2018.

Sortstrubet Bynkefugl yngler i store dele af Eurasien og Afrika. Arten mangler dog stort set i Norden (Keller et al. 2020). Arten har i de seneste år udbredt sig langs hele den jyske vestkyst som ynglefugl. Den er i ingen af atlaserne registreret som ynglefugl på Skallingen.

Arten fandtes dog allerede under Atlas 1 som sikker ynglefugl ved Blåvandshuk (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). Der findes ikke data om danske sortstrubede bynkefugle i dansk trækfugleatlas. Tyske fugle trækker til Nordafrika. De forlader landet mellem midten af august og november og vender tilbage mellem februar og maj (Bairlein et al. 2014). Sortstrubet bynkefugl ses på Skallingen både som trækfugl og vintergæst. Arten er ret almindelig på halvøen og blev set 549 af 3.646 dage (= 15,1 %). Arten forekommer hele året på Skallingen. Den har en top i september-oktober og en mindre top i marts-april, dvs. i trækperioderne. Det maksimale antal var 20 fugle den 15. oktober 2018. Sortstrubet bynkefugl er i fremgang. Der blev observeret en enkelt fugl den 18. oktober 1966 og derefter først igen den 22. oktober 1993. Siden 2000 ses arten hvert år, i 2008 for første gang med et årsmaksimum på 10 fugle, og i alt har der siden været to cifrede årsmaksima i otte ud af 13 år.

Antal pr. rapportering	0,33669
Set på dage (n=3.646)	549
Procent af dage	15,1
Forekomst som	FEV

Sibirisk bynkefugl *Saxicola maurus*
Japansk bynkefugl *Saxicola stejnegeri*

Sibirisk/japansk bynkefugl, Grønningen, 21.10.2021.

En sibirisk bynkefugl/japansk bynkefugl blev set på Grønningen den 20. og 21. oktober 2021 (dvs. efter undersøgelsesperioden) (SU). Sibirisk bynkefugl forekommer i Sibirien og Centralasien og overvintrer i Arabien og Østafrika. Japansk bynkefugl forekommer fra Østsibirien til Japan, Korea og Nordøstkina og overvintrer i Sydøstasien. Arterne blev først for nylig adskilt og er svære at skelne. Normalt skal der DNA-materiale til for at være sikker (BW, Shirihai & Svensson 2018). Arterne forekommer som meget sjælden trækgæst (Olsen 1992, Christensen et al. 2022).

Stenpikker *Oenanthe oenanthe*

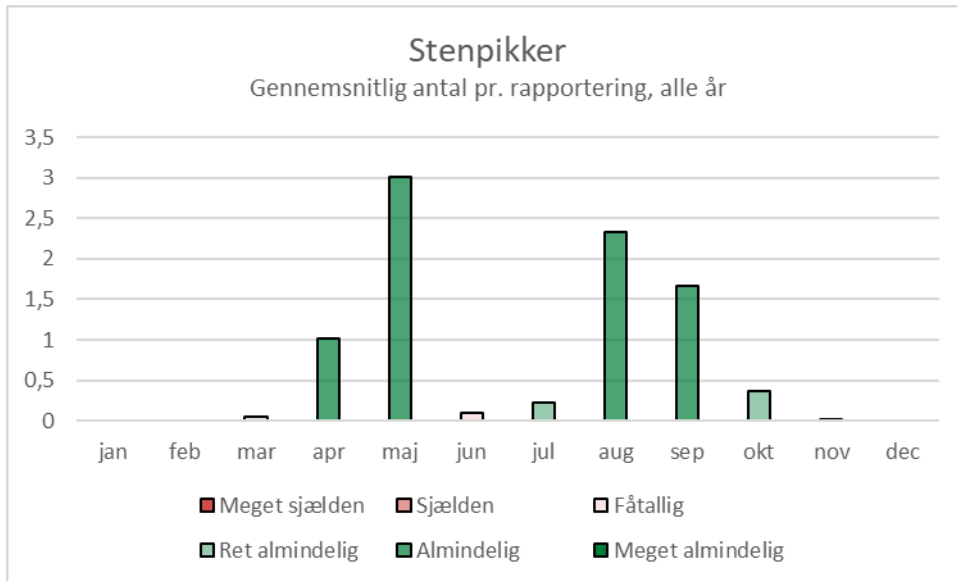
Stenpikker han, Skallingen, 26.5.2018.

Stenpikker, Skallingen, 21.9.2019.

Stenpikker yngler fra Nordøstcanada gennem Eurasien til Alaska, og dermed også i stort set hele Europa. Næsten alle fugle overvintrer i Sahelzonen i Afrika (Keller et al. 2020). Arten yngler spredt over Danmark i det åbne land. Under Atlas 3 er arten registreret som muligt ynglende på Skallingen, mens den under Atlas 1 og 2 var sikkert ynglende (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Stenpikker forlader Danmark i oktober og vender tilbage fra april. De gennemtrækkende fugle kommer især fra Sydsandinavien, men også fra Nordnorge (Bønløkke et al. 2006). Stenpikker er ret almindelig på Skallingen og blev set 682 af 3.646 dage (= 18,7 %). Arten ses fra marts til november. Den har en første top i maj og en anden i august. Det højeste observerede antal var 165 fugle den 28. august 2010 på Grønningen. Siden midt i 1990'erne har tocifrede årsmaksima været normale. Stenpikker ses på Skallingen mest som trækgæst, mens ynglefuglene forbliver mere usynlige.

Antal pr. rapportering	0,74134
Set på dage (n=3.646)	682
Procent af dage	18,7
Forekomst som	FYE

Nonnestenpikker *Oenanthe pleschanka*

Nonnestenpikker yngler fra Sortehavet gennem Centralasien til Nordøstkina og overvintrer i Nordøstafrika og Sydvestarabien (Keller et al. 2020). Arten forekommer i Danmark som tilfældig gæst. Nonnestenpikker er meget sjælden på Skallingen og blev set én gang i 3 dage. En fugl blev observeret på Skallingen ved den første parkeringsplads den 17., 18. og 19. oktober 2018 og blev indberettet af mange deltagere af DOFs feldtræf i Blåvand (SU) (derfor bliver den i statistikken tungere end antallet dage normalt ville være).

Antal pr. rapportering	0,00833
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	T

Vandstær *Cinclus cinclus*

Vandstær yngler mellem Vesteuropa og Kina, mest i bjergområder med egnede vandløb (Keller et al. 2020). Få par yngler i Øst- og Sydøstjylland. Der fandtes i 2017 dog også et sandsynligt ynglepar i den østlige del af Varde kommune (Vikstrøm & Moshøj 2020). Danmark bliver især besøgt af migranter fra Sydnorge og Sydsverige. Vintergæsterne ankommer i oktober-november og forlader landet senest i april. Desuden findes trækgæster (Bønløkke et al. 2006). Vandstær er meget sjælden på Skallingen og blev kun set 1 dag. Den 19. oktober 2008 blev der observeret en fugl ”ved åen neden for stien øst for Skallingen Laboratoriet”. Arten lever især af vårfluelarver og har derfor behov for vandløb med rent og strømmende vand, som ikke findes på Skallingen – og derfor ses arten normalt heller ikke på halvøen.

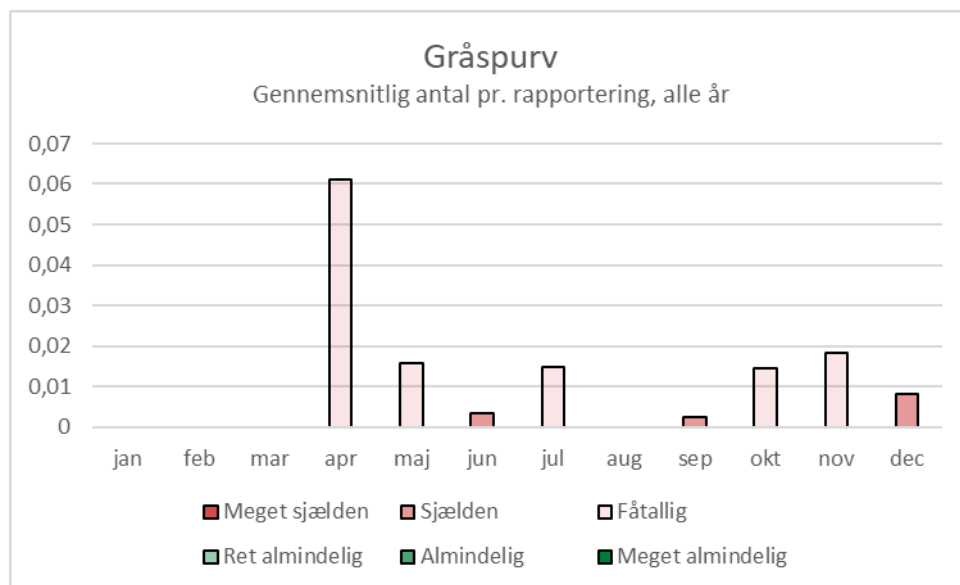
Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Gråspurv *Passer domesticus*

Gråspurv forekommer i det meste af Eurasien og Nordafrika. Arten er desuden blevet indført af mennesket mange andre steder i verden (Keller et al. 2020). Gråspurv yngler stort set i

Antal pr. rapportering	0,01262
Set på dage (n=3.646)	18
Procent af dage	0,5
Forekomst som	FE

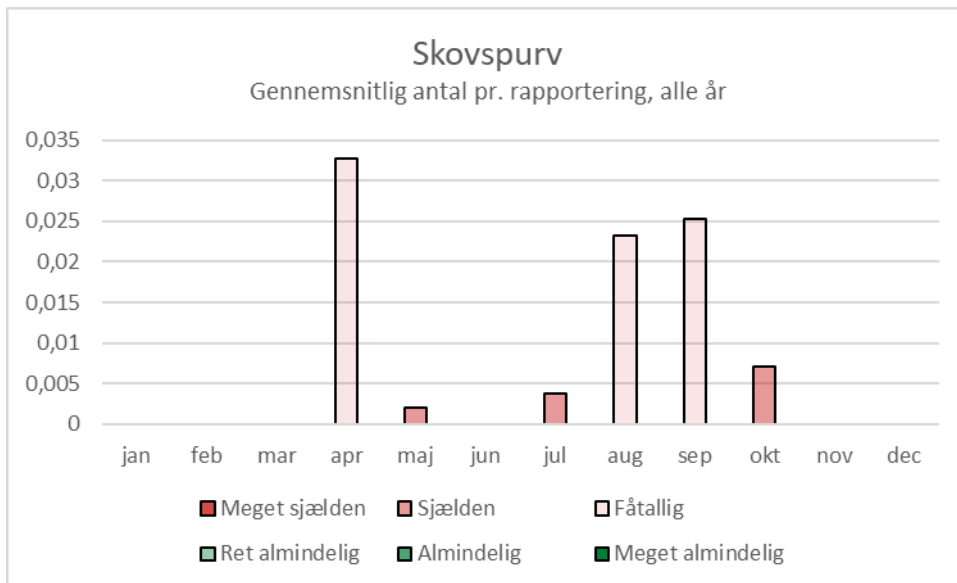
hele Danmark, men ikke på Skallingen. Kun under Atlas 1 var den muligt ynglende på halvøen (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). Gråspurve er standfugle (Bønløkke et al. 2006). Arten ses på Skallingen om for- og efteråret som strejffugle. Gråspurv er fåtallig på Skallingen og blev set 18 dage (= 0,5 %). Arten ses fra april til juli og fra september til december og toppe i april. Både grå- og skovspurv er mest indberettet efter 2006. Det højeste antal gråspurve var 15 den 17. oktober 2019.

Skovspurv *Passer montanus*

Skovspurv forekommer med undtagelse af de nordligste områder og Indien i det meste af Eurasien (Keller et al. 2020). Skovspurv yngler stort set i hele Danmark, men ikke på Skallingen. Kun under Atlas 1 var den muligt ynglende på halvøen (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). Skovspurve er standfugle (Bønløkke et al. 2006). Arten ses på Skallingen om for- og efteråret som strejffugle. Skovspurv er sjælden på Skallingen og blev set 12 dage (= 0,3 %). Arten ses i april-maj og fra juli til oktober. Den toppe i april og august-september. Både skov- og gråspurv er mest indberettet efter 2006. Det højeste antal skovspurve var 17 den 28. september 2007.

Antal pr. rapportering	0,00913
Set på dage (n=3.646)	12
Procent af dage	0,3
Forekomst som	FE

Sibirisk jernspurv *Prunella montanella*

Sibirisk jernspurv yngler i det asiatiske Rusland og Nordmongoliet. Arten overvintrer i Østkina og Korea (Keller et al. 2020) og ses i Danmark kun som meget sjælden gæst. Sibirisk jernspurv er meget sjælden på Skallingen og blev observeret 1 dag. En fugl blev hørt den 23. oktober 2016 på Skallingen (SU 2016).

Antal pr. rapportering	0,00094
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

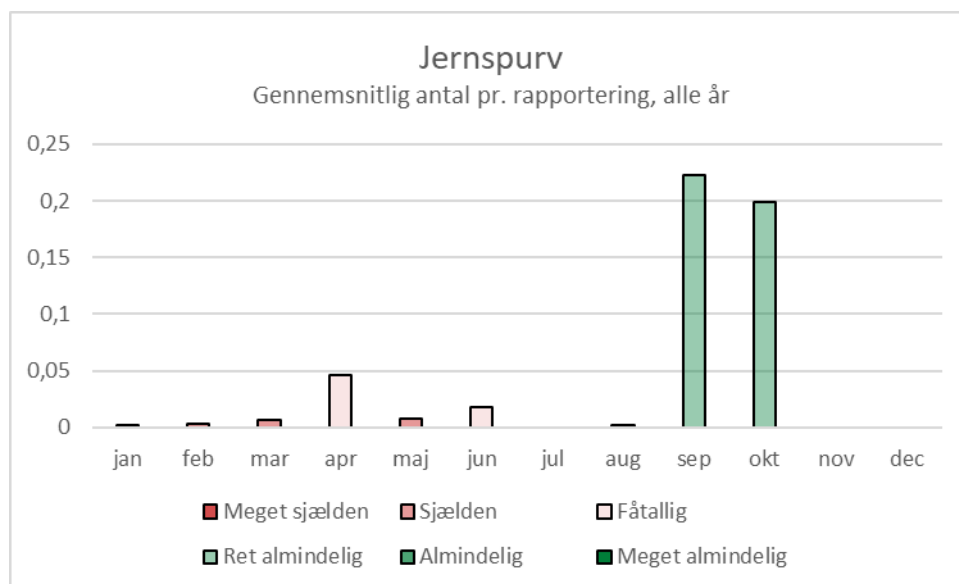
Jernspurv *Prunella modularis*

Jernspurv, Skallingen, 27.3.2021.

Jernspurv yngler fra Spanien og Irland til Uralbjergene og mest i det nordlige Europa (Keller et al. 2020). Arten har behov for krat og tæt bevoksning. Jernspurv var under alle tre atlasser sandsynligt ynglende på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De nordeuropæiske fugle er trækfugle, som passerer Danmark i september-oktober og marts-april. De fleste danske fugle trækker mod Sydvesteuropa, mens norske fugle overvintrer i Jylland (og svenske på øerne) (Bønløkke et al. 2006). Jernspurv er ret almindelig på Skallingen og blev set 91 af 3.646 dage (= 2,5 %). Arten ses fra januar til juni samt fra august til oktober. I de fleste måneder er den fåtallig eller sjælden og toppe under efterårstrækket i september og oktober, hvor den er ret almindelig. I juli og november-december forekommer arten ikke på Skallingen. Arten virker i fremgang. Det højeste antal har været 200 sydtrækkende fugle på Grønningen den 10. oktober 2015. Siden 2012 er arten blevet observeret hvert år, siden 2013 hvert år i tocifrede antal.

Antal pr. rapportering	0,10422
Set på dage (n=3.646)	91
Procent af dage	2,5
Forekomst som	FYE

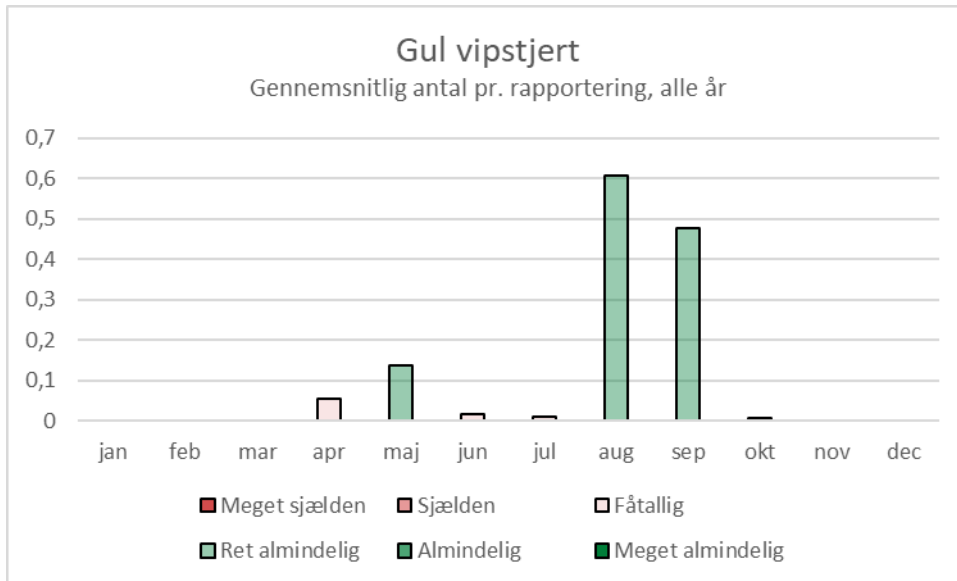
Gul vipstjert *Motacilla flava*

Tre unge gule vipstjerter samt to unge hvide vipstjerter på betonvejen, Skallingen, 22.8.2021.

Gul Vipstjert yngler fra Vesteuropa til Sibirien. Den forekommer i næsten hele Europa. De europæiske fugle overvintrer i Afrika (Keller et al. 2020). Arten yngler gerne på fugtige enge. I 1970erne under Atlas 1 ynglede gul vipstjert på Skallingen. Siden er arten forsvundet som ynglefugl. De næste yngleområder ligger i Værnengene og nordpå samt i marsken syd for Esbjerg (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). Det er mest svenske fugle, der passerer Danmark i august-september mod sydsydvest (Bønløkke et al. 2006). Gul vipstjert er ret almindelig på Skallingen og blev set 150 af 3.646 dage (= 4,1 %). Arten forekommer på Skallingen fra april til oktober med tydelig top i august-september og en lille top i maj. Det højeste antal har været 50 fugle den 31. august 2005, fulgt af 40 den 17. august 2002. Det er trækfugle, der ses på Skallingen, flere under efterårstrækket end under forårstrækket.

Antal pr. rapportering	0,10435
Set på dage (n=3.646)	150
Procent af dage	4,1
Forekomst som	FE

Citronvipstjert *Motacilla citreola*

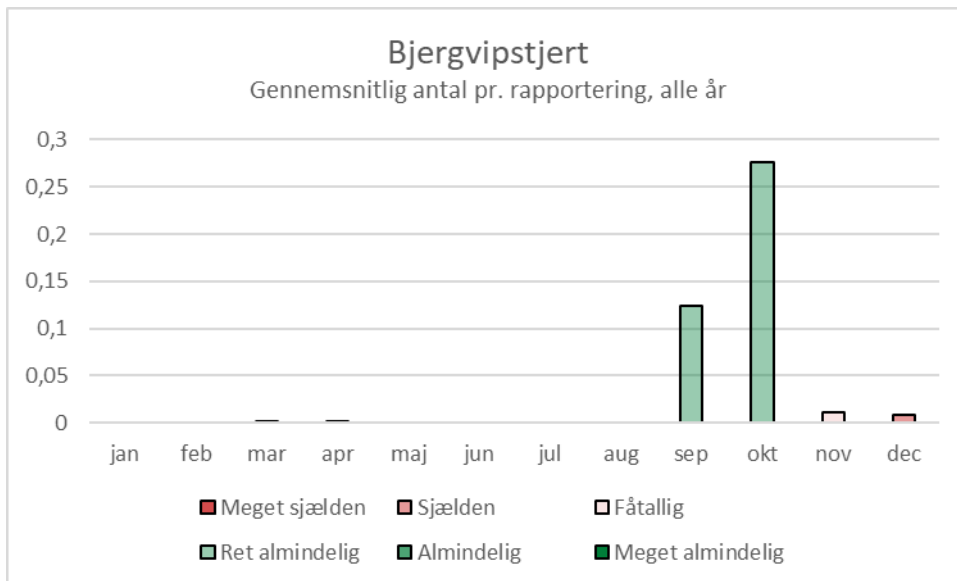
Citronvipstjert yngler i Østeuropa, Nordrusland og Sibirien til Centralasien. De østlige fugle overvintrer i Sydasiens (Keller et al. 2020). Arten er i Danmark en meget sjælden gæst. Citronvipstjert er meget sjælden på Skallingen og blev kun set 1 dag. Den 18. september 1996 blev en rastende fugl (1K) observeret på Skallingen (SU 2003).

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

Bjergvipstjert *Motacilla cinerea*

Bjergvipstjert yngler i Palæarktis mellem 25° og 70° N, den mangler dog i store dele af Østeuropa. Bjergvipstjert overvintrer i Afrika, Indonesien og New Guinea (Keller et al. 2020). Arten yngler ikke langs den jyske vestkyst, men er udbredt i Midt- og Østjylland, hvor den lever ved vandløb med strømmende vand (Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten forekommer i Danmark både som træk- og vintergæst. Fuglene passerer Danmark mellem midten af august og starten af november og i marts-april (Bønløkke et al. 2006). Bjergvipstjert er ret almindelig på Skallingen og blev set 148 af 3.646 dage (= 4,1 %). Arten forekommer fra september til december med top i oktober. Den er sjælden i marts-april. Det højeste antal var 15 fugle den 15. oktober 2019 og den 13. oktober 2020. Bjergvipstjert virker i fremgang. Arten er kun blevet observeret fire gange inden 1995. En tocifret antal blev første gang observeret den 13. oktober 2014 og siden i fem ud af syv år. Fuglene, som er observeret på Skallingen, er trækfugle, mest under efterårstrækket.

Antal pr. rapportering	0,11872
Set på dage (n=3.646)	148
Procent af dage	4,1
Forekomst som	(F)E

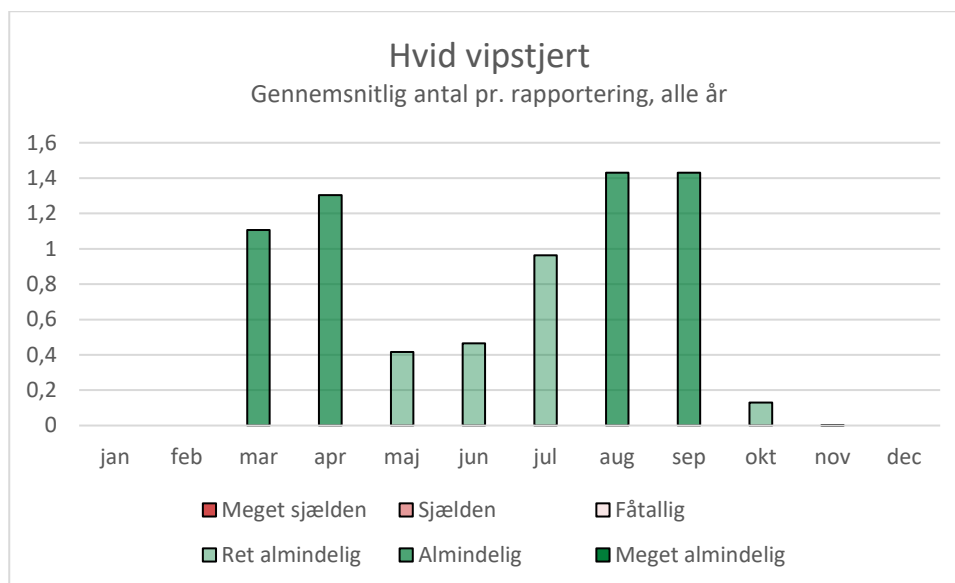
Hvid vipstjert *Motacilla alba*

Hvid vipstjert ved Skalling Ende, 27.3.2021.

Hvid vipstjert yngler i hele Europa og det meste af Asien til det vestlige Alaska (Keller et al. 2020). Arten, som foretrækker bare områder eller kort græs med mange insekter, har under alle tre atlasser ynglet på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Hvid vipstjert forlader Danmark i september og vender tilbage i slutningen af april. Desuden passerer sydsandinaviske fugle landet fra slutningen af juli til september og fra anden halvdel af marts til maj. De fleste fugle overvintrer i det vestlige Middelhavsområde (Bønløkke et al. 2006). Hvid vipstjert er ret almindelig på Skallingen og blev set 606 af 3.646 dage (= 16,6 %). Hvid vipstjert ses fra marts til oktober-november. Om vinteren forekommer arten ikke. Der er to toppe i henholdsvis august-september og marts-april. Det højeste antal var 72 fugle den 7. september 2014 på Grønningen. På Skallingen ses hvid vipstjert på forårs- og efterårstræk samt som ynglefugle.

Antal pr. rapportering	0,51665
Set på dage (n=3.646)	606
Procent af dage	16,6
Forekomst som	FYE

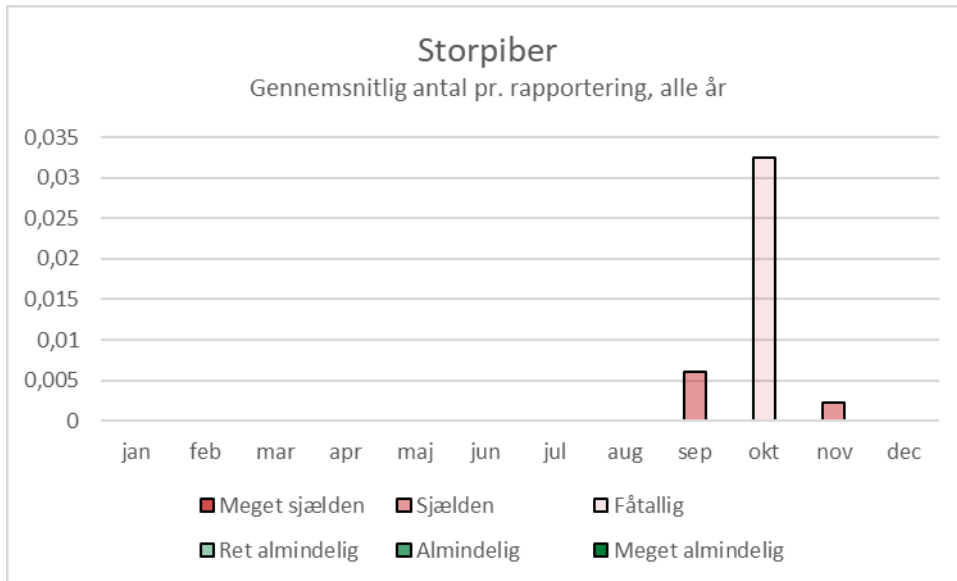

Storpiber *Anthus richardi*

Storpiber yngler i Sibirien, Mongoliet og Kina og overvintrer i Indien og Sydøstasien (BW). Arten ses som sjælden træk- og vintergæst i Danmark (Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Storpiber er fåtallig på Skallingen og blev set 34 dage (= 0,9 %).

Antal pr. rapportering	0,01303
Set på dage (n=3.646)	34
Procent af dage	0,9
Forekomst som	E

Arten ses kun fra september til november med tydelig top i oktober. Arten blev observeret i 15 år siden 1996, normalt en enkelt fugl, den 16. oktober 2017 dog to.

Mongolsk piber *Anthus godlewskii*

Mongolsk piber yngler i Mongoliet samt Sydsibirien og overvintrer i Indien, Myanmar og Golfregionen (BW). Mongolsk piber er meget sjælden på Skallingen og blev set 2 dage: den 10. og 29. oktober 2019. Kun det første fund på Grønningen er godkendt af SU (cf. Jakobsen 2021).

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T (E)

Markpiber *Anthus campestris*

Markpiber yngler fra Nordafrika og Sydeuropa over Østeuropa til Mongoliet (Keller et al. 2020). Arten yngler i Danmark ifølge Atlas 3 kun på Anholt, har under Atlas 1 dog også ynglet omkring Blåvand (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). Markpiber er meget sjælden på Skallingen. Arten blev set 3 dage: den 18. oktober 1968, 24. august 1971, 21. september 1992, dvs. fra august til oktober.

Antal pr. rapportering	0,00040
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	E

Engpiber *Anthus pratensis*

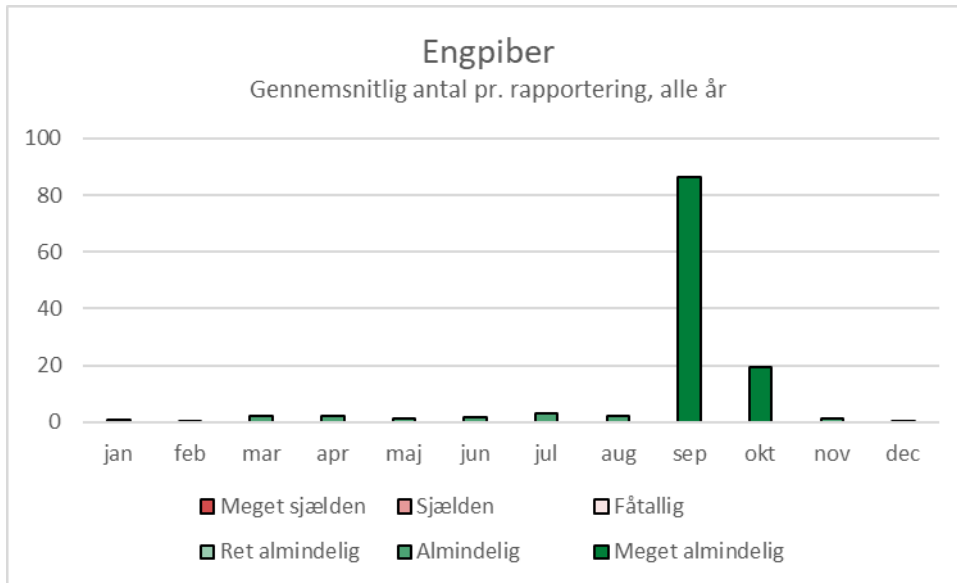

Engpiber, Skallingen, 27.3.2021.

Engpiber forekommer i Europa især på de Britiske Øer, på Island, i Skandinavien og Centraleuropa fra Frankrig til Baltikum. Desuden findes bestande i Ural og i Kaukasus. Mange fugle overvintrer i Middelhavsområdet (Keller et al. 2020).

Arten forekommer i det åbne land og yngler ifølge alle tre atlasser sikkert på Skallingen, og Skallingen er et af de tætteste områder baseret på timetælliture (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). I september-oktober og april-maj passerer fugle på træk Danmark. De danske fugle forlader landet i september-oktober og trækker mod sydvest. De vender tilbage i april (Bønløkke et al. 2006). Engpiber er meget almindelig på Skallingen og blev set 954 af 3.646 dage = 26,2 %. Arten ses hele året. I september har den en markant top. Om vinteren er den kun ret almindelig og resten af året almindelig. I 13 år blev der set 1.000 og flere fugle, den 23. september 1998 endda 20.000 og den 30. september 2014 10.000. Engpiber ses på Skallingen både som ynglefugl, træk- og vintergæst og flest under efterårstrækket.

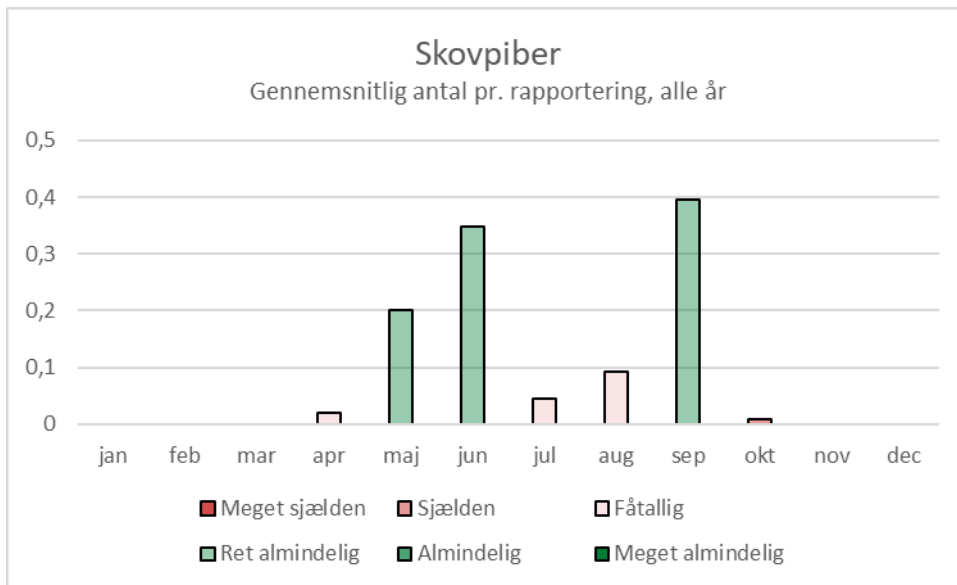
Antal pr. rapportering	17,66170
Set på dage (n=3.646)	954
Procent af dage	26,2
Forekomst som	FYEV

Skovpiber *Anthus trivialis*

Skovpiber er udbredt fra Europa til Kina og forekommer særligt i Skandinavien og i Rusland (Keller et al. 2020). Arten yngler ifølge alle tre atlasser sandsynligt på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). I maj og i august-september passerer mange skovpiber på trækket Danmark. De danske fugle forlader landet i september, og de første vender tilbage fra slutningen af marts. De europæiske fugle overvintrer i tropisk Afrika (Bønløkke et al. 2006). Skovpiber er fåtallig på Skallingen og blev set 97 af 3.646 dage (= 2,7 %). Arten har under de mere udbredte pibere en omvendt profil i forhold til skærpiber. Den ses nemlig kun fra april til oktober og forekommer ikke om vinteren. Der er to toppe i september og i juni. Ofte bliver der kun set maksimalt en eller få fugle. Den 19. september 2014 blev der dog observeret 80 trækkende fugle. Skovpiber ses på Skallingen mest under forårs- og efterårstrækket og mindre som ynglefugl.

Antal pr. rapportering	0,08259
Set på dage (n=3.646)	97
Procent af dage	2,7
Forekomst som	FYE

Tajgapiber *Anthus hodgsoni*

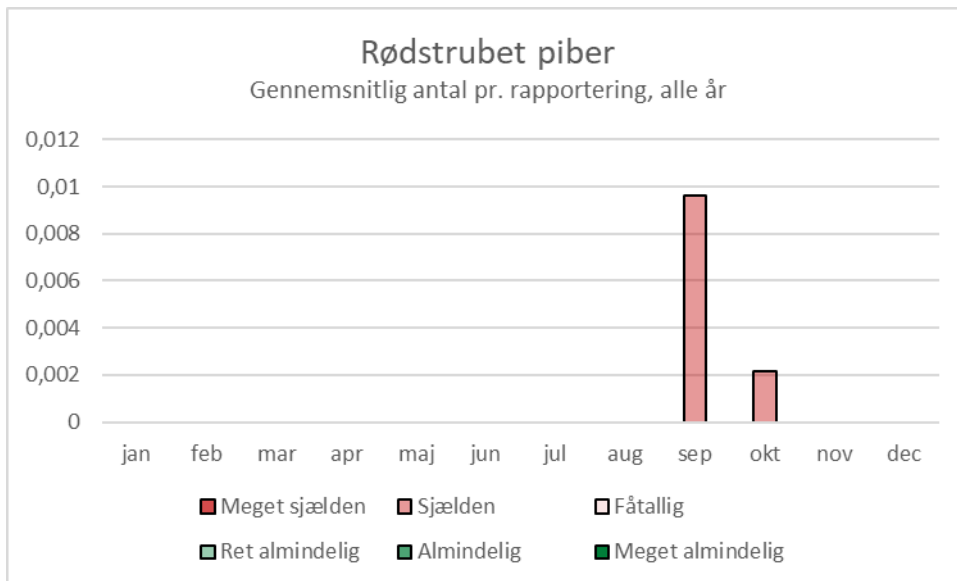
Tajgapiber yngler i Europa kun i Rusland, desuden i Sibirien, Kina og Japan og overvintrer i Syd- og Sydøstasien (Keller et al. 2020). Tajgapiber er sjælden på Skallingen og blev set 4 dage (= 0,1 %). Arten er observeret på Skallingen den 16. november 1987 (SU), 13./14. oktober 2014 og 15. oktober 2020, dvs. altid i oktober-november. I Blåvandområdet er arten også set i september (Jakobsen 2021).

Antal pr. rapportering	0,00363
Set på dage (n=3.646)	4
Procent af dage	0,11
Forekomst som	E

Rødstrubet piber *Anthus cervinus*

Rødstrubet pibers yngleområde udstrækker sig fra det nordligste Skandinavien over Nordsibirien til Tjukotka i det russiske fjerne øst og til Alaska. De europæiske fugle overvintrer i Afrika, de øvrige i Syd- og Sydøstasien (Keller et al. 2020). Arten ses som sjælden trækgæst i Danmark (Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Rødstrubet piber er sjælden på Skallingen og blev set 11 dage (= 0,3 %). Der blev set enkelte fugle i ni år på Skallingen siden 1992, altid i september-oktober.

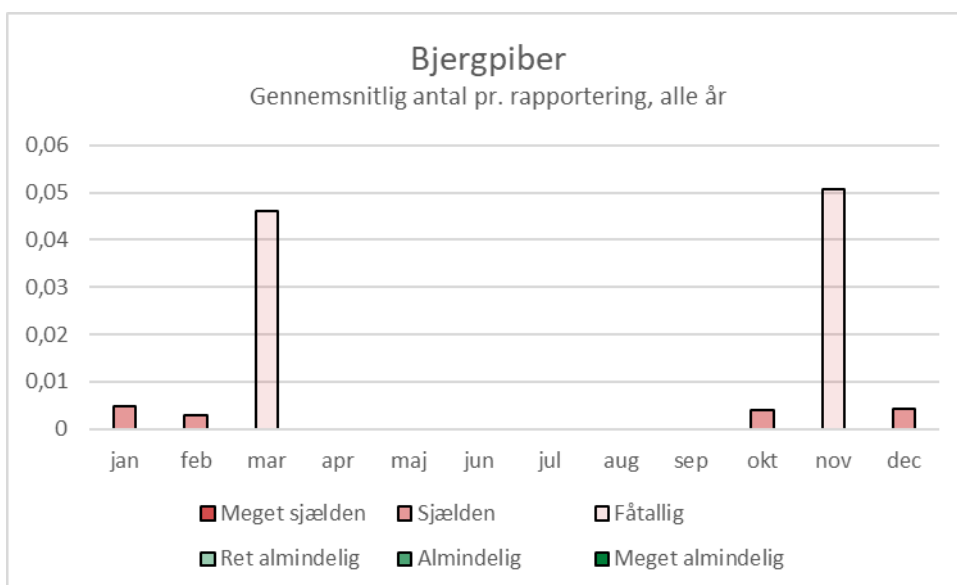
Antal pr. rapportering	0,00188
Set på dage (n=3.646)	11
Procent af dage	0,3
Forekomst som	E

Bjergpiber *Anthus spinoletta*

Bjergpiber yngler i det sydlige Eurasien, bl.a. i de central- og sydeuropæiske bjergregioner samt Kaukasus i højder over 1.000 meter (Keller et al. 2020). Arten ses i de seneste år tiere i Danmark. Bjergpiber er sjælden på Skallingen og blev set 24 dage (= 0,7 %). Arten ses fra oktober til marts med to toppe i november og marts. Den blev observeret i 14 år og kun siden 2000. Det højeste antal var 12 den 21. november 2009. I de fleste øvrige år var der kun en eller to fugle. Bjergpiber ses på Skallingen fåtallig under forårs- og efterårstrækket.

Antal pr. rapportering	0,00766
Set på dage (n=3.646)	24
Procent af dage	0,7
Forekomst som	E(V)F

Skærpiber *Anthus petrosus*

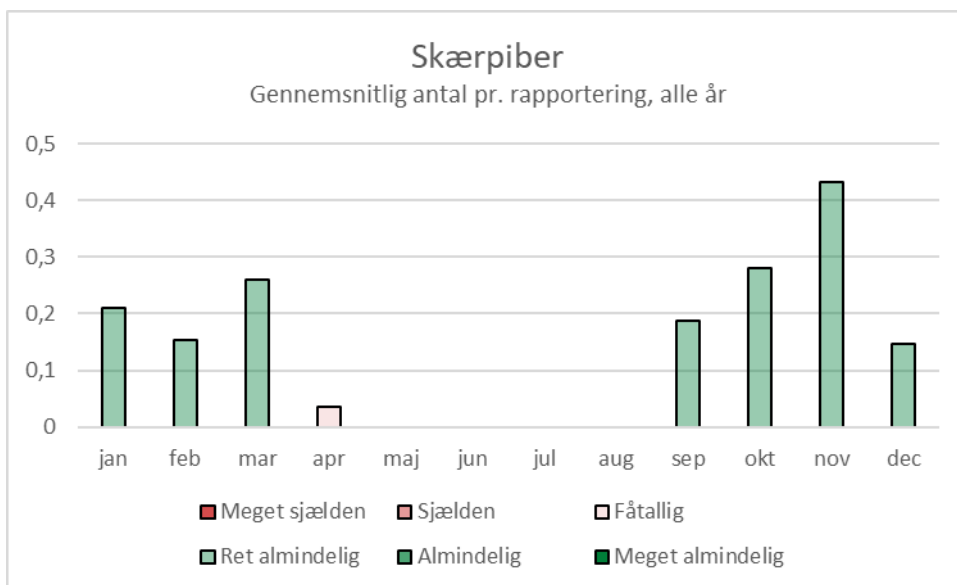
Skærpiber på en af høfderne ved Skalling Ende, 15.10.2020.

Skærpiber yngler langs de nordeuropæiske kyster fra Irland til Kolahalvøen (Keller et al. 2020). Arten yngler i Danmark ifølge Atlas 3 dog kun på ganske få lokaliteter ved Kattegat og Storebælt. Under Atlas 1 yngede arten sandsynligt også i Esbjerg (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). De nordeuropæiske fugle overvintrer langs de vest- og sydvesteuropæiske kyster. Det er svenske fugle, der passerer Danmark (Bønløkke et al. 2006). Skærpiber er ret almindelig på Skallingen og blev set 289 af 3.646 dage = 7,9 %. Arten ses fra september til april med top i november. Desuden er der en mindre top i marts. Arten findes ikke om sommeren på Skallingen. Det højeste antal var 40 fugle den 9. november 2007. Skærpiber ses på Skallingen som træk- og vintergæst.

Antal pr. rapportering	0,19205
Set på dage (n=3.646)	289
Procent af dage	7,9
Forekomst som	EVF

Skærpiber, Skallingen, 20.11.2021.

Bogfinke *Fringilla coelebs*

Trækkende bogfinker ved Skalling Ende, 29.10.2021.

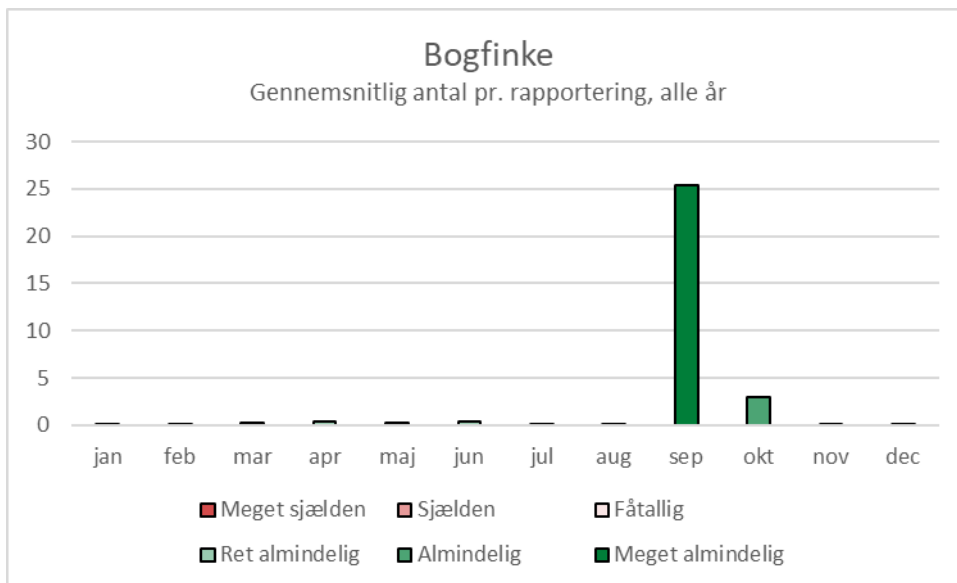
Bogfinke forekommer fra Acorerne til Bajkalsøen i Sibirien og fra Nordafrika til trægrænsen i nord (Keller et al. 2020). Arten yngler i hele Danmark i skove, parker og haver og har ifølge alle tre atlasser også sandsynligt ynglet på Skallingen (Dybbro 1976,

Antal pr. rapportering	4,02861
Set på dage (n=3.646)	175
Procent af dage	4,8
Forekomst som	HE(F)

Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste danske fugle er standfugle. En mindre del trækker dog mod sydvest. I marts-april og september-oktober passerer desuden mange skandinaviske trækfugle Danmark, i Jylland mest norske. De fleste trækfugle fortsætter til de Britiske Øer, Holland, Belgien, Frankrig og Spanien. Nogle bliver dog som vintergæster (Bønløkke et al. 2006). Bogfinke er almindelig på Skallingen og blev set 175 af 3.646 dage (= 4,8 %). Bogfinke ses hele året fåtallig eller ret almindelig. Den har en ekstrem top i september, hvor den er meget almindelig, og også i oktober er den endnu almindelig. Arten var i de sidste ti år på Skallingen i fremgang. Det højeste antal var 9.000 trækkende fugle ved vogterhuset den 22. september 2019. Også i 2012-2015 var der årsmaksima mellem 1.000 og 5.500 fugle, men i alle øvrige år lå årsmaksimaene betydeligt lavere. Der findes dog flere observationer med høje tal, hvor der ikke kunne skelnes mellem bogfinke og kvækerfinke. Bogfinke ses på Skallingen både som helårsfugl og i store antal under efterårstrækket.

Rastende bogfinke ved Skalling Ende, 26.9.2020.

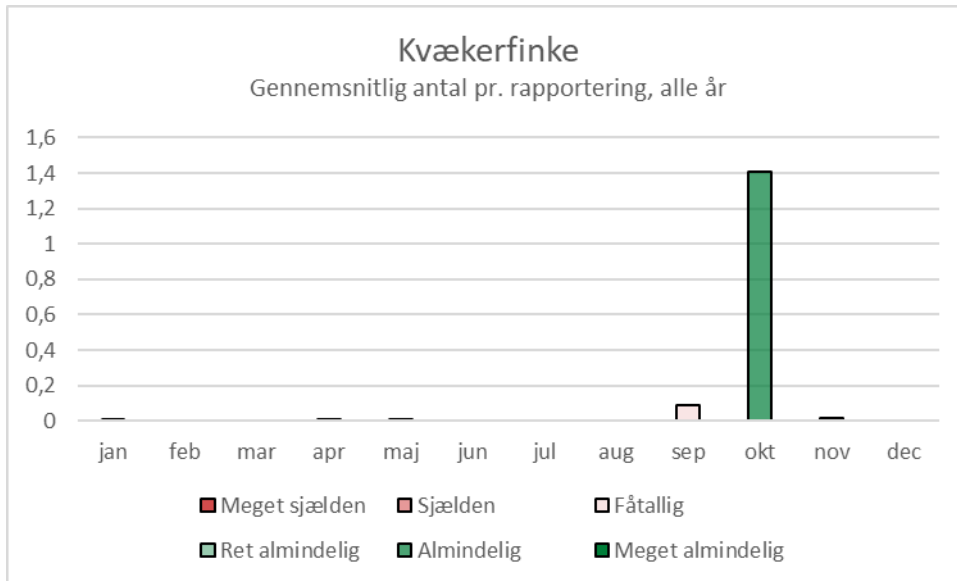
Kvækerfinke *Fringilla montifringilla*

Trækkende kvækerfinker, Skallingen, 29.10.2021.

Kvækerfinke yngler i de boreale og arktiske skove mellem Norge og Kamtjatka (Keller et al. 2020). Arten har kun undtagelsesvist ynglet i Danmark (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). Skandinaviske og russiske kvækerfinker ses i Danmark som træk- og vintergæster, i nogle år i enorme antal. I Jylland optræder mest norske fugle. Nogle fugle fortsætter mod sydvest eller syd til Tyskland, Belgien og de Britiske Øer. Fuglene passerer Danmark i september-oktober (i Blåvand til og med november) og marts-april (Bønløkke et al. 2006). Kvækerfinke ses på Skallingen især under efterårstrækket, meget mindre under forårstrækket eller som vintergæst. Kvækerfinke er ret almindelig på Skallingen og blev set 77 dage (= 2,1 %). Arten ses fra september til november, i januar samt i april-mai. Den har en tydelig top i oktober, hvor den er almindelig. De øvrige måneder forekommer den fåtallig eller sjældent. Det højeste antal var 3.000 fugle den 12. oktober 1971, men der var i alt kun tre år med observationer over 100 fugle (1971, 2010 og 2016).

Antal pr. rapportering	0,53975
Set på dage (n=3.646)	77
Procent af dage	2,1
Forekomst som	E(VF)

Kernebider *Coccothraustes coccothraustes*

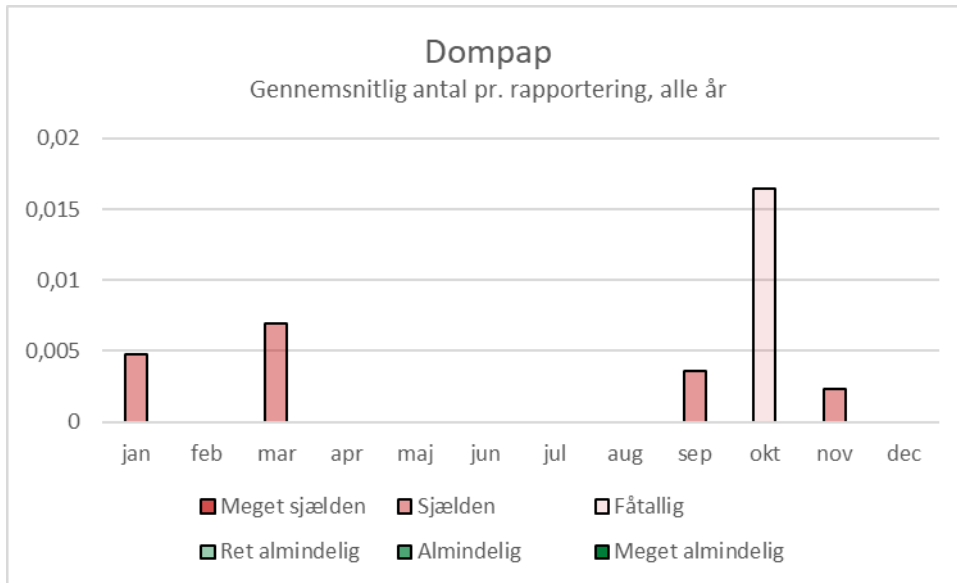
Kernebider forekommer fra Portugal og Marokko til Kamtjatka og Japan. Den mangler dog i de nordligste områder (Keller et al. 2020). Arten, som er udbredt over det meste af Danmark, har aldrig ynglet på Skallingen, da den foretrækker løvskov. Nærmeste ynglesteder ligger i Esbjerg, ved Oksbøl og muligvis ved Blåvand (Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske kernebiderere er mest standfugle. Norske og svenske fugle passerer på træk i oktober-november og i april-maj. Nogle bliver også som vintergæster. I nogle år forekommer om vinteren invasioner med store flokke (Bønløkke et al. 2006). Kernebider er sjælden på Skallingen og blev set 6 dage (= 0,16 %). Kernebider blev observeret for første gang på Skallingen den 1. oktober 2005 og siden i i alt seks år. Det højeste antal var 4 fugle den 14. oktober 2012. Arten blev set fem gange i oktober og én gang i maj, dvs. under trækket, især om efteråret.

Antal pr. rapportering	0,00161
Set på dage (n=3.646)	6
Procent af dage	0,16
Forekomst som	(F)E

Dompap *Pyrrhula pyrrhula*

Dompap forekommer i de tempererede og boreale områder af Eurasien fra Nordportugal til Kamtjatka og Nordjapan (Keller et al. 2020). Arten har siden Atlas 1 spredt sig over det vestlige Jylland og yngler nu i det meste af Danmark i skove, parker og haver. Under Atlas 3 var arten sandsynligt ynglende på Skallingen (Vikstrøm & Moshøj 2020). Danske dompapper er standfugle. Desuden ses træk- og vintergæster fra Norge, Sverige og Finland, som passerer især i oktober og i april. Nogle fortsætter til Tyskland, Holland, Belgien og endda Italien (Bønløkke et al. 2006). Dompap er sjælden på Skallingen og blev set 23 dage (= 0,6 %). Dompap forekommer fra september til november samt i januar og marts. Den topper i oktober. Der blev for første gang indberettet dompap på Skallingen den 21. oktober 1994. Siden 2011 er arten blevet observeret i otte af ti år. Det højeste antal var 10 fugle den 17. oktober 2015 på Grønningen. Dompap ses på Skallingen mest under efterårstrækket.

Antal pr. rapportering	0,00739
Set på dage (n=3.646)	23
Procent af dage	0,6
Forekomst som	E(VFY)

Karmindompap *Carpodacus erythrinus*

Karmindompap forekommer i Palæarktisk fra Centraleuropa til Østasien. Den er især udbredt i Østersølandene og i Rusland, men mangler i Vest- og Sydeuropa (Keller et al. 2020). Arten yngler spredt ved de danske kyster. Det nærmeste ynglested gennem alle atlasser har været Blåvandshuk (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten overvintrer i Sydøstasien fra Pakistan til Sydøstkina. I slutning af maj og starten af juni ses karmindompap på træk i Danmark, sjældnere i august (Bønløkke et al. 2006). Karmindompap er meget sjælden på Skallingen og blev kun set én gang. Den 12. juni 2008 blev en syngende karmindompap set eller hørt på Grønningen.

Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

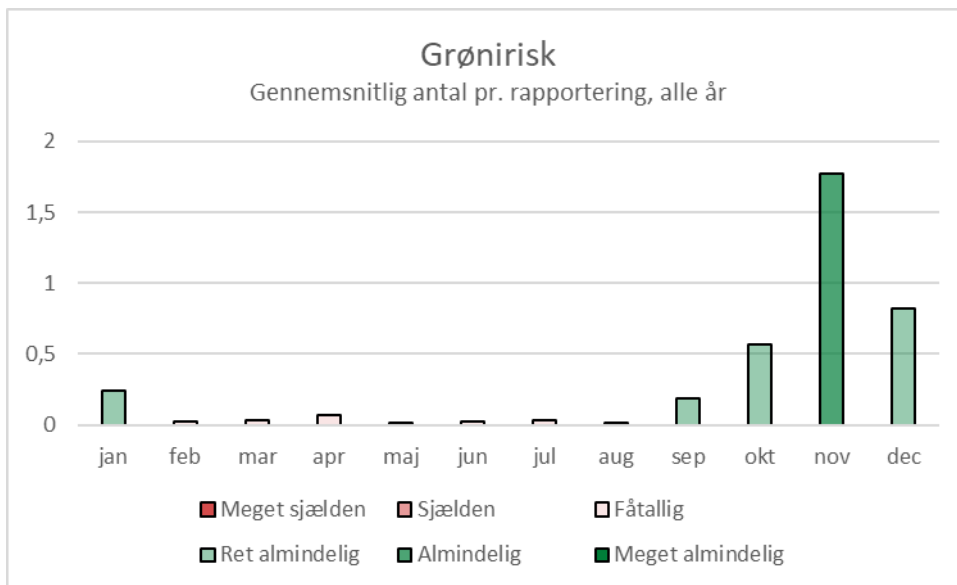
Grønirisk *Chloris chloris*

Grønirisk forekommer i hele Europa samt Middelhavsområdet til Iran og Kirgisistan (Keller et al. 2020). Arten er udbredt i hele Danmark og har under Atlas 1 muligt ynglet på Skallingen, under Atlas 2 og 3 sandsynligt (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Dele af den danske bestand er trækfugle. Disse forlader Danmark i slutningen september mod Tyskland, Holland, Belgien og Frankrig og vender tilbage i april. I oktober-november og i april ses skandinaviske trækfugle i Danmark, i det vestlige Jylland især norske fugle. Nogle af dem bliver som vintergæster (Bønløkke et al. 2006). Grønirisk forekommer på Skallingen som helårsfugl, men ses mest om efteråret som trækfugl. Grønirisk er ret almindelig på halvøen og blev set 146 af 3.646 dage (= 4,0 %). Arten forekommer på Skallingen hele året med tydelig top i november, hvor den er almindelig. Det højeste antal var 203 fugle den 14. november 1999.

Antal pr. rapportering	0,38947
Set på dage (n=3.646)	146
Procent af dage	4,0
Forekomst som	HE

Grønirisk, Skallingen, 28.11.2020.

Bjergirisk *Linaria flavirostris*

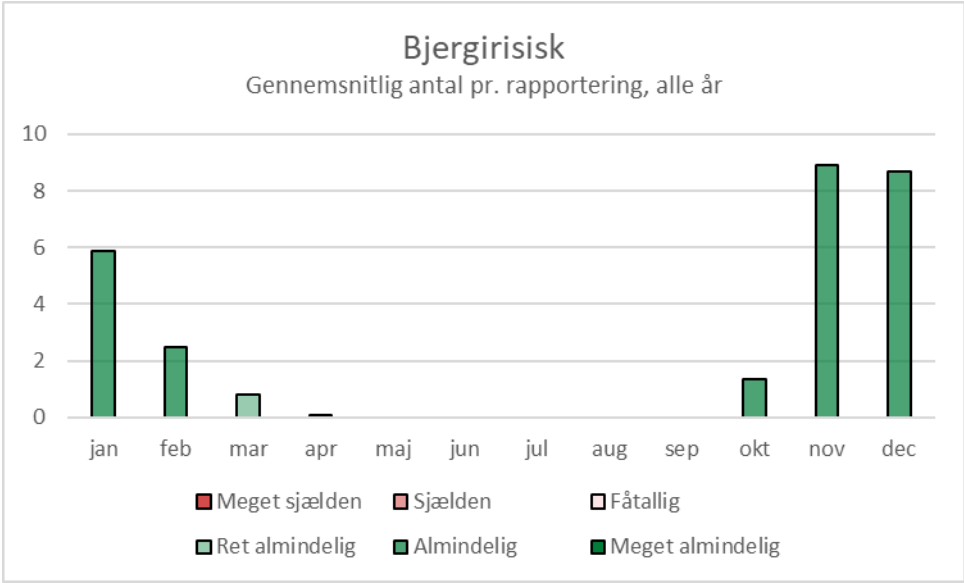
Bjergirisker på Vesterhavsstrand, 9.1.2021.

Bjergirisk har to populationer: en i Nordvesteuropa (især Skotland og Norge), og en anden fra Østtyrkiet til Mongoliet og Centralkina (Keller et al. 2020). Arten ses i Danmark som træk- og vintergæst fra Norge, gerne i flokke ved kysterne på strandene og andre åbne områder. Fuglene ankommer i oktober og vender tilbage i april. En del trækker videre mod Tyskland, Holland og Belgien (Bønløkke et al. 2006). Bjergirisk ses som vintergæst på Skallingen. Arten er almindelig på halvøen og blev set 220 af 3.646 dage (= 6,0 %). Bjergirisk ses fra oktober til april, med top i november-december. Det højeste antal var 650 fugle den 18. oktober 1972. Flokke af 100 og flere fugle blev indberettet i 17 år.

Antal pr. rapportering	1,80110
Set på dage (n=3.646)	220
Procent af dage	6,0
Forekomst som	V

Flok bjergirisker på Vesterhavsstrand, 9.1.2021.

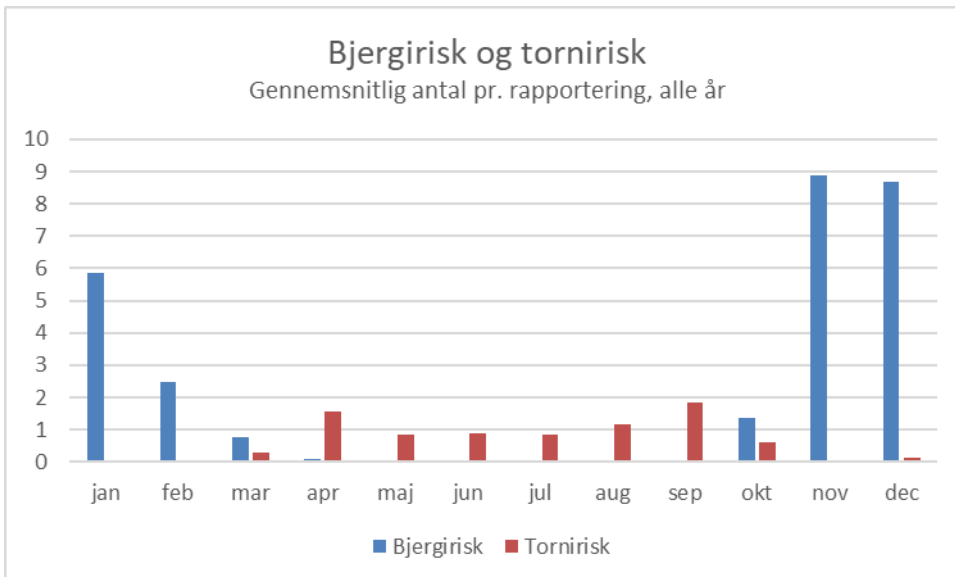
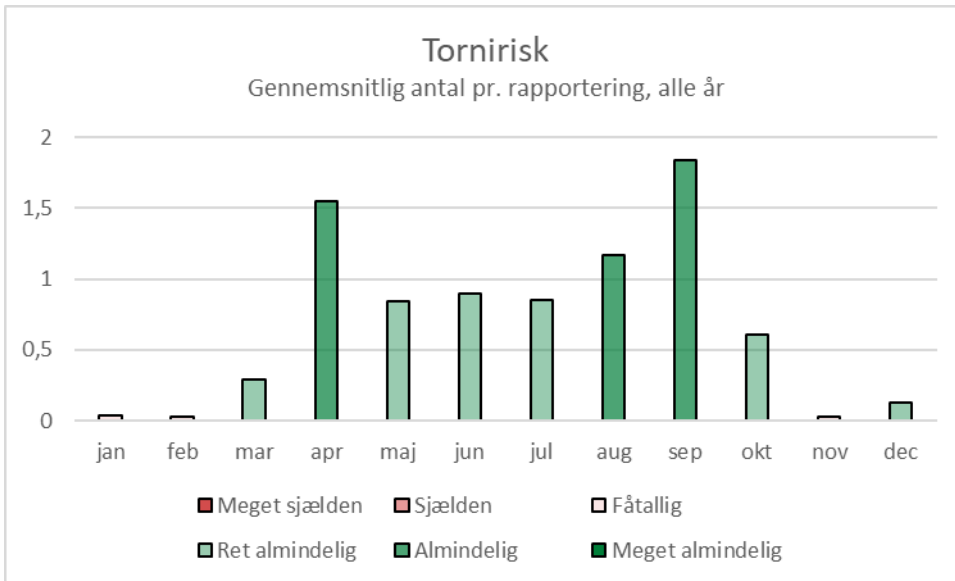
Tornirisk *Linaria cannabina*

Tornirisk, Skallingen, 12.4.2020.

Tornirisk forekommer fra Nordafrika til det sydlige Skandinavien og fra de Kanariske Øer til Vestmongoliet og Nordvestkina (Keller et al. 2020). Arten er udbredt i hele Danmark i det åbne land med krat og har under alle tre atlasser sandsynligt ynglet på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Tornirisk er trækfugle og forlader Danmark i september mod sydvest. Fuglene overvintrer i Belgien, Frankrig og Spanien. I april vender de tilbage. I oktober og april passerer desuden svenske trækfugle Danmark (Bønløkke et al. 2006). Tornirisk er ret almindelig på Skallingen og blev set 378 af 3.646 dage (= 10,4 %). Arten ses hele året, mindst dog i januar-februar og november, hvor den kun er fåtallig. Tornirisk topper i september og april, hvor den ligesom i august er almindelig. Arten virker i fremgang de seneste to årtier. Den blev indberettet hvert år siden 1998. Det højeste antal var 300 sydøst trækkende fugle den 13. oktober 2013. Tornirisk ses på Skallingen både som yngle- og trækfugl, men kun fåtallig som vintergæst. Om vinteren ses i stedet bjergirisk.

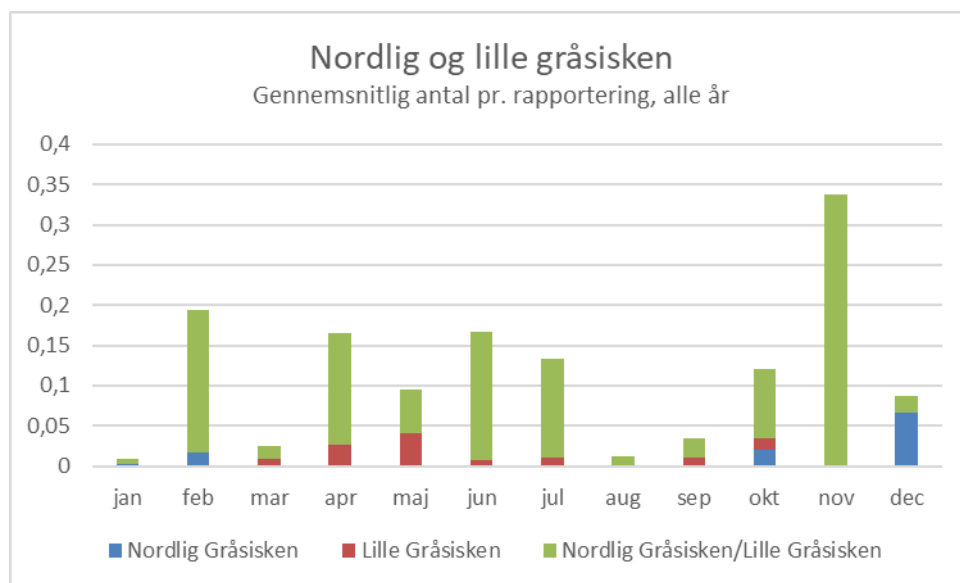
Antal pr. rapportering	0,74537
Set på dage (n=3.646)	378
Procent af dage	10,4
Forekomst som	FYE(V)

Nordlig gråsirken *Acanthis flammea* Lille gråsirken *Acanthis cabaret*

Nordlig og lille gråsirken bliver pga. den genetiske nærhed ofte behandlet som en fælles art sammen med hvidsirken. Arten, som er cirkumpolar, består således af tre subspecies. Hvidsirken yngler i de arktiske og subarktiske områder. Nordlig gråsirken yngler i tajga og subarktis, mens lille gråsirken yngler fra de Britiske Øer og Alperne til det sydlige Skandinavien (Keller et al. 2020). Lille gråsirken har under Atlas 1 og 2 sandsynligt ynglet på Skallingen, men ikke længere under Atlas 3. Arten, som under Atlas 1 næsten kun fandtes i det vestlige Jylland, har siden også udbredt sig til det østlige Danmark. Arten yngler stadigvæk i Blåvand-området (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Nordlig gråsirken ses fra midten af oktober til starten af april som træk- og vintergæst i Danmark, i nogle år invasionsagtigt. Disse fugle kommer især fra Norge og Sverige, men også Finland og Rusland, og nogle fortsætter mod Tyskland og Belgien. Lille gråsirken overvintrer i Vest- og Sydvesteuropa (Bønløkke et al. 2006). Både nordlig og lille gråsirken ses på Skallingen som trækfugl, nordlig gråsirken desuden som vintergæst. Nordlig gråsirken og lille gråsirken er fåtallig på Skallingen. Nordlig gråsirken blev set 11 dage (= 0,3 %), lille gråsirken på 25 dage (= 0,7 %), og på 62 dage (= 1,7 %) kunne det ikke afgøres, hvilken af de to arter det drejede sig om. Nordlig og lille gråsirken er svært at skelne og bliver ofte indberettet samlet. Begge arter er indberettet samlet hele året. Lille gråsirken er særskilt indberettet fra marts til oktober, nordlig gråsirken i oktober og december til februar. Arterne topper samlet i november og bliver set mindst i januar og august. Det højeste indberettede antal for begge arter var 160 syd trækkende fugle den 19. oktober 2001. Siden 2012 findes der hvert år indberetninger.

Nordlig gråsirken	
Antal pr. rapportering	0,01061
Set på dage (n=3.646)	11
Procent af dage	0,3
Forekomst som	EV
Lille gråsirken	
Antal pr. rapportering	0,01209
Set på dage (n=3.646)	25
Procent af dage	0,7
Forekomst som	FE
Nordlig gråsirken /Lille gråsirken	
Antal pr. rapportering	0,08824
Set på dage (n=3.646)	62
Procent af dage	1,7
Forekomst som	EVF

Hvidsisken *Acanthis hornemanni*

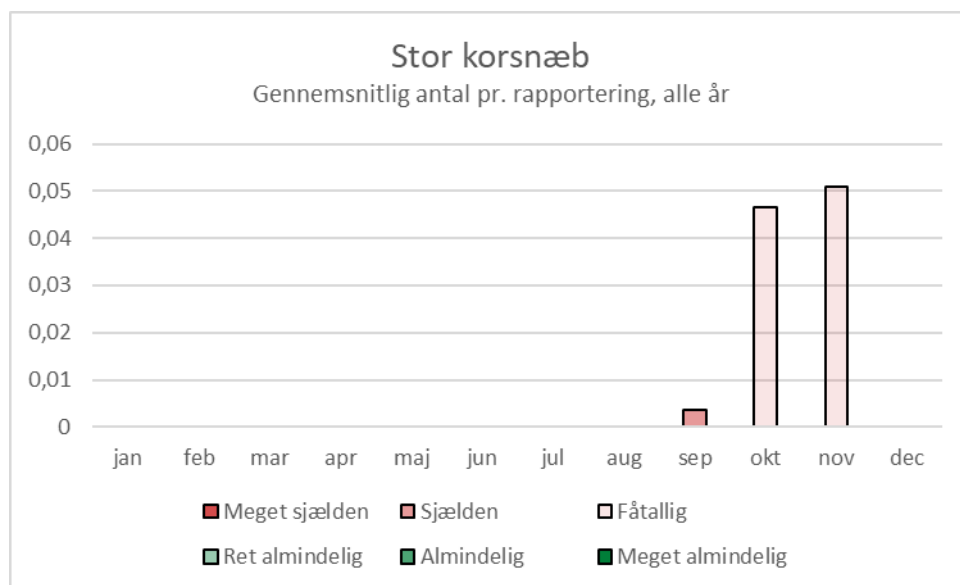
Hvidsisken er meget sjælden på Skallingen og blev kun set på 1 dag. Der blev observeret to rastende hvidsisken på Skallingen den 26. december 1993. Se mere under nordlig og lille gråsisken. Arten er i Danmark en sjælden vintergæst, som indimellem optræder invasionsagtig (Olsen 1992, Christensen et al. 2022).

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T (V)

Stor korsnæb *Loxia pytyopsittacus*

Stor korsnæb yngler i Nordeuropas lavlands nåleskove, i Nordøsteuropa og Sydvestsibirien til Irtysh floden (Keller et al. 2020). Arten yngler kun ganske få steder i Danmark, under Atlas 3 også nord for Oksbøl (Vikstrøm & Moshøj 2020). Stor korsnæb ses på Skallingen kun under efterårstrækket. Arten er fåtallig og blev set 16 af 3.646 dage (= 0,4 %). Den forekommer fra september til november med top i oktober-november. Der findes indberetninger fra syv år. Det højeste antal var 27 trækkende fugle den 16. oktober 2013.

Antal pr. rapportering	0,02082
Set på dage (n=3.646)	16
Procent af dage	0,4
Forekomst som	E

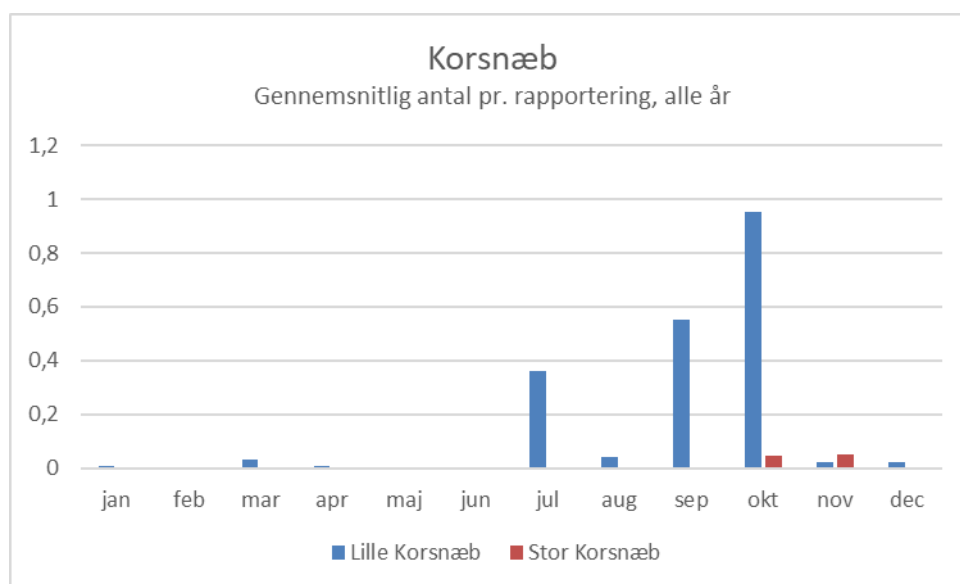
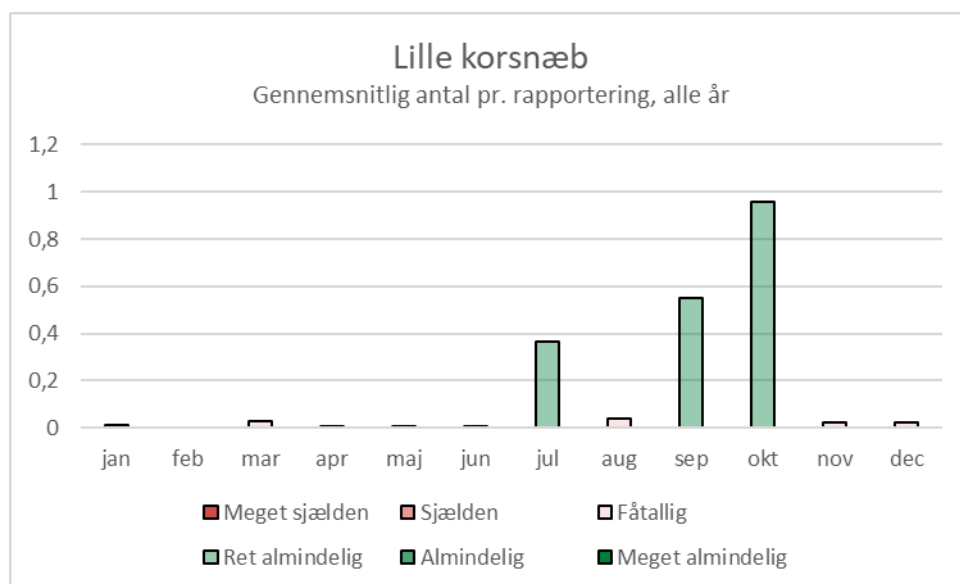

Lille korsnæb *Loxia curvirostra*

Lille korsnæb yngler i nåleskovene i Nordafrika, Nordeurasien, Nord- og Centralamerika. Arten kan yngle hele året (Keller et al. 2020). Lille korsnæb har under Atlas 2 sikkert ynglet på Skallingen. Den yngler under Atlas 3 fortsat i Blåvand-området, men ikke længere på Skallingen. Arten forekommer spredt over Danmark i nåleskove, men mest i det vestlige, midt- og nordlige Jylland samt Nordsjælland og Bornholm (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). I nogle år sker invasioner med top i juli-august (Bønløkke et al. 2006). Lille korsnæb er ret almindelig på Skallingen og blev set 77 af 3.646 dage (= 2,1 %). Arten forekommer hele året med

Antal pr. rapportering	0,44091
Set på dage (n=3.646)	77
Procent af dage	2,1
Forekomst som	E(F)

undtagelse af februar og topper i oktober. Kun i juli, september og oktober er den ret almindelig. Lille korsnæb virker på Skallingen i fremgang siden 2000. Det højeste antal var 435 fugle den 19. oktober 2013, fulgt af 400 fugle den 3. oktober 2015. Arten ses på Skallingen mest under efterårstrækket.

Hvidvinget korsnæb *Loxia leucoptera*

Hvidvinget korsnæb yngler i de boreale zoner af Eurasien og Nordamerika, i Europa mest i det nordlige Skandinavien og Rusland (Keller et al. 2020). Den yngler i Danmark kun i Nordsjælland (Vikstrøm & Moshøj 2020). Hvidvinget korsnæb er en sjælden træk- og vintergæst i Danmark (Olsen 1992, Bønløkke et al. 2006, Christensen et al. 2022). Arten er meget sjælden på Skallingen og blev set 2 dage, den 13. oktober 1963 og den 6. november 2019, begge gange en han.

Antal pr. rapportering	0,00027
Set på dage (n=3.646)	2
Procent af dage	0,05
Forekomst som	T (E)

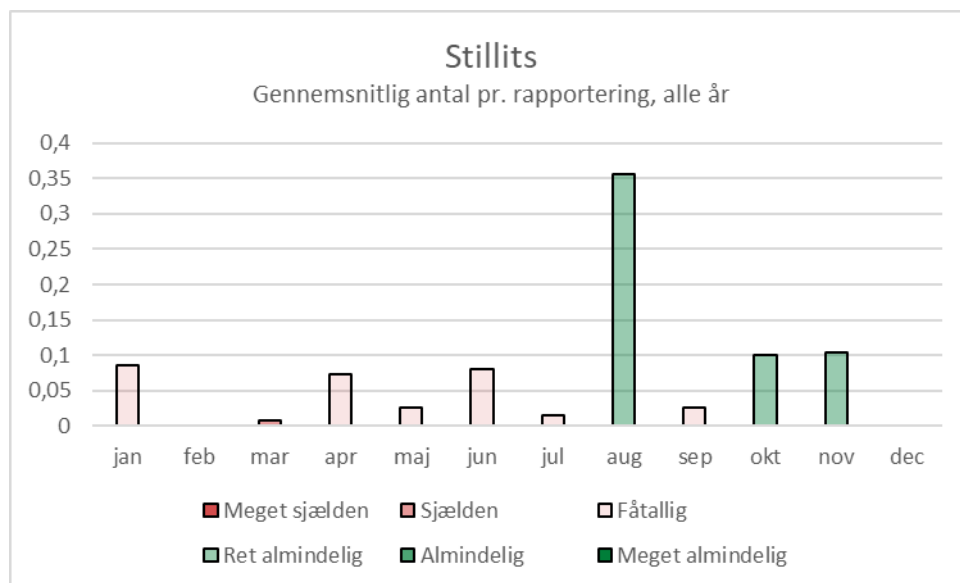
Stillits *Carduelis carduelis*

Stillits, Skallingen, 20.11.2021.

Stillits forekommer i hele Palæarktis og er indført af mennesket andre steder i verden (Keller et al. 2020). Arten yngler i det meste af Danmark, gerne i åbne kulturlandskaber med spredte træer og høje urter. Arten yngler ifølge Atlas 3 sikkert på Skallingen (Vikstrøm & Moshøj 2020). I oktober og mindre i marts-april passerer svenske trækfugle Danmark mod Holland, Belgien og Nordvesttyskland. Åbenbart trækker også de fleste danske ynglefugle i denne retning (Bønløkke et al. 2006). Stillits er fåtallig på Skallingen og blev set 74 af 3.646 dage (= 2,0 %). Arten blev set fra marts til november samt i januar. Der er en tydelig top i august, hvor den er ret almindelig. Det højeste antal var 90 fugle den 29. august 2002. Mellem 1972 og 1994 er der ikke nogen observationer af stillits på Skallingen. Stillits ses på Skallingen både som yngle- og trækfugl, især om efteråret.

Antal pr. rapportering	0,08219
Set på dage (n=3.646)	74
Procent af dage	2,0
Forekomst som	FYE(V)

Gulirisk *Serinus serinus*

Gulirisk yngler fra Portugal og Nordafrika til det vestligste Rusland og Tyrkiet. Arten findes ikke på de Britiske Øer og i det meste af Skandinavien (Keller et al. 2020). Den yngler kun få steder i det østlige Danmark (Vikstrøm & Moshøj 2020). Der ses især fugle på forlænget træk og enkelte sommergæster i Danmark (Olsen 1992, Bønløkke et al.

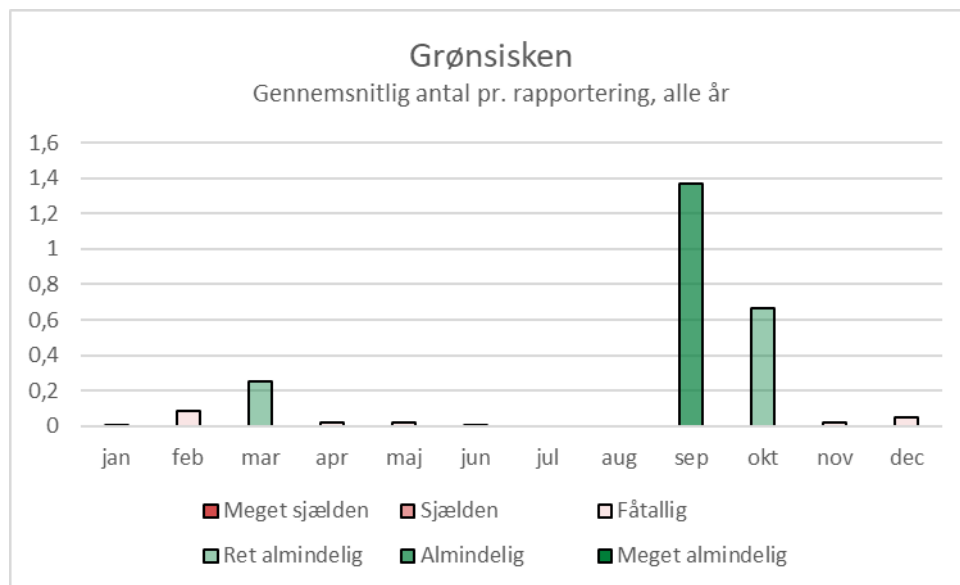
Antal pr. rapportering	0,00013
Set på dage (n=3.646)	1
Procent af dage	0,03
Forekomst som	T

2006, Christensen et al. 2022). Gulirisk er meget sjælden på Skallingen og blev set kun 1 dag. Der blev set eller hørt en syngende gulirisk på Grønningen den 14. maj 2005.

Grønsisken *Spinus spinus*

Grønsisken yngler især i det centrale og nordlige Europa, på de Britiske Øer og gennem store områder af Rusland til Kamtjatka (Keller et al. 2020). Arten yngler spredt over Danmark i nåleskove, men mest i det vestlige, midt- og nordlige Jylland samt Nordsjælland og Bornholm. Arten har bredt sig mod vest. Grønsisken har under Atlas 2 muligt ynglet på Skallingen. Ellers ligger de nærmeste ynglesteder omkring Blåvand (Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Grønsisken optræder i Danmark mest på træk og som vintergæst, i nogle år invasionsagtigt. Skandinaviske trækfugle passerer Danmark i oktober og i marts-april. Nogle fortsætter mod Belgien, enkelte endda til Marokko (Bønløkke et al. 2006). Grønsisken ses på Skallingen mest under trækket, især om efteråret og mindre om foråret. Grønsisken er ret almindelig på Skallingen og blev set 74 af 3.646 dage (= 2,0 %). Arten forekommer på halvøen fra september til juni, med tydelig top i september, hvor den er almindelig. Der er en lille forårstop i marts. Arten virker i fremgang på Skallingen og blev set hvert år siden 2012. Det højeste antal var 350 mod syd trækkende samt 150 rastende fugle den 26. september 2020.

Antal pr. rapportering	0,42573
Set på dage (n=3.646)	74
Procent af dage	2,0
Forekomst som	EF

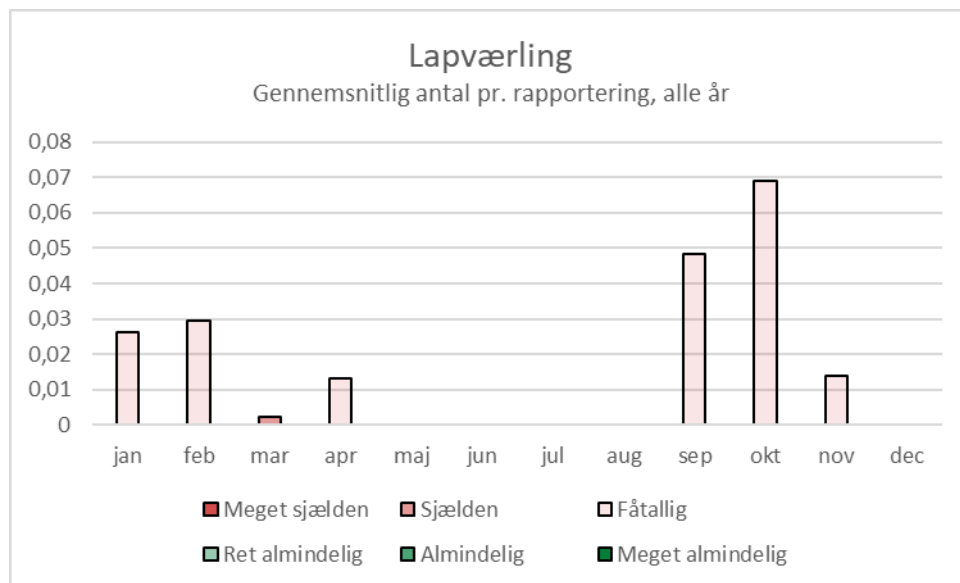

Lapværpling *Calcarius lapponicus*

Lapværpling yngler cirkumpolart og mest i arktiske områder i fjeld og tundra. Arten forekommer i Europa i Norge, Nordsverige, Nordfinland og det arktiske Rusland (Keller et al. 2020). Lapværpling ses i det vestlige Jylland i september-

Antal pr. rapportering	0,03586
Set på dage (n=3.646)	92
Procent af dage	2,5
Forekomst som	EVF

november og i marts-maj som trækgæst. Enkelte fugle overvintrer, mens andre trækker videre til Tyskland eller Holland (Bønløkke et al. 2006). På Skallingen ses lapværling mest under efterårstrækket, men også som vintergæst og under forårstrækket. Lapværling er fåtallig på halvøen og blev set 92 af 3.646 dage (= 2,5 %). Arten ses fra september til november og fra januar til april. Den toppe i oktober. Lapværling ses på Skallingen de fleste år, dog altid med etcifrede dagsmaksima. Det højeste antal var 7 fugle den 28. januar 1988.

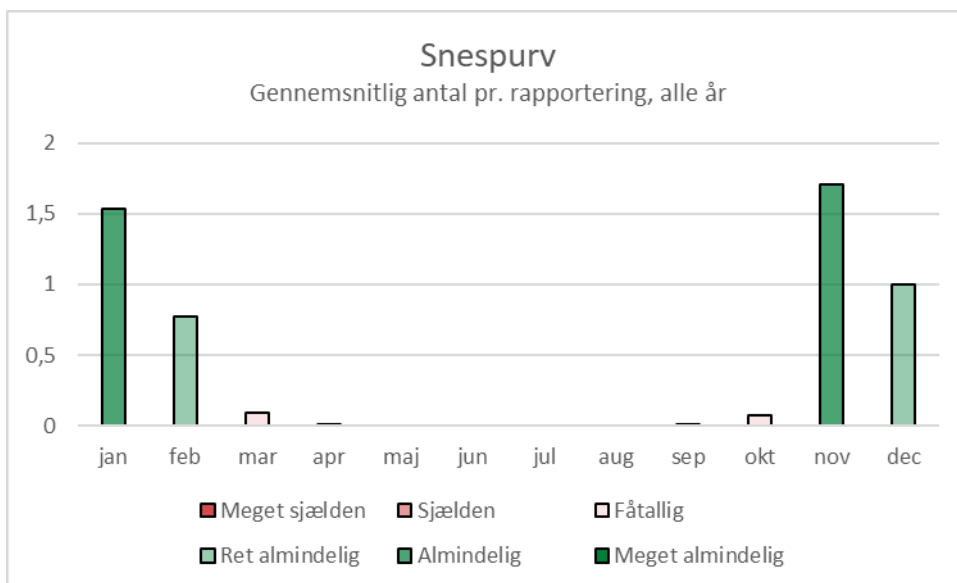
Snespurv *Plectrophenax nivalis*

Snespurv yngler cirkumpolart og mest i arktiske områder. Arten forekommer i Europa i Island, Norge, Nordsverige, Nordfinland og det arktiske Rusland. Arten yngler så langt nord som Svalbard og Franz Josefs Land (Keller et al. 2020). Arten ses som træk- og vintergæst i Danmark (Bønløkke et al. 2006). Snespurv er ret almindelig på Skallingen og blev set 141 af 3.646 dage (= 3,9 %). Arten ses på Skallingen fra september til april med top i november og januar. I april og september er den allerede sjælden. Snespurv ses på Skallingen hvert år (i hvert fald siden 1996). Det højeste antal var 125 fugle den 4. januar 2003.

Antal pr. rapportering	0,28969
Set på dage (n=3.646)	141
Procent af dage	3,9
Forekomst som	EV(F)

Flok snespurve på Skallingen Vesterstrand, 30.1. 2021.

Snespurv, Skallingen Vesterstrand, 30.1.2021.

Bomlærke *Emberiza calandra*

Bomlærke yngler i det centrale og sydlige Europa, i Nordafrika og mod øst til Vestkina. Den mangler i Nordeuropa (Keller et al. 2020). Arten, som under Atlas 1 endnu har ynglet i hele Danmark, er siden forsvundet fra dele af øerne og Sydøstjylland. Arten hører til det helt åbne kulturlandskab. Bomlærke har sandsynligt ynglet på Skallingen under Atlas 1, senere dog ikke mere. De nærmeste ynglesteder ligger nu nord for Blåvand og øst for Ho Bugt (Dybbro 1976, Vikstrøm & Moshøj 2020). De danske fugle er stand- eller strejffugle. Uden for yngletiden ses store omstrejvende flokke, især i Vest- og Nordjylland (Bønløkke et al. 2006). Bomlærke er sjælden på Skallingen og blev set 8 dage (= 0,2 %). Arten er blevet set mellem marts og september. Bomlærke er på tilbagegang. Der blev set bomlærker på Skallingen i syv år, derfra fem år indtil 1976 og senest den 29. juni 1997 og den 17. marts 2003. Derefter er arten ikke mere blevet observeret. Det højeste antal var tre fugle den 22. april 1967.

Antal pr. rapportering	0,00148
Set på dage (n=3.646)	8
Procent af dage	0,2
Forekomst som	T

Gulspurv *Emberiza citrinella*

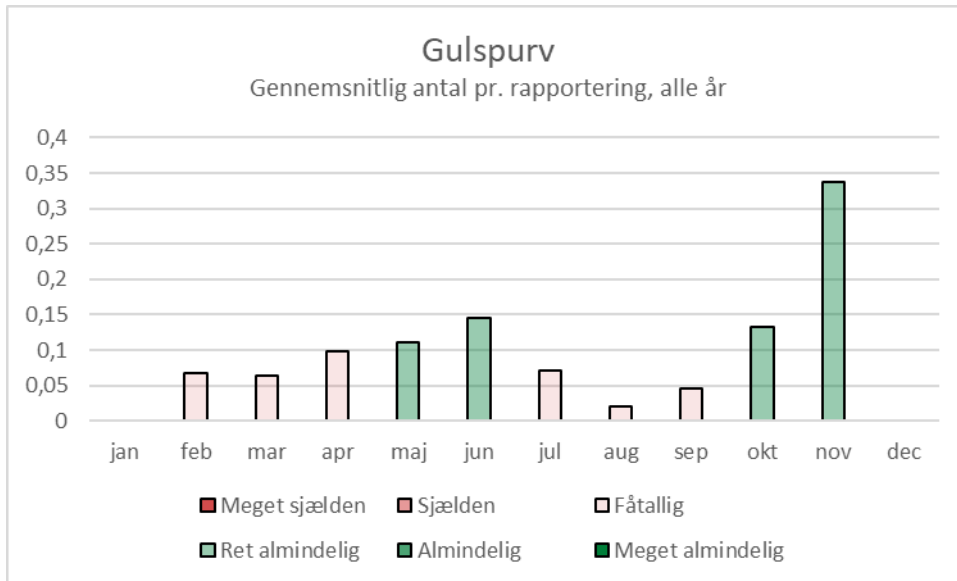

Gulspurv, Skallingen, 28.11.2020.

Gulspurv yngler i det meste af Europa, men ikke i det sydligste og nordligste, og øst mod Mongoliet (Keller et al. 2020). Arten yngler i hele Danmark, både i det åbne land og i skoven. Arten har under alle tre atlasser også sandsynligt ynglet på Skallingen

Antal pr. rapportering	0,10408
Set på dage (n=3.646)	117
Procent af dage	3,2
Forekomst som	FYE

(Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). De fleste danske fugle er standfugle. Danmark passeres i oktober-november og marts-april af trækfugle fra Norge, Sverige, Finland og Estland. Nogle fugle bliver som vintergæster, mens andre fortsætter til Holland, Belgien og Frankrig (Bønløkke et al. 2006). Gulspurv ses på Skallingen både som yngle- og trækfugl (både om for- og efteråret). Gulspurv er ret almindelig på Skallingen og blev set 117 af 3.646 dage (= 3,2 %). Arten ses fra februar til november, med tydelig top i november og en mindre forårstop i juni. Gulspurv ses næsten hvert år på Skallingen. Det højeste antal var 100 fugle den 12. oktober 1971.

Hortulan *Emberiza hortulana*

Hortulan yngler i Middelhavsområdet, i Østersøområdet, i Sortehavsområdet og øst mod Mongoliet. Arten yngler ikke i Danmark (Keller et al. 2020). I maj og august-september ses arten som sjælden trækgæst især i det østlige Danmark (Olsen 1992, Bønløkke et al. 2006, Christensen et al. 2022). Hortulan er meget sjælden på Skallingen og blev set 5 dage. Der blev set enten en eller to hortulaner den 15. maj 1982, 2. og 8. september 1996, 4. maj 2004, 16. oktober 2005.

Antal pr. rapportering	0,00081
Set på dage (n=3.646)	5
Procent af dage	0,14
Forekomst som	T (FE)

Dværgværting *Emberiza pusilla*

Dværgværting yngler fra Nordskandinavien til Stillehavet i tajga og tundra og overvintrer mellem Nepal og Sydkina (Keller et al. 2020). Arten ses som sjælden gæst i Danmark (Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Dværgværting er meget sjælden på Skallingen og blev set 3 dage. Der blev set en dværgværting den 27. og 28. september 2012 (SU) samt den 12. oktober 2020.

Antal pr. rapportering	0,00067
Set på dage (n=3.646)	3
Procent af dage	0,08
Forekomst som	T (E)

Rørspurv *Emberiza schoeniclus*

Rørspurv, Skallingen, 21.3.2020.

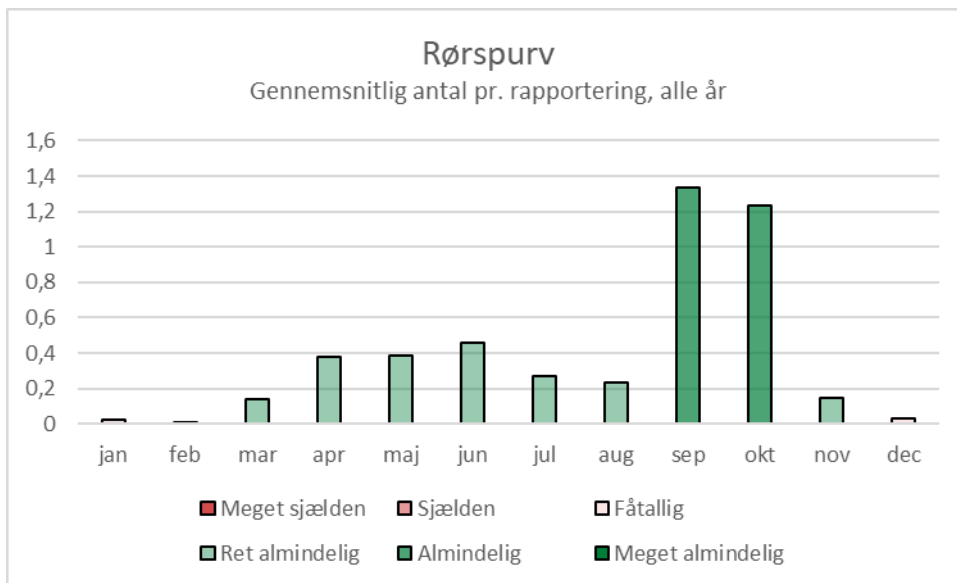
Rørspurv yngler i det meste af Palæarktis, fra Portugal til Japan, den er dog mindre udbredt i Sydeuropa end i Nordeuropa (Keller et al. 2020). Arten forekommer i stort set hele Danmark, hvor der er sumpede områder eller moser med rig vegetation.

Arten har gennem alle tre atlaser sandsynligt ynglet på Skallingen (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020), og der er også indberettet ynglende fugle i dofbasen (2005, 2016). De fleste danske fugle forlader landet mod sydvest i oktober og vender tilbage i april. Fuglene overvintrer i Tyskland, Holland, Belgien, Sydengland og Frankrig. I september-oktober og i marts-maj passerer trækfugle fra Norge, Sverige, Finland og Estland Danmark. Kun få bliver som vintergæster (Bønløkke et al. 2006). Rørspurv ses på Skallingen både som yngle- og trækfugl. Arten er ret almindelig på halvøen og blev set 400 af 3.646 dage (= 11,0 %). Den ses hele året med tydelig top i september-oktober, hvor den er almindelig. Fra december til februar forekommer den kun fåtallig eller sjældent. Rørspurv ses hvert år på Skallingen. Det højeste antal var 400 trækkende fugle den 19. oktober 2017. Der er dog kun fem år med trecifrede observationer (2002, 2013, 2014, 2017, 2019), alle indenfor de seneste tyve år.

Antal pr. rapportering	0,72066
Set på dage (n=3.646)	400
Procent af dage	11,0
Forekomst som	FYE(V)

Rørspurv han, Skallingen, 17.4.2021.

Resultater og diskussion

Nogle arter forsvinder, andre kommer til. Årsagerne ikke altid åbenlyse. Nogle gange er det generelle trends. Disse kan være forårsaget af direkte menneskelig indflydelse gennem jagt (Jakobsen 1991) eller ødelæggelse af biotoper, eller det kan være klimaforandringer. Således forsvinder nu fugle, der lever i kolde temperaturer, mens nogle sydligere arter kommer til. Naturen er i permanent forandring. Mens nogle habitater forsvinder, opstår også nye, som tiltrækker nye arter.

Denne udvikling i arternes sammensætning er ikke ny. En forandring af forekomsterne fandtes allerede i de sidste århundreder og formentlig altid. Den er dog mindre veldokumenteret, jo længere man går tilbage i tiden (slg. Løppenthin 1967, Meltofte et al. 2021). Det har overrasket mig, hvor stærk forandringen er inden for relativt kort tid. Skallingen har været et landskab under stor forandring. Dermed er det også indlysende, at fuglefaunaen har forandret sig og er under fortsat forandring.

For at forstå Skallingens fuglefauna bedre må vi se på de særlig udbredte arter og dem, der mangler.

Meget almindelig er på Skallingen otte arter: stær (140), sortand (63), almindelig ryle (52), sølvmåge (43), hjejle (34), hættemåge (18), engpiber (18), strandskade (14). Det drejer sig om arter, som forekommer i stort tal og ofte over hele året eller det meste af året. Jeg har tilføjet antallet per rapportering i parentes for at vise forskellen mellem de enkelte arter. Forskellene mellem de meget almindelige arter er nemlig store: nr. 1 (stær) er ti gange mere udbredt end nr. 8 (strandskade). Alle arter i denne kategori er typiske for kyst, strand eller strandeng, dvs. præcis de biotoper, som findes på Skallingen.

I antal per rapportering figurerer arter højest, der optræder i store antal. Der findes dog også arter, som optræder i mindre antal, men tiere. Her kan man bruge antallet af dage med observationer. Hvis vi vælger de otte arter, som er indberettet på flest dage, så finder vi fiskehejre (1.422), fulgt af vibe (1.275), hjejle (1.152), sølvmåge (1.050), rødben (1.036), almindelig ryle (1.027), stær (1.008) og engpiber (954). Fem af arterne er også med i de ”meget almindelige” i den første beregning. Ny er fiskehejre, vibe og rødben. Sortand, hættemåge og strandskade mangler. Sortanden blev kun indberettet 276 dage – men ofte i stort tal. Forbindelsen mellem antal per rapportering og antal dage, en art blev set, indeholder således yderlige information, hvorfor begge dele er angivet. Fx er islandsk ryle på Skallingen almindelig og blev set 185 dage, mens stenvender kun er ret almindelig, men blev set 467 dage, altså mere end dobbelt så ofte. Kategorien er forskellig, fordi islandsk ryle blev set i (tydelig) større antal.

I kategorien almindelig finder vi 34 arter. Det drejer sig om ænder og gæs (pibeand, ederfugl, kortnæbbet gås, bramgås, gravand, gråand, krikand, knortegås, grågås, spidsand), måger og terner (stormmåge, splitterne, fjord- og havterne, svartbag), vadefugle (storspøve, rødben, vibe, hvidklire, lille kobbersneppe, sandløber, strandhjejle, islandsk ryle, stor præstekrave, dobbeltbekkasin) og spurvefugle (vindrossel, bogfinke, sanglærke, landsvale, sjagger, bjergirisk), desuden skarv, fiskehejre og ringdue. Gruppen indeholder typiske kystfugle samt fugle fra det åbne land og trækfugle, der optræder i store flokke.

Ret almindelig er 59 arter. Disse fugle er ofte kun på træk eller i ynglesæsonen på Skallingen, normalt ikke i store flokke. Desuden findes her nogle arter, hvis forekomst har forandret sig meget over årene, såsom havørn og sølvhejre, som har været i fremgang i de seneste år.

Nogle arter er succeshistorier. Arter, som slet ikke fandtes eller som var meget sjældne og som har været i stor fremgang de seneste år: skarv, havørn, skestork, sølvhejre, sortstrubet bynkefugl, ravn. I alle disse tilfælde er det generelle tendenser, der gælder for hele Danmark. Skarv, havørn og ravn er blevet fredet. Skestork, sølvhejre og sortstrubet bynkefugl udbreder sig sydfra, og deres succes i Danmark anses som resultat af klimaændringerne.

Også andre arter er i fremgang såsom løvsanger, gransanger, sylvia-sangerne, fuglekonge, ringdrossel, sangdrossel, jernspurv, bjergvipstjert, bogfinke, tornirisk, lille korsnæb, grønsiken. Andre fugle er i tilbagegang, således hættemåge og stormmåge. Der er også arter, som er i de seneste år helt forsvundet fra Skallingen: hvidbrystet præstekrave, sandterne, bomlærke. I alle tre tilfælde er tilbagegangen en generel tendens i Danmark.

Nogle ellers sjældne fugle er på Skallingen mere udbredt end i det øvrige Danmark. Således er hvidbrynet løvsanger fåtallig på Skallingen. Arten ses generelt mere langs den jyske vestkyst end i det øvrige Danmark (Olsen 1992, Christensen et al. 2022). Indimellem kan på Skallingen også ses amerikanske dykænder (fx amerikansk sortand), som indimellem dukker op ved den jyske vestkyst. Disse ænder optræder som enkeltfugle, som regel i store flokke sortænder, og blev set mellem oktober og marts. Ofte blev de samme fugle på andre dage set ved Hvidbjerg eller Blåvandshuk.

Nogle i det øvrige Danmark almindelige fugle er sjældne på Skallingen. I de fleste tilfælde hænger det sammen med biotopen. Fx er skovfugle sjældne eller mangler på Skallingen, især dem, som lever i løvskov. Således er skovsanger, spætmejse, træløber og korttået træløber, men også fluesnappere og spætter sjældne eller meget sjældne på halvøen. Også andre fugle, som har behov for en anden biotop, er sjældne eller mangler, fx vandstær, som lever ved vandløb med rent og strømmende vand, som ikke findes på Skallingen. Det forundrer heller ikke, at isfugl er sjælden på Skallingen. Ligeledes er nogle ænder, der yngler i ferskvandsøer eller moser, såsom troldand og taffeland, sjældne på Skallingen.

Nogle arter er aldrig blevet set på Skallingen. Eksempler er sumpmejse eller nattergal.

Sumpmejse *Poecile palustris*, som lever i løvskove, parker og haver, yngler i det meste af Danmark og har spredt sig mod vest, men forekommer ikke direkte ved vestkysten. De nærmeste ynglesteder ligger på østsiden af Ho Bugt (Dybbro 1976, Grell 1998, Vikstrøm & Moshøj 2020). Sumpmejse forekommer fra Vest- til Østeuropa og fra det sydlige Skandinavien til det nordlige Tyrkiet (Keller et al. 2020). Arten er i Danmark en udpræget standfugl (Bønløkke et al. 2006). Derfor kommer den heller ikke som strejfgæst til Skallingen

Nattergal *Luscinia luscinia*, som lever i løvskove langs søer og åer, er vidt udbredt i Østjylland og på øerne. Den næste sandsynlige ynglelokalitet ligger ved Filsø (Vikstrøm & Moshøj 2020). Arten er dog også blevet hørt ved Blåvandshuk. Nattergal yngler i det sydlige Skandinavien samt i Østeuropa til Centralsibirien (Keller et al. 2020). Også sydlig nattergal *Luscinia megarhynchos* er i de seneste år blevet hørt ved Blåvandshuk og derudover i Hjerting og ved Sjelborg Strand, men endnu ikke på Skallingen. Arten yngler fra Spanien til det vestlige Kina, men sydligt for nattergal. Grænsen ligger mellem 53° og 54° N (Keller et al. 2020). Begge arter overvintrer i det sydlige Afrika (Bønløkke et al. 2006).

Savisanger *Locustella luscinioides* og drosselrørsanger *Acrocephalus arundinaceus*, som yngler nogle steder i Danmark, er aldrig blevet set på Skallingen. Men disse to arter er generelt sjældne. De lever dog i rørskove, som findes på Skallingen.

Især nataktive arter som ugler, engsnarre, plettet rørvagtel og vagtel bliver kun sjældent indberettet. Måske er de underrepræsenteret i dofbasen, fordi ornitologer ikke kommer til Skallingen om natten.

Også nogle havfugle, som man skulle forvente på Skallingen bliver kun sjældent indberettet. Det gælder for stormfugle, kjoever og alkefugle. Stormfugle er pelagiske og opholder sig stort set hele året på det åbne hav. De kommer kun ind til land, når de skal yngle, normalt i store kolonier. Kjoever

ungler endog ikke i Danmark, men i det nordeuropæiske og arktiske og tilbringer vinteren sydpå til havs. Nok er kjoerne ikke lige så pelagiske som stormfuglene, men også kjoerne opholder sig om vinteren på det åbne hav. Ved den jyske vestkyst kan man se dem under vestenstorme, når de bliver blæst ind. Der findes en del observationer fx fra Blåvandshuk, men kun få fra Skallingen.

Der er to mulige årsager: 1) Skallingen er ved rigtig storm ofte ikke tilgængelig, fordi vejen bliver oversvømmet. Det resulterer i, at der kun sjældent kommer ornitologer til Skallingen i de rigtige vejrlig, og dermed bliver der heller ikke set stormfugle her. Blåvand og Vejers er i modsætning til Skallingen altid tilgængelige, og her findes flere iagttagelser af stormfugle og kjoer. 2) Fuglene flyver fra Blåvand direkte til Fanø (Brinch 2021). Stormfugle observeres dog også forholdsvis sjældent på Fanø. Det kunne tyde på, at de fleste ved Blåvandshuk ikke drejer mod sydøst, men fortsætter mod syd over det åbne hav og således heller ikke kommer til Skallingen.

En af Skallingens specialiteter er sandløbere. I træktiden ses store flokke på Skallingen Vesterhavsstrand og ved Skalling Ende. Iblandt dem gemmer sig her en enkelt almindelig ryle, 8.5.2022.

Referencer

- Bairlein, F., J. Dierschke, V. Dierschke, V. Salewski, O. Geiter, K. Hüppop, U. Köppen & W. Fiedler 2014: Atlas des Vogelzugs. Ringfunde deutscher Brut- und Gastvögel. – Aula-Verlag, Wiebelsheim.
- Bonløkke, J., J. J. Madsen, K. Thorup, K. T. Pedersen, M. Bjerrum & C. Rahbek 2006: Dansk Trækfugleatlas. The Danish Bird Migration Atlas. – Forlaget Rhodos, Humlebæk & Zoologisk Museum, Københavns Universitet.
- Borberg, P. & Lauritsen T. A. 2012: Minerydning Skallingen. Historien om rydningen af Danmarks sidste minefelt. – Turbine, Århus.
- Böhmer, H. & D. Manstrup 2021: Birding Sydvestjylland. - <https://beta.netfugl.dk/artikler/2125/%20birding-sydvestjylland> (9.4.2021).
- Brinch, S. 2021: Fanø Fuglestation. – Fugleåret 15 (2020), 212-215.
- BW = Birds of the World. The Cornell Lab of Ornithology. - <https://birdsoftheworld.org>
- Christensen, J. S., T. H. Hansen, P. A. F. Rasmussen, T. Nyegaard, D. P. Eskildsen, P. Clausen, R. D. Nielsen & T. Bregnballe 2022: Systematisk oversigt over Danmarks fugle 1800-2019. – Dansk Ornitologisk Forening.
- Christensen, M. & B. Jakobsen 1991: Ynglefugleoptælling på Langli og Skallingen 1990. – Skov- og Naturstyrelsen.
- Delany, S., D. Scott, T. Dodman & D. Stroud (eds.) 2009: An Atlas of Wader Populations in Africa and Western Eurasia. – Wetlands International, Wageningen.
- Dybbro, T. 1976: De danske ynglefugles udbredelse. – Dansk Ornitologisk Forening, København.
- Fugleåret 1 (2006) – 15 (2020). – Dansk Ornitologisk Forening, København.
- Gejl, L. 2015: Europas vadefugle. – Gyldendal, København.
- Grell, M. B. 1998: Fuglenes Danmark. – Gads Forlag.
- Jakobsen, B. 1991: Jagt driver ænder og gæs ud af landet. – Dansk Ornitologisk Forenings Tidsskrift 85, 174-175.

- Jakobsen, B. 2008: Fuglene ved Blåvandshuk 1963-1992. – Dansk Ornitologisk Forening og Ribe Amt.
- Jakobsen, B. 2021: Sjældne fugle i Blåvandområdet med Langli og Filsø. – Rapport fra Blåvand Fuglestation, 1. udgave.
- Jakobsen, B. & J. F. Hansen 1987: Langli/Skallingen Vadehavet. Årsrapport over observationer 1986. – Skov- og Naturstyrelsen, Fiskeri- og Søfartsmuseet, Esbjerg.
- Jakobsen, B. & L. M. Rasmussen 1989: Ynglefugleoptælling på Langli og Skallingen 1988. – Skov- og Naturstyrelsen.
- Jepsen, P. U. 2013: Ho, Langli og Skallingen. - Museet for Varde By og Omegn, Varde.
- Keller, V., S. Herrando, P. Voříšek, M. Franch, M. Kipson, P. Milanese, D. Martí, M. Anton, A. Klvaňová, M. V. Kalyakin, H.-G. Bauer & R. P. B. Foppen 2020: European Breeding Bird Atlas 2: Distribution, Abundance and Change. European Bird Census & Lynx Edicions, Barcelona.
- Koop, B. & R. K. Berndt 2014: Vogelwelt Schleswig-Holsteins. Band 7. Zweiter Brutvogelatlas. – Wachholtz Verlag, Neumünster.
- Laursen, K. & J. Frikke 2013: Rastende vandfugle i Vadehavet 1980-2010. Status, beskyttelse, benyttelse og påvirkninger. – Dansk Ornitologisk Forenings Tidsskrift 107, 1.
- Lyngs, P. & K. Kampp 1996: Ringing recoveries of Razorbills *Alca torda* and Guillemots *Uria aalge* in Danish waters. – Dansk Ornitologisk Forenings Tidsskrift 90, 119-132.
- Løppenthin, B. 1967: Danske ynglefugle i fortid og nutid. Historiske og faunistiske undersøgelser over fuglenes indvandring, forekomst og livsvilkår i Danmark. – Odense Universitetsforlag, Odense.
- Meesenburg, H. (red.) 1993: Skallingen – natur og menneske. – Bygd, Esbjerg.
- Meltofte, H., L. Dinesen, D. Boertmann & P. Hald-Mortensen 2021: Danmarks fugle gennem to århundreder. Udviklingen i Danmarks yngle- og trækfuglefauna siden år 1800 i relation til landskabs-, klima- og samfundsændringerne. – Dansk Ornitologisk Forenings Tidsskrift 115, 1.
- Meltofte, H. & J. Faldborg 1987: Forekomsten af måger og terner på Blåvandshuk 1963-1977. – Dansk Ornitologisk Forenings Tidsskrift 81, 137-166.
- Meltofte, H. & J. Fjeldså (red.) 2002: Fuglene i Danmark. – 2. udgave, Gyldendal, København.
- Nyegaard, T., H. Meltofte, J. Tofft & M. B. Grell 2014: Truede og sjældne ynglefugle i Danmark 1998-2012. – Dansk Ornitologisk Forenings Tidsskrift 108, 1.
- Olsen, K. M. 1992: Danmarks Fugle – en oversigt. – Dansk Ornitologisk Forening.

- Olsen, K. M. 2018: Gulls of the World. A Photographic Guide. – Christopher Helm, London.
- Quedens, G. 1983: Die Vogelwelt der Insel Amrum. – Helmut Buske Verlag, Hamburg.
- Pfeifer, G. 2003: Die Vögel der Insel Sylt. – Husum Druck- und Verlagsgesellschaft, Husum.
- Shirihai, H. & L. Svensson 2018: Handbook of Western Palearctic Birds. 2 volumes. Helm, London.
- Thorup, O. & T. Bregnballe 2021: Bestandsudvikling hos Hvidbrystet Præstekrave i Danmark og nabolandene. – Dansk Ornitologisk Forenings Tidsskrift 115, 285-300.
- Trap Danmark 2020, 6. udgave, bind 14: Varde, Esbjerg, Fanø. – Trap Danmark & Gads Forlag.
- Vikstrøm, T. & C. M. Moshøj 2020: Fugleatlas. De danske ynglefugles udbredelse 2014-2017. – Dansk Ornitologisk Forening & Lindhardt og Ringhof, København.